

Thiên thần hai mặt

Contents

Thiên thần hai mặt	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	12
4. Chương 04	17
5. Chương 05	23
6. Chương 06	29
7. Chương 7: Gặp Gỡ	35
8. Chương 7: Gặp Gỡ (tt)	39
9. Chương 8: Con Tim Thốn Thức	45
10. Chương 9: Thổ Lộ	53
11. Chương 10: Đối Mặt	58
12. Chương 11: Giông Tố	70
13. Chương 12: Quyết Định	82
14. Chương 13: Bước Ngoặt	90
15. Chương 14: Mưu Tính	102
16. Chương 15: Gặp Lại	111
17. Chương 16: Truy Bắt	120
18. Truy Bắt (tt)	126
19. Chương 17: Quá Khứ	131
20. Chương 18: Lựa Chọn	139
21. Chương 19: Hạnh Phúc Mong Manh	145
22. Chương 20: Lương Tâm	151
23. Chương 21: Trả Giá	158
24. Chương 22: Chạy Trốn	167
25. Chương 23: Chia Tay	174
26. Chương 24: Tình Ngộ	189
27. Chương 25: Lời Hẹn Ước	206
28. Chương Cuối: Đại Kết Cục	211

Thiên thần hai mặt

Giới thiệu

Người ta thường nói, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Đời người cũng vậy, dù muốn sống an phận

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-hai-mat>

1. Chương 01

Chương 01: Đau thương

” Mày là con quỷ cái. Đồ hồ ly tinh!”

Xè! Xè!!!!

” Á!!!! Đau ... đau quá, trời ơi, mặt tôi!!!!”

Phương Nhã loạn choạng, ôm mặt té nhào xuống đất, tiếng xè xè của axit đang dần hao mòn mặt cô, phá hủy dung nhan cô. Từ cánh tay trái, bả vai trái cho đến phần ngực đều bị nung nóng, tan chảy da thịt. Cô đau đớn, thét lên giữa bóng đêm tĩnh mịch, vang vọng khắp con hẻm. Trước cảnh đó, người con gái tay cầm chai axit trước mặt Phương Nhã, đang nhìn cô với đôi mắt rực lửa, cắn môi lại như đang kiềm chế cơn giận đang trào sôi trong lòng, tức thì quay sang bọn mặc đồ đen đứng xung quanh mình, nói như ra lệnh:

” Xử lý đi!”

Dứt lời, bọn côn đồ hung hăng mặc áo đen đó liền xắn tới, đánh túi bụi lên người Phương Nhã. Cô yếu ớt nói không ra hơi, máu học ra miệng, vừa đau đớn ôm mặt lại vừa lấy tay che chắn cả người, cố đỡ những đòn đánh tới tấp của bọn chúng. Thân người cô nhói lên, ruột gan quặn thắt lại, máu lại tràn trề ra miệng, mặt mũi sưng vù, cộng thêm sự đau đớn của việc hao mòn axit còn đang hành xác da thịt. Quá đau đớn, người thì quần quai, cô khóc thét lên:

” Đau quá, đừng đánh nữa! Quốc Thịnh, cứu em!!!!!!!!!!!!”

Người con gái ban nãy cầm chai axit kia đang đứng dựa vào tường theo dõi trò hay, thấy thế liền cười nhạt, sấn sổ tới nắm tóc Phương Nhã giật lên gần sát mặt mình, nghiêng rằng nói:

” Mày nghĩ với bộ mặt lúc này của mày còn có thể quyến rũ được anh ấy sao? Thật ngây thơ, Quốc Thịnh yêu mày chỉ vì mày đẹp thôi! Nhưng bây giờ thì sao? Chắc chắc, xấu đến mức này rồi. Sau này sẽ không còn quyến rũ cướp bạn trai người khác được nữa!”

Phương Nhã run rẩy nhìn người con gái trước mặt mình, đôi mắt đau thương đầy giọt lệ, chảy trên khóe mắt, miệng đầy máu cố gắng cất tiếng:

” Cẩm Tú! Tại sao... chúng ta là bạn cơ mà?”

” Cái gì? Bạn? Hahaha, mày nghĩ con gái của ông trùm Một Mắt khét tiếng lại có thể kết bạn với con nhỏ hèn mọn như mày sao? Gia đình mày thế nào? Cha thì cờ bạc, mẹ nghiện ma túy. Nợ chất đầy đầu phải vay nợ khắp nơi kia kìa.” - Cẩm Tú dừng lại mấy giây, rồi lại khinh khỉnh thì thầm bên tai Phương Nhã - ” Tiện thể tao ày biết, ba mẹ của mày đã mượn tiền của bọn cho vay nặng lãi, mà chủ nợ lại là ba của tao!!!!”

Đôi mắt Phương Nhã đỏ ngầu, sâu trong đó là cái bóng tàn độc của Cẩm Tú. Hình tượng người con gái nhu mì luôn thân thiện chạy đến bên cô, hỏi han ân cần, hóa ra tất cả đều là giả dối!!!

” Ba mẹ của mày đã trốn nợ, ba tao điên tiết lòng sục khắp Quận 4 này cũng không thấy bóng dáng ông bà già mày đâu. Nên đành phải trút món nợ lên đầu đứa con của họ thôi!!!”

Tim Phương Nhã co thắt lại, cô ôm mặt mà khóc thét lên:

” Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Chát!

Một cái tát in trên mặt Phương Nhã ngay tức khắc. Cẩm Tú nghiêng răng nghiêng lợi gào lên:

” Mày kêu cái gì??? Oan ức lắm sao? Đau khổ lắm sao? Biết điều thì hãy tự nhắm mắt coi như là mày xui xẻo nên mới gánh lấy hậu quả này đi! Còn nữa, đừng có mà tơ tưởng đến Quốc Thịnh! Anh ấy là của tao!!!”

Cẩm Tú vừa nói vừa vỗ bốp bốp lên má sưng vù của Phương Nhã, hai mắt sưng húp, một bên má đã bị phồng nặng, quần áo cũng rách rưới cùng ” chiến tích” của vụ tạt axit ban nãy.

Bất lực, miệng kêu ú ớ trong miệng, Phương Nhã không còn sức lực để phản kháng nữa, đầu óc quay cuồng, vết đau âm ỉ trên người nhói lên từng hồi, khiến cô lảo đảo đứng bất tỉnh. Trước khi rơi vào trạng thái vô thức, cô còn nghe thấy loáng thoáng lời nói khinh miệt của người từng là bạn thân của mình.

” Nếu không phải vì Quốc Thịnh, tao có chết cũng không làm bạn với mày!”

Ngày đó, bầu trời âm u, mây đen tối mịt, trời như nổi giông tố, khắp con đường không một bóng người. Chỉ còn một cô gái đáng thương vật vã với nỗi đau hành xác lẫn tinh thần, ngất lịm ngay trên đường vắng cho đến sáng ngày hôm sau, một người lạ tốt bụng đã đưa Phương Nhã vào bệnh viện. Khi đó, cô đã bị hủy hoại gần phân nửa khuôn mặt...

Người con gái tội nghiệp đó, chính là tôi... Mai Phương Nhã!!!!

Tôi nên hận Cẩm Tú, hay nên cảm ơn cô ta đây? Nếu không phải vì cô ta, khuôn mặt của tôi đâu đến mức phải xấu xí ma chê quỷ hờn như thế, đâu đến mức phải khiến tôi như người phát điên mỗi khi nhìn chính ảnh của mình trong gương. Nhưng nếu không nhờ cô ta tạt axit tôi, thì có lẽ cả đời này tôi cũng không tin rằng, Quốc Thịnh lại là con người bỉ ổi đê tiện đến giả như vậy. Anh ta, chẳng bao giờ là yêu tôi cả. Cái mà anh yêu, chỉ là gương mặt xinh đẹp của tôi thôi!!!!

Trong mấy ngày nằm viện, lòng tôi nhớ anh quay quắt, nhớ đến thất ruột gan. Tôi luôn mong chờ anh đến thăm tôi từng ngày, từng giờ. Nhưng anh không đến!!! Cái mà tôi chờ, chỉ mãi là vô vọng, là nỗi đau sâu thẳm cùng cực đến phũ phàng. Tôi đau, tôi sợ ... khi phải nghĩ đến cảnh anh không dám đến thăm tôi, tôi sợ bản thân mình đã xấu xí như thế này, anh rồi sẽ không yêu tôi nữa ... Ngày qua ngày, cuối cùng cũng có một ngày, anh bất ngờ liên lạc với tôi, và nói một câu rất phũ phàng. Câu nói đó, gần như đã thay đổi hẳn toàn bộ con người của tôi!

” Nhã! Chúng ta chia tay nhé! Anh yêu em, nhưng ... anh yêu gương mặt của em hơn! Rất tiếc, anh không chịu đựng được khi suốt ngày phải ở bên cạnh một người xấu xí như em! Anh không làm được! Xin lỗi!”

Gia đình, bạn bè, tình yêu ... lẫn thể xác. Tất cả đều đang chống đối tôi! Phản bội tôi! Chúng khiến tôi đau, đau đến mức không chịu đựng được. Khi tôi cần một niềm tin, cần lời an ủi, cần người nào đó bên cạnh tôi lúc tôi đau đớn nhất, thì họ đang ở đâu, đang làm gì? Cha mẹ tôi thì mãi mê với đam mê của họ, sẵn sàng ruồng bỏ tôi trốn chạy, mặc xác tôi làm nạn nhân của những kẻ cho vay nặng lãi. Mà bọn chúng, lại là người nhà của cô bạn tôi yêu quý nhất - Trương Cẩm Tú, đồng thời cũng là kẻ tạt axit tôi. Bạn trai tôi, lại vì tôi xấu xí, mà ruồng bỏ luôn tôi. Trên đời này, còn ai đáng thương như tôi nữa chứ???

Tôi đã từng nghĩ đến cái chết, từng nghĩ đến việc kết liễu đời mình, để giải thoát cho bản thân! Cả hai lần tự tử đều là lấy mảnh thủy tinh rạch mạch máu nhưng được kịp thời cứu. Hai lần như thế, trái tim tôi đã ngọ ra được nhiều điều... Ông trời không muốn tôi chết! Nếu tôi chết đi, chẳng phải sẽ dễ dàng tại nguyện

cho những kẻ đã khiến tôi thân tàn ma dại được hả hê sao? Ông trời đã muốn tôi sống, nghĩa là ngài đang bảo tôi phải biết nắm lấy thời cơ, thoát khỏi số phận bất hạnh. Và vì thế, tôi phải trả thù!!!!

Trả thù! Người con gái mà tôi luôn coi là bạn tốt nhất!

Trả thù! Người con trai tôi đã yêu nhất!!!

Họ, những người đã khiến tôi bị tổn thương. Nhất định phải trả giá!

.....

” Này, ai đó, ai đó!”

Đang chuẩn bị băng ngang qua đường, tôi lại bị ai đó gọi giật lại, tay của người nào đó bắt chợt giữ chặt lấy tay tôi, giọng nói ngọt ngào ấy vang lên khiến tôi phải ngẩng mặt lên nhìn:

” bạn kêu tôi à?”

” Phải, bạn làm rớt bóp tiền này!” - Anh chàng lạ mặt nhìn tôi cười, chìa bóp tiền màu nâu ra trước mặt.

Dưới ánh nắng chói chang, tôi ngẩn người nhìn thấy hàm răng đều như hạt bắp của anh ta, bất giác đưa tay lên đón lấy cái bóp theo bản năng:

” Tôi có tên, không phải ai đó!”

” À, xin lỗi! Nhưng mà này, sau này nhớ đừng bắt cấn thế nhé! Nếu không phải tôi nhìn thấy, thì kẻ khác đã nhặt lấy làm của riêng rồi!”

Không hiểu sao, lúc đó tôi lại ngẩn người nhìn anh như thế. Vài giây sau, giọng ngọt ngào ấy lại vang lên khiến tôi bình tĩnh.

” Bạn ơi! Bạn ơi!!!” - Anh hươ hươ tay trước mặt tôi.

” Ô, à ... tôi biết rồi. Cảm ơn bạn!”

” Không có gì”

Lại một lần nữa, anh cười thật tươi để lộ hai hàm răng trắng đều, sau đó đi thẳng về hướng ngược lại. Lập tức theo bản năng tôi mở phanh túi ra, và thở phào khi mọi thứ trong túi đều còn nguyên vẹn.

Lúc đó, tôi đặt tên cho anh là chàng trai ngọt ngào, trước khi tôi biết tên thật của anh ” Vũ Quốc Thịnh”

Ba năm trước, tôi đã vô tình gặp anh trên đường. Và đúng một ngày sau, tôi lại tình cờ bắt gặp anh mặc đồng phục bước vào trường học. Cũng như tôi, cũng như tất cả mọi người. Đó là ngày đầu tiên chúng tôi bắt đầu nhập học. Lớp học của tôi, sát bên lớp anh. Chúng tôi khi đó, chỉ là học sinh lớp 10.

Từ đó trở đi, anh và tôi đột nhiên thân với nhau như những người bạn. Chúng tôi bên nhau như hình với bóng, đi đâu cũng có nhau khiến ai nấy đều tưởng lầm là đôi tình nhân. Mặc dù, chúng tôi đã phủ nhận chuyện này biết bao nhiêu lần. Dưới con mắt của họ, tôi và anh thật sự là một đôi tình nhân!

Cuộc sống yên bình của tôi và anh tưởng chừng sẽ trôi qua lặng lẽ suốt ba năm học cấp 3, nhưng đến năm tôi học lớp 11, cuộc đời xô ngã khiến tôi phải rơi vào vòng quay của số phận. Mà điều đó, đã vô tình xoay chuyển cuộc đời tôi sang một ngã rẽ khác.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, trên đời có lẽ không thể nào tồn tại bốn chữ bạn bè khác giới. Tôi và anh, khi đó đã vô tình dành cho nhau một thứ tình cảm vượt trên mức bạn bè. Và chúng tôi gọi thứ tình cảm đó là ” tình yêu”.

Như một cái chớp mắt, chúng tôi chính thức quen nhau trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Nhưng chỉ được vài ngày, sau đó mọi người như đều ngấm ngầm thừa nhận mối quan hệ của chúng tôi như một lẽ tất nhiên. Và có lẽ vì thế, tôi đã ” vô tình” được làm quen, kết thân với một cô gái mới chuyển trường. Tên cô ấy là Trương Cẩm Tú!

Dưới con mắt của tôi, Cẩm Tú là một cô gái trong sáng lương thiện, hòa đồng và dễ mến. Chỉ trong vài tuần ngắn ngủi, cô đã nhanh chóng kết thân được với hầu hết mọi người trong lớp, bao gồm cả tôi. Thế là, tôi và cô ấy đã trở thành một cặp bài trùng nổi trội nhất, thân thiết nhất trong lớp.

Khi ấy, tôi thật ngây thơ cứ hoàn toàn tin tưởng tuyệt đối cô gái ấy, đến mức chuyện tế nhị của gia đình tôi cũng nói hết cho cô ấy nghe, ngay cả nhà tôi ở đâu cô ấy cũng biết. Trong khi đó nhà cô ấy ở đâu, gia đình cô ấy thế nào, tôi không hề biết gì cả!

Tôi đắm chìm trong giấc mộng của hoan hỉ, sung sướng vì có người yêu tôi hết mực, bạn bè thân thiết bên cạnh. Mà đâu có ngờ, đằng sau những nụ cười hồn nhiên của họ, là cả một bóng tối dày đặc mà tôi không thể nào tìm thấy được đường đi.

Người ta thường nói, một khi khu rừng im phăng phắc, nghĩa là có mối nguy hiểm đang rình rập bên cạnh. Cũng như tôi, trước sóng gió cuộc đời, tôi đã thực sự tận hưởng niềm hạnh phúc mà tôi cứ ngỡ là tất cả đều thuộc về mình, mà không biết rằng mọi thứ đều là một tay người bạn tốt nhất của tôi sắp đặt.

Thời gian đó, ba tôi nghiện cờ bạc, mẹ tôi nghiện ma túy nặng. Tôi lại không có đủ tiền để đáp ứng nhu cầu đam mê của họ. Thế rồi họ đã lén sau lưng tôi mượn tiền của bạn cho vay nặng lãi. Sau cùng không có tiền trả đành phải trốn nợ bỏ nhà đi, để mặc tôi ở lại thay họ gánh vác món nợ kinh khủng này. Khi đó tôi chỉ đau lòng và thất vọng về cha mẹ của mình, không ngờ rằng sự thật đằng sau còn đau đớn hơn thế nữa.

Có một ngày, tôi nhận ra được Quốc Thịnh mà tôi yêu đã mang rất nhiều tâm sự và bí mật tôi không hề biết. Trong đó, chỉ có đúng một việc tôi biết được chính là, Cẩm Tú và Quốc Thịnh năm cấp 2 đã từng cặp bồ với nhau!

Thế nhưng trong khoảng thời gian chúng tôi học cùng trường cấp 3, lớp học sát nhau như vậy, đùng một cái thường xuyên cũng không phải là ít. Vậy mà hai người họ lại tỏ vẻ như không quen biết nhau, trong khái niệm của họ cứ như là chẳng có đối phương tồn tại.

Chia tay rồi, không thể làm bạn, nhưng cũng không thể tỏ thái độ không quen biết nhau như vậy. Tôi đã từng hỏi Cẩm Tú, nhưng cô ấy lại chối phăng không có chuyện đó, thế nhưng chỉ nhìn ánh mắt cô ấy, tôi nhận ra được một điều. Tình cảm của cô ấy dành cho Quốc Thịnh, rõ ràng không thua kém gì tôi!

Đã có lúc tôi tự hỏi, có phải anh thật lòng yêu tôi? Tại sao bất cứ chuyện gì anh cũng giấu diếm không cho tôi hay biết? Ngay cả chuyện anh và Cẩm Tú đã từng yêu nhau, cũng do tôi tình cờ nghe được cuộc đối thoại của hai người họ. Tôi còn nhớ như in, khi đó câu đầu tiên Cẩm Tú nói ra đã đâm một nhát vào con tim tôi, một nhát chí mạng!

” Anh yêu Phương Nhã vì con người cô ấy, hay sắc đẹp của cô ấy?”

Giọng điệu sắc bén đánh thếp của Cẩm Tú như cửa vào tim tôi, đau đến nhói lòng. Lúc đó, lòng tôi dấy lên một cảm giác bất an, không hiểu sao trong khoảnh khắc đó tôi lại thấy rằng hai người tôi thương yêu nhất trước mặt sao quá đối xa lạ.

Tôi vẫn vương mãi câu hỏi của Cẩm Tú, trong lòng cũng muốn tìm ình một câu trả lời. Thế nhưng ngày đó anh dứt khoát bỏ đi, không thêm trả lời khiến Cẩm Tú đứng chừng hững hờ nhìn dõi theo anh, điều đó làm tôi đau.

Mang theo nút thắt khó gỡ ấy cho đến tận hôm sau, bản thân tôi cũng nhận ra được bộ mặt thật của người con gái tên Trương Cẩm Tú này!

Ngày đó, tôi bị cô ta tạt axit, sống dở chết dở. Người không ra người, quỷ không ra quỷ. Ngay cả gia đình và người con trai tôi yêu nhất cũng bỏ tôi mà đi. Điều đó đã khiến tôi ... từ một con bé ngốc nghếch luôn tin tưởng người khác, yếu ớt như cây tầm ... nay đã trở thành một người con gái hiểm độc nham hiểm hơn cô ta gấp bội phần.

Suốt một thời gian dài đằng đẳng, hoa hướng dương tôi trồng trước nhà giờ cũng đã tàn, một con người mới trong tôi đã trỗi dậy. Mai Phương Nhã của ngày nào, đã không còn nữa!!!

Tôi lặng lẽ, nghiêng mặt nhìn vào tấm gương, sờ vào vết sẹo đang lồi lõm trên má trái mình mà cười thầm. Thời gian không đủ xóa nhòa được nỗi đau của tôi, cũng như qua thời gian vết thương trên gương mặt đã

lưu lại thành một vết sẹo.

Thế nhưng, cuộc đời tôi cũng còn một tia sáng ấm áp nhỏ nhoi khác. Trong suốt thời gian tôi nằm bệnh viện, không người nhà, không thân thích, không ai trả tiền viện phí để tôi nằm viện chữa lành vết thương. Thì bỗng một người tốt bụng nào đó, đã tặng số tiền 20 triệu để tôi được tiếp tục nằm viện. Nhờ ơn cố nhân ấy, tôi mới có thể lấy lại được niềm tin trong cuộc sống. Rằng, ở hiền vẫn còn gặp lành!

Mặc dù khuôn mặt đã biến dạng sau vụ tạt axit, nửa mặt của tôi đã bị hủy hoại. Nhưng dường như ý định phục thù đang sôi sục tôi nhất định phải thực hiện điều đó ngay bây giờ.

Ân công! Người có thấy không? Nhờ ơn của ân công, tôi mới có thể lấy lại được mục đích của cuộc sống. Kể từ lúc này, tôi sẽ trả thù hai con người đó. Dù rằng mọi người trên thế gian này đều chán ghét tôi, bỏ rơi tôi. Nhưng tôi tin rằng ân công sẽ không như vậy, luôn ủng hộ tôi, bên cạnh tôi. Phải không?

2. Chương 02

Chương 02: Kế hoạch

Tại địa bàn Một Mắt, ngôi biệt thự trang hoàng độc nhất vô nhị. Tại nơi đó, không ngày nào mọi người xung quanh là không nghe tiếng rú tiếng thét đến kinh sợ, kèm theo đó là tiếng rầm rầm của đập phá đồ đạc. Và hôm nay, cũng không ngoại lệ.

”Thằng chó! Mày giỡn mặt với tao à? Ở quận 4 này không ai mà không biết Một Mắt tao làm ăn thế nào! Nợ tao thì phải trả gấp đôi, đó là luật. Nay đã quá hạn chót, mày phải trả tao gấp ba. 60 triệu! Liệu hồn mà đưa nhanh lên, không tao chém cả nhà mày!”

Một người đàn ông tướng tá đồ con, một bên mắt đã bị chột, vết sẹo dài xuyên từ đỉnh trán xuống gần sống mũi trông thật ghê sợ, đang chống một chân lên ghế, hung dữ gầm với chàng thanh niên đang run rẩy cúi gập người xuống đất, miệng không ngừng năn nỉ:

”Đừng mà, đừng mà! Chú Một Mắt, con xin chú đừng làm hại họ! Em con còn rất nhỏ, nó đang bệnh nặng, con nhất thời không kiếm được tiền nên mới túng quẫn mượn tiền chú. Con xin chú, con nhất định sẽ trả tiền cho chú. Ba ngày. ba ngày thôi, con sẽ trả góp cho chú, có được không?”

Bốp!

Hai tên cận vệ xung quanh, mặt mày dữ tợn đánh chàng trai một phát. nhất thời anh chàng không kịp đỡ, bật ngửa ra sau, một bên má lúc này đã bầm tím.

”Thằng chó này, mày nghĩ mày là ai? Đã quá hạn 2 ngày là đại ca đã nhân từ với mày lắm rồi, ở đó mà đòi thêm ba ngày. Còn bảo trả góp nữa à??? Nơi đây là chỗ từ thiện à?”

”Không phải đâu, chú Một Mắt à ...”

”Đừng nói nhiều, chặt tay nó!” - Một Mắt cất giọng đanh thép, một bên mắt sáng lên trợn lên trông vô cùng đáng sợ.

”Đừng, đừng mà chú Một Mắt! Á!!!!!!!!!!!!!!”

Chàng trai đáng thương kia rú lên tiếng thét đau đớn sau khi một ngón tay đã bị đứt lìa. Máu văng ra sàn lênh láng, loang lổ một màu đỏ tươi. Mặt Một Mắt vẫn không biến sắc, chỉ cười hừ một tiếng:

”Mày hình như không biết, nếu muốn tao ày khát nợ thêm vài ngày, thì ít nhất cũng phải chặt một vài thứ trên người mày mới được chứ! Cút đi, ba ngày sau tới hạn, trả cho tao đúng 60 triệu. Nếu không, thứ tiếp theo tao chặt sẽ là bàn tay của mày chứ không phải một ngón đâu!”

Tiếng khóc thút thít của chàng trai tội nghiệp đó bắt đầu thưa dần, rồi từ từ căn phòng lại chìm trong không khí im lặng đến đáng sợ. Một vài giây sau, một giọng nói dịu dàng cất lên khiến con mắt của ông trèm vay nặng trĩu kia sáng lên đầy thích thú:

” Ba à! Ba đã làm việc xong chưa?”

Cầm Tú bước đến bên ông, bắt giắc Một Mắt xoay người lại, khí thế hùng dũng đáng sợ ban nãy biến đâu mất, con mắt đục ngầu của ông giờ chỉ long lên ánh sáng như của một người cha yêu thương con mình hết mực:

” Con ngoan, sao hả? Có phải muốn xin tiền ba không?” - Vừa nói ông vừa véo mũi Cầm Tú, dịu dàng hỏi.

” Ba này, con đâu phải chỉ biết xin tiền! Ba quên rồi sao, anh Quốc Thịnh đã về lại bên con rồi, chúng con dự định sẽ đính hôn trong thời gian ngắn! Ba nói ba sẽ giúp tụi con mà!”

Một Mắt đột ngột chuyển sắc mặt, khóe môi giựt giựt, rồi lại cười phá lên:

” Haha! Con ngoan của ba đã lớn rồi, xem con nóng ruột thế cơ à? Cầm Tú của ba đã lớn rồi, biết yêu rồi. Tốt, tốt!!! Thằng Quốc Thịnh đó, ba cũng ưa lắm! Được, cuối tuần này chúng ta sẽ đãi tiệc đính hôn ra mắt mọi người. Như vậy con đồng ý chưa hả?”

” Hura, con yêu ba nhất!!! Ba đáng yêu như vậy, mẹ không chết mê chết mệt vì ba mới là lạ đấy!” - Cầm Tú hôn chụt một cái lên má Một Mắt, nháy mắt nói.

” Đây, đừng có mà nịnh nọt ba nhé! Thằng đây đâu, một đứa nghèo kiết xác như nó lấy được con là phúc đức của nó rồi! Nếu như nó còn không biết yêu thương con, ba giết nó liền đấy!”

” Biết rồi, biết rồi mà! Ba còn không tin vào đôi mắt của con gái ba sao?” - Cầm Tú nũng nịu, trề môi nói. Đôi mắt lém lỉnh tinh nghịch khiến cho Một Mắt phải bật cười thành tiếng.

.....

Quốc Thịnh đứng lặng lẽ bên gốc cây phượng, đôi mắt buồn nhìn theo bóng chính mình in nghiêng trên mặt đất, trong khoảnh khắc con tim đau nhói khi nhớ về người con gái đó.

” Sao hả? Còn nhớ Phương Nhã sao?”

Cầm Tú đột ngột xuất hiện, đứng bên cạnh Quốc Thịnh đang ngẩn người nhớ mối tình cũ, bắt giắc môi mím chặt lại, lòng quặn thắt:

” Ba đã đồng ý cho phép chúng ta đính hôn rồi. Cuối tuần này sẽ chính thức ra mắt với mọi người! Anh đừng quên đã hứa với em chuyện gì đấy!”

Quốc Thịnh lặng thinh không nói, đôi mắt buồn rười rượi sụp xuống, bắt giắc hai tay buông thõng. Điều này khiến Cầm Tú tức giận, cô liền hét lên:

” Đường Quốc Thịnh! Có phải anh muốn khiến em điên lên anh mới chịu được không? Anh còn nhớ cô ta đến khi nào? Ngay cả khi cô ta không còn xinh đẹp ...”

Chưa dứt lời, Cầm Tú đã giật mình bàng hoàng khi nhận ra cái siết chặt đau đớn ở cổ mình. Anh đang bóp cổ cô chặt đến ngộp thở, khuôn mặt cũng theo đó mà bừng đỏ lên. Cầm phẫn nhìn Quốc Thịnh, cô ức nghẹn trong hơi thở đứt quãng:

” Anh ... anh dám!”

” Tôi nói cho cô biết, nếu không phải vì chuyện này, tôi có chết cũng không chia tay với cô ấy! Cảnh cáo cô, đừng bao giờ làm tổn hại đến Phương Nhã một lần nữa”

Quốc Thịnh nghiêng răng, siết chặt quai hàm, trợn mắt nhìn Cầm Tú giận dữ:

” Cô có được con người tôi, nhưng không bao giờ có được trái tim tôi lần thứ 2. Không hiểu sao trước đây tôi lại thích một cô gái độc ác như cô! Thật ngu xuẩn!!!”

Dứt lời, anh buông cô ra nhanh chóng. Trong khoảnh khắc, Cầm Tú cảm giác như đang rơi xuống một hố sâu của vực thẳm, tim như bị nát vụn khi nghe những lời nói nhấn tâm của anh. Dù rằng cô biết suốt cuộc

đời này anh không còn yêu cô, thì cũng không hề gì. Chỉ cần, anh luôn bên cạnh cô, để cô được hạnh phúc, được ấm áp mỗi khi gần bên anh. Đó cũng vì cô quá yêu anh mà thôi!!!!

” Anh không yêu em thì sao, tốt nhất là anh cứ hận em đi!! Hận càng sâu sắc, vị trí của em trong lòng anh càng nhỏ, càng rộng... đủ để thay thế hình ảnh của cô ta trong trái tim anh. Hơn thế nữa, anh cũng đã hứa với em rồi, chuyện em đã làm cho anh cũng đã làm rồi, chỉ cần bây giờ anh đóng tốt vai trò một người chồng mẫu mực của em là được! Chuyện của anh và cô ta đã kết thúc từ cái ngày anh nói chia tay rồi. Không còn gì nữa đâu, và bây giờ, người ở bên cạnh anh, xứng đáng với anh chính là em!”

Cầm Tú kích động nói liền một hơi, đôi mắt run rẩy nhìn anh, sau đó ngoảnh mặt bước đi thều nhão và đau khổ. Nhìn tương đi không có sức sống của cô, anh bất giác thở dài, con tim nặng nề chùng xuống. Đứng giữa cánh đồng rộng mênh mông bao la bát ngát, Quốc Thịnh cảm thấy như bản thân quá lạc lõng. Yêu nhưng không được yêu, không yêu thì lại cố yêu. Đời trở trêu như vậy sao? Đến khi nào, anh mới được trở về bên Phương Nhã, được chăm sóc che chở cho người con gái đáng thương đó. Chắc hẳn cô sẽ giận anh lắm, sẽ rất đau khổ và cô đơn lúc này. Còn Cầm Tú, đến khi nào cô ta mới chịu tỉnh ngộ? Nhận ra mình đã quá sai lầm trong tình yêu? Thôi không đeo bám anh nữa???

Vài ngày trôi qua, cuối cùng ngày lễ đính hôn cũng đã đến ...

Ông trùm Một Mắt khét tiếng không chỉ ở Quận 4, mà còn khắp ở tỉnh thành của TP.HCM . Là một người có tiếng tăm, có máu mặt ở đất Sài Thành, nên số người tham dự tới buổi lễ đính hôn của Cầm Tú và Quốc Thịnh cũng không phải là ít. Một Mắt lại vô cùng trọng sĩ diện, nên nhất mực không thể xảy ra bất cứ sơ suất gì, dù là một chuyện nhỏ!

Thế nhưng hôm nay, lại xảy ra một chuyện vô cùng động trời. Trước mặt bàn dân thiên hạ, giữa những người có tiếng tăm trong ngành và trong giới cho vay nặng lãi, Một Mắt đã bị bê mặt, và một phen nhục nhã khi bị vạch trần một sự thật mà ông cố ý che giấu không để bất cứ ai biết.

Vợ của ông ngoại tình, cùng với một người đàn ông khác!

Và người con gái mà ông hết mực yêu thương, lại là con hoang của vợ ông và một người khác!

Một tuần trước, ông đã bàng hoàng nhận được một bức thư nặc danh không tên tuổi, chỉ để vón vẹn một số bức ảnh có hình vợ ông bước cùng người đàn ông khác vào khách sạn, còn có những cử chỉ thân mật tình tứ khiến ông điên đến tím mặt. Sự việc không chỉ dừng ở đó, mọi chuyện còn quá đáng hơn khi bức thư nặc danh đó, lại đưa ra mẫu xét nghiệm lộn tóc của Cầm Tú và ông, là hai mẫu tóc khác nhau hoàn toàn. Cơn giận điên người trôi thẳng lên não, cộng thêm nỗi sỉ nhục vì biết rằng mình đã bị cầm sừng khiến Một Mắt bán tính bán nghi đưa con gái ông thương yêu chẳng qua chỉ là con gái hờ, không phải con ruột của mình. Thế là, ông bắt đầu âm thầm điều tra mọi việc, tìm hiểu xem đứa con trước mặt mình thật ra có phải là con của ông hay không.

Cái ngày Cầm Tú nũng nịu sà vào lòng ông, xin ông cho phép cô cùng Quốc Thịnh đính hôn, là ông đã lợi dụng lúc cô không để ý để mà bứt một sợi tóc nhỏ trên đầu Cầm Tú, lén đi bệnh viện xác thực lại một lần nữa. Và kết quả mà ông không muốn tin nhất, lại chính là sự thật làm ông đau đớn nhất!

Trương Cầm Tú, đích thực không phải là con ruột của ông!

Một Mắt vốn dĩ là một người coi trọng thể diện, nổi tiếng sát thủ với máu lạnh kinh người. Chỉ cần gây bất lợi cho ông, thì dù là một con kiến ông cũng không tha thứ! Ấy mà, trong chuyện này, ông đã vô tình để mình cầm một chiếc sừng trong mười mấy năm qua mà không hề hay biết. Lại còn gây thương tổn một mực yêu thương đứa con hoang trời đánh. Nổi ghen tuông vì bị phản bội, cộng thêm sự sỉ nhục về đứa con hờ của vợ, lại càng tăng thêm nỗi nhục nhã trong lòng Một Mắt.

Thế nhưng, ngày lễ đính hôn càng đến gần, Một Mắt lại không thể nào hủy bỏ buổi lễ long trọng này một cách đột ngột như vậy, huống hồ gì đã gửi thiệp mời đến các doanh nhân và những người có máu mặt ở Sài Thành đến dự. Vì thể diện, ông đành phải nuốt cục tức đang nghẹn trong cổ họng mà bình thản đối xử bình thường với mọi người cho đến khi tiệc đính hôn kết thúc. Ấy vậy mà, trong buổi lễ ngày hôm nay, tên khốn kiếp đã ngoại tình với vợ của ông, lại xuất hiện tại nơi này, lảng vảng ngay trước mặt ông, và tươi cười thân nhiên với người vợ. Điều này khiến cục tức mắc nghẹn trong lòng ông bỗng trào ra xối xả. Lần đầu tiên trong đời, ông tức giận đến tím mặt, miệng như nhả ra khói, không còn làm chủ được bản thân nữa:

” Thằng chó! Mày dám vác mặt đến đây nữa à? Đòi gian phụ dâm phụ các người, tụi bây đâu! Đánh chết bọn nó cho tao!!!!”

Một Mất hùng hổ, nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ sấn tới bên đôi tình nhân không biết xấu hổ đó mà điên tiết gào lên.

Cả đại sảnh im phăng phắc, ngay cả một tiếng động nhỏ như hơi thở cũng đột ngột bị đè nén, chỉ vang vẳng đâu đó tiếng nói the thé đầy ngạc nhiên của vợ mình, bà bất ngờ kêu lên:

” Ông lên cơn điên gì thế? Sao lại nói tôi như vậy? Gian phụ dâm phụ cái gì hả?”

” Mụ đàn bà chết tiệt này, bà lên tôi đi ngoại tình với thằng chó này suốt bao nhiêu năm nay, còn để một đứa con cho hán nữa. Vậy mà tôi đã điên khùng nuôi nấng con quỷ cái đó , yêu thương như con ruột của mình. Đồ con quỷ cái thối tha!”

Một Mất đã mất bình tĩnh, không còn biết kiềm chế, cũng chẳng còn để trong mắt những người đang có mặt tại nơi này đang chứng kiến toàn bộ sự việc, từng lời nói, từng cử chỉ của ông đều lọt vào tầm mắt của mọi người, không sót một động tĩnh nào. Ông lúc này đã mất đi sự sáng suốt bao nhiêu năm của mình, thay vào đó là gương mặt xấp ảnh của người vợ và người đàn ông lạ mặt ôm eo hôn hít bước vào cửa khách sạn.

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của bàn dân thiên hạ và người vợ ngoại tình, Một Mất khuôn mặt giờ đã tím tái, bờ vai run lên bần bật vì quá kích động. Ông điên lên xoay người tát một cái vào mặt Cẩm Tú đứng bên cạnh, hét lên:

” Con chó này, mày không phải là con ruột của tao mà còn ở đó làm ra vẻ thanh cao. Đồ cóc ghẻ muốn được làm thiên nga. Đứa con hoang như mày, tao không giết chết mày là phước đức của mày rồi. Cút đi, suốt đời cũng đừng hòng xuất hiện trước mặt tao. Để tao gặp một lần, đánh một lần!”

” Ba!” - Cẩm Tú hãi hùng tay ôm bên má, đôi mắt rưng rưng nhìn ông đầy ngỡ ngàng pha lẫn đau khổ. Trời đất như đảo lộn, mọi thứ quay cuồng trước mắt. Người ba đã từng yêu thương cô hết mực, lần đầu tiên ra tay tát cô thẳng mặt thế này, còn la mắng cô thậm tệ trước mặt mọi người xung quanh. Đó là một điều sỉ nhục lớn nhất của cuộc đời cô. Uất ức, căm phẫn, cô hét lên, nước mắt chảy ròng:

” Ba làm sao vậy hả? Con là con gái của ba mà!!! Bức ảnh này thì có liên quan gì đến con chứ?”

Dứt lời, Một Mất quăng vô mặt Cẩm Tú tờ giấy báo cáo kết quả xét nghiệm ADN giữa cô và ông, trên đó có hiện rõ hai sự thật rõ mồn một trước mắt ... hai lọn tóc thuộc hai mẫu khác nhau, hơn nữa Một Mất thuộc nhóm máu O, còn cô lại nhóm máu AB. Rõ ràng một điều là người nhóm máu O không thể có con ra nhóm máu AB. Điều này quá nghịch lý thường tình! Sự thật trên giấy báo, đã chứng minh lên tất cả!

Cẩm Tú há hốc mồm, trợn mắt nhìn tờ báo cáo xét nghiệm trước mặt mà không khỏi bàng hoàng. Từ trước đến giờ, cô đã biết là mẹ mình ngoại tình cùng người đàn ông khác, thế nhưng chuyện cô không phải là con gái ông... quả thật cô chưa từng nghĩ đến bao giờ??? Sợ hãi, khó hiểu, và lo lắng... Cẩm Tú chảy mồ hôi hột, cả người mềm nhũn đổ ập xuống đất, miệng lẩm bẩm, sau đó lại hét toáng lên:

” Không, không thể nào!!! Con sao có thể ... không phải! Không phải, cái thứ này là giả, là giả. Không phải thật! Con là con ruột của ba, không phải con hoang! Ba à, ba tin con đi! Đúng rồi, có đứa đã hãm hại con! Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy!!!!”

Bốp! Chát!

Những cú đánh hi hục nhắm vào người Cẩm Tú. Tay, chân, đầu, mình, và mặt ... đều bị một tay Một Mất đánh đập, mạnh bạo không thương tiếc. Đồng thời, những tên lính xung quanh Một Mất cũng xông vào đánh người đàn bà kia cùng tên đàn ông kia tới tấp. Tiếng hét, tiếng la, tiếng rên hàng loạt phát lên, tạo nên một âm thanh rùng rợn, kinh hãi. Thoát chốc, bầu không khí trong đại sảnh nhà hàng trở nên u ám, ảm đạm và đầy mùi vị của máu tươi

” Đứng, đừng đánh! Một Mất, ông hiểu lầm rồi!!! Tôi ngoại tình là thật, nhưng Cẩm Tú nó là con ruột của ông mà!!! Đứng, đừng đánh nó. Đứng đánh!!!!”

Thấp thoáng từ đằng xa, chìm trong một lớp người đứng vây quanh cảnh tượng đánh đập trước mắt, bóng dáng một cô gái có phần tóc mái rũ xuống, che chắn một phần vết sẹo lõm trên gương mặt... trên môi

còn nở một nụ cười đắc thắng. Hai bàn tay nắm chặt, lòng hả hê vì đã đạt được một bước đầu tiên của kế hoạch.

” Không còn nơi dựa dẫm, không còn là tiểu thư của ông trùm Một Mắt, để xem Trương Cẩm Tú cô còn thứ gì đáng lợi hại nữa đây! Hãy đợi đây!”

Tôi đứng trước gương, vén tóc mái dài của mình lên trán để nhìn rõ vết sẹo kinh khủng do vụ tạt axit mà nhói lòng. Từ cái ngày tôi quyết tâm trả thù, tôi đã hứa với bản thân mình, mỗi lần nhìn vết lồi lõm trên gương mặt, đều phải tự nhủ lòng phải thật sự quyết tâm. Cái tổn thương mà tôi đã trải, những con người độc ác kia phải trả lại gấp trăm lần.

Ray rút lương tâm, cái bản tính hiền lành trong tôi đã chết đi từ lâu rồi!!! Ở hiền gặp lành, chỉ khiến con người ta chịu thiệt!!!! Nếu không vùng dậy, nếu không phản kháng chống cự, chẳng phải là quá ngu ngốc hay sao? Ở trên đời, thắng là vua, thua là giặc. Nếu không hại người, thì tức khắc người sẽ hại lại ta! Vì bảo vệ bản thân, chuyện gì cũng có thể làm được. Huống hồ là với một người từng bị chà đạp nghiêm trọng cả thể xác lẫn tinh thần như tôi đây, sao có thể để bản thân bị tổn thương thêm lần nữa!

Tôi không còn tin được việc ở hiền gặp lành. Chỉ có thể tin việc ” đi đêm ắt có ngày gặp ma” và ” ác giả ác báo”. Quả thật, ngay cả ông trời cũng giúp tôi, khi có một ngày, tôi tình cờ phát hiện được vợ của ông trùm Một Mắt khét tiếng kia, lại âu yếm cùng một người đàn ông khác, thân mật bước vào khách sạn. Tất nhiên, vận may từ trên trời rơi xuống bên tôi, lý nào tôi lại để sống mất nó. Ngay tức khắc, tôi đã dùng điện thoại di động chụp lại cảnh tượng đó. Trong khoảnh khắc, một kế hoạch chu đáo và thu vị được tôi bày sẵn chỉ trong tích tắc.

Một Mắt là một người có tiếng tăm trong làng giải trí. Cả gia đình của ông ta không ai là không biết mặt. Càng may mắn hơn, khi ông trời cố tình để tôi bắt gặp cuộc ngoại tình đó của vợ ông ta và tình nhân. Điều đó thật sự có lợi cho tôi thực hiện kế hoạch.

Thế nhưng, để kế hoạch được êm xuôi trót lọt, tôi cũng đã phải trả một cái giá rất đắt, cho chính bản thân mình!

Mọi chuyện dường như đã được tôi định đoạt, dự đoán của Một Mắt đương nhiên cũng nằm trong vòng kiểm soát của tôi tất cả. Đương nhiên đối với tình cảnh mất niềm tin vào vợ cũng như đứa con gái bên cạnh mình, một người đàn ông lý trí như Một Mắt cũng phải cảnh giác lơ là, một bước lọt vào bẫy do một tay tôi dựng sẵn

Ông ta không thể ngờ, khi ông ta lén dùng sợi tóc của Cẩm Tú và ông ta đi xét nghiệm, thì trước đó tôi đã mua chuộc vị bác sĩ đó rồi, còn dùng cả sợi tóc của tôi hoán đổi với Cẩm Tú. Mọi thứ nằm trong bàn tay tôi, và kết quả cũng y như tôi dự đoán.

Một Mắt nhìn báo cáo xét nghiệm tóc của tôi và ông ta nên đình ninh rằng Cẩm Tú không phải là con ruột của mình. Tình hình đều đã được tôi nắm bắt, tất nhiên chỉ còn dùng một chiêu cuối cùng, là có thể hoàn tất kế hoạch tôi đã dùng mọi công sức để dàn dựng.

Trước cái đêm đính hôn, tôi đã giả tin nhắn của vợ Một Mắt, nhắn qua số người tình của bà ta, nói rằng: “Em nhớ anh, trong ngày lễ đính hôn, em rất muốn gặp anh. Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện với nhau về quyết định ly dị của em và Một Mắt!”

Đối với một cuộc tình vụng trộm, nhất định hai người sẽ vô cùng hạn chế tin nhắn và điện thoại. Thế là chỉ trong một tin nhắn ngắn ngủi, tôi đã kéo được một kẻ châm ngòi nổ của Một Mắt. Ngay buổi lễ hôm ấy, cho dù một người có lý trí đến đâu, cũng không thể nhịn nhục nổi khi người vợ mình cùng tên tình nhân lảng vảng trước mặt, lộ liễu công khai như thế. Cuối cùng, chuyện gì đến cũng đã đến! Một Mắt cuối cùng đã thay tôi, tiêu trừ một đứa con gái độc ác như Cẩm Tú, trục xuất khỏi thế giới xã hội đen, thân tàn ma dại, không còn chôn nường thân. Đó mới là chủ đích đầu tiên của tôi!

Chỉ có điều, cái giá tôi phải trả quả là rất đắt!!!!

Hắn quả thật không phải là con người!!! Tên bác sĩ cầm thú đó, không cần biết đẹp xấu thế nào... chẳng qua chỉ cần một công cụ để hắn thỏa mãn nhục dục của mình. Và vì thế, hắn cường hiếp tôi, xé rách quần

áo tôi, và bảo rằng nếu như không để yên cho hắn làm vậy, tôi nhất định sẽ không mua chuộc được hắn, không thể hoàn thành được kế hoạch của mình.

Với một cô gái xấu xí như tôi, thân tàn ma dại, cả tiền cũng không có, địa vị danh tiếng lại càng không ... vậy thì trong hoàn cảnh đó, tôi còn sự lựa chọn nào khác nữa sao???

Đau đớn, nhục nhã, cả thân người ô uế, nỗi đau về tinh thần lẫn thể xác như giày vò tim gan tôi, bóp nát trái tim tôi, ngăn không cho tôi thở. Nước mắt tuôn dài, nỗi nhục trong tôi càng lớn gấp bội. Dù rằng có như thế nào, tôi tự nhủ cũng phải cắn răng mà chịu đựng, mặc cho hắn mày mò từng đường cong trên cơ thể tôi, nói những lời lăng nhục đến tôi. Trong khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy mình không khác gì một con súc vật!

Danh dự, lòng tự tôn, tình yêu, tình bạn, trinh tiết của bản thân ... tất cả tôi đều đã mất hết. Chỉ còn trả thù, mới là động lực để tôi tiếp tục sống còn trên cuộc đời này!

Cầm Tú là người con gái độc ác, nham hiểm, đê tiện và bỉ ổi. Thế nhưng, tôi bây giờ có khác gì với một Trương Cầm Tú mà tôi căm thù đến tận xương tủy chứ???

Nếu thời gian có thể quay trở lại, tôi ước mình sẽ không bao giờ kết bạn với Cầm Tú, càng không mong muốn sẽ gặp người con trai mà tôi yêu - Quốc Thịnh!!!!

Chỉ tiếc rằng, thế gian không bao giờ tồn tại hai chữ Nếu và Ước!

Chỉ có hiện tại, mới quyết định tất cả! Trả thù - là mục tiêu hàng đầu của tôi!

Cầm Tú đã không còn là tiểu thư xã hội đen, không còn chốn nương thân, không còn chỗ dựa, chỗ đứng trong xã hội. Giờ cũng đã thê thảm lắm rồi, nhưng đối với tôi, điều đó là chưa đủ!!!

Tôi mất tất cả, tình yêu, tình bạn, gia đình, sắc đẹp của bản thân!!! Cô ta chỉ mất mỗi gia đình và danh tiếng. Vậy thì có lợi cho cô ta quá rồi!

Trong khoảnh khắc, tôi lại nhớ đến anh. Đường Quốc Thịnh! Người con trai tôi yêu, con người bỉ ổi vô liêm sỉ đó ... sẽ ra sao khi Cầm Tú không còn là con đường đào mỏ của anh ta nữa??? Có phải, anh ta cũng sẽ bỏ rơi cô ấy, y hệt như tôi lúc xưa???

Quốc Thịnh! Quốc Thịnh!

Cái tên đó đối với tôi vô cùng quan trọng, vô cùng thân thiết! Đến bây giờ mỗi khi nhắc lại, tim tôi lại quặn thắt vì đau, lệ cũng chực trào trên mi.

Tình yêu trong tôi đã chết rồi! Mai Phương Nhã ngày xưa cũng chết rồi!!! Mọi thứ trong tôi, đều đã thay đổi hết rồi!

Người tốt bụng, anh biết không? Tôi đã hoàn thành được kế hoạch đầu tiên của mình rồi! Chỉ còn vài bước nữa thôi, tôi sẽ có thể trả được thù! Anh có vui cho tôi không?

Có phải anh cũng cho tôi là bỉ ổi, là nham hiểm??? Có phải, tôi đã trở thành Trương Cầm Tú thứ hai????

Nếu anh ở đâu đây, ngay bên cạnh tôi ... hãy giúp tôi có động lực, để tôi tiếp tục trả thù, để tìm lại mình, một lối đi sống còn duy nhất, và cũng để trả lại danh dự và công bằng cho riêng tôi? Được không?

Hôm nay, giữa biển người trong đại sảnh, trước những cảnh tượng máu me hãi hùng đó, Quốc Thịnh thấp thoáng thấy bóng dáng một người con gái tóc dài, tấm lưng khẳng khiu quen thuộc gọi cho anh nhớ đến một người con gái - Mai Phương Nhã!!! Trong khoảnh khắc, anh như bị thôi miên, liền đuổi theo cô nhưng chỉ trong tích tắc, bóng dáng cô lại biến mất.

Quốc Thịnh không rõ, người mà anh vừa nhìn thấy có phải là Phương Nhã hay không? Nếu là phải, thì tại sao cô lại đột ngột xuất hiện nơi này? Cô ở đây, nghĩa là đã biết chuyện đính hôn giữa anh và Cầm Tú??? Và sự xuất hiện của cô, liệu có liên quan gì đến chuyện xảy ra ngày hôm nay chăng?

Đầu óc anh quay cuồng, trạng thái đã dần mất ổn định, tinh thần lại trở nên bồn loạn với những suy nghĩ ngổn ngang trong đầu. Giờ đây, anh muốn gặp Phương Nhã ngay bây giờ, muốn được ôm chặt cô vào lòng,

chia sẻ an ủi với cô những đau thương mà cô phải gánh chịu. Và quan trọng nhất, là có thể giải thích cho cô biết rõ, rằng lòng anh trước sau chỉ có một mình cô, luôn luôn yêu cô, và chẳng bao giờ phản bội cô cả.

Hơn ai hết, anh hiểu rõ bản thân, đã yêu Mai Phương Nhã nhiều đến mức nào!

Anh không sợ cô hận anh, vì điều đó chứng tỏ cô yêu anh nhiều nên mới hận anh như thế. Chỉ cần anh tích cực quay về, đến bên cô, và giải thích cho cô rõ ràng thì mọi chuyện sẽ ổn.

Điều anh lo sợ, chính là Mai Phương Nhã vì quá đau lòng, sẽ làm nên những điều dại dột!

3. Chương 03

Chương 03: Gục ngã

Trương Cẩm Tú, vốn không phải là con ruột của nhà doanh nghiệp tỉ phú hào Một Mắt, mà chỉ là con hờ của bà Triệu Ánh và tình nhân! Sự việc rốt cuộc là như thế nào? Cô thiên kiêu tiểu thư giàu có xinh đẹp kia sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi giới xã hội, hay tiếp tục làm con hờ của người cha bất đắc dĩ?

Tỉ phú hào Một Mắt bị cấm sừng ?

Chuyện động trời ngày lễ đính hôn, Một Mắt bất ngờ khi phát hiện vợ mình ngoại tình, và đứa con lại không phải của mình? Có phải sự thật?

Hàng loạt những tiêu đề khác nhau lần lượt tung lên các bìa mặt báo, kèm theo là những bức ảnh được xem là cơn hot nhất gần đây - Một Mắt thẳng tay tát cô thiên kim đồng danh Trương Cẩm Tú giữa chốn đông người. Đa phần, những nội dung trong tờ báo đều chỉ trích hai mẹ con cô, nhưng người ta có thể thấy, người hứng mũi chịu sào nhiều nhất chính là Một Mắt.

Vò nát tờ báo trên tay, Cẩm Tú điên tiết gào lên, chưa bao giờ cô chịu sự sỉ nhục như vậy, oan ức như vậy. Rõ ràng đã có người rắp tâm hại cô, nhưng người đó là ai? Có hận thù với cô chứ???? Bây giờ hại cô sống dở chết dở, có nhà mà không được về, còn bị gánh tội danh con hoang. Hơn thế nữa một công chúa kiêu diễm luôn được chiều chuộng hết mực, không ai dám động đến vậy mà lại bị chính cha ruột của mình đánh đập giữa bàn dân thiên hạ, bây giờ ai ai cũng biết chuyện này, hơn nữa lại còn khinh khi cô bản hàn, cóc ghè mà đòi làm thiên nga!!!

Đôi mắt đục ngầu, cả người nổi gân xanh vì kích động quá độ. Chỉ cần biết được kẻ đã hại cô, nhất quyết người đó không được sống yên!!!!

Ba ngày trôi qua, kể từ khi không còn là con rước của lão Một Mắt, hai mẹ con Cẩm Tú đã phải nương nhờ nhà của Đình Phong – tình nhân của Triệu Ánh. Thật ra, đôi tình nhân lén lút này, đã yêu nhau trước khi Triệu Ánh kết hôn với Một Mắt. Vốn dĩ cuộc hôn nhân của ba mẹ cô không dựa trên cơ sở của tình yêu, chỉ do hoàn cảnh ép buộc, gia đình Triệu Ánh buộc phải gả cho Một Mắt làm vợ. Thế nhưng, chung sống gần ấy năm, chẳng bao giờ mẹ cô thật sự yêu người cha ruột của mình, luôn ngấm ngầm lén lút quan hệ với người yêu muôn thuở - Đình Phong!

Cô và mẹ mình không ngờ, chuyện tình lén lút đó đã được giấu nhem kỹ càng suốt bao nhiêu năm qua, nhưng giờ lại bị phanh phui vạch trần khắp mọi người trong thiên hạ đều biết. Bây giờ mọi chuyện đã vỡ lẽ, hai mẹ con cô đành trốn nhui trốn nhủi trong căn nhà rộng lớn của Đình Phong. Thật ra, ông ta là một doanh nhân thành đạt, cũng có chút tiếng tăm trên thị trường, nên hai mẹ con không cần phải lo lắng về chỗ ăn ở, chỉ nhục nhã ở chỗ, chuyện thị phi luôn được đồn ra xa tới ngàn dặm.

Đứng trước những lời xì xào bàn tán của hàng xóm xung quanh nhà Đình Phong, nghiêng rằng chịu nhin nhục những ánh mắt soi mói khinh thường của họ, Cẩm Tú đã thề rằng, có chết cũng phải tìm cho ra kẻ đã hại hai mẹ con cô thê thảm như thế này.

Quay sang nhìn mẹ mình, dù đang là nạn nhân của những lời nói độc địa bên ngoài, bà vẫn cười tươi thong thả ngồi uống trà cùng với Đình Phong. Bất giác, cô cảm thấy thật ngưỡng mộ tình yêu sắc son lâu bền

của mẹ cô bao nhiêu năm qua. Cho dù có bị mọi người trên thế gian này hiểu lầm, bị chỉ trích, người đàn bà con gái luôn chỉ mong có một người đàn ông bên cạnh, tin tưởng, yêu thương mình, thế là đủ!

Tức thì, Cẩm Tú lao nhanh như tên bắn, chạy ra ngoài, tìm kiếm Quốc Thịnh như người điên. Đã mấy ngày rồi, từ khi cuộc đính hôn bị hủy bỏ, bản thân cô và mẹ mình còn lo không xong cho bản thân, vốn không có thời gian để ý đến Quốc Thịnh. Và rồi anh như bốc hơi khỏi cõi đời này vậy, cô gọi điện anh không bắt máy, nhắn tin lại không trả lời. Ngay cả nhà của anh cô cũng đã đến không biết bao nhiêu lần, cuối cùng chỉ đáp lại cho cô một tin tức: Quốc Thịnh đã bỏ nhà ra đi!

Cô nhớ anh, nhớ anh sắp phát điên. Chẳng lẽ tình yêu anh dành cho cô đã hết rồi sao, không còn gì nữa thật sao? Trái tim Quốc Thịnh giờ không còn chỗ cho cô nữa, chỉ ngự trị một bóng hình của Phương Nhã mà thôi. Nghĩ đến đây, lòng Cẩm Tú cồn cào, đau thắt như bị ai đó bóp nghẹn.

Đi được một quãng đường khá xa, dưới ánh nắng chói chang của thời tiết khắc nghiệt, Cẩm Tú bỗng hoa mắt, bước chân đi xiêu vẹo, đầu óc quay cuồng tiến tới một sạp báo nhỏ.

Trong ý thức mơ hồ, cô thoáng nghe được lời xì xào bàn tán khiếm nhã dành ỉnh, nội dung chẳng khác nào như những tờ báo độc địa kia nói, nào là con riêng của vợ, nào là tiểu thư đồng đánh không coi ai ra gì lại có ngày hôm nay! Tất cả đều như mũi tên cắm thẳng lên người cô, chọc vào trái tim đang tổn thương của cô, bắt cô nhận hết mọi tội danh đó. Uất ức, phẫn nộ, cô hét lên, trừng mắt nhìn họ, tay chân hươ liên tục trên không trung:

” Nhìn cái gì? Tôi không phải là con hoang, có nghe chưa? Nghe không hả? Cút đi, cút hết cho tôi... đồ điên!!! Các người là lũ điên khùng, tin tờ báo này làm gì chứ??? Tôi bị oan, bị oan!!!! Huhu!”

Cơn uất ức trong lồng ngực bỗng chốc tuôn ra xối xả, tràn ra theo dòng nước mắt. Tùi nhục, phẫn uất, đau khổ ... cô nhào ra đường, lao nhanh vào một con hẻm gần đó, khóc tức tưởi, khuôn ngực phập phồng trong cơn kích động.

Cô chạy mãi, chạy mãi. Đến khi cả thân người mồ hôi nhễ nhại, tứ chi bủn rủn, hơi thở dần trở nên gấp gáp hơn, cô mới dừng lại.

Đứng khóc ngon lành một hồi lâu, Cẩm Tú mới nhận ra con hẻm mình đang đứng vô cùng lạ lẫm, trời cũng đã tối dần, cô bắt đầu sợ hãi. Định bụng sẽ rời khỏi nơi này thật nhanh, thì lại nghe tiếng cười khúc khích của một lũ bợm nhậu, từ đâu tiến tới gần Cẩm Tú, buông lời giễu cợt:

” Hay cô em, đi đâu mà lạc vào đây??? Ô, khóc à? Bị anh nào cho leo cây rồi phải không? Đi chơi với tụi anh, đảm bảo sẽ vui vẻ lắm đấy!” – Một tên trong bốn thằng bu xung quanh Cẩm Tú, bẹo má sờ vai cô, khiến cô nổi hết cả da gà.

” Bỏ bàn tay gớm ghiếc của tụi bây ra, kinh tởm quá!”

Bốn tên bợm nhậu nghe thế liền nóng mặt, một tên găng giọng nói:

” Này cô em, đừng nghĩ cô em đẹp thì ngon nhé! Chảnh với tụi này à? Có tin tụi này xức cho cô em biết mùi đời không hả?”

” Tụi bây dám động vào tao à? Có biết tao là ai không? Trương Cẩm Tú, con gái của tử phú hào, trùm xã hội đen ngầm Một Mất đó! Tụi bây liệu hồn!” - Cẩm Tú vùng tay, cố thoát khỏi vòng kiềm *** của bốn tên lạ mặt bu xung quanh.

“Ái chà, tưởng là ai hóa ra là con hờ Trương Cẩm Tú! Đã trở thành người bình dân rồi mà còn hống hách thế à? Để bọn anh dạy bảo lại cho đàng hoàng nhé!!!! Tụi bây!”

Một tên tướng tá đô con vạm vỡ, trông có vẻ như thủ lĩnh đầu đàn của bọn, hất hàm ra lệnh đồng bọn, hai tay giữ chặt Cẩm Tú không cho cô chạy, ngay cả bọn kia cũng nhào đến đè cô ra, xé toạc áo quần. Trong phút chốc, bốn tên thay phiên nhau cưỡng hiếp cô gái, mặc cho cô giãy giụa, chống cự với bọn côn đồ tới sức lực cạn kiệt, chỉ thốt ra được vài câu yếu ớt;

” Không, tr.. á..n..h xa tao r..a!!!! Bọn đề tiện, khốn n.ạ.n, ưm Cứu ... tôi ..!!!!!”

Cầm Tú trong lúc giãy giụa, cự tuyệt bèn dùng hết sức lực của mình, dùng móng tay cào cào một tên trong đám đang sờ soạng khắp thân thể cô. Những tên còn lại trông thấy Cầm Tú chống cự quyết liệt như thế, bèn tức giận tát cô một cái, rồi hai tên giữ chặt tay, một tên giữ chặt chân, và tên đầu đàn thì nhào đến đè cô ra cưỡng bức.

Đến lúc này, Cầm Tú đã hoàn toàn hết khả năng chống cự, sức lực càng lúc yếu ớt, tay chân bủn rủn, bàn tay to bè nhộp nhộp của bọn bợm nhậu lần mò đến nơi nào trên cơ thể cô, nơi đó liền trở nên lạnh ngắt, da gà da ốc nổi lên, Cầm Tú khóc tức tưởi, cần môi chịu trận những trận những cú đánh tới tấp khi cô chống cự, và cơn đau điên cuồng khi bọn chúng vui dập cô suốt hai tiếng đồng hồ.

.....

Trời chập tối, Cầm Tú xiêu vẹo bước đi trong nỗi đau vừa bị hành xác, cười như điên dại, hai tay ôm chéo ngực, che những vết bầm trên người và phần da lộ lộ trong bộ quần áo rách rưới. Đôi mắt vô hồn nhìn mọi thứ xung quanh như vật thể lạ, hề có bất cứ ai đi ngang đụng phải cô đều khiến cô giật mình hét lên, chân tay run lẩy bẩy. Đi được một hồi lại đi đến nhà Phương Nhã. Nhưng đến lúc này, trong tâm trạng bấn loạn tinh thần, Cầm Tú vẫn không hay biết mình đang đứng ở đâu, cứ mãi cười điên dại, chảy nước mắt liên tục, mắt vô định nhìn khắp xung quanh như người điên.

“Ô, ai đây! sao lại có nhả hứng đến nhà của tôi thế hả? Hay là cô muốn hành hạ tôi đến mức nào nữa???”

Giọng sắc lạnh vang lên đằng sau như khiến Cầm Tú sợ hãi, thái độ cười khóc cũng nín hẳn, khựng vài giây, Cầm Tú nghiêng rằng quay phắt người lại, mắt sắc như dao sẵn sàng hướng thẳng tới chủ nhân của giọng nói.

” Mày ... ”

” Sao hả? Chẳng lẽ không còn là con của Một Mắt thì lập tức trở thành ăn mày hay sao hả? Ăn mặc rách rưới thế này, lại còn bật cười điên dại trước nhà tôi ... không phải là không thể chấp nhận nỗi sợ thật này chứ???”

” Con hồ ly tinh như mày, cảm miệng!!!!” - Cầm Tú vừa hét lên, đã vội khựng lại, ngó nghiêng xung quanh. Thì ra vì do quá sốc, bước chân đã đi đến nhà của tình địch từ khi nào.

Cú sốc ban nãy vẫn chưa hết, môi còn run lập cập, thế nhưng khi đối mặt với Phương Nhã, cô đã có thể trở lại là một Cầm Tú của ngày nào, ra sức chiến đấu quyết liệt với kẻ được coi là tình địch lớn nhất đời mình:

” Mai Phương Nhã! Là mày phải không? Là mày đã hại tao ra nông nỗi này, có đúng không??? Trên thế gian này, kẻ thù không đội trời chung của mày chính là tao. Vì tao đã cướp người yêu của mày, hủy hoại nhan sắc mày, khiến ba mẹ mày bỏ mày đi trốn nợ, nên mày mới căm thù tao, mới hại tao ra nông nỗi này có phải không????”

” Nói đúng lắm, là tôi đã hại cô đấy. Là chính cô đã khiến tôi lựa chọn con đường này, và kết quả của cô hiện nay chính là quả báo mà cô phải chịu. Chuyện ác của cô, có trả hết đời cho tôi cũng không thể trả nổi!!!! Là tôi muốn cô phải thân tàn ma dại, đau khổ hơn tôi gấp trăm lần, muốn cô sống không bằng chết!!!!”

Phương Nhã vừa dứt lời, Cầm Tú đã kích động lao đến tát thẳng cho cô một bạt tai, gào thét điên dại, nắm tóc cô giật mạnh. Một hồi giằng co lẫn nhau, cả hai cô gái mất thăng bằng, đều té nhào xuống đường, ôm nhau lăn tròn tới cây cột đèn gần đó, mắng nhiếc nhau xối xả:

” Mày là con khốn! Mày bảo tao tạo nghiệt, tao ác tao xấu xa, mà mày lại sai người cưỡng bức tao. Như thế mày có khác gì tao hả? Hành động bỉ ổi của mày, còn hơn tao gấp trăm lần!!!! Là mày, đã hủy hoại cuộc đời tao. Bàn tay gớm ghiếc của bọn chúng, mày mò từng thớ thịt trên người tao, mày có biết tao kinh tởm lắm không hả? Huhu, tao kinh tởm bọn chúng, kinh tởm bản thân mình!!!! Tao kinh tởm mày! Mai Phương Nhã!!!!”

” Cô điên à? Cô nói điên khùng cái gì vậy?” – Phương Nhã lúc này tóc tai đã rối bù, trợn mắt nhìn Cầm Tú kinh ngạc – ” Cô ... cô bị ... cưỡng bức sao?”

” Mày đừng giả vờ ngây thơ. Là mày đã khiến ba tao đánh đập tao, hất hủi tao như kẻ thù, khiến hai mẹ con tao bị người đời khinh bỉ, tai tiếng đồn khắp đất nước cả rồi, ngay cả Quốc Thịnh cũng không thêm

đêm xía tới tao, không thêm gặp mặt tao. Mà khiến tao thê thảm như vậy chưa đủ hay sao, mà còn bỏ ỉ đê tiện kiếm người cướp đi thứ quý giá nhất đời tao!!!! Tao hận mày, Mai Phương Nhã, tao có chết, cũng không tha ày đâu!!!!”

Cầm Tú kích động gào lên, đôi mắt rực lửa như thiêu đốt trái tim Phương Nhã. Lời nói của Cầm Tú như một nhát dao chí mạng, người con gái đứng trước mặt cô, cũng đã bị quả báo, cũng đã bị cướp đi thứ quý giá nhất, y hệt như chính cô vậy. Là quả báo! Quả báo!

” Hahaha! Thì ra cô cũng như tôi, bị cướp đi thứ quý giá nhất. Quả báo! Hahaha! Nhìn cô đi, cô sắp ngang ngửa tôi rồi, chỉ tiếc rằng, khuôn mặt cô vẫn còn rất xinh đẹp, đâu như tôi! Hahaha!”

Cầm Tú trông thấy cô bật cười man rợ, liền giật mình lùi về sau mấy bước, mắt thăm dò đầy cảnh giác:

” Mày muốn gì? Có phải mày điên rồi không?”

” Tôi muốn gì à? Hahaha, nhìn cô thê thảm như thế này tôi thấy hả dạ lắm! Có điều Cầm Tú cô sai rồi, đúng là tôi đã bày đặt sẵn cho gia đình cô tan nát, nhưng mục đích của tôi là muốn cô không còn chỗ đứng trong xã hội, bị người đời khinh thường, muốn cô có nhà mà không được về, có ba mà không được nhận. Giờ cô đã thân bại danh liệt, tiếng tăm còn lầy lùnh hơn xưa, tôi cần chi phải kìm người cường bức cô làm gì nữa. Chuyện của cô ngày hôm nay, là do cô bị quả báo! Quả báo đó! Cô biết chưa hả?”

” Phương Nhã!”

Một giọng nói của con trai cất lên phía sau, mang đầy sự sôi nổi kích động, âm sắc run run vang lên khiến Cầm Tú và Phương Nhã lập tức xoay mặt lại:

“Quốc Thịnh!”

” Phương Nhã! Có phải em không?”

Quốc Thịnh run run giọng, lời nói như mắc nghẹn trong cổ, khó lắm mới thốt ra được một câu, đôi mắt đau thương nhìn vết sẹo lõm bên má phải của cô mà lòng đau như cắt. Phương Nhã xinh đẹp hiền lành của anh, giờ đã trở thành một cô gái xấu xí lòng mang đầy thù hận!

Cô nhìn thấy một Quốc Thịnh bằng xương bằng thịt, đang đứng trước mặt, dùng ánh mắt rực lửa như thiêu đốt khuôn mặt mình, cảm giác như tim đang ngừng đập. Lúng túng, hốt hoảng, cô vội vã bật người ngồi dậy, tay phủ mái che vết sẹo trên mặt mình, nỗi tủ nhục bấy lâu lại thừa dịp đột phát, ngập tràn trong lòng cô. Nước mắt không hiểu sao lại chảy xuống, dù cố gắng cầm môi kiềm những giọt lệ vẫn không thể nào ngăn được cơn nức.

Im lặng

Đau khổ

Nặng nề

Thời gian như ngừng lại ...

Trong khoảnh khắc, cô vùng chạy, trong lòng chỉ muốn rời mắt khỏi người con trai đứng trước mặt, rời khỏi cảm giác đau đớn lúc này, mà chạy đến một nơi nào đó thật xa, thật xa mà thôi!

Thấp thoáng trông thấy những giọt nước mắt long lanh trên gương mặt Phương Nhã, tim Quốc Thịnh quặn thắt lại, anh lập tức nhào đến giữ lấy tay cô, kéo cô vào lòng mình, nói như van xin:

“Đừng đi, anh xin em! Hãy nghe anh nói, đừng bỏ đi, đừng trả thù như thế nữa. Được không em?”

Giây phút được anh ôm trong vòng tay, Phương Nhã cảm thấy vô cùng mệt mỏi, trong khoảnh khắc chỉ muốn mặc kệ để anh ôm như thế, và để cô tận hưởng niềm ấm áp khi bên anh. Thế nhưng khi nhắc đến hai chữ trả thù, mắt cô như bừng sáng, lập tức vùng tay anh ra, nói gằn như hét lên:

” Anh là gì mà bảo tôi đừng trả thù? Anh là chồng chưa cưới của Cầm Tú, là người yêu cũ của tôi! Chúng ta không là gì của nhau cả, anh có tư cách gì mà bảo tôi đừng trả thù! Là ai, ai đã khiến tôi ra nông nổi này! Các người! Các người đều cùng một giuộc, đừng ra vẻ quân tử trước mặt tôi. Nhất là anh, tại sao lại

xuất hiện ở đây. Tại sao lại để cho tôi nhìn thấy mấy người. Cút đi! Cút đi!!! Nhìn mặt hai người là tôi muốn ói rồi! Tôi kinh tởm, tôi khinh!”

Phương Nhã trong cơn kích động, đã không thể kiềm được nước mắt, cầm thù nhìn Quốc Thịnh lẫn Cẩm Tú. Hai con người cô từng xem là quan trọng nhất trong cuộc đời, thế nhưng lúc này chỉ còn thù hận tồn tại! Cô lắc đầu, bật cười như điên, bước chân loạng choạng rồi ngã ục xuống mặt đất, khóc một cách ngon lành.

Quốc Thịnh sợ hãi, liền đưa tay ra đỡ Phương Nhã, rú rít xin lỗi, nước mắt cũng không cầm được mà chảy xuống, anh nói trong thổn thức:

” Phương Nhã, em đừng như vậy! Nghe anh giải thích, không phải anh phản bội em, anh chỉ là ...”

” Cút đi! Tránh ra tôi ra, tôi ghét phải nhìn thấy anh! Hãy về với Cẩm Tú của anh đi, đừng bao giờ để tôi thấy mặt anh. Tôi căm ghét anh, tôi hận anh!!!!”

Phương Nhã điên cuồng gào lên, ra sức chống cự, dùng tay dùng chân gạt mạnh Quốc Thịnh tránh xa mình ra. Ngụy biện! Tất cả đều là ngụy biện, rồi bỏ cô, phản bội cô rồi bây giờ quay sang xin lỗi, quay sang giải thích. Nếu không phải Cẩm Tú không còn là tiểu thư, thì anh ta có nhất thiết phải đến đây xin lỗi không??? Bỉ ối, dễ tiện, hạ lưu! Đầu là ngụy quân tử!

” Phương Nhã! Anh xin em, đừng như thế! Đừng như thế nữa có được không, anh đau lắm. Xin lỗi em, xin lỗi! Là anh đã khiến em ra nông nổi này, anh không nên vì lỗi suy nghĩ lệch lạc đó, đáng lý ra anh phải ở bên em nhiều hơn. Có như thế em sẽ không đau khổ đến mức này, cũng không hiểu lầm anh nhiều như thế! Xin em, đừng như thế nữa! Xin em!”

Anh bật khóc, cố gắng nhào người ra sức ôm lấy cô, mặc cho cô cào cấu lên người, những cú đánh thùm thụp lên ngực anh đau như búa bổ, anh vẫn cố gắng ôm cô vào lòng, thật chặt, như muốn sưởi ấm những nỗi đau cô phải chịu, những bằng giá cay đắng mà cô đã trải qua.

” Nghe anh giải thích, đừng vùng vẫy, đừng rời khỏi anh! Phương Nhã, anh xin em! Hãy nghe anh giải thích, chỉ một lần này thôi, em sẽ hiểu!!! Em sẽ không còn hiểu lầm anh nữa, được không? Được không em?”

Anh gồng mình giữ chặt lấy cô, siết thật mạnh như sợ rằng cô sẽ vùng khỏi anh, biến mất lần nữa. Chỉ nhìn tâm trạng hoảng loạn của cô, tim anh đã đau đến mức không thở nổi. Thật sự không muốn cô phải tổn thương nữa. Anh sẽ giải thích, sẽ nói hết, tất cả chỉ là một hợp đồng, một sự sắp đặt ép buộc, tất cả đều không phải ý muốn của anh. Trái tim anh đã thuộc về cô, thì làm sao có thể yêu bất cứ ai nữa. Cho dù cô xấu xí, dù có đáng sợ, xấu xa đến mức nào, cuối cùng cô cũng vẫn là Mai Phương Nhã của anh. Là Mai Phương Nhã tính tình hiền lành, hoạt bát, đáng yêu của anh. Không bao giờ thay đổi!

Cầm thấy cô đã dần tin anh, không còn chống cự nữa, anh liền nới lỏng vòng tay mình, thả phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng trong lúc ấy, cô lại vùng tay anh ra, đẩy anh thật mạnh khiến cả người mất thăng bằng té xuống đất, còn cô thì lao như bay ra đường, trốn chạy khỏi anh, trốn chạy khỏi trái tim đang dần gục ngã của mình, ngậm ngùi nuốt cay đắng vào trong nước mắt.

” Phương Nhã! Đừng đi! Quay lại đi!”

Quốc Thịnh hốt hoảng, điên cuồng chạy theo cô. Thì bất giác một bàn tay lạnh ngắt đã nắm chặt lấy tay anh, nín giữ không cho anh đi. Quay mặt lại, và ngỡ ngàng khi trông thấy ánh mắt đau thương của người con gái trước mặt, khuôn mặt đã tái mét không còn sức lực, và rồi liền ngã khụy xuống đất bất tỉnh, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy anh không buông:

” Cẩm Tú! Cẩm Tú!”

Anh ngỡ ngàng nhìn thân ảnh cô gái với sắc mặt tái nhợt, lạnh ngắt đổ ập xuống đất. Đôi chân vô thức muốn đuổi theo người con gái ấy, nhưng lý trí và hoàn cảnh hiện tại không cho phép anh làm điều đó. Nhìn Cẩm Tú bất tỉnh, và nhìn bóng theo dáng cô khuất dần ... tim anh đau đến nghẹt thở.

.....

Quốc Thịnh ngồi thờ thẩn bên cửa sổ, lòng nặng trĩu nhìn ánh trăng sáng trên đỉnh đầu, mà lòng nhớ cô quay quắt. Chỉ cần nhớ đến ánh mắt đau khổ cùng cực, và vết sẹo trên mặt, anh đã hiểu cô phải chịu đau

đón như thế nào trong suốt thời gian qua. Bây giờ Cẩm Tú đã bị cô hại ra nông nỗi này, sức lực phản kích cũng không còn, anh nhìn thấy cũng phải đau lòng.

Người yêu cũ, người yêu mới! Cả hai đều yêu anh hết mực! Nhưng người hiện tại anh yêu chỉ có một, là Mai Phương Nhã! Và bây giờ, cả hai người con gái đều đau khổ, anh không biết phải làm gì ngay lúc này. Lòng anh vô cùng rối bời, khó xử, dù đến với ai ngay lúc này, cũng đều không phải là cách giải quyết tốt nhất.

Phương Nhã trong mắt anh, là cô gái tinh nghịch hoạt bát, nhưng bản tính lương thiện dễ xiêu lòng, không bao giờ giận ai được lâu. Nhưng cô của lúc này, lại có thể kích động mắng nhiếc anh và Cẩm Tú, nói những lời cay độc như vậy, nghĩa là đã căm thù đến tận xương tủy. Hẳn cô đã chịu rất nhiều đau khổ, uất ức lắm mới có thể như thế. Nhìn cô đau khổ, tim anh còn đau khổ hơn gấp trăm lần!

Còn Cẩm Tú, anh và cô đã yêu nhau hồi cấp hai. Thế nhưng khi ấy còn trẻ, tình cảm anh dành cho cô chỉ là tuổi học trò bông bột, không hiểu gì. Chỉ đến khi lên cấp ba gặp được Phương Nhã, tình yêu trong anh mới thật sự trỗi dậy. Rốt cuộc, người mà anh yêu thật sự, yêu đến khắc cốt ghi tâm, chỉ có mình Phương Nhã!

Cẩm Tú và cô, như hai thái cực khác chiều. Một người sống trong nghèo khổ, tính tình hiền lành nhưng một khi gặp trắc trở, sẽ càng kiên cường bất khuất. Một người sống trong nhung lụa, tiểu thư thiên kim, tính tình hống hách kiêu sa, nhưng chỉ cần gặp một chút chông gai, sẽ trở nên mềm nhũn yếu ớt, không còn sức kháng cự, chống trả.

Nhìn Cẩm Tú nằm mê man trên giường, hai tay nắm chặt lấy nhau, mồ hôi nhễ nhại trên trán, miệng không ngừng noi mớ những câu vô nghĩa, thỉnh thoảng lại thét lên đầy sợ hãi. Cảnh tượng lúc này, anh nhìn thấy mà chua xót.

Trong suốt thời gian qua, không ngày nào anh không nhớ đến Phương Nhã. Ban ngày thì giả vờ đóng kịch là một người chồng mẫu mực, vị hôn phu lý tưởng của Cẩm Tú, nhưng ban đêm thì lại vui đầu trong rượu bia, chìm đắm trong hồi ức nhớ về cô. Thế rồi khi chuyện lễ đính hôn bị hủy bỏ, Cẩm Tú bị xuất khỏi xã hội, không còn là tiểu thư nữa... tất nhiên kế hoạch của anh và Cẩm Tú cũng liền bị phá bỏ.

Anh tìm kiếm Phương Nhã từ ngày này qua ngày khác, đến nhà cô cũng không thấy đâu. Đã mấy ngày liền, anh chực chờ trước cửa, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là chờ đợi, như kẻ ngốc ngu si tìm kiếm bóng hình người con gái đó trong vô vọng.

Hôm nay, vẫn như mọi ngày, bước chân anh thơ thẩn đến trước cửa nhà cô như một thói quen hằng ngày khó xóa bỏ, rồi không hiểu sao, lại có thể nhìn thấy cô bằng xương bằng thịt trước mắt mình, nhưng chưa kịp tận hưởng niềm vui sướng thì anh tỉnh cờ nghe được cuộc đấu khẩu của cô và Cẩm Tú.

Tim anh nhói lên liên hồi khi biết được cô vì trả thù, nên mới hại Cẩm Tú ra nông nỗi này, đau khổ đến điên dại. Nhưng anh lại càng bất ngờ hơn, khi nghe được chính Cẩm Tú nói rằng, mình đã bị cưỡng bức.

Nhìn vết máu còn chưa kịp khô trên đùi của Cẩm Tú, tim anh thất lại, xót xa cho người con gái đã yêu anh bằng cả trái tim mình. Dù rằng cô ta có xấu xa, nham hiểm và độc ác đến cỡ nào, suy cho cùng cũng vì quá yêu anh!

Nhưng Phương Nhã chỉ là một cô gái lương thiện, vô tình trở thành một công cụ, một trò chơi của Cẩm Tú, và nạn nhân của những đau khổ, cay đắng không đáng có. Cô đã chịu rất nhiều đau khổ rồi, anh không nỡ để cô phải chịu đau khổ hơn thế nữa. Giờ đây, anh chỉ muốn về với cô, ôm vào lòng, bảo vệ, che chở cho người con gái anh yêu mà thôi.

4. Chương 04

Chương 04: Tái sinh

” Rào! Rào!”

Dưới đêm tối, Phương Nhã ngồi bó gối co ro một góc, hai mắt nhắm nghiền, cảm nhận những cái đau rất từ những hạt mưa tạt vào mặt, như để cố gắng xoa dịu những cơn đau trong lòng mình. Con đường giờ đã mịt mù, không còn nhìn rõ được gì ở phía xa nữa, cũng như con tim cô đã rơi vào trạng thái tuyệt vọng, phủ băng tuyết mãi mãi ...

Trên mi mắt, vẫn còn đọng lại những giọt lệ chưa kịp khô, và trái tim còn những vết thương chưa lành khỏi, thấm dần vào da thịt, cho đến khi nỗi đau trở thành một vết sẹo. Những điều đó, chỉ càng khiến thù hận trong lòng cô gia tăng, làm sao có thể vứt bỏ?

Cô thật sự rất mệt mỏi, sống để làm gì, khi trái tim không còn nguyên vẹn khi thể xác đã quá ô uế. Ngoài trả thù, cô còn có thể làm gì được nữa đây?

Cơn mưa dai dẳng, trút nước như thác lũ, có vẻ làm dịu đi những phần nào đau đớn trong lòng Phương Nhã. Bất giác, Phương Nhã cần một người có thể trao ình sự ấm áp, cứu cô ra khỏi bến bờ của tuyệt vọng, sưởi ấm khối địa ngục của giá băng. Thế nhưng, ước mơ vẫn chỉ là ước mơ, vốn dĩ xung quanh cô, chẳng còn người nào tốt cả!

Phương Nhã vốn không thể nào hiểu được trái tim mình, thật ra lòng cô giờ chỉ có hận, chứ không yêu. Nhưng có sao khi vùng chạy khỏi anh, lại có thể mong rằng anh đuổi theo và ôm chặt lấy mình, níu giữ mình dù bằng mọi cách.

Hy vọng, để rồi thất vọng!!! Chờ đợi, rồi cuộc cũng không có kết cục tốt!

Cô khẽ cười đau khổ, cổ họng chợt trở nên đắng nghét, mắt ươn ướt nhìn thẳng lên bầu trời, khi cơn mưa vẫn chưa dứt hẳn.

Bất chợt, điện thoại Phương Nhã reo lên, tim cô giật thót, ngỡ ngàng nhìn vào số lạ nhấp nháy trên màn hình, liền nhắc máy theo quán tính:

” Alo!”

” Xin hỏi, cô có phải là Mai Phương Nhã không?” - Một giọng trầm của người đàn ông vang lên, sắc âm lạnh lùng chợt khiến tim cô ngưng một nhịp, lòng bỗng thấy bất an.

” Phải, anh là ...”

””

Cạch!

Điện thoại Phương Nhã rơi xuống đất, lỗ tai ù đi, không còn nghe được bất cứ thứ gì nữa. Cô vọt chạy đi, phóng như bay ra đường, mặc kệ những cơn mưa tạt vào mặt đến đau rất, mặc kệ ngoài trời lúc này vẫn còn những giọt mưa nặng hạt, rơi tí tách trên mặt đường.

Phương Nhã siết chặt quai hàm, cắn môi đến bật cả máu. Đầu óc cô trống rỗng, cảnh vật xung quanh như phủ sương mù, mờ ảo, đến mức cô không còn nhìn thấy nổi con đường trước mắt.

Cô uất nghẹn, vừa chạy đi vừa khóc trong đau đớn, chỉ muốn chạy đến đó thật nhanh, thật nhanh, chỉ cần được gặp họ ... ngay lúc này!

Giữa cơn mưa phùn tầm tã, mọi xe cộ lưu thông trên đường giờ đã dừng hẳn, trú tại một nơi nào đó, nên đường trở nên vô cùng vắng vẻ. Thế nhưng, trong khoảnh khắc cô lao ra đường, một chiếc lamborghini màu trắng từ xa phóng tới, đâm thẳng vào người con gái trước mặt. Bằng một lực thật mạnh, Phương Nhã bị tông liên văng ra xa, nằm bệt xuống mặt đất, cả người bê bết máu ...

Két!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bánh xe của chiếc xe hơi màu trắng như chà sát vào mặt đường, thắng lại đột ngột. Ngay lập tức, người cầm lái hốt hoảng lao ra khỏi xe, đến gần Phương Nhã toàn thân đầy máu, nằm bất động dưới mặt đường. Lập tức, anh ta liền gọi xe cứu thương, khi kinh hoàng biết rằng trước mắt đang chứng kiến một vụ tai nạn nghiêm trọng vừa mới xảy ra trong tức khắc.

.....

Trong vô thức, tay Phương Nhã cứ nắm chặt lấy cổ tay của người con trai đứng trước mặt mãi không buông ra, bàn tay lạnh ngắt của cô như thấm qua làn áo mỏng manh, thấm vào da thịt người con trai đó. Bất giác, trong lòng anh đã quyết định, bằng mọi giá cũng phải cứu lấy người con gái này.

” Bác sĩ! Cô ấy có làm sao không?”

Cửa phòng cấp cứu vừa được mở, người con trai kia đã nhào đến bên vị bác sĩ, tay run run hỏi ông với giọng kích động, sắc mặt trở nên vô cùng nhợt nhạt.

” Anh là gì của bệnh nhân? Tôi muốn gặp người nhà của cô ấy!”

” Tôi không biết người nhà cô ấy ở đâu, tôi cũng không biết cô ấy là ai. Tôi đang chạy xe thì đột nhiên cô ấy lao ra đường, tôi nhất thời không thắng kịp ... nên... nhưng cô ấy ra sao rồi? Không nguy hiểm đến tính mạng chứ?” - Người con trai lạ mặt kích động nói.

” Tình hình cô ấy hiện giờ vô cùng nghiêm trọng, tôi nghĩ anh nên chi một số tiền để giúp cô ấy phẫu thuật lại khuôn mặt. Vụ tai nạn đã làm khuôn mặt cô ấy biến dạng nặng nề! Tôi nghĩ, cô ấy cần phải được phẫu thuật càng sớm càng tốt.”

Vị bác sĩ trầm tư nói, mắt liếc nhìn chàng trai tuấn tú trước mặt rồi nói tiếp:

” Vụ tai nạn khiến bệnh nhân tổn thương một phần não, rất có thể sẽ để lại di chứng nghiêm trọng về sau. Nhẹ là mất trí nhớ, nặng là trở thành một người thiếu năng! Thân thể cô ấy cũng bị tổn thương nhưng không gây nghiêm trọng lắm, chỉ bị gãy xương và cần bó bột ở cánh tay và chân thôi. Không gây nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ có điều, khuôn mặt cô ấy bị biến dạng như thế này, nếu như không phẫu thuật, nhất định sẽ không có người nào chịu đựng nổi cú sốc này, huống hồ gì đó là một cô gái!”

Chàng trai lập tức sa sầm mặt mày, đôi mắt trợn trừng nhìn vị bác sĩ như không thể tin nổi. Chuyện này là anh làm! là anh đã đụng phải người con gái đó, nên phải có trách nhiệm phải cứu lấy cô ta. Cố gắng hít một luồng khí lạnh vào lồng ngực, anh nghiêm giọng đáp lời:

” Tôi sẽ chịu trách nhiệm về điều này. Tôi sẽ đưa cô ấy đi phẫu thuật!”

Vị bác sĩ trẻ nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của chàng trai mà không nén nổi thở dài:

” Bệnh nhân đã bị vết phồng khá nặng ngay trên mặt, ngoài ra còn ở một số chỗ như dưới cổ, ngay bả vai và phần cánh tay bên phải. Tôi nghĩ cách tốt nhất, cô ấy chỉ có thể phẫu thuật ở nước ngoài mới đảm bảo được thành công.”

Trong đêm tối ấy, số phận của ba con người, ba trái tim cũng bắt đầu có chuyển biến. Bánh xe của định mệnh, đã vô tình lăn bánh. Mãi mãi cũng không thể quay lại điểm xuất phát ban đầu!

.....

2 năm sau ...

” Ông chủ, đứa bé cứ khóc mãi, không biết là tại sao?”

Cô Liên - người giúp việc của nhà Quốc Thịnh, hớt ha hớt hải chạy đến bên anh, trên tay còn ẵm một đứa bé trai kháu khỉnh, khoảng chừng 2 tuổi, đang khóc ngon lành.

” Đưa đây tôi xem!”

Quốc Thịnh vừa bồng đứa bé trên tay, thì ngay lập tức nín khóc ngay, đôi mắt trong veo như mặt hồ nước long lanh nhìn anh, cười khoái chí, tay chỉ vào anh mà bập bẹ nói: : p.a pa!

” Thật là, hễ có ba bồng trên tay là nín khóc ngay. Đứa nhỏ thật đáng yêu, tương lai sau này chắc sẽ rất giỏi!”

Cô Liên tấm tắc khen đứa trẻ cười ngộ nghĩnh trên tay Quốc Thịnh, không khỏi tặc lưỡi. Từ khi được chào đời đến nay, ngoài anh ra không bất cứ ai ẵm đứa bé này được lâu mà không khóc. Suy nghĩ một hồi, cô giúp việc như sức nhớ ra điều gì, bèn nói:

” Chết rồi, đã 7h rồi! Bà chủ đã dặn đúng 6h phải cho ông chủ uống thuốc, tôi mãi lo đút đồ ăn cho bé Hạo mà quên khuấy mất. Bà chủ nhất định sẽ mắng tôi cho xem! Không được, không được, ông chủ nhớ đừng mách bà chủ nhé, không tôi chết mất! Không được, phải đi lấy thuốc ngay!”

Thấy dáng vẻ sợ sệt lúng túng của cô Liên, Quốc Thịnh nhìn theo sau mà không khỏi thở dài. Đã một năm trôi qua rồi, tính tình của Cẩm Tú, đã có phần dịu dàng đi một chút, tính cay độc có lẽ cũng không còn. Bằng chứng là trong 2 năm qua, cô đã cư xử với anh và mọi người xung quanh bằng thái độ rất hòa nhã và thân thiện, chỉ mỗi khi có chuyện gì liên quan đến anh, cô mới trở nên dửng dưng và cay nghiệt như xưa. Không biết đã bao nhiêu lần, cô Liên giúp việc đã bị Cẩm Tú quát nạt đến xanh cả mặt, sợ hãi như nhìn thấy sư tử.

Hai năm rồi, thời gian trôi qua thật chóng vánh và đầy ắp những biến cố của dòng đời. Kỷ niệm vẫn còn đây, nhưng người nay đâu còn nữa ...

Hít một luồng khí lạnh vào trong phổi, tìm Quốc Thịnh se thắt lại. Hôm nay, anh lại nhớ đến Phương Nhã nữa rồi!

Hai năm trước, anh khó xử vô cùng, khi trong lúc anh muốn quay trở lại bên Phương Nhã, thì lại hay tin sét đánh, rằng Cẩm Tú đã mang thai.

Mang thai một đứa con, nhưng lại không biết là con của ai. Bốn tên bợm nhậu, cùng lúc h.ã.m một người con gái, có phải chẳng ... quả báo Cẩm Tú đã trả, là quá đủ rồi không?

Suốt mấy tháng trời, cô đã lâm vào tình trạng bán loạn tinh thần, chỉ biết ru rú trong nhà mà cười như người điên, gào thét điên loạn, chẳng ai có thể can ngăn được ngoại trừ Quốc Thịnh.

Nhìn thấy một thiên kim tiểu thư thường ngày coi trời bằng vung, miệng mồm độc địa giờ đây không khác gì một người điên, cứ mãi gào thét điên loạn, tóc tai rối bù, đôi mắt đảo lìa lìa, suốt ngày chỉ ôm đầu, núp vào một góc tường, hết la hét rồi lại khóc. Trông Cẩm Tú như thế, Quốc Thịnh thật không nỡ bỏ đi!

Suốt một thời gian sau đó, Quốc Thịnh quyết tâm dùng hết khả năng của mình để tạo dựng nên sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Nhưng nếu nói biến động trong những năm qua, thì không thể không nói đến sự nghiệp của Đình Phong và Triệu Ánh.

Từ khi chuyện tình của Triệu Ánh và tình nhân bị bại lộ, sự nghiệp của Đình Phong đang trên đà phát triển bỗng xuống dốc trầm trọng. Những đường làm ăn, các mối hợp tác đều từ từ mất hết. Cuối cùng, sự nghiệp Đình Phong sụp đổ, cuộc sống của hai mẹ con Cẩm Tú đã thê thảm, nay càng thê thảm hơn!

Ngày đó, Triệu Ánh đã đưa số tiền mười triệu chìa trước mặt Quốc Thịnh, nói với anh rằng chỉ cần anh cố gắng tạo dựng sự nghiệp bằng số tiền như thế này, sẽ có thể nhanh chóng tìm được Phương Nhã, đồng thời, cho đến khi anh thật sự tìm được Phương Nhã, thì ít ra trong lúc ấy, hãy chăm sóc Cẩm Tú thật tốt, và làm cha nuôi của đứa trẻ tội nghiệp ấy!

Tìm Quốc Thịnh se thắt lại, khi lời nói của Triệu Ánh, cũng chính là điều mà Quốc Thịnh đang nghĩ đến.

Quyết tâm kiên trì muốn tìm lại người con gái anh yêu, lúc nào cũng sôi sục, như máu chảy cuộn cuộn trong tim anh. Từ cái ngày anh gặp Phương Nhã trước nhà cô, thì đó cũng là lần cuối cùng anh nhìn thấy người con gái đó.

Từ ngày đó đến giờ, không lúc nào là anh không đi khắp nơi, tìm kiếm cô như người điên dại, cứ hy vọng mãi rồi lại thất vọng, nỗi nhớ da diết cứ làm lòng anh cồn cào, đau đớn. Cô như không còn hiện diện trên cõi đời này, biến mất khỏi tầm mắt của anh, thật sự rời xa anh một lần nữa!!!!

Cầm xấp tiền trên tay mà Quốc Thịnh cảm thấy như cổ họng bị mắc nghẹn. Chỉ cần mười triệu, chỉ cần cố gắng tạo dựng sự nghiệp, chỉ cần trong một thời gian ngắn, anh sẽ tìm lại được Phương Nhã, nhất định sẽ tìm lại được cô, mang cô quay về bên anh. Đến lúc đó, hai người sẽ mãi ở bên nhau, không ai có thể chia cắt!

Giữ vững lòng kiên định như thế trong suốt 2 năm qua, cuối cùng anh đã làm nên sự nghiệp, leo trèo từ chức vụ một nhân viên quen nghèo kiệt xác, vượt lên những đồng nghiệp xung quanh, và trở thành giám đốc điều hành kinh doanh môi giới nhà đất.

Số phận thật sự không bạc đãi anh, khi anh may mắn được tổng giám đốc khen ngợi là nhân tài, luôn đề cử và nâng đỡ anh. Nếu không phải như thế, làm sao anh có trong tay sự nghiệp vững chắc và giàu có như ngày hôm nay.

Có trong tay sự nghiệp vững vàng, Quốc Thịnh càng điên cuồng tìm kiếm Phương Nhã khắp nơi, anh huy động lực lượng điều tra cô khắp ngõ ngách của mọi nẻo đường, liên tục tung ảnh của cô khắp các bìa mặt báo, thế nhưng trong suốt thời gian qua, tung tích của cô không hề có cải tiến, thậm chí, chỉ một nguồn tin nhỏ nhoi về Phương Nhã, cũng hoàn toàn không phát hiện.

Chán nản, nhưng không tuyệt vọng. Cho đến tận bây giờ, Quốc Thịnh vẫn không ngừng tìm kiếm Phương Nhã, dù rằng hoàn cảnh hiện giờ thì khó có thể tự ý giải quyết mọi việc.

Đình Phong và Triệu Ánh, dù không gầy dựng được sự nghiệp năm xưa, nhưng vẫn có thể sống sót qua ngày, có cái ăn cái mặc, và hằng tháng anh cũng cấp cho Triệu Ánh một số tiền, coi như là vốn liếng bà đã bỏ vốn dành dụm 10 triệu để anh gầy dựng nên sự nghiệp.

Trong thời gian anh tìm kiếm Phương Nhã, thì cũng là lúc Quốc Thịnh nhìn thấy được một phần nào tính cách Cẩm Tú được biến đổi.

Có lẽ trải qua những cú sốc liên tiếp đó, cô đã thức tỉnh được bản thân, không còn hống hách, chảnh chọe, cũng không còn miệng mồm độc địa, mà trở thành một người vợ hiền, một người mẹ tốt, chăm sóc anh thật chu đáo, yêu thương anh hết mực. Thế là trong suốt 2 năm qua, anh vô tình đã trở thành một người chồng, một người cha trước mặt tất cả mọi người.

Có đôi lúc, anh cảm thấy mình thật thất bại. Ngày trước, anh chia tay Phương Nhã vì đặt điều kiện với Cẩm Tú, nếu như anh không bên cô, thì nhất định Phương Nhã sẽ không được điều trị tại bệnh viện. Và ngày hôm nay, thì lại một lần nữa, được Triệu Ánh góp số tiền 10 triệu để anh tạo nên sự nghiệp. Đối với cả hai điều này, nguyên do chủ yếu cũng là vì Phương Nhã!

Anh là một thanh niên nghèo, trong khi thế lực của Một Mắt vô cùng lớn. Bản thân anh trong tay không có tiền, làm sao có thể giúp Phương Nhã kiếm tiền trong thời gian ngắn để điều trị tại bệnh viện được chứ. Ngoài cách giao kèo thỏa thuận ở bên Cẩm Tú, anh mới có thể thể thân thành một "người tốt bụng", đưa số tiền 20 triệu để cô dưỡng bệnh.

Cô thậm chí không biết rằng, khi nói câu chia tay đó, tim anh đau đến mức nào!

Thế nhưng giờ đây, khi đối với sự thật không có cô bên cạnh, không được nhìn thấy, và cảm nhận được cô đang tồn tại, thì nỗi đau này còn kinh khủng hơn.

Cổ dẫn cơn ho, anh khề thì thào, như đang nói với chính bản thân mình

"Phương Nhã! Em rốt cuộc đang ở đâu? Xin em hãy quay về, nhanh chóng về bên cạnh anh!!! Anh sắp không thể chịu đựng nổi rồi!"

.....

Tại Seoul, Hàn Quốc ...

Trong một ngôi nhà sang trọng với gam màu trắng thanh nhã, kết hợp với khu vườn đầy rẫy hoa các loại, tạo nên một lâu đài tráng lệ như cổ tích. Có một cô gái đứng trước ban công sân thượng, làn tóc xoăn khề thoải bay trước gió, để lộ một phần vết sẹo do bị phỏng từ phía dưới cổ xuống tận vai. Đôi mắt cô mông lung nhìn lên bầu trời, hai tay chống cằm đầy mơ mộng, thì thoảng lại không nén được tiếng thở dài.

Bất chợt cảm thấy như có vật gì đó ấm áp phủ lên vai, cô khề xoay đầu lại, liền bắt gặp ánh mắt vừa ấm áp vừa đầy trách móc của Kevin.

"Jessica, em lại không nghe lời anh! Lần nào anh từ Mỹ trở qua đây, em cũng đều trái lời anh, bệnh tình chưa khỏe hẳn, đi đứng còn không vững thế kia lại đòi ra ban công, ngay cả áo khoác cũng không chịu mặc. Có biết trời đang rất lạnh không hả?"

Jessica nhìn lời nói của Kevin nhả ra khói, tuy là tức giận mắng, nhưng lại ân cần khoác áo lên người cô, sợ rằng sẽ trở bệnh lần nữa, điều này khiến cô bật cười:

” Kevin, anh cần gì phải lo lắng như thế, em không sao. Xem đi, em có thể tự đi lại được mà. Anh không cần lo cho em, suốt ngày cứ từ Mỹ chạy qua đây, rồi lại từ đây chạy qua Mỹ, thật cực khổ cho anh!”

Kevin nghiêm mặt, nheo mắt nhìn cô, tỏ ý không bằng lòng:

” Không được đánh trống lảng!”

Nhìn thấy hành động nheo mắt của anh, cô biết mình không thể đùa được nữa. Mỗi khi nheo mắt, nghĩa là anh bắt đầu thấy bức mình, nghĩ thế, cô không còn cách nào khác ngoại trừ xuống nước:

” Được rồi, được rồi! Là em sai, sau này nhất định sẽ mặc áo khoác!”

” Còn gì nữa?”

” Em sẽ không tùy tiện đi lại. Tất cả đều nghe lời anh hết, thế được chưa?”

Cô nói nhanh, giọng điệu có chút giận dỗi, môi bặm lại xoay mặt sang chỗ khác, không quên ” hừ” một tiếng.

” Được rồi cô bé, vào nhà đi. Ngoan nào!”

Thấy hành động trẻ con của cô, anh khó tránh khỏi bật cười. Ngay lập tức giọng điệu đã trở nên dịu dàng, ân cần dịu cô vào trong phòng.

” Thật ra, anh không cần phải lo cho em như vậy. Vụ tai nạn đó, hoàn toàn không phải do anh mà!!!”

Đến khi anh bắt cô nằm lên giường, nhìn anh ân cần đắp chăn che phủ đến tận cổ mình, cô mới thốt lên một câu, ánh mắt tò mò nhìn Kevin như thăm dò.

” Con bé này, nếu như không phải em mất đi kí ức, hoàn toàn không nhớ gì về trước đây, thì anh có cần phải cực khổ chăm sóc em vậy không?” – Anh tròng mắt, lên giọng nhìn cô đầy trách móc, nhưng ẩn chứa trong lời nói ấy, là cả một mối quan tâm đặc biệt dành cho cô.

” Cũng phải, nhưng anh đã tốn công đưa em sang Hàn Quốc phẫu thuật, như vậy là đã cạn tình cạn nghĩa lắm rồi, không cần phải đối xử tốt với em vậy đâu!”

” Ngủ đi, nói nhiều quá!” – Kevin ấn trán cô xuống giường, hành động thô bạo khiến cô tức tối lên, bật người dậy gầm gừ:

” Ui da! Anh là đồ bạo lực!”

” Muốn ngủ hay muốn bị đánh đòn?”

Kevin khẽ gầm giọng, liếc mắt nhìn cô. Ngay lập tức, cô chui mình trong chăn, co ro người lại, không dám ngẩng đầu lên nữa.

Anh nhìn người con gái bên cạnh mình mà lòng cảm thấy ảm áp đến lạ. Chuyện đời thật khó ngờ, một Kevin Nguyễn lạnh lùng như anh, lại có một ngày biết yêu, mà lại vô tình yêu một cô gái ngay cả thân phận mình như thế nào cũng không hề biết!

Từ hôm tai nạn, khuôn mặt của cô đã biến dạng nghiêm trọng, nếu như không có người con trai này tức tốc cho cô làm một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ, Phương Nhã sẽ không có được khuôn mặt xinh đẹp đến mê hồn như ngày hôm nay.

Trong lúc đó, Kevin cũng tình cờ phát hiện được, khuôn mặt và một phần bả vai đến cánh tay trái của Phương Nhã mang một vết sẹo lồi lõm do bị phỏng nặng, chỉ bấy nhiêu đó thôi, anh đã có thể hình dung ra được phần nào, quá khứ của cô mang một nỗi đau khó có thể phai nhòa.

Sau cuộc phẫu thuật thành công, cứ tưởng anh sẽ thoát khỏi nhiệm vụ của mình, ai ngờ đâu cô lại hoàn toàn mất đi kí ức như lời bác sĩ kia nói. Vào lúc đó, Kevin thật sự cảm thấy rất khó chịu, vì cho rằng cô chính là gánh nặng của mình.

Thế nhưng với thân phận của Kevin Nguyễn, một việt kiều Mỹ như anh, thậm chí không cho phép bản thân mình có lối suy nghĩ vứt bỏ cô một cách thiếu trách nhiệm như vậy, huống hồ gì anh còn là giám đốc của một nhà hàng có tiếng ở Việt Nam.

Ban đầu, anh ở bên cạnh chăm sóc cô chỉ vì miễn cưỡng, nhưng dần một thời gian dài sau đó, anh như bị bùa mê thuốc lú, mang trong lòng một mối thiện cảm với cô, thậm chí còn vượt cả mức tình anh em, tình bạn bè ...

Mãi cho đến một thời gian gần đây, anh mới biết được tình cảm lạ lùng đó, chính là tình yêu mà anh dành cho cô!

Tất nhiên, cô hoàn toàn không biết điều này!

Jessica, chính là tên mà Kevin tự đặt cho cô. Vì Phương Nhã đã hoàn toàn mất trí nhớ, mọi sự việc của quá khứ đều quên hết, kể cả tên của chính mình, cô cũng không thể nhớ nổi.

Nhưng dường như, Kevin nhận ra được, tận sâu trong lòng cô hẳn sẽ mang rất nhiều đau đớn lẫn buồn tủi. Tất cả, có lẽ đều bắt nguồn từ quá khứ của cô.

Nếu như có một ngày cô nhớ toàn bộ quá khứ của mình, liệu anh và cô, có còn được ở bên nhau, vui vẻ như bây giờ không???

2 năm qua, anh vốn dĩ đã quá quen với sự hiện diện của cô, cảm nhận được tình cảm ngày càng lớn lên trong trái tim, liệu anh sẽ đành lòng, để cô ra đi chứ?

” Jessica! Cuộc sống trước đây của em, có tốt không? Em có muốn nhớ lại quá khứ trước đây của mình không?”

Kevin hỏi cô, hay đúng hơn là đang hỏi chính mình??? Nếu cuộc sống trước đây của cô thật sự tốt đẹp, anh nhất định sẽ buông tay. Nhưng nếu anh biết quá khứ của cô mang đầy nỗi đau khó xóa bỏ, vậy thì tốt nhất, là đừng bao giờ để cô nhớ lại!

5. Chương 05

Chương 05: Ký ức bị lãng quên

trước khi vào với chương tiếp theo, các bạn chú ý trong phần này t/g sẽ chuyển ngôi thứ 3 sang ngôi thứ 1 để diễn tả thiết thực hơn. Và xuyên suốt trong truyện này sẽ xen kẽ giữa người kể là ngôi thứ 3 và người kể là chính Phương Nhã. các bạn chú ý nhé!

” Chỉ cần em không buông tay. Anh nhất định sẽ không buông tay!”

Dưới màn sương mờ ảo, tôi nhìn thấy một bóng hình người con trai không rõ khuôn mặt, cứ mãi lặp lại câu nói ấy. Nhưng mỗi khi tôi đến gần, thì lập tức hình ảnh đó tan biến nhanh như bong bóng xà phòng. Cứ như thế, hai năm rồi, những ký ức trong đầu tôi về quá khứ của chính mình, đều chỉ như một tờ giấy trắng ...

Tôi giật mình tỉnh giấc, và nhận ra chiếc gối đang nằm đã thấm ướt những giọt nước mắt. Trong khoảnh khắc, đầu tôi lại nặng trĩu.

Thời gian gần đây, tôi vẫn thường mơ thấy người đó, chỉ duy nhất với một lời nói cứ vang vang bên tai, đến mức tôi không thể phân biệt được đó là ảo giác hay chính là một mảnh ghép của ký ức đã mất.

Hai năm qua, tôi đã quá quen với cuộc sống hiện tại, mặc dù trong lòng vẫn muốn tìm lại hình kí ức của năm xưa, nhưng từ sau vụ tai nạn ấy, ngoại trừ khuôn mặt đã bị biến đổi, toàn thân đều mang vết thương khá nặng, tôi không thể đi lại được.

Sau cuộc phẫu thuật, tôi hôn mê bất tỉnh được một tuần, cho đến khi tỉnh lại, tôi càng bàng hoàng hơn khi phát hiện đôi chân của mình không đi lại được như ý muốn!

Tôi đã phải nằm viện mất ba tháng trời, và người luôn túc trực bên tôi, chỉ có Kevin. Thời gian đó, tôi cảm kích anh rất nhiều, vì tôi hiểu rõ, đã từ lâu anh làm tròn trách nhiệm của mình rồi, không cần phải tốn công sức chăm sóc tôi nhiều như thế nữa.

Xuân đến, đông đi, những vết thương trên người tôi đã dần bình phục, đôi chân cũng có thể đi lại nhiều hơn, chỉ riêng ký ức về quá khứ của tôi luôn là một màu trắng xóa.

Kevin từng nói, đợi khi sức khỏe đã bình phục hẳn, anh sẽ đưa tôi trở về Việt Nam, để tìm lại ký ức khi xưa của chính mình. Khi đó, nhìn sâu vào đôi mắt đầy chân thành của anh, tôi thật sự rất cảm động!

Không biết có phải định mệnh an bài sẵn cho tôi gặp anh hay không, hay số phận bắt chúng tôi mắc nợ lẫn nhau, mà từ khi vụ tai nạn giao thông đó xảy ra, anh chăm sóc cho tôi, và tôi cũng nợ anh hai chữ ” nghĩa tình” ...

Anh còn công việc ở nước ngoài, thời gian rảnh rỗi không nhiều, ấy vậy mà vẫn tranh thủ thời gian để có thể bay từ Mỹ sang Hàn Quốc... chỉ để chăm sóc, lo lắng cho tôi từng tí một. Đã có lúc tôi nghĩ, một chàng trai nếu không có tình ý với một cô gái, tuyệt nhiên sẽ không hành xử như vậy!?

Thế nhưng ...

Cộc! Cộc!

” Chị Jessica, chị đã dậy chưa?”

Tôi khẽ giật mình, những suy nghĩ trong đầu nhanh chóng biến mất. Ngẩng người vài giây, tôi mới nhận ra được giọng nói ấy:

” Thảo Nhi! Em vào đây!”

Cánh cửa từ từ mở ra, bóng dáng một cô gái thân người nhỏ nhắn thoăn thoắt tiến đến gần tôi, trên tay cầm một ly sữa nóng, miệng cười tươi:

” Chị Jessica, giám đốc bảo chị phải uống sữa, không uống sữa là giám đốc sẽ phạt!” – Thảo Nhi nói đến đây, khẽ cúi đầu thì thầm bên tai tôi - ” Ngồi đang ở bên ngoài canh chừng đấy!”

Tôi nhướn mày, khẽ liếc nhìn đồng hồ trên đầu giường, khóe môi cong lên thành một nụ cười:

” Không phải đúng 8h giám đốc sẽ lên máy bay về Mỹ sao? Bây giờ là 7h30 rồi, em đừng nói với chị là anh ấy phải bắt chị uống sữa xong mới đi nhé!”

” À, thật ra ...”

Thảo Nhi hồ hởi nói, trong lúc phấn khích vô tình làm nghiêng ly sữa, đổ tràn ra giường, bắn vài giọt nóng hổi lên tay tôi, khiến tôi thất kinh hét lên. Tâm trạng hỗn loạn, phút chốc trong đầu tôi tái hiện lại một đoạn ký ức thoáng qua, rồi vụt mất thật nhanh, không chút dấu vết.

” Xin .. xin lỗi, chị Jessica, em không cố ý... chị đau lắm hả? Híc ... em xin lỗi ... xin ... xin lỗi!”

Thảo Nhi thấy tôi hét lên, liền hốt hoảng đặt ly sữa xuống đất, mặt cắt không còn hột máu, chạy đến riu rít xin lỗi:

” Chị Jessica, chị có sao không? Có rát lắm không? Em lấy nước lạnh chườm lên cho bớt nóng nhé??”

” Có chuyện gì vậy? Jessica!”

Thảo Nhi xoay đầu lại, mặt càng tái mét hơn khi trông thấy Kevin mặt mày đầy sát khí đứng trước cửa phòng. Anh lập tức chạy đến nâng bàn tay tôi lên, trợn trừng nhìn tôi đầy kích động:

” Jessica, em có sao không? Có đau lắm không? Sao sắc mặt em tái mét thế hả?”

Xuýt xoa một hồi, anh quay sang mắng Thảo Nhi đang run rẩy cúi đầu xuống đất:

” Còn đứng đó! Không mau xuống nhà lấy túi đá lên đây!”

Cô bé bị quát đến xanh cả mặt, luống cuống phóng như bay ra cửa.

” Jessica! Em không sao chứ?”

Tôi sực tỉnh khỏi cơn mộng mị, mắt lảo liên nhìn quanh, không còn để ý đến vẻ mặt tội nghiệp của Thảo Nhi nữa. Thật ra tôi hét lên không phải vì đau, mà vì trong khoảnh khắc cô bé giúp việc ấy đổ ly nước lên tay, không hiểu sao trong đầu lại hiện lên một số cảnh thoáng qua, tôi không thể nhớ rõ ... chỉ có thể thấy được, một cô gái nào đó ... hất thứ chất nước gì đó lên người, khiến tôi đau quần quai ... thứ chất đó, vừa lỏng, vừa rất buốt, như xé tan từng thớ thịt trên người tôi vậy.

Cảnh tượng bất ngờ ấy chợt xuất hiện, rồi chỉ trong tích tắc liền vụt mất thật nhanh, khiến đầu tôi đau như búa bổ, nhói lên liên hồi. Không rõ cái hình ảnh vừa nhìn thấy, là ảo giác hay chính là một thứ có liên quan đến quá khứ của tôi? Cô gái đó là ai? Cảnh tượng đó thật ra là như thế nào???

Ánh mắt tôi đại đi, trong phút chốc cả thần kinh như căng lên, mồ hôi lạnh ứa ra từng hồi. Cho đến một lúc sau, tôi mới ngỡ ngàng nhận ra cái đau nhói từ cổ tay mình, do lực siết chặt của ai đó. Ngẩng đầu lên, tôi như sực tỉnh khi trông thấy ánh mắt lo lắng của Kevin:

” Jessica, em bị sao vậy? Đừng làm anh lo!”

Anh vừa nói vừa đưa tay lau mồ hôi trên trán tôi, cử chỉ thân mật quá đổi khiến tôi giật mình, theo quán tính liền đẩy tay anh ra, cười gượng gạo:

” Không, không có gì! Xin lỗi anh, đột nhiên em hét lên dữ quá!” - Ánh mắt tôi chợt dừng lại nơi kim đồng hồ trước mặt, liền hét lên lần nữa - ” Chết rồi, sắp 8h rồi, anh còn không mau đi lệ đi, máy bay sắp cất cánh rồi!”

Tôi vừa nói vừa giục anh đứng lên, đẩy anh ra cửa, nhưng không xi nhê gì, anh vẫn ngồi im như tượng đá, gương mặt trong phút chốc đã trở nên lạnh lùng, trở lại là tổng tài uy nghiêm của ngày nào, ánh mắt sắc bén nhìn tôi như tra hỏi:

” Jessica, có chuyện gì? Mau nói cho anh biết? Không anh đánh đòn em!”

” Trời ơi, anh đi đi, em không sao hết. Còn không mau lên máy bay, sẽ trễ giờ cuộc họp mặt với khách hàng của anh mất!” - Tôi nhăn nhó khổ sở.

Im lặng vài giây, cuối cùng anh cũng đứng lên. Cứ tưởng rằng sẽ nghe lời tôi đi ra ngoài, ai ngờ đầu lại lấy điện thoại từ trong túi ra, bấm một dãy số quen thuộc, rồi kề sát điện thoại vào tai, lạnh lùng nói như ra lệnh:

” Nhã Trúc! Dời lại cuộc hẹn với bên C&T, bảo rằng sẽ tiến hành cuộc họp vào sáng ngày mốt!”

Anh nói thật nhanh, rồi cúp máy nhìn tôi. Lúc này tôi chỉ biết than thở, không ngờ rằng cử chỉ quá kích động của mình mà làm lỡ việc làm ăn của anh, cảm giác áy náy cứ thế dâng trào trong lòng. Tôi nhìn anh, cắn môi nói:

” Sao anh cố chấp vậy. Gọi cho cô thư ký của anh làm gì chứ? Giờ đi vẫn còn kịp mà!”

” Bây giờ em nói cho anh biết vẫn còn kịp đấy!” - Kevin liền nhại lại giọng tôi.

Tôi nhìn anh một hồi, cuối cùng chịu không nổi, đành đầu hàng thú nhận.

” Thật ra ...”

” Chị Jessica, giám đốc, túi đá ở đây!”

Thảo Nhi hấp tấp xông thẳng vào phòng, quên cả gõ cửa. Khi nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của Kevin, cô bé mới lúng túng cup mắt xuống đất, mồ hôi lạnh ứa ra sợ hãi.

Reng! Reng!

Tiếng chuông điện thoại Kevin vang lên, anh cau mày nhìn màn hình, do dự một hồi rồi bắt máy:

” Ba!”

< kevin,=“” con=“” đang=“” ở=“” đâu=“” đấy?=“” ba=“” đang=“” ở=“” hàn=“” quốc!=“” mau=“” đến=“” khách=“” sạn,=“” gặp=“” ba=“” nhanh=“” lên!=“”>>

Giọng một người đàn ông trầm bổng vang vọng trong điện thoại, ngay cả tôi đứng cách anh một khoảng cũng có thể nghe rõ ràng từng câu một.

Về mặt Kevin thoáng ngỡ ngàng, chưa kịp mở miệng lên tiếng đáp lại thì người đàn ông kia đã cúp máy. Một hồi sau, anh thở hắt, quay sang nhìn tôi, sự lo lắng vẫn ẩn hiện nơi đáy mắt:

” Jessica, anh ...”

” Em nghe rồi, ba anh gọi phải không? Có việc thì anh cứ đi đi, em không sao hết. Có Thảo Nhi bên cạnh là được rồi!”

Tôi vội nuốt luôn lời anh, quay sang nhìn Thảo Nhi chớp mắt. Cô bé kia ban đầu thì còn sợ hãi, nhưng khi thấy tôi nháy mắt liên gập đầu lia lịa, tỏ vẻ đồng tình:

” Phải, phải! Giám đốc yên tâm! Em sẽ chăm sóc chị Jessica thật chu đáo!”

Anh nhìn tôi một hồi lâu, sau cùng mới liếc mắt sang Thảo Nhi, lạnh lùng nói:

” Chăm sóc Jessica cẩn thận. Đừng để cô ấy đi lại nhiều. Có biết chưa?”

” Dạ! Dạ! Em biết rồi giám đốc!”

Nói xong anh quay đầu đi, nhưng khi đến cửa thì bỗng khựng lại, trừng mắt nhìn Thảo Nhi, không quên dặn dò một câu:

” Còn không mau chườm đá!”

Một lúc sau, khi bóng dáng Kevin đã không còn, cô bé mới thở phào nhẹ nhõm, lấy túi đá chườm lên tay đã tấy đỏ của tôi, than thở:

” Giám đốc chẳng dịu dàng với ai ngoài chị Jessica cả! Chị biết không? Ngài đẹp trai như vậy, mà rất ít khi cười, rất ít khi biết đùa, làm ai nấy trên dưới đều sợ cả. Thế nhưng khi ở bên chị, giám đốc cứ như lột xác thành một người khác vậy đấy”

Nhìn giọng điệu của cô bé mà không khỏi tức cười. Thật ra, bề ngoài trông Kevin rất khó gần, nhưng chỉ cần tiếp xúc lâu ngày với anh thì lập tức sẽ thấy anh cười thôi. Và đến khi đã hiểu rồi, nhất định sẽ không ai nói anh là kẻ lạnh lùng như thế nữa.

Bất giác, tôi lại nhớ đến cái ngày của hai năm trước, khi tôi và anh nói chuyện với nhau lần đầu tiên. Đó cũng là lần đầu khi tôi tỉnh giấc sau một tuần ngủ dài đằng đẳng trên giường bệnh.

Tháng 4, hoa đào nở, hai năm về trước...

Một cô gái ngồi trên xe lăn, ngăn người nhìn hoa anh đào nở trong gió, thả hồn thưởng thức những bông hoa màu trắng tinh khôi vui đùa trong nắng sớm, tay vô thức đùa nghịch những cánh hoa rơi rụng đưa trên không khí, lòng khó tránh khỏi thích thú.

” Thích lắm à?”

Tôi khẽ giật mình, mắt vô thức nhìn quanh, và chợt phát hiện một chàng trai với đôi mắt màu nâu, khí chất lạnh như băng đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ở anh, nhưng sâu trong tia nhìn đó lại bóng râm như thiếu đốt trái tim tôi.

” Nghe y tá nói cô đã tỉnh dậy hai ngày trước. Chưa khỏe hẳn đã xuống đất ngắm hoa anh đào. Muốn nằm viện dài dài có phải không? Không biết lượng sức mình!”

” Anh ...”

Ấn tượng đầu tiên của tôi về anh chẳng khác gì một con người miệng mồm độc địa, tính tình gàn dở. Tôi biết, không những trả tiền viện phí để phẫu thuật khuôn mặt, còn phải chăm sóc khi vết thương trên người tôi đầy rẫy. Điều này đối với một người xa lạ không quen biết như tôi, thì quả thật là rất khó chịu, rất phiền phức. Nhưng dù gì đi nữa, cũng không nên nói câu nói làm ứa gan người khác như vậy chứ!?

” Kevin!”

Tôi buột miệng nói, khiến anh trở mắt đứng nhìn. Lúc đó, không hiểu sao tôi lại muốn trêu chọc anh, cho anh tức chết lên thì mới thôi. Nhìn dáng vẻ kinh ngạc quá đỗi kia, tôi lại bật cười:

” Tôi biết, người con trai đã tông phải tôi là Kevin Nguyễn, một việt kiều mỹ, hơn thế nữa còn là giám đốc của khách sạn Red có tiếng ở Mỹ, và mở chi nhánh cả Hàn Quốc lẫn Việt Nam chứ gì!”

Ánh mắt anh thoáng ngỡ ngàng, đã mở to giờ còn to hơn.

” Tôi cảm ơn anh đã giúp tôi phẫu thuật thẩm mỹ, hơn thế nữa còn chi viện phí cho tôi nằm viện đến bây giờ. Quả thật rất cảm ơn anh, Kevin!”

Tôi nhìn anh, rồi lại ngược nhìn hoa đào nở, suy nghĩ xa xăm:

” Chỉ có điều ... giờ tôi chẳng nhớ được gì cả? Kevin, anh làm ơn cho trót có được không? Tôi muốn về Việt Nam, tôi muốn biết rốt cuộc tôi là ai?”

Thoạt đầu, Kevin nhìn tôi như thể nhìn sinh vật lạ, làm như không thể tin được lời nói tôi vừa thốt ra. Nhưng rồi một hồi sau, anh cười nhạt, nhếch môi khinh bỉ:

” Muốn viện lý do nào khác, thì tìm cách nào tốt hơn để tôi tin đi! Chuyện này thì hơi bị quá đấy!”

Tôi lúc đó kinh ngạc nhìn anh, vốn dĩ không ngờ con người ăn mặc đàng hoàng lịch sự, lại có suy nghĩ thiếu tôn trọng người khác đến vậy. Cố gắng nuốt tự ái vào trong, tôi dùng hết sức của mình mà hét ra hơi:

” Anh quá đáng vừa thôi nhé! Đừng chà đạp lên lòng tự trọng của tôi. Xin lỗi, tôi biết chính tôi là gánh nặng của anh. Chỉ cần tôi bình phục, tôi sẽ cố gắng làm ra tiền, trả hết những số nợ cho anh. Cho dù có trả hết cả đời, tôi cũng không để mình mắc nợ anh đâu!”

....

Câu đối thoại của tôi và anh hai năm trước, giống như một màn đấu khẩu giữa hai kẻ thù, hơn là lời nói đầy cảm kích một người mang ơn là tôi đây. Thật ra, Kevin khi đó tất nhiên cũng không thể tin lời tôi nói, cho đến khi chính tai anh nghe được vị bác sĩ trong bệnh viện, thừa nhận rằng tôi đã thật sự mất trí nhớ.

Bác sĩ bảo, trong vụ tai nạn đó, tôi không mất mạng đã là may mắn lắm rồi. Nhưng thay vào đó, bộ não của tôi đã bị tổn thương khá nặng, khiến tôi quên mất một phần trí nhớ của hiện tại. Khoa học khi đó đã chứng minh, một người mất trí nhớ, quên mất những sự việc trước kia, nghĩa là trong tiềm thức, họ không muốn nhớ lại quá khứ. Và điều đó chứng minh chuyện quá khứ của họ, đã mang những điều không mấy vui vẻ, đau khổ, dằn vặt.

Cũng chính vì như thế, nên trong thời gian tôi chưa hồi phục, bác sĩ cảnh báo tôi rằng, không nên quá kích động mà đi tìm quá khứ. Vì điều đó sẽ ảnh hưởng đến bộ não còn đang chấn thương trong đầu tôi.

Hai năm qua, Kevin từ một chàng trai có miệng mồm khó ưa kia giờ đã biến thành một người dịu dàng, chăm sóc, lo lắng cho tôi thật chu đáo. Anh cũng trở nên biết đùa, biết cười, và hơn hết, cũng đã bớt lạnh lùng hơn nhiều. Và những điều đó khiến ai nấy trong nhà Kevin, đều cho rằng tôi chính là bạn gái của anh.

Cuộc sống mới tôi đã thích nghi, cảm giác bị tù túng như con chim nhốt trong lồng kính thế này đối với tôi là đủ chán lắm rồi. Dù sao, quá khứ vẫn là điều tất yếu. Cho dù thế nào, tôi cũng phải tìm lại ình những mảnh ký ức của xưa kia. Giải đáp ình về hình ảnh người con gái tát thứ nước trông như axit lên người tôi, và người con trai luôn hiện hữu trong giấc mơ của tôi. Họ, thật ra là ai?

” Phương Nhã!”

Quốc Thịnh đỡ dẫn nhìn bức ảnh người con gái xinh đẹp trên tay mình, miệng còn nở một nụ cười rất tươi khi đứng bên cạnh anh. Thật ra, tấm ảnh này là khi hai người còn học năm lớp 11. Khi ấy, họ nhìn cuộc tình này bằng con mắt màu hồng, vốn không nghĩ rằng tình yêu của họ lại mang nhiều trắc trở đến như vậy.

” Ba, ba!”

Đang thơ thẩn, đột ngột anh nghe giọng nói bập bẹ của bé Hạo liền lập tức xoay đầu lại. Cẩm Tú đang dịu dàng nhìn anh qua đôi mắt biết cười, bên cạnh bé Hạo đang chấp chững bước đi, một tay nắm tay cô, tay còn lại hươ hươ không trung.

Ôm chăm lấy bé Hạo, anh nhìn Cẩm Tú lạnh lùng:

” Sao tối rồi không để bé Hạo ngủ, dắt nó lên đây làm gì?”

” Nó không chịu ngủ, cứ đòi anh bồng suốt. Ngay cả người mẹ như em còn không được nó thương như thế nữa là ...”

Cẩm Tú quay mặt, hướng đến bên cửa sổ, nhìn ánh trăng mập mờ trên bầu trời tối mịt, cất giọng pha chút buồn tuổi.

” Cẩm Tú!”

Nhìn dáng vẻ cô độc của người con gái đứng trước mặt, Quốc Thịnh chỉ đành nén tiếng thở dài. Bao năm qua, cô đã chịu bao nhiêu tủ nhục, bao nhiêu tai tiếng hàng loạt như ăn cơm trước kẻng, cô tiểu thư giả mạo, có cha sinh không có mẹ dạy, mẹ vướng vào tình ái thì y như rằng con gái cũng học tập theo mẹ, v.v..

Đối với một cô gái luôn được nuông chiều từ nhỏ như cô, thì việc vượt qua những tin đồn như thế là một chuyện hết sức khó khăn. Dù rằng cô không nói, nhưng anh biết, trong những thời gian này, người cô cần nhất chính là anh!

Nhưng người anh cần nhất lại chính là Mai Phương Nhã!

Dù rằng hoàn cảnh có đưa đẩy anh về bên Cẩm Tú, hay vận mệnh có ép anh ở lại nơi đây cùng Cẩm Tú. Thì anh luôn chắc chắn một điều, con tim của anh mãi mãi thuộc về Phương Nhã!

Có điều trong thời gian qua, đã có lúc anh nghĩ, phải chăng nên từ bỏ?

Một mối tình khắc cốt ghi tâm! Một tình yêu mãnh liệt của tuổi trẻ! Sự thù hận không đáng có, và những hiểu lầm khó gỡ bỏ, cùng công sức anh gầy dựng lên sự nghiệp của ngày hôm nay ... tất cả, không phải là vì Phương Nhã hay sao?

Vậy nên, anh nhất quyết không thể dừng việc tìm kiếm cô. Tuyệt nhiên không được từ bỏ!

Nghĩ đến đây, anh chợt nhớ đến Cẩm Tú, và biết rằng mình cần phải giải quyết hết mọi việc, khi Phương Nhã thực sự quay về!

” Cẩm Tú! Anh có chuyện muốn nói với em!”

Mi mắt Cẩm Tú khẽ động đậy, bờ môi run run, hai tay bất giác nắm chặt khi trông thấy bức ảnh trên tay anh, cổ gồng thở nhẹ:

” Đã bao nhiêu năm qua, anh chưa một lần quên cô ấy?”

Quốc Thịnh lạnh lùng nhìn cô, không để lộ cảm xúc gì.

” Cho dù anh đã là ba của con em?”

Anh lấy tay day day thái dương, vọng xuống lầu nói lớn:

” Cô Liên!”

Chưa đầy mười giây sau, cô Liên giúp việc đã có mặt, chạy đến bên anh và Cẩm Tú, thở hồng hộc:

” Dạ, ông chủ gọi tôi”

” Dẫn bé Hạo về phòng ngủ!”

” Dạ!” - Cô Liên gạt đầu cái rụp, đưa tay bế bé Hạo trên tay, nhanh chóng đi xuống lầu.

Không khí xung quanh lắng đọng, im ắng đến kì dị, giờ chỉ còn mình anh và Cẩm Tú. Cô nhìn anh đầy trách móc, nhưng đáp lại ánh mắt đó chỉ là tia nhìn sắc lạnh của anh, và giọng nói nhẹ tựa lông hồng:

” Cẩm Tú! Em nên nhớ, anh chỉ là ba nuôi của đứa bé. Không phải ba ruột!”

” Quốc Thịnh!”

” Đừng bao giờ nói chuyện như thế trước mặt trẻ con!”

” Anh luôn miệng nói không phải ba ruột của bé Hạo, vậy thì còn lo lắng cho nó làm gì!”

Nghe giọng nói nghiền ngệch của cô, tim anh chợt ngừng một nhịp, khẽ cau mày, anh gầm lên:

” Cẩm Tú! Anh nói cho em biết! Cho dù không phải là con anh, nhưng anh vẫn yêu thương nó. Chỉ có điều, anh chỉ làm ba, chứ không làm chồng!”

Cẩm Tú lúc này đã uất nghẹn, đôi mắt rưng rưng, tay níu lấy vạt áo anh, nói như van xin:

” Không lẽ hai năm qua chúng ta ở bên nhau, anh không có chút nào động lòng ư? Chẳng lẽ, em thay đổi như thế vì anh vẫn không đủ?”

” Xin lỗi em, anh biết trong thời gian qua em đã chịu nhiều cực khổ. Nhưng em phải biết, anh ở bên em chỉ vì trong thời gian đó em còn đang chịu cú sốc lớn, chưa thể hồi phục. Nhưng bây giờ mọi thứ đã qua, em đã rất kiên cường lắm rồi. Cẩm Tú! Có đôi lúc không thể ép buộc những thứ không thuộc về mình!”

Anh gạt tay cô ra, khoác áo rồi bước nhanh xuống lầu, lạnh lùng không liếc nhìn cô dù chỉ lần cuối.

Nhìn bóng dáng anh khuất dần mà tim cô đau nhói, những lời nói đánh thếp từng câu từng chữ như cửa vào tim cô, rạch nên một vết thương sâu không thể chữa lành. Tại vì sao, qua bao nhiêu năm xa cách, hình bóng người con gái đó vẫn ngự trị trong trái tim anh, chưa bao giờ phai nhạt. Trong khi thời gian qua, cô đã cố hết sức níu giữ lấy tình yêu này, cố gắng thay đổi bản thân, chỉ để nương tựa vào mối tình mờ nhạt trước mắt.

Cảm giác ghen tị chợt bùng phát trong cô như ngọn lửa hừng hực chảy trong huyết quản. Chưa bao giờ cô ngừng căm thù người con gái đó. Cho dù phải bất chấp thủ đoạn, cô cũng nhất quyết không để Quốc Thịnh rời xa mình! Nhất định là như thế!

Cơn gió lồng lộng khẽ lùa qua hiên cửa, nụ cười của Cẩm Tú chợt bùng sáng giữa màn đêm. Cô nhếch môi đắc thắng. Cho dù thời gian có đổi, vạn vật có dời, thì bản tính thật sự của cô, chẳng bao giờ biến mất!!!!

” Phương Nhã, nếu cô chết thật rồi thì hay phải biết!”

6. Chương 06

Chương 06: Trở về

Việt Nam

Tại trại giam số 4.

Cạch!

Tiếng mở khóa lạch cạch vang lên, một người đàn ông khoảng trung niên mặc đồ lính canh, thanh âm hết sức gay gắt vọng vào bên trong:

” 02684! Có người thân gặp ở bên ngoài! Mau ra đi!”

Làn gió khẽ len qua khe hở, thổi lùa vào căn phòng của người đàn bà trông đã đứng tuổi, làn da xanh xao không chút sức sống, vừa hay tin có người thân đòi gặp, ánh mắt âm u kia đã sáng lên mừng rỡ, chạy ủa thật nhanh ra ngoài.

Bước vào phòng thăm, bà liền lao đến nhắc máy nghe áp sát tai mình, nói trong hơi thở gấp gáp:

” Sao rồi? Phương Nhã sao rồi? Có tin tức gì chưa?”

Nhìn thấy đôi mắt đầy sốt ruột của người đàn bà được phân cách qua tấm kính mỏng, giọng chàng trai cố gắng thở nhẹ, khẽ nói:

” Vẫn chưa ạ! Bác gái, con nhất định sẽ nhanh chóng tìm ra cô ấy! Bác đừng quá lo lắng!”

Sắc mặt người đàn bà phút chốc tối sầm lại, vẫn là câu nói cũ, vẫn không có gì tiến triển!!! Dù biết là không nên quá hy vọng, nhưng đã hai năm trôi qua rồi, tung tích của con gái bà vẫn không chút tiến triển, hết như không tồn tại trên cõi đời này vậy!

Đôi mắt bà buồn rười rượi, không nén nổi thở dài, cố gượng lại nỗi thất vọng trong chốc lát, giọng có pha chút mệt mỏi:

” Không sao, không sao. Chỉ cần cố gắng, nhất định sẽ có ngày tìm ra được!”

- Bà tự an ủi mình, cũng như đang an ủi anh

- ” Quốc Thịnh! Bấy nhiêu năm qua, con đã vất vả rồi!”

” Bác gái, bác đừng nói vậy! Trong chuyện này, phần lớn lỗi cũng do con. Nếu như khi xưa con không vì cái giao kèo ngu ngốc đó, không toàn tâm toàn ý ở bên cô ấy, thì có lẽ cô ấy sẽ không suy sụp như vậy” Nói một lúc, ánh mắt anh trở nên xa xăm, giọng nói có phần chua xót, đau thương. Cố gắng nuốt giọt đắng vào trong cổ họng, anh nói tiếp:

” Nếu như không nhờ khi xưa con tìm kiếm Phương Nhã, thì sẽ không biết được tin bác gái thì đã vào tù, còn bác trai cũng bị bắt vào trại cai nghiện! Đời thật trớ trêu!”

Người đàn bà nhú mày, trên trán lộ rõ những vết nhăn theo thời gian, hơi thở trở nên khó nhọc, nín thở tiếp lời:

” Viên cảnh sát khi đó cũng đã gọi cho con bé, ngay khi hai bác bị bắt, Nhưng rồi cả đêm chực chờ ở phòng cảnh sát, cũng không hề thấy nó xuất hiện. Cho đến mấy ngày sau, thì mới hay tin con bé mất tích! Bao nhiêu thời gian ở trong địa ngục, bác mới bị dẫn vật bởi lương tâm, và hiểu rằng, khi xưa bác và bác trai... thật không đáng làm cha mẹ của con bé!”

Nước mắt bà chảy dài, mùi vị mặn chát thấm trên đầu môi, xát muối con tim bà từ ngày này qua ngày khác, để rồi bà như chết dần, chết mòn trong sự hối hận, cắn rứt của lương tâm ... khi đã không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ!

Không phải bất cứ ai trên đời này, đều có thể dũng cảm vượt qua khỏi số phận, định mệnh của bản thân. Và gia đình của bà cũng vậy! Cái tù tùm trong ngôi nhà rách nát, sự bất bình giữa hai vợ chồng không ngừng gia tăng, cộng với áp lực của tiền bạc luôn đè nặng lên tâm lý bà và Hữu Nghĩa (tên của ba Phương Nhã) ngày càng chèn ép, khiến hai vợ chồng bà trở nên túng quẫn, chán nản trong cuộc sống, rồi biến thành những người của tận cùng đáy xã hội từ lúc nào mà không hay biết!

Hai vợ chồng bà đã thật sự mất đi ý chí quật cường, đành mặc cho số phận, mà buông thả bản thân thành hai người ăn chơi trụy lạc, một người mê cờ bạc, một người nghiện ma túy. Chỉ còn lại đứa con nhỏ chưa kịp rời khỏi cuộc đời học sinh, để mặc con bé tự lo lấy thân, không ai chăm lo! Chỉ nghĩ đến đây, con tim bà đã nhói đau như bị ai cào xé!

Liệu trên đời này, còn người mẹ nào, người cha nào, tàn nhẫn đến mức biệt nhà trốn nợ, để lại đứa con khi đó mới học lớp 12, thay ba mẹ gánh nợ toàn bộ số tiền ấy!?

Rồi hậu quả, người con gái vốn dĩ có gương mặt xinh xắn đó, lại là nạn nhân của vụ đánh ghen, kèm theo nợ nần của ba mẹ chồng chất ... khiến con bé trở thành cô gái xấu xí, nửa khuôn mặt bị hủy hoại bởi axit! Nghĩ đến đây, ánh mắt bà chợt sáng lên như vừa nghĩ ra điều gì, kích động hỏi Quốc Thịnh, khóe mắt vẫn còn long lanh giọt nước:

” Đúng rồi, bác trai bây giờ thế nào? Tình hình ông ấy sao rồi? Có đỡ chút nào chưa?” ” Bác trai vẫn khỏe, mọi việc đều ổn. Bác gái cứ yên tâm!”

Nghe lời nói đó, bà có một chút phần nào bớt lo lắng, lòng cũng giảm bớt nặng nề đi nhiều, chỉ gật đầu, nghẹn ngào nói trong nước mắt:

” Tốt rồi, tốt rồi. Cầu mong sao cho ông ấy mau chóng cai nghiện thành công!”

Quốc Thịnh cười gượng gạo, bà đâu biết rằng, anh là cố tình nói sai sự thật, hoàn toàn không muốn bà đau khổ thêm nữa, nếu như biết tin chồng bà lại tái phát cơn nghiện, xem nữa là đã thoát khỏi trại nghiện từ

một tháng trước, nhưng cũng may là kịp bắt lại. Và rồi, trong suốt thời gian qua, ông đã gây náo loạn cả trại nghiện ma túy, gây phiền hà không biết cho bao nhiêu người.

” 02684! Đã hết giờ thăm rồi!”

Tiếng nói của người canh ngục lại vang lên, bà liền giật mình, hốt hoảng nói thật nhanh, dáng vẻ trông đáng thương vô cùng:

” Quốc Thịnh! Con phải cố gắng tìm cho ra con bé, nhất định phải tìm được Phương Nhã! Con hứa với bác đi!”

” Con hứa! Bác gái, con sẽ không dừng việc tìm kiếm cô ấy! Sẽ có ngày con dắt cô ấy vào đây thăm bác!”

Quốc Thịnh gật đầu hứa như đinh đóng cột, nhìn bóng dáng Mỹ Lệ khuất dần. Đây không chỉ là một lời hứa, mà còn mang hàm ý của một lời thề dành riêng cho anh. Hai năm không tìm được, vậy thì hai năm nữa ... nếu hai năm nữa vẫn không tìm được, thì hai mươi năm sau, rồi lại hai mươi năm sau nữa ... cho dù phải trải qua bao nhiêu năm, bao nhiêu thời gian, anh cũng nhất định phải tìm cho ra Phương Nhã!

Hai năm qua, anh liên tục đến thăm ba mẹ của Phương Nhã trong âm thầm, không để bất cứ ai biết được chuyện này, nhất là Cẩm Tú!

Bá trai đột ngột giở chứng, cơn nghiện tưởng chừng đã được cai trong suốt hai năm trời, thì dùng một cái lại phát điên, làm loạn chấn động cả trung tâm cai nghiện. Điều này quả thật khiến anh rất đau đầu. Bảy nhiều thời gian Phương Nhã mất tích, thì có bấy nhiêu chuyện xảy ra liên tục, khiến anh không thể nào ứng phó kịp!

Tìm kiếm Phương Nhã là điều tất yếu, nhưng nếu như tìm được cô ấy rồi thì thế nào? Nhìn thấy một người cha quẩn trí trong cơn nghiện, một người mẹ suốt ngày chỉ trông ngóng đứa con gái từng ngày ở ngục tù ... và anh, thì lại làm người cha bất đắc dĩ. Trông thấy những chuyện như thế này đổ dồn liên tục trước mắt mình, liệu Phương Nhã có chịu đựng nổi không????

” Phương Nhã! Rốt cuộc em đang ở đâu? Em còn sống hay đã ...”

Tim Quốc Thịnh thất lại, anh không dám nghĩ tiếp nữa. Gục đầu trên vô lăng, anh mệt mỏi nhắm mắt, lòng cảm thấy buốt giá. Ngày qua ngày, anh lại càng căm ghét bản thân. Hai năm trước, anh lỡ làng đánh mất cô, và bây giờ, anh càng thất bại hơn khi không thể nào tìm kiếm được tung tích của người con gái đó...

Cô mỏng manh như làn gió, biến mất khỏi cuộc đời anh như khói bụi sương phủ, mờ nhạt đến mức anh không thể nào nhìn thấy được, càng không thể chạm tới. Nếu như không có bức ảnh duy nhất của cô trong ví anh, thì có lẽ trong hai năm qua, anh đã quên mất gương mặt cô thế nào rồi

Nếu như định mệnh không để cho anh xuất hiện trong cuộc đời của Phương Nhã, có lẽ ... cuộc đời cô sẽ khác!

Reng! Reng!

Tiếng chuông điện thoại chọt reo lên khiến Quốc Thịnh dứt hẳn dòng suy nghĩ, liền bắt máy nhanh khi trông thấy màn hình hiển thị tên người gọi:

” Dạ, tổng giám đốc!”

” Việc kinh doanh nhà đất của chúng ta bên Hàn Quốc đang xảy ra một ít vấn đề. Sáng ngày mai anh đáp máy bay sang Hàn Quốc tiếp ứng thay tôi nhé! Có thể sẽ kéo dài vài ba ngày đấy!”

Quốc Thịnh khẽ chau mày, rồi cũng nhanh chóng đồng ý:

” Tôi biết rồi, chào tổng giám đốc!”

Cuộc đối thoại kết thúc nhanh chóng, anh liền tựa đầu lên ghế, miệng cười nhạt, không nén nổi thở dài. Rồi ngày mai, anh sẽ trở lại là một Vũ Quốc Thịnh của công việc!

.... Trời chập tối, Quốc Thịnh hờ hững gấp thức ăn bên chiếc bàn lạnh lẽo, bên cạnh còn có Đình Phong, Triệu Ánh, Cẩm Tú cùng bé Hạo đang ngồi cùng ăn cơm. Như cảm thấy nhột với những ánh nhìn khác thường, anh đột nhiên lên tiếng:

” Ngày mai con sẽ sang Hàn Quốc có công chuyện. Có thể sẽ ở lại ba bốn ngày!”

Lập tức, xung quanh như có phản ứng ngay, Cẩm Tú liền buông đũa, hỏi anh đầy ngạc nhiên: ” Sao gấp gấp vậy? Ngày mai là đi rồi sao?”

” Ừ!”

- Anh hồ hững đáp, tay vẫn đang gấp thức ăn.

Ánh mắt Cẩm Tú tối sầm, cô im lặng nhìn anh, không nói gì.

” Ngày mai là sinh nhật Cẩm Tú! Nó vốn dĩ muốn cùng con đi chơi đâu đó cho khuây khỏa. Thế mà ...”
Triệu Ánh lúc này mới lên tiếng, giọng thể hiện rõ sự bức tức.

” Mẹ ...”

- Cẩm Tú e dè ngắt lời mẹ mình, nhưng mắt lại liếc nhìn anh như thăm dò.

” Con ăn no rồi!”

Quốc Thịnh lạnh lùng đứng lên, mặt không lộ tí cảm xúc gì, cứ thế đi thẳng lên lầu, bỏ lại cái nhìn đầy ngơ ngác của Đình Phong, và sự tức giận hiện rõ trong lòng Triệu Ánh.

” Cẩm Tú! Đừng nghĩ gì nữa, mặc kệ nó, ăn cơm đi!”

- Đình Phong lúc này mới lên tiếng, nhanh chóng gấp thức ăn bỏ vào chén cô.

Cô mím chặt môi gật đầu, mắt nhìn đồ ăn trong chén mà đầu trống rỗng, chỉ có thể cảm nhận được con tim đang nhói lên từng hồi.

Sau bữa ăn, Cẩm Tú chơi với bé Hạo được một lúc, sau đó liền dặn dò cô Liên dắt đi ngủ, rồi nhanh chóng lên lầu.

Cửa phòng Quốc Thịnh vẫn còn mở, cô nghĩ nhanh rồi bước vào trong phòng, cất giọng e dè:

” Quốc Thịnh!”

Anh ngồi tựa thành giường, mắt dõi theo ánh trăng đậu ngoài cửa sổ, lặng thinh.

” Quốc Thịnh! Anh đừng suy nghĩ nhiều nhé, không phải mẹ cố ý trách móc anh gì cả. Chỉ là ... chỉ là, anh chóng làm xong công việc, rồi về nhà nhé!”

Anh nhắm mắt, lòng dao động vì lời nói đáng thương của cô, cảm thấy đã có chút tàn nhẫn khi chính anh biết rõ ngày mai là sinh nhật của cô ấy, nhưng vẫn không tỏ thái độ, cũng không muốn quan tâm...

” Xin lỗi!”

Quay sang nhìn cô, ánh mắt anh đã có phần dịu lại, nói thật chậm, thật khẽ, chỉ đủ mình cô nghe:

” Chúc em ngày mai sinh nhật vui vẻ!”

Cô cười gượng, khóe mắt đã long lanh, ngẩng đầu vầng trăng sáng, cố ngăn những giọt lệ sắp chực trào:

” Con tim anh làm bằng sắt đá hay sao? Anh hiểu em có vui vẻ hay không mà!”

Nói xong, cô đi nhanh khỏi phòng, đóng luôn cửa. Để lại lòng ai đó vẫn vô tình, mắt vô hồn nhìn ngoài cửa sổ, môi cười nhạt.

” Anh xin lỗi! Cẩm Tú!”

Nếu không giữ vững lòng kiên định, giữ vững ý chí sắt đá, con tim vô tình như thế này ... rồi sẽ có một ngày, anh sẽ quên đi tình yêu của chính mình mất!!!

Seoul , Hàn Quốc ...

” Á!!!!!! Đã quá!!!! Đẹp quá!!!!!!”

” Jessica! Im lặng, để anh mua vé!”

Kevin một tay đưa tiền vào quầy bán vé, một tay bịt chặt miệng Phương Nhã lại, không cho cô hét nữa. Từ khi bác sĩ bảo rằng cô đã hoàn toàn bình phục, liền chạy nhảy lung tung như con vôi, lại một mực đòi anh dẫn đi chơi, mè nheo suốt cả buổi trời khiến lỗ tai anh phát mệt.

Anh cũng vì thấy thương cô đã ở đây hai năm trời nhưng lại không có thời gian tìm hiểu đất nước nơi đây thế nào, nên đã dẫn cô đi Seoul Land, một khu vui chơi tuyệt vời nằm trong lòng thành phố! Và chỉ có thể đi bằng tàu điện ngầm số 4 khoảng một tiếng đồng hồ, mới có thể đến được khu vui chơi rộng lớn này.

Anh thì không lạ gì với cái thành phố và khu vui chơi này, nhưng Phương Nhã thì lại khác. Từ lúc bước chân vào tàu điện ngầm, cho đến lên tàu con voi để dẫn vào khu vui chơi Seoul Land, và thường thức được những cảnh vật xung quanh, đều khiến miệng cô cứ mãi há ra không ngừng, mắt to tròn như nai tơ ngơ ngác. Bất giác, Kevin muốn nín cười nhưng không được, môi cười tươi để lộ hàm răng trắng bóng.

” Đi thôi!”

Anh nắm tay cô dẫn đi, trong khi cô vẫn không rời mắt khỏi những cảnh vật xung quanh, thấy cái gì cũng đều khen là đẹp, nhưng rất may là cô đang nói tiếng việt nên những người đi đường không ai hiểu. Chứ nếu không, chắc người ta sẽ nghĩ rằng cô quê mùa lắm!

” Kevin, cái đó sắp đổ rồi kìa!!!”

- Cô bất ngờ thốt lên, tay chỉ về phía cuối quảng trường.

” Cái gì sắp đổ?”

- Anh nhìn theo tay cô, rồi đành bật cười

-” Con bé quê mùa này, cái đó chỉ là mô hình tháp nghiêng Pisa thôi!”

” Chào anh chị. Có muốn chúng tôi chụp ột tấm không?”

Một chàng trai tuấn tú trên cổ đeo cái máy ảnh, cất giọng địa phương nói với cô và Kevin, mỉm cười thân thiện, tay chỉ về phía mô hình tháp nghiêng.

” Kevin! Anh ta nói gì vậy?”

” Anh ấy muốn chúng ta chụp một tấm ảnh ở mô hình tháp nghiêng này!”

Anh vừa nói vừa hất mặt về phía tháp nghiêng Pisa , đồng thời cũng khiến cô reo lên thích thú, không nói không rằng quay sang đưa tay ra hiệu” ok” với chàng trai lạ mặt, rồi kéo tay anh đến bên tháp nghiêng, bắt đầu làm dáng:

” Kevin, anh cười lên đi!”

” Anh ơi, anh có thể cười tươi lên một chút được không?”

Không hẹn mà cả cô và chàng nhiếp ảnh cùng đồng thanh, có điều ngôn ngữ khác biệt nhau mà thôi. Cô đưa tay ra banh miệng anh bắt anh cười, còn chàng trai kia trông thấy miệng anh cười méo xệch như thế cũng cười khúc khích, rồi nói:

” 1 ,2,3!”

Tách! Chiếc máy ảnh lấy liền nhanh chóng đưa ra một tấm ảnh của hai người, Kevin thì cười méo xệch, còn cô thì cười rất tươi, đầu còn ngả lên vai anh rất thân mật.

” Chúc hai người đi chơi vui vẻ, trông cả hai xứng đôi lắm đấy!”

Chàng trai lạ mặt đưa tấm ảnh cho cô, không quên phán một câu. Nhưng may là cô không nghe được, chứ nếu không mặt sẽ đỏ như trái cà chua.

” Sao anh cười ghê thế hả? Trông như ác quỷ ấy!”

Cô cầm lấy bức ảnh, mặt mày nhăn nhó trách móc anh. Mà không biết rằng hai tai anh cũng đang đỏ dần lên, khe cóc lên trán cô, hừ một tiếng:

” Con bé này, anh không quen bị người ta chụp hình mà!”

” Ô! Thì ra anh đang xấu hổ!!! Haha!”

Suốt cả ngày hôm đó, tiếng cười khúc khích của cô cứ mãi vang lên không dứt, và thỉnh thoảng nụ cười ầm áp của Kevin cũng xuất hiện trên vành môi, mắt cứ luôn theo dõi từng cử chỉ trẻ con đáng yêu đó mà không khỏi giật mình. Thì ra, người con gái đó cũng thật biết cách thu hút ánh nhìn của anh, làm cho anh mãi không dứt ra được!

Khu vui chơi Seoul Land vô cùng rộng lớn và đủ các loại chương trình được phân loại rõ ràng với đủ 45 trò chơi khác nhau, đủ thứ mọi vùng đất mạo hiểm như trò chơi hải tặc, bắn súng giả tưởng hay những trò chơi cảm giác mạnh chỉ với đúng một sợi dây cáp, lơ lửng trong không trung như trò chơi ” sky adventure”. Vào những lúc đó, tuy miệng mồm Phương Nhã thì cứng nói không sợ, nhưng mắt thì cứ nhắm tịt, môi mím chặt, cả thân người cứ gồng lên trông chẳng khác gì một con ngựa sắt làm bằng giấy.

Đi hết những trò chơi cảm giác mạnh, cô vẫn sung sức kéo anh sang với những trò nhào lộn của trò chơi thấp tốc độ, đưa mọi người lên với độ cao 52 mét rồi tụt xuống mặt đất, và với trò chơi này, Phương Nhã đã làm anh cười nức nở khi cô tuyên bố rằng:

” sẽ không dám chơi lần thứ 2”

” Uống nước đi!”

Kevin chìa chai nước suối về phía cô, một tay đưa lên vén mái tóc ướt vì mồ hôi đầy ân cần, nhưng miệng thì vẫn không ngừng trêu chọc:

” Không biết ban nãy ai đã nói là không sợ, vậy mà khi bắt đầu chơi lại cứ hét lên om sòm, tiếng la hét của mười người cộng lại cũng chưa chắc át được tiếng em!”

” Anh đang nói anh đấy à? Thế ban nãy ai nắm chặt lấy tay em, nắm ghì đến nỗi tay muốn gãy luôn đây này!”

Cô tức tối phản bác lại, mặt vẫn chưa hết đỏ vì ban nãy chơi căng quá cỡ, tay trái đưa lên chỉ vào dấu tay còn để lại trên cổ tay mình, chu mỏ trách móc.

” Chết thật, sưng lên cả rồi! Em thật là, anh nắm chặt như thế, đau sao không biết la lên!!!!”

Kevin giật mình, nắm vội lấy tay cô, xoa xoa lên đó tỏ vẻ đau xót, miệng vẫn không thôi trách móc. Nhưng cũng lúc đó, cô lại nói:

” Em đã la ” á á” quá trời mà anh lại càng nắm cổ tay em chặt hơn! Không biết là ai mới là người sợ đấy!”

” Thì ra em la là vì đau quá sao? Anh còn tưởng ...”

- Mặt Kevin đen sì, lòng cảm thấy có lỗi, bèn lấy tay xoa xoa lên làn da mịn, tỏ vẻ yêu chiều.

” Anh cũng sợ đau kém gì em!”

” Con bé này, anh nắm tay em là vì ...”

” Kem kìa! kevin, anh có muốn ăn kem không?”

Câu nói về sau của anh vội vàng bị cô nuốt mất, khi cô đứng phắt dậy, nắm tay anh lôi xềnh xệch tới quầy bán kem, miệng cười tươi hết cỡ:

” Anh ăn gì? Em ăn socola”

” Em hỏi anh mà em tự trả lời à?”

- Anh nhăn nhó nhìn cô.

” Ô, hai người là người Việt Nam à?”

Nghe giọng nói Việt từ đâu vang lên, cô và Kevin đồng thời cùng xoay mặt lại hướng về phía tiếng nói phát ra.

“Tôi lại gặp đồng hương rồi. Hai người đi hưởng tuần trăng mật sao?”

Cô gái bán kem cười tươi tắn, để lộ lúm đồng tiền trông thật duyên, tiếp tục nói trước sự ngỡ ngàng của cô và anh:

” Nể tình là đồng hương, hai người thích ăn gì. Tôi tặng mỗi người một cây kem nhé!”

Đến lúc này Kevin mới e hèm một tiếng, mắt lúng túng nhìn về phía Phương Nhã. Cô lúc này cũng như sự tỉnh, liền lắc đầu lia lịa, môi nở một nụ cười xấu hổ:

” Không phải, không phải. Chúng tôi không ...”

” Đừng khách sáo, tôi đã ở đây nhiều năm rồi nhưng chưa có dịp về lại quê nhà! Nay gặp lại đồng hương tôi vui lắm. Cô gái, cô sống ở miền Nam hay miền Bắc?”

Nụ cười trên khóe môi Kevin tắt ngấm, anh cau mày tỏ vẻ khó chịu, lại có người động đến quá khứ của Phương Nhã. Nhìn nụ cười trên môi cô gượng gạo, anh liền nắm tay cô, lạnh lùng nói với cô gái bán kem:

” Chúng tôi quên mất có việc gấp phải đi. Cảm ơn cô nhé!”

Khi đã cách khá xa quầy kem một quãng, anh mới ấn cô ngồi bên ghế đá gần đó, dịu dàng cất lời:

” Jessica!”

Ánh mắt Phương Nhã nhìn về phía xa xăm, một hồi lâu sau, cô mới cất tiếng, mắt vẫn không nhìn anh: ” Kevin! Em muốn trở về Việt Nam !”

7. Chương 7: Gặp Gỡ

Dưới sắc trời màu tím, hoàng hôn cũng dần buông, tim Kevin chợt thất lại, bàn tay khẽ vuốt tóc cô chợt khựng lại, hóa đá:

” Em nói gì?”

Cô tư lự nhìn anh, đầy quả quyết. Ánh mắt biểu lộ rõ một khát vọng cháy bùng mãnh liệt, đôi mắt to tròn, long lanh nhìn anh, như thiêu đốt chính con người anh vậy.

” Kevin! Em đã ở đây hai năm rồi. Thật ra em là ai? Gia đình em như thế nào? Em thật sự không biết! Anh xem, ngay cả một câu hỏi em sống ở miền Nam hay miền Bắc mà cũng không trả lời được. Có phải là quá tệ rồi không?”

Anh cụp mắt, lòng bỗng thấy thương xót người con gái trước mặt. Phải! Cô đã ở đây hai năm rồi, cũng đã đến lúc phải đưa cô về lại cuộc sống của mình, không thể ở mãi bên cạnh anh mãi được!?

Đã từng biết sẽ có ngày này, thế nhưng không ngờ thời gian trôi qua quá nhanh. Đến mức chỉ kịp để anh tận hưởng những giây phút ngọt ngào ngấn ngủ bên cô, rồi lại khiến anh rơi vào lạc lõng, hụt hẫng chỉ bởi vì sự tỉnh khỏi giấc mộng!

” Kevin! Kevin! Anh sao vậy?”

Phương Nhã trông thấy anh ngẩn người, mắt vô hồn nhìn vào khoảng không, liền đưa tay hươ hươ trước mặt, ngỡ ngàng nhìn anh:

” Kevin! Rốt cuộc anh có nghe em nói gì không?”

Anh chợt giật mình, thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man trong đầu, đôi mắt hơi nheo lại, anh lãnh đạm nói:

” Không gì! Anh đang suy nghĩ đến vấn đề của em”

” Hả?”

” Em muốn về Việt Nam lắm phải không?”

” Ừm!” - Cô gật đầu, rồi lại nhăn trán - ” Anh sao thế? Sắc mặt hình như không được tốt!”

” Được! Hoàn tất thủ tục làm passport xuất ngoại cũng phải mất một tuần. Anh sẽ giúp em! Tuần sau chúng ta sẽ trở về Việt Nam!”

Dưới bầu trời rực tím, đôi mắt Kevin như phủ sương mù, giọng lạnh toát, nhưng lại chứa đựng một sự thất vọng nặng nề.

” Chúng ta về!”

Trên đường về, Phương Nhã không còn cảm giác được sự thích thú như hồi sáng mới bước chân lên tàu điện ngầm nữa, cũng chẳng hứng thú nhìn ngắm những cảnh vật đẹp đẽ xung quanh. Lòng cảm thấy kỳ lạ với thái độ thất thường của anh, mới ban nãy còn ân cần dịu dàng với cô, nhưng lúc này tại sao lại lạnh lùng như vậy, ngay đến một ánh nhìn với cô cũng không có!?

Sau khi ra khỏi tàu điện ngầm, cho đến khi lên xe lambo của Kevin về nhà, cả hai vẫn không ai nói câu gì. Về mặt anh lúc này vẫn đắm chiêu, đôi mắt lạnh toát khiến không khí xung quanh trở nên ngột ngạt, khó thở, cho đến khi tới nhà, cô vẫn không dám hó hé câu nào.

” Kevin! Anh đi đâu?”

Bước xuống xe, Phương Nhã liền ngạc nhiên khi thấy anh đang chuẩn bị quay đầu xe, không có ý định vào nhà. Từ nãy đến giờ, cô đã thấy kỳ lạ lắm rồi, Kevin lúc này trước mặt cô, quả thật không giống với Kevin mà cô từng quen biết!?

” Anh phải gặp một khách hàng quan trọng! Tối nay sẽ ở lại khách sạn luôn. Em cứ ăn cơm, không cần đợi anh!”

Nói rồi anh phóng xe đi thẳng, không để cô kịp thốt nửa lời, chỉ đành trừng mắt nhìn anh đầy ngạc nhiên, lòng không tránh khỏi thắc mắc:

” Kevin! Rốt cuộc anh làm sao vậy?”

... Nhìn bóng dáng cô nhỏ dần trong gương chiếu hậu, tim anh quặn thắt. Tay cầm vô lăng bất giác trở nên lạnh ngắt, khóe môi cong lên tạo nên nụ cười chua chát. Trong khoảnh khắc cô nói muốn trở về Việt Nam, anh tưởng chừng như có hàng ngàn mũi dao cắm lên ngực mình, nhói đau.

Hai năm trước, anh từng xem cô là tảng đá chướng ngại cuộc đời anh, là gánh nặng của anh, luôn mong chờ từng ngày cô khỏe lại để khuất xa khỏi tầm mắt anh. Thế nhưng hai năm sau, anh đã có lối suy nghĩ ích kỷ, rằng chỉ muốn giữ cô ở cạnh bên mình, mãi mãi!

Từ khi gặp cô, nhìn những vết thương nặng nề trên người cô, và một nửa gương mặt đã bị hủy hoại. Anh biết rằng, quá khứ của cô đã mang rất nhiều nỗi đau kinh khủng lắm, nặng nề lắm. Nếu như tìm lại quá khứ của mình, rồi đến khi cô thật sự nhớ lại, thì có phải sẽ rời xa anh không, và hẳn sẽ quên đi một người con trai đã gần gũi, bên cạnh cô suốt hai năm trời chứ???

Trong khi anh không ngừng suy nghĩ thì bánh xe đã lăn bánh đến cửa khách sạn Red từ lúc nào. Anh ngăn người nhìn khách sạn to lớn, tráng lệ trước mắt mà không khỏi bàng hoàng. Một con người xưa kia chỉ biết lạnh lùng, trái tim sắt đá luôn dành trọn trái tim và linh hồn cho công việc, mà có ngày lại trở nên u sầu nào vì một người con gái sao?

Nhưng quan trọng hơn thế, anh thật sự cũng rất tò mò với quá khứ của người con gái anh yêu. Một người mang trong mình những vết thương lòng kinh khủng như vậy, hẳn đã chịu rất nhiều đau khổ. Rốt cuộc, thân phận thật sự của cô là ai? Và những người bên cạnh cô như thế nào?

Trong khoảnh khắc, trong đầu Kevin như tái hiện lại hình ảnh của hai năm về trước ...

Cái đêm đầu tiên anh hốt hoảng dẫn cô vào bệnh viện, trong cơn miên man vô thức, cô đã nắm chặt lấy tay áo anh, mãi không buông ra. Khi đó, đôi mắt của cô vẫn còn đọng lại vết tích của việc khóc quá nhiều ...

Cho đến ngày hôm nay, anh vẫn không sao mở lời được với cô, hỏi rằng có phải ngày hôm đó cô nắm chặt lấy tay áo anh là vì tưởng rằng anh chính là người mà cô không muốn rời xa hay không???

....

Ngày hôm sau, 9h sáng, tại ngôi biệt thự màu trắng, trang hoàng của Kevin...

Phương Nhã đứng trước gương, vén những lọn tóc dài lòa xòa qua một bên, tay mân mê nhìn ngắm những vết phỏng lồi lõm trên cổ và bả vai trái. Khi xưa mới tỉnh dậy sau một tuần ngủ li bì trong bệnh viện, cô đã từng rất bàng hoàng khi nhìn thấy những vết thương trên người mình, và ngay cả hình dáng gương mặt của cô trước khi phẫu thuật. Rốt cuộc xưa kia cô đã gặp phải chuyện gì? Và thật ra, cô là ai?

Bất chợt một tia sáng lóe lên trong đầu, cô xoay người về phía Thảo Nhi đang gấp chăn mền bên chiếc giường, đôi mắt lộ ý cười:

" Thảo Nhi! Em nói xem, nếu như người thân nhìn thấy được những vết thương trên người chị, thì họ sẽ nhận ra chị chứ?"

Thảo Nhi dừng động tác gấp chăn, môi chúm chím gật đầu đồng tình:

" Rất có thể! Chị Jessica, nếu như chị thật sự về với người thân, vậy thì em sẽ không được ở bên cạnh chị nữa rồi!"

Nhìn thấy gương mặt thiếu náo của cô bé, Phương Nhã phụt cười, ánh mắt trở nên thật dịu dàng. Bao nhiêu năm qua, ngoại trừ Kevin thì chỉ có một mình Thảo Nhi là thân thiết với cô nhất. Cô bé đã làm người giúp việc của anh từ lúc cô còn 15 tuổi. Và bây giờ, cũng đã 18 tuổi rồi.

" Chị Jessica, chị hứa với em đi. Dù cho chị có nhớ lại, hay đã tìm được người thân. Thì cũng đừng vì vậy mà không đến thăm em nhé!!! Chị không được quên em đâu nhé!"

Thảo Nhi kích động nói, tay đặt lên hai vai cô lay mạnh. Rồi không để Phương Nhã có cơ hội lên tiếng, cô bé lại thốt lên:

" Đúng rồi! Còn giám đốc nữa, chị dù có quên em, thì cũng không thể nào quên được một người đẹp trai tuấn tú tài tình như giám đốc đâu có phải không?"

" Con bé này, tại sao lại lôi cả Kevin vào đây???"

" Chị Jessica, chị ngây thơ hay là giả vờ không hiểu? Tình ý của giám đốc thể hiện rõ ràng trước mắt ra rồi còn không nhận ra sao? Em xưa kia dù chỉ bưng trà rót nước cho giám đốc ở công ty ba tháng thôi cũng có thể biết được: một người chỉ biết đến công việc như giám đốc thì chẳng bao giờ quan tâm từng li từng tí đến một cô gái nào khác như chị thể này đâu!!!"

" Em nói lung tung gì thế? Có tin chị may cái miệng em lại không?"

Phương Nhã nghe nói thế thì mặt mày đỏ bừng, mắt chớp liên tục, tay gơ nắm đấm lên dọa. Thấy thế, cô bé cũng dừng ngay việc trêu chọc, tiếp tục làm nốt việc còn dang dở của mình, nhưng vẫn cười khúc khích khiến cô càng xấu hổ hơn.

Cô không phải là một đứa con gái ngốc nghếch, đến nỗi không nhìn thấy rõ được thái độ ân cần quá đổi của anh dành cho mình. Thế nhưng cô vẫn không dám tin, một người con gái không có quá khứ như cô lại lọt vào tầm mắt xanh của giám đốc tài ba trẻ tuổi như Kevin!

Nếu nói cô không thích anh, vậy thì là nói dối. Nhưng nếu khẳng định cảm giác đó là yêu, thì cô thật không dám chắc!

Huống hồ gì, anh là một người tốt. Vì làm tròn trách nhiệm của mình mà chăm sóc cô thể này đã là quá đủ. Cô thật không muốn phải vọng tưởng gì hơn.

Cầm điện thoại trên tay, cô đột nhiên muốn bấm nút gọi cho anh, nhưng không hiểu sao bàn tay lại trở ra như khúc gỗ, không thể nhúc nhích được.

.....

Tại khách sạn Red

" Cạch!"

Quảng điện thoại lên giường, Kevin ngả đầu lên ghế sofa đầy mệt mỏi. Vừa mới nói chuyện xong với hãng hàng không đặt vé máy bay trở về Việt Nam, thì ngay lập tức anh lại nhớ đến cô. Chắc giờ này cô cũng dậy rồi, và đang háo hức chờ đến ngày trở về đây mà!

Mất liếc nhìn điện thoại, không biết rằng động tác này anh đã làm bao nhiêu lần. Cứ điện thoại anh chờ thì đầu không thấy, chỉ toàn số những khách hàng gọi đến vì công việc. Có lẽ, cô thật sự không để tâm đến anh, dù một chút cũng không có!

Lặng người một lúc lâu, cuối cùng anh cũng đứng dậy, hít một luồng khí lạnh vào phổi, anh điem điem thất lại cà vạt rồi bước ra cửa, đem bản thân trở lại là một người của công việc!

Vừa bước chân ra khỏi thang máy, anh đã nghe tiếng ồn ào đầy trách móc của một vị khách nam, chân mày khẽ nhíu lại, mắt chăm chú nhìn cho rõ người con trai đứng trước cửa quầy.

"Tôi đã nói rồi, cấp trên của tôi rõ ràng đã đặt trước phòng tại đây. Tại sao bây giờ lại nói với tôi là không có???"

"Xin lỗi anh, thật sự chúng tôi không tìm thấy tên người mà anh nói. Có khi nào anh đã nhầm khách sạn rồi không???" - Một nhân viên nam đang hi hục đánh máy lên tiếng, mặt vẫn không ngẩng đầu lên.

"Khách sạn Red có tiếng như thế này mà tôi có thể nhầm lẫn được sao? Tôi muốn gặp quản lý hay giám đốc của các anh!" - Giọng nói của chàng trai lúc này đã có phần gay gắt, nhưng vẫn cố giữ cho nhịp âm được bình thường.

"Xin chào! Tôi là giám đốc ở đây!"

Kevin đi thẳng tới quầy, khuôn mặt uy nghiêm nhưng vẫn giữ một nụ cười tươi, đưa tay ra bắt lấy tay chàng trai, cất giọng nhẹ nhàng.

"Ồ, giám ... giám đốc!!!!" - Nhân viên phục vụ quầy ban nãy còn lơ đãng đánh máy, nay trông thấy anh đột nhiên đứng trước mặt liền không khỏi hoảng hồn, miệng bắt đầu ấp úng.

Về phía Kevin, anh ra chiều thản nhiên, không để tâm đến nhân viên tắc trách của mình, đôi mắt cung kính hướng đến chàng trai trước mặt, giọng êm ru:

"Chào anh! Tôi được phép mượn passport của anh một lát chứ?"

Kevin mắt chăm chú nhìn chàng trai trước mặt đang lôi từ trong ví ra cái passport, nhưng bên cạnh lại có một bức ảnh anh chụp chung với một cô gái. Tấm ảnh trông rất rõ nét và vẻ như vẫn còn mới vì được cất giữ cẩn thận. Nhưng trong một vài giây ngắn ngủi, anh không thể nhìn rõ được khuôn mặt của cô gái trong tấm hình đó.

"Làm phiền anh!"

Vị khách điem điem nói, chìa thẻ ra trước mặt. Kevin gật đầu, tay đón lấy passport, nhìn vào tấm thẻ và đi đến bên cửa quầy, đôi chân mày khẽ nhíu lại khi nhìn vào màn hình vi tính.

Anh khẽ hừ một tiếng, quay sang nhìn chăm chăm vào anh chàng nhân viên đứng bên cạnh, rít qua kẽ răng:

"Anh là người mới vào có phải không? Những nhân viên khác đâu hết rồi? Họ không dạy anh cách nhập dữ liệu khách hàng hay sao hả?"

"Tôi, tôi xin lỗi giám đốc! Tôi ... tôi ..."

Anh chàng nhân viên kia lúc này đã trở nên hốt hoảng, sắc mặt tái xanh nhìn vào màn hình, lúc này đã lơ mờ đoán ra được cái sai của mình, bèn cúi đầu xin lỗi riu rít. Nhưng đáp lại sự sợ hãi của anh là một cái nhìn đầy sắc bén của Kevin:

"Anh đi làm được mấy ngày?"

"Ồ, dạ .. dạ một tuần!" - Anh chàng ban đầu còn ngơ ngác, nhưng nhìn thấy Kevin khẽ hừ một tiếng, liền tái mét mặt mày, ấp úng nói.

” Ra là thế! Tôi sẽ xử lý sau!” - Nói rồi anh liền quay sang trao thẻ tận tay vị khách, mỉm cười đầy thân thiện - ” Xin lỗi anh! Lỗi là ở nhân viên chúng tôi! Anh có phiền không nếu tôi mời anh một bữa ăn trưa?”

Thoáng thấy vẻ mặt của vị khách dường như định chối từ, thì anh lại nói ngay, tay chỉ thẳng về phía thang máy:

” Vì sơ suất của chúng tôi mà gây phiền hà cho anh thật không đáng. Bây giờ đã trưa, anh có thể để lại hành lý cho nhân viên khách sạn đem đến phòng anh, sau đó vào phòng ăn trưa của chúng tôi, không tính phí, xem như là lời xin lỗi của khách sạn Red được chứ?”

Anh chàng cười khẽ, rồi gật đầu với Kevin. Môi cũng nở một nụ cười vừa lòng:

” Vậy thì tôi đồng ý!”

” Tôi là Kevin! Hân hạnh được gặp anh!” - Anh vừa nói vừa chìa tay trước mặt vị khách.

” Tôi là Quốc Thịnh! Rất vui khi biết anh!” - Nói đoạn, anh chìa tay ra bắt lấy tay của Kevin, khẽ mỉm cười

Thoắt chốc, hai đôi mắt họ gặp nhau, trao cho nhau một cái bắt tay đầy lịch sự. Không ai nhận ra rằng, sau một lần giao lưu gặp mặt, định mệnh của họ lại một lần nữa xoay vòng.

8. Chương 7: Gặp Gỡ (tt)

Trời đã xế chiều, dưới làn khói mờ ảo qua hơi thở, Phương Nhã co rúm người lại, chùng chần kín mít, phà những hơi thở nóng hổi lên tay mình, xoa xoa. Rồi chưa đầy ba giây sau, cô liền bật người ngồi dậy, mắt đảo liên tục quanh phòng:

”Hình như tối hôm qua Kevin không mặc áo phông mà đến thẳng khách sạn luôn thì phải! Hôm nay trời lạnh như thế, anh ấy sẽ cảm lạnh mất!”

Nghĩ đoạn, cô chạy vội vào phòng làm việc của anh, với tay lấy chiếc áo khoác màu nâu sậm to bè được treo trên móc treo quần áo, phủi phủi lên thân áo rồi tư lự mỉm cười.

Bước xuống cửa lầu, cô ngó nghiêng một hồi rồi vọng vào trong nhà nói với Thảo Nhi:

”Thảo Nhi! Chị ra ngoài hóng mát một chút, một lát chị về nhé!”

Phương Nhã vừa nói xong liền chạy một mạch ra ngoài, đứng trên giao lộ của ngã ba, cô bắt đầu đưa tay ra ngoắt xe, về mặt hồ hởi hiếm thấy:

”Taxi!”

Trong khi đó...

”Chị Jessica! Không được, giám đốc sắp về...”

Thảo Nhi trên người còn đeo tạp dề, tức tốc chạy ra ngoài ngăn cản Phương Nhã, nhưng đến khi định thần lại thì trước mặt chỉ còn là khoảng không vắng lặng, bóng dáng cô đã biến mất nhanh chóng.

”Cốp!”

Kevin đóng sập bản hồ sơ lại, đôi chân mảy cau lại tưởng chừng như sắp dính chặt lại vào nhau, mắt vô thức liếc nhìn đồng hồ trên tay, anh ngả đầu dựa vào thành ghế.

Đã 5h chiều, thường thì giờ này anh sẽ về nhà cùng ăn cơm với Phương Nhã. Nhưng hôm nay tâm tình anh không được tốt, lại thêm phần công việc quá bận rộn, khiến anh quên mất cả thời gian. Suy nghĩ một hồi, không hiểu sao anh lại bấm số gọi điện về nhà:

“Alo!”

Tiếng chuông vừa reo được một tiếng, thì đầu dây bên kia đã nghe giọng cô bé Thảo Nhi bắt máy. Hàng lông mi khẽ động đậy, anh siết chặt điện thoại, áp thật sát vào tai mình:

“Jessica đang làm gì?”

“Ồ, giám... giám đốc!!! Ô... chị... chị... Jessica vừa mới ra ngoài. Chị ấy bảo muốn ra ngoài hóng gió!”

Thảo Nhi giật thót mình bởi giọng đầy lãnh đạm của anh, mồ hôi túa ra trên trán. Đúng thật cô không nghĩ đến tình huống anh gọi điện về nhà nhanh như vậy, lại ngay sau lúc Phương Nhã rời khỏi nhà.

“Giám... giám đốc! Em đã dặn chị ấy là giám đốc sắp về rồi, mà... mà... ”

Cô bé sợ rằng sẽ bị la mắng, nên hấp tấp giải thích, giọng có phần rụt rè hơn. Sau một hồi lặng thinh, đến khi cô bé tưởng rằng đầu dây bên kia đã cúp máy, thì lúc đó anh mới cất tiếng:

“Được rồi! Giờ tôi chưa về đâu! Cô ấy cũng chỉ đi loanh quanh một tí rồi về, không có gì phải lo!”

Không đợi Thảo Nhi mở miệng, anh nhanh chóng cúp máy, cảm nhận được rằng trong lòng khó chịu, chân mày không khỏi cau lại:

“Ngay cả cuộc gọi cho mình cũng không có, còn vui vẻ đi hóng gió?”

Đôi mắt anh vụt tối sầm, khẽ cười gằng một tiếng, đầu óc không còn muốn nghĩ gì tiếp nữa, khoác áo lên người rồi đi thật nhanh ra khỏi khách sạn, leo lên xe phóng chạy đi, khuất nhanh sau con đường vắng bóng.

Trong khi đó, tại phòng 507...

Quốc Thịnh đang ngồi nghiền ngẫm bản kế hoạch bên đối tác, một tay chống cằm, một tay nhìn vào màn hình laptop thăm dò những thông tin trong việc kinh doanh, lòng trở nên vô cùng rối rắm.

“Phương Nhã!”

Tiếng gọi the thé của một người đàn bà thốt lên từ xa khiến tim Quốc Thịnh như ngừng đập, toàn thân căng cứng, mọi cảm xúc dồn nén bao lâu sắp trào ra thì bị anh cố dằn lòng lại, kìm nén trong hơi thở phập phồng, môi bật cười chua chát:

“Chỉ là trùng tên. Cô ấy không thể nào đến được đây...”

Miệng thì nói nhưng trong lòng anh không tránh nổi hoang mang, hai tay run rẩy, đôi chân dường như không còn muốn nghe lời anh nữa, lièn lao như bay xông ra ngoài, miệng không khỏi thốt lên đầy kích động:

“Phương Nhã!”

Vừa lao ra khỏi cửa, anh chợt đứng sững lại, mắt đờ đẫn nhìn vào hình ảnh trước mắt. Một người đàn bà trông khoảng ba mươi, tóc ngắn màu nâu hạt dẻ, khuôn mặt có vẻ là người châu Á, trên tay còn cầm tô cháo, khụy người xuống nói với cô bé tóc xoăn, ra giọng yêu chiều xen lẫn trách móc:

“Phương Nhã! Không được chạy lung tung! Ngoan, vào phòng ăn hết tô cháo rồi ba sẽ về!”

Quốc Thịnh ngẩn người nhìn bóng dáng hai mẹ con người Châu Á khuất dần, một hồi sau mới có thể lấy lại được tinh thần, lòng cảm thấy thất vọng nặng nề. Đúng là cái tên mà anh mong chờ từng ngày, nhưng rất tiếc người mà anh thật sự cần thì lại không xuất hiện, chỉ là tên trùng tên mà thôi!

Anh lắc đầu, thầm trách mình sao quá ngu ngốc, một hồi lâu sau trở về phòng, anh nhận ra rằng tâm trí mình không còn hơi sức đâu mà để ý đến bản kế hoạch trước mắt nữa, bèn lôi ra từ trong vali một chiếc áo, khoác đại lên người rồi nhanh chóng rời khỏi khách sạn.

Thư giãn! Điều duy nhất anh cần, là phải tìm một nơi nào đó, thư giãn đầu óc cho tỉnh táo, tránh việc ngày đêm thương nhớ đến một người con gái mãi không xuất hiện...

Đi được một hồi, chân anh khẽ dừng bước tại quán Bar Night, ngẩn người một lúc lâu... anh cất bước tiến thẳng vào bên trong, hai tay thong thả đút vào túi quần.

Dưới tiếng nhạc xập xình, những người xung quanh ai nấy đều như lắc lư theo điệu nhạc, uốn éo từng nhịp không ngừng nghỉ, trong ánh đèn mập mờ xoay vòng, Quốc Thịnh cảm thấy như đầu óc mụ mẫm đi, chân từng bước đi vào, tiến đến quầy nước uống, đồng dục nói với tiếp viên quầy bar:

“Cho tôi một chai whisky!”

Trong tích tắc, chai rượu được đưa ra trước mặt, anh rót một ít vào ly đá miệng rộng, rồi uống ực một hơi, như muốn giải tỏa đi những buồn phiền trong lòng.

“Anh cũng ở đây nữa sao?”

Bất ngờ một giọng nói đặc quánh vang lên bên tai khiến Quốc Thịnh xoay đầu lại, anh mở to mắt, không ngờ chàng trai giám đốc tuần tú của khách sạn Red lại xuất hiện tại nơi này, ngồi kế cạnh anh với bộ dạng say khướt...

Chưa kịp suy nghĩ, anh đã thấy Kevin nhìn anh cười khở, rồi lại nốc nguyên chai rượu cho đến hết, rồi lại kêu tiếp chai nữa. Đến lúc này, anh mới để ý rằng khuôn mặt anh chàng giám đốc kia đã đỏ ngầu, cả người say khướt cực độ, dường như đã có chuyện buồn nào đó...

Không kiềm chế được tò mò, anh lại cất giọng hỏi bằng tiếng anh:

“Anh không sao chứ? Dường như anh có tâm sự?”

Kevin lúc này hơi nghiêng đầu không đáp, chỉ khẽ đưa ly mình chạm nhẹ vào ly rượu của Quốc Thịnh, cười nói:

“Cụng ly chứ? Tôi và anh đều là người Việt, không cần phải nói tiếng anh!”

Chân mày anh khẽ giãn ra, đôi mắt sáng lên đầy vui mừng. Thì ra anh chàng giám đốc mình vừa gặp buổi sáng cũng là người Việt Nam, không nghĩ ngợi gì nữa cũng đưa ly chìa trước mặt, cụng ly vào nhau mỉm cười:

“Thì ra anh cũng là người Việt!”

Anh nhấp một ngụm rượu, lòng cảm thấy bớt nặng nề đi chút. Dường như gặp được một đồng hương nơi đất khách xa lạ, cũng có thể khiến tâm tình thoải mái vui vẻ được mấy phần. Vào đúng lúc anh định cất lời thì Kevin đã lên tiếng trước, giọng trở nên điềm đạm hơn, nhưng có vẻ không được mấy tỉnh táo:

“Nhìn anh, tôi có cảm giác chúng ta đang đồng tâm sự!”

Quốc Thịnh ngẩn người, không kịp phản ứng lại thì Kevin lúc đó lại nói:

“Có phải là cô gái trong tấm ảnh đó không?”

.....

Phương Nhã bước xuống taxi, chân rảo bước thật nhanh vào khách sạn Red, hồ hởi cất giọng với anh chàng nhân viên cửa quầy:

“Anh ơi! Cho tôi hỏi, có giám đốc ở đây không?”

Anh nhân viên ngẩn người, nhăn trán nhìn cô hỏi lại:

“Cô nói cái gì?”

Nhìn vẻ mặt khó hiểu của chàng trai, cô mới sực nhớ ra là ban nãy mình hỏi bằng tiếng việt, bèn chuyển giọng sang tiếng anh:

“Anh cho tôi hỏi có giám đốc ở đây không?”

“Dạ thưa cô, cô có hẹn trước với giám đốc không? Tên cô là gì?”

Cô ngây người một lát, quên mất là chưa bao giờ đặt chân vào khách sạn này, nên không ai biết cô là ai cả. Định bụng sẽ muốn lên tìm anh trao tận tay chiếc áo khoác, nhưng thân phận của anh là gì, đâu phải ai muốn gặp là có thể gặp!

“Thôi vậy! Nhờ anh trao dùm giám đốc cái áo khoác giữm tôi! Tôi về đây!”

Vừa bước chân ra khỏi cửa khách sạn, đầu óc cô như tỉnh táo hẳn, lòng hoài nghi hành động kỳ cục của mình từ nãy đến giờ, việc đem áo khoác cho anh đâu cần cô phải cất công đem tới, chỉ việc nhờ người làm là được thôi mà!???

Nghiêng đầu ngẫm nghĩ, thái độ của cô có vẻ rất sốt sắng, cô lo lắng cho anh thế này có phải là hơi quá không? Hơn thế nữa, giờ cũng đã tối, có lẽ anh cũng sắp về rồi...

Nghĩ đoạn, cô liền lấy máy ra gọi điện, nhưng tiếng chuông chỉ vừa kêu một tiếng thì lại cúp máy thật nhanh. Mắt lại nhìn chăm chăm vào trong khách sạn, lòng không khỏi thở dài:

“Sáng giờ anh ấy không gọi cho mình, có lẽ là bận lắm. Mình không nên phiền thì hơn!”

Gió khẽ lướt qua người, mái tóc của Phương Nhã khẽ tung bay trong gió. Cô thở ra làn khói, hai tay đút vào túi áo để giữ ấm, xoay người cất bước đi.

Nhưng rồi chân chợt khựng lại, đôi tay lỳ lợm lại lấy ra chiếc điện thoại màu hồng nhỏ xinh, tay chần chừ bấm số...

Dưới tiếng nhạc xập xình, đôi mắt Kevin đen tuyền nhìn sâu vào mắt Quốc Thịnh, mặt không biểu lộ cảm xúc.

“Anh nói gì?” - Tay Quốc Thịnh hơi co lại, khóe môi giật giật.

“Cô gái trong ví của anh, tôi không cố tình nhìn thấy đâu! Xin lỗi, tôi nhiều chuyện quá!”

Kevin bắt đầu nói lung tung, tay xua xua phân bua, rồi lại gục đầu xuống cạnh bàn, cả người như bị trút hết sức lực, miệng nói ra những câu không rõ nghĩa, lí nhí, đến mức Quốc Thịnh không thể nghe rõ anh nói gì:

“Anh sao vậy? Đừng uống nữa, say quá rồi!”

“Không hiểu sao, tôi cảm giác được chúng ta có điểm nào đó chung thì phải. Dù có thể tâm trạng anh giờ không giống tôi...”

Mặt Kevin càng đỏ hơn, cười ngây ngất, tay quàng qua vai Quốc Thịnh ra vẻ thân thiết, đầu gật gù:

“Đã tới đây rồi, uống cho đã đi! Mặc kệ mọi thứ bên ngoài, mặc kệ tất cả! Uống đi!”

Anh kể sất ly rượu lên môi mình, môi nở một nụ cười chua chát. Quốc Thịnh cảm mãi không được, cuối cùng chỉ đành ngồi uống với anh, mắt nhìn chăm chăm vào chàng trai trước mặt, lòng không tránh khỏi hoài nghi.

Người con trai này nhìn ra được tâm trạng của anh, còn đoán được nguyên nhân vì người con gái trong bức ảnh. Tuy rằng đang say rượu, nhưng cứ hễ một lời nói thốt ra đều nhằm trúng tim đen của anh, rốt cuộc là thế nào?

Đúng thật anh đã có cảm tình với thái độ hòa nhã và thân thiện của Kevin, nhưng khi bị một người xa lạ không quen biết nhìn ra được tâm can của mình, anh quả thật cảm thấy có đôi chút khó chịu. Người con trai này lại còn nói rằng cả hai đều đồng tâm sự, vậy chẳng lẽ bộ dạng say khướt lúc này là vì một cô gái nào đó?

Bất giác, trong lòng anh dấy lên một cảm giác tò mò, nhưng chỉ trong, lối suy nghĩ ấy liền bị dập tắt bởi tiếng chuông điện thoại. Liếc nhìn điện thoại trên bàn rung lên bần bật, anh đoán ngay là của Kevin, liền cất giọng, tay đẩy đẩy vai anh chàng khi đang ở trong tình trạng say bí tỉ:

“Kevin! Anh có điện thoại!”

Cứ nhìn điện thoại rung lên liên hồi, tiếng nhạc trong quán át hẳn tiếng chuông điện thoại, anh lắc đầu nhìn Kevin đã gục mặt xuống bàn, tay rờ rẫm mò lấy điện thoại bắt máy:

“Alo!” - Kevin bắt máy trong khi hai đôi mắt vẫn nhắm nghiền, một tay xoa thái dương vì cơn đau bở ở đầu.

Đầu dây bên kia chợt nín bật, rồi lại bắt ngờ thốt lên đầy ngạc nhiên:

“Kevin! Sao giọng anh lạ thế? Anh uống rượu à?”

Nghe giọng nói khó chịu kia cất lên, Kevin như sức tỉnh, vội ngóc đầu dậy, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại: “Jessica?”

“Anh đang uống cùng khách hàng à?” - Bên kia Phương Nhã khẽ cau mày, giọng xen lẫn hựt hẫng.

Tay cầm điện thoại bỗng cứng ngắt, anh chưa kịp mở miệng nói gì thì ngón tay cái vô tình đụng phải nút tắt, thành ra kết thúc luôn cuộc gọi. Đến khi tiếng tút tút vang lên thì khuôn mặt anh đã tối sầm lại, đầu óc mụ mị quăng luôn điện thoại lên bàn, không thèm đếm xỉa tới nữa.

Anh không nghĩ rằng bản thân đã vô tình ngắt cuộc gọi, mà cứ đinh ninh rằng chính cô là người cúp máy trước. Không dần lòng được, anh trút nốt ly rượu còn đang uống dở trên bàn cho thỏa cơn tức.

Quốc Thịnh ngẩn người nhìn Kevin giận dữ trước mặt mà không tránh khỏi tò mò. Jessica! Cái tên là của một cô gái. Đường như là một người rất quan trọng trong lòng vị giám đốc trẻ tuổi này!

Điện thoại Kevin lại rung lên bần bật, trên màn hình nhấp nháy tên của Jessica, đến lúc này Quốc Thịnh mới nhìn thấy được bức ảnh của một cô gái, mái tóc xoăn, cười rạng rỡ dưới ánh nắng ban mai.

Anh thấy Kevin khẽ hừ một tiếng, mắt cố tình lơ đi cuộc gọi của người con gái tên Jessica đó, tiếp tục kêu thêm một chai rượu nữa. Cảm thấy bắt đầu không ổn, anh liền với tay ngăn cản chàng trai say bí tỉ trước mặt:

“Được rồi! Uống đủ rồi!”

Kevin khẽ cau mày, nhìn vào điện thoại cứ rung lên bần bật trên bàn, lì lợm không bắt máy, cố thần nhiên xem như không thấy gì. Nhưng có vẻ như người gọi không có ý định bỏ cuộc, vẫn kiên trì gọi liên tục, không ngừng nghỉ.

Vài ba phút sau, Quốc Thịnh không còn nhẫn nại được nữa, bèn nói:

“Không bắt máy thật à?”

Kevin lãnh đạm nhìn chăm chăm vào màn hình, ánh mắt dường như đã bị lung lay, vừa muốn bắt máy lại vừa không muốn. Bất giác, Quốc Thịnh cảm thấy anh thật giống trẻ con, thái độ này chẳng khác gì một đứa trẻ.

Nhìn thấy bàn tay vị giám đốc trẻ vẫn cứng đờ như khúc gỗ, không hiểu sao Quốc Thịnh lại với tay lấy điện thoại, tự động bắt máy, để Kevin trở mắt ra nhìn anh đầy ngạc nhiên:

“Chào cô, hiện giờ bạn cô đang rất say rồi. Cô mau đến bar Night nhanh nhé!”

Vừa chuẩn bị trút xả cơn bực tức vì ban nãy bị cúp máy đột ngột, thì Phương Nhã liền đơ lưỡi khi nghe giọng lạ của một người con trai khác:

“Ồ... anh là...”

Giọng nói the thé cất lên khiến Quốc Thịnh khẽ giật mình, các cơ trên mặt dường như đông cứng lại, vài giây sau anh mới chậm chạp lên tiếng, tự cười mình sao dạo này nảy sinh ra ảo giác quá nhiều:

“Nếu cô không đến đây ngay. E rằng bạn cô sẽ uống đến say khướt rồi không biết luôn đường về nhà mất!”

“Ồ, được! Tôi đến ngay!” - Nghe giọng nói vừa lạ vừa quen ấy thốt lên, tim cô khẽ nhưng một nhịp. Nhưng miệng vẫn cứ trả lời, suy cho cùng cô vẫn quan tâm đến lời nói của anh ta hơn. Kevin uống rượu với một người nào đó? Nhưng bình thường ngoại trừ tiếp đãi khách hàng, anh đâu có uống rượu nhiều đến mức nghiêm trọng như lời người con trai kia nói???

Phương Nhã gấp nhanh chiếc điện thoại bỏ vào trong túi, tức tốc chạy đi...

Trong khi đó, tại quán bar Night...

“Xin lỗi! Tôi thấy tình trạng anh lúc này không được tốt! Không khéo anh say thật không biết đường về, tôi phải công anh về khách sạn thì một chút!”

Quốc Thịnh trao điện thoại tận tay Kevin, nháy mắt với anh, giọng vô tư cười đùa. Bất gặp ánh mắt đầy ẩn ý của người con trai trước mặt, Kevin trở nên lúng túng xấu hổ, mắt liếc nhìn sang nơi khác, khẽ ậm ừ cho qua chuyện. Nhưng trong lòng thì thật mong người con gái đó xuất hiện tại nơi này.

Bất giác, Quốc Thịnh khẽ nghiêng đầu, mi mắt hơi sụp xuống, anh sẵn giọng hỏi:

“Cô ấy là bạn gái à?”

Kevin hơi ngỡ ngàng với câu hỏi đó, không biết trả lời thế nào thì lần này điện thoại Quốc Thịnh reo lên.

Khẽ cau mày, Quốc Thịnh nhận ra cuộc gọi đến là của cấp trên, biết rằng không khí xung quanh không thích hợp để bắt máy. Anh liền cười gượng gạo với Kevin, chỉ tay vào điện thoại nói:

“Tôi phải ra ngoài nói chuyện với sếp! Xin lỗi nhé!”

Không kịp để vị giám đốc trẻ tuổi phản ứng, anh đã sải bước thật nhanh ra ngoài. Và cũng trong lúc đó, Phương Nhã bước vào trong. Không hẹn mà gặp, họ vô tình lướt qua nhau, như một biến chuyển éo le của cuộc đời họ.

Khoảnh khắc như dừng lại, một cảm giác kỳ lạ chưa từng có, một hơi ấm quen thuộc níu giữ đôi chân họ. Bất chợt, cả hai cùng xoay người lại, nhưng khi đó trước mặt chỉ là cánh cửa to lớn của quán Bar khép hờ lại...

Một người đứng bên ngoài, một người ở bên trong. Chỉ cách nhau có một cánh cửa, nhưng cả hai vẫn nhìn về phía nhau, dù rằng không hiểu rõ cảm xúc vừa mới thoáng qua phải chăng là ảo giác???

Rồi chuyện gì cũng nhanh chóng trở về quỹ đạo của nó. Phương Nhã lập tức gạt bỏ cảm giác khi nãy, tiến tới thật sâu vào trong quán, mất đảo xung quanh tìm kiếm Kevin.

Đứng lặng một hồi lâu, cuối cùng cô cũng dần quen với ánh đèn mập mờ trong Bar, và định vị được nơi anh ngồi. Khẽ hít thật sâu, cô từ tốn tiến tới bên anh, ngồi sụp xuống chiếc ghế bên cạnh, cất giọng hân hoan:

“Kevin! Tại sao anh lại uống nhiều rượu như thế?”

Nhìn thấy một đồng chai rượu ngổn ngang trên bàn, Phương Nhã cảm thấy lòng khó chịu, tay nắm lấy hai vai anh vực dậy, nhìn thấy đôi mắt anh đỏ ngầu thì lại không tránh khỏi sốt sắng:

“Kevin! Anh say quá rồi! Ta về thôi!”

Vừa nói cô vừa dìu anh đứng dậy, tay móc ví tiền ra thanh toán những chai rượu trên bàn, lắc đầu ngao ngán. Rồi đột ngột hơi thở của anh phả vào cổ cô, gây nhồn nhột, giật mình quay lại thì bất gặp ngay bờ môi của anh gần ngay trước mặt mình.

“Jessica! Em đến rồi à?”

Anh dường như lúc này mới nhận ra được sự hiện diện của cô, bèn nở một nụ cười thật tươi. Đầu óc anh đã trở nên mụ mị, hoàn toàn mất tỉnh táo, nhưng vẫn cảm nhận được nhịp tim của mình đang đập dữ dội, khi đang cùng cô ở một cự ly quá gần.

“Kevin! Đừng giỡn! Anh nặng quá, em sắp té rồi!”

Phương Nhã nhăn nhó mặt mày, hơi thở trở nên đứt quãng vì cả thân người nặng chịch của anh ghì xuống. Nhưng rồi chỉ trong giây phút cô sắp khụy người xuống, thì đột ngột bàn tay mạnh mẽ của anh lại ôm lấy eo cô, ghì sát vào ngực mình.

“Coi chừng ngã!”

Trống ngực đập thành thịch, hai má nóng ran. Cô không còn phân biệt được tiếng tim đập dữ dội đó là của cô hay của anh, chỉ phát hiện được đầu óc bản thân như quay cuồng, cảm nhận được một luồng ấm áp, yên lành trong lòng anh.

Vài phút sau đó, cô nhanh chóng đẩy anh ra, một tay giữ lấy bên ngực, ngăn cho tim không đập mạnh nữa. Trừng mắt nhìn anh, miệng bỗng cứng họng không nói được gì, bèn gọi chiếc taxi từ xa đang tiến tới, lôi Kevin ngồi vào trong xe.

Về đến biệt thự, những người làm trong nhà Kevin đồng loạt bước tới khiêng anh lên phòng, khi đó anh đã ở trong tình trạng say khướt, không còn biết gì xung quanh nữa...

Nhìn thấy anh mệt mỏi nhắm nghiền mắt, khuôn mặt vùi trong cánh tay, Phương Nhã chợt thấy tức mình, cô bèn cúi xuống đỡ chần cho anh, chỉnh lại tư thế nằm đang hoảng, rồi nhìn anh đầy trách cứ:

“Tại sao lại uống nhiều như thế? Uống công em lo cho anh, thì ra là đi vào quán bar uống rượu cơ đấy?”

Im lặng một hồi lâu, cô bỗng nhớ lại cảm giác ban nãy, khi cô nép vào lòng anh như một con mèo nhỏ, cảm nhận từng thớ thịt trên người anh căng ra, và nhịp tim đập mạnh, quả thật lúc đó cảm giác người con trai đứng trước mặt không còn là Kevin bình thường cô quen biết nữa, mà là một người cô có thể trao cảm giác an toàn, bình yên, ấm áp khi bên anh!

Bất chợt, Kevin khẽ cựa quậy người, miệng nói mớ:

“Jessica!”

Chiếc chăn giầy cộm khẽ tung ra khỏi người Kevin, cô đành phải cúi xuống đắp lại, nhưng rồi ít phút sau, anh lại tung chăn ra tiếp. Cứ mấy lần như vậy, cô không tránh khỏi bực mình, lần này tay giữ khư khư lấy chiếc chăn, miệng quát:

“Anh có ngủ yên đi không hả?”

Như nghe được tiếng quát tháo của cô, mi mắt anh khẽ động đậy, mở hờ, đôi mắt mơ màng nhìn bóng dáng người con gái trước mặt, cất bằng giọng không to, không nhỏ, chỉ đủ mình cô nghe:

“Anh yêu em, Jessica!”

9. Chương 8: Con Tim Thốn Thức

“Tưởng rằng mọi thứ chỉ là ảo giác, là động lòng nhất thời. Nhưng hóa ra tình cảm đó đã vô thức thâm nhập vào tận xương tủy, từ rất lâu rồi!”

Ngày hôm sau

” Reng! Reng!”

Tiếng chuông điện thoại réo lên liên hồi trên đầu giường khiến Quốc Thịnh không còn lơ đi được nữa, đành bắt máy trong tình trạng ngái ngủ, đôi mắt vẫn nhắm nghiền đầy mệt mỏi:

” Alo!”

< quốc=“” thịnh!=“” bên=“” thị=“” trường=“” hàn=“” quốc=“” đã=“” có=“” phản=“” ứng.=“” anh=“” hầy=“” mau=“” trình=“” duyệt=“” những=“” tài=“” liệu=“” anh=“” vừa=“” thu=“” thập=“” được.=“” kiểm=“” kê=“” lại=“” toàn=“” bộ=“” rồi=“” đưa=“” cho=“” tôi=“” qua=“” email.=“” tôi=“” chờ!=“”>>

Anh liền tung chăn, lập tức ngồi phắt dậy. Tuy nhiên do hậu quả của việc uống say đêm qua nên vừa mới tỉnh giấc liền không tránh khỏi choáng váng, xây xẩm mặt mày. Tuy nhiên đôi mắt lúc này đã mở to hăn lên, một tay day day thái dương, giọng trầm xuống:

” Vâng, tôi làm ngay!”

Cúp xong điện thoại, anh lắc đầu vài cái cho tỉnh táo, rồi lấy ngay cái usb màu xanh ngọc cắm vào chiếc laptop luôn kê cận bên mình, mắt căng thẳng nhìn vào màn hình, tay rà chuột. Nhưng rồi chưa kịp 1 phút sau, đồng tử anh như giãn ra, chân mày nhíu chặt lại, một tay ôm lấy mặt than khổ:

” Trời đất! Mình quên mất chưa lưu dữ liệu vào usb!”

Ngồi day trán một hồi, cuối cùng anh quyết định lôi từ trong túi áo treo trên đầu giường ra chiếc điện thoại, dò tìm tên trong danh bạ, rồi ấn nút gọi.

Đến khi màn hình điện thoại hiện lên tên ” Cẩm Tú”, anh mới giật mình nhớ lại ngày hôm qua là sinh nhật của cô ấy. Vậy mà anh lại quên mất, ngay cả một cuộc gọi chúc mừng sinh nhật cũng không có ...

Lối suy nghĩ ấy chợt thoáng qua thật nhanh khi anh nghe giọng hồ hởi của Cẩm Tú, chỉ sau vài tiếng chuông:

” Quốc Thịnh!”

” Ồ ... Cẩm Tú ...”

Đột nhiên nghe thấy giọng nói phấn khởi đầy vui mừng của cô, tim anh bỗng ngưng một nhịp, sự ray rứt như dè nén tâm can anh, khiến cho anh ngộp thở. Mỗi lần khi đối diện với sự nồng nhiệt của cô, anh vừa cảm thấy có lỗi, nhưng cũng không tránh khỏi khó chịu:

” Cẩm Tú! Trong máy có một số dữ liệu anh cần. Em hãy vào ổ D tìm kiếm thư mục bản duyệt, save hết qua email giúp anh nhé!”

Đầu dây bên kia bỗng dừng im bất, rồi lại bất ngờ thốt lên:

” Anh không phải đã lưu vào laptop rồi sao?”

” Quả thật anh đã lưu vào laptop, nhưng bản chỉnh sửa của đối tác thì lại nằm trong máy ở nhà. Em nhanh chóng tìm kiếm rồi gửi qua email giúp anh nhanh nhé!”

” Được, được. Em làm ngay! Anh đợi chút nhé!”

Cẩm Tú vội vã chạy vào phòng làm việc và mở máy tính lên, nghe thấy giọng căng thẳng của anh qua điện thoại cũng khiến lòng cô hoang mang theo. Mắt theo đó cũng chăm chăm nhìn vào màn hình.

Bàn phím lập tức vang lên âm thanh lạch cạch, cô nhanh chóng gửi những dữ liệu vào mail của anh, một bên vai được áp sát chiếc điện thoại kề vào tai mình, cất tiếng:

” Em gửi xong rồi!”

” Vậy thì tốt! Cảm ơn em!”

Nói xong anh ngắt luôn cuộc trò chuyện, âm thanh bên đầu dây kia vang lên tiếng tút tút ngắt quãng như tăng thêm sự hụt hẫng trong lòng Cẩm Tú. Cô chơi vơi, miệng sắp sửa thốt ra vài câu hỏi thăm thì đành phải nuốt vào, lồng ngực như thắt lại, đành cắn môi uất ức:

” Một câu hỏi thăm với nhau lại khó nói như vậy sao anh?”

Cô chờ đến một hồi, chiếc điện thoại giữ yên trên tay lúc này đã chịu hạ xuống, môi nở một nụ cười nhạt nhẽo, rồi lại tự an ủi mình rằng anh quá bận rộn trong công việc mới lạnh lùng với cô như thế, rồi vài hôm nữa thôi, anh sẽ về lại bên cô.

Chợt ánh mắt cô nhìn vào chiếc bàn làm việc của Quốc Thịnh, khẽ lắc đầu vì mọi thứ trên bàn quá bừa bộn. Thế là không nói không rằng, cô nhanh tay dọn dẹp, sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, còn những giấy báo thì cất kỹ càng vào trên kệ.

” Bộp!”

Một quyển sách dày cộm rơi ra từ kệ sách rớt xuống đất, những trang giấy cũng theo gió mà lật tứ tung, rồi vô tình dừng lại ngay một trang, trong đó có kẹp lấy một bì hồ sơ nhỏ màu trắng. Ngần người vài giây, cuối cùng cô tò mò lấy ra xem.

Bìa sơ mi được bọc gói rất cẩn thận, trong đó được cất giữ một sấp giấy dày cộm, cô kiên nhẫn lấy ra từng tờ, rồi trong tích tắc, đôi mắt cô nheo lại, bàn tay bất chợt run rẩy khi trông thấy những dòng chữ trên giấy.

Đơn xin cai nghiện! Bệnh án! Và giấy tờ cai nghiện tất cả đều chất chồng trong bì hồ sơ màu trắng, hơn thế nữa trong tất cả những hồ sơ này đều chỉ có một cái tên duy nhất - Mai Hữu Nghĩa.

Sắc mặt cô trắng bệnh, ánh mắt di chuyển từng chữ một trên trang giấy rồi dừng ngay tại con số thời gian nhập thủ tục cấp phép cai nghiện - là ngày này của hai năm về trước.

Trong giấy tờ có ghi rõ, người đàn ông này đã cai nghiện hai lần, nhưng vẫn không lần nào có kết quả khả quan, chứng nào tật nấy. Và kinh phí trả tiền trong hai năm qua không phải là con số nhỏ. Nghĩa là Quốc Thịnh đã giấu cô chi tiền giúp đỡ người đàn ông này cai nghiện trong suốt hai năm qua...

Đôi mắt cô tóe lửa, bàn tay run rẩy bấu chặt lấy những giấy tờ trước mặt, cố kiềm nén để không phải xé nát chúng, nghiêng răng rít lên:

" Hữu Nghĩa - ba của Phương Nhã sao????" - Cô tức giận đập hai tay lên bàn, ngón tay cũng theo đó mà cào sướt vào mặt bàn, cả thân người run lên theo từng hơi thở đứt quãng - " Phương Nhã! Kiếp trước tôi và Quốc Thịnh đã mắc nợ gì cô, mà kiếp này lại đeo bám chúng tôi dai dẳng như thế. Hết hồ ly tinh như cô xong thì lại đến người cha đáng quý của cô, giấu diếm tôi chăm lo cho ông ta suốt hai năm trời!!!! Gia đình các người giỏi lắm!!!!"

Cố gắng nuốt cơn giận vào trong cuống họng, cô nắm lấy những giấy tờ trên bàn, mắt quét thật nhanh vào số điện thoại của trung tâm cai nghiện, môi bắt giác cong lên thành một nụ cười giễu cợt, nham hiểm. Dưới làn gió lồng lộng, những giấy tờ trên bàn phút chốc bay tứ tung trong phòng, ánh mắt của Cẩm Tú chợt lóe lên một tia sáng lướt qua thật nhanh, rồi vụt tắt.

Trong lúc đó, cách ngôi nhà của Quốc Thịnh vài ba con đường ...

Một người đàn ông tướng tá cao ráo, tay cầm chai rượu nốc lấy nốc để, tóc tai bù xù, mình mẩy hôi hám, bước chân đi xiêu vẹo khiến những người xung quanh ai nấy đều tránh xa, đôi mắt anh ta lơ đãng nhìn vào đôi nam nữ trước mặt, rồi lại sấn tới ôm chầm lấy cô gái kia:

" Phương Nhã! Em đây à?"

Người đàn ông kia đầu óc mụ mị, nhìn vào khuôn mặt người con gái mình vừa mới ôm, đổ ập vào mắt mình. Rồi bất chợt có tiếng hét lên đầy giận dữ, cùng lúc một cú đâm nhanh chóng đập vào mặt anh ta, ngã phịch xuống đất, kèm theo đó là giọng đánh thếp của một người rít lên:

" Thăng khôn, mày làm gì bạn gái tao thế hả?"

Người con trai mắt nổi đầy gân xanh, nhào đến đánh túi bụi lên người của anh ta, không ngừng mắng nhiếc xối xả. Những người xung quanh cũng bu quanh đấy vì tò mò, một số người huyết sáo đầy thích thú, cũng có một số chạy đến can ngăn, nhưng đều không xi nhê gì.

" Cho mày chữa cái tật dê cù này! Chết đi, thằng bệnh hoạn. Đụng đến bạn gái tao à? Chết đi!"

Người thanh niên kia vẫn đánh tới tấp lên thân, lên lưng và ngực anh ta, nhưng sau một hồi không thấy người đàn ông kia phản ứng, cộng thêm sức lực cũng đã một nhòai, nên sức mạnh đã giảm, mắt trợn trừng nhìn thân người đàn ông nằm dưới đất như thể anh ta là sinh vật lạ.

Khuôn mặt người đàn ông ấy tưởng chừng như chỉ mới ngoài ba mươi, cả người đều mặc một bộ đồ cũ rích, dơ dáy bẩn thỉu, râu ria mọc đầy cằm, chỉ có đôi mắt luôn vô hồn, trơ ra đó nhìn người con gái mình vừa mới ôm ban nãy, trong lòng chưa xốt và đầy lên một sự căm phẫn tột cùng.

Bị đánh bầm dập, cả người đầy thương tích, nhưng dường như càng bị đánh thì càng tỉnh táo!!!!

Đôi mắt anh ta sáng lên, quắc mắt nhìn người thanh niên trước mặt, giọng đầy phẫn uất:

" Đánh đi! Đánh chết tao đi!"

Ngay lập tức mọi hoạt động của anh ta dừng hẳn lại, các cơ trên mặt như căng ra, toàn thân cứng đờ. Ngẩn người một hồi lâu, sau đó liền chỉnh sửa lại áo quần, khẽ hừ một tiếng đầy khinh bỉ:

" Thăng điên!"

Dứt lời, anh ta đá thêm vào bụng người đàn ông kia thêm vài cú nữa, rồi mới hậm hực kéo tay cô bạn gái bỏ đi.

Những người xung quanh cũng dần tản ra, còn lại một số người tốt bụng cũng kéo đến bu quanh người đàn ông kia, e dè hỏi han. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng bao trùm, anh ta vẫn không hé môi đến nửa lời, chỉ ngả đầu ra sau, nằm dài xuống mặt đất. Được vài phút, ai nấy cũng đều chịu không nổi mà bỏ đi.

Bất giác, anh ta đưa bàn tay lên che đôi mắt của mình, mắt nhắm nghiền hít lấy mùi của ánh nắng gay gắt, trạng thái bắt đầu chìm vào giấc ngủ, vô thức để bản thân trôi tuột về kỷ ức của quá khứ ...

Dưới hàng ngàn vì sao lấp lánh, đôi tay của một cặp nam nữ đan chặt vào nhau, trao cho nhau những nụ cười ngọt ngào, và lời nói đường mật. Người con gái có mái tóc tím để lộ bờ cổ trắng ngần và đôi bông tai màu bạc chiếu sáng, như phủ quanh đôi mắt. Cô ôm lấy cổ anh, hôn lên môi anh thật nhẹ, thủ thỉ gọi tên của người yêu. Lời hứa của tình yêu chung thủy luôn nhẹ nhàng như làn khói, đến rồi đi chỉ trong vút tắt ...

” Chúng ta chia tay, anh đừng đến làm phiền tôi nữa!!!!”

Những ngày tiếp theo sau đó, có lẽ hết như chốn địa ngục, tiếng rít lên đầy lạnh lùng đầy tàn khốc của cô như bóp nát trái tim anh. Khi đó, cô đứng một chỗ, ôm lấy người đàn ông kia, phủ đôi mắt bằng giá ấy lên người anh, hình ảnh đó chưa bao giờ anh dám nghĩ đó lại là sự thật ...

” Cô là loại đàn bà bần tiện như thế sao? Vì cái gia đình của tôi không đủ đáp ứng lòng tham của cô thôi sao?” - Giọng anh trở nên giá buốt, Sự thật tàn khốc đang dần thiêu đốt con người anh, khiến lòng tin nơi anh trở nên chết dần chết mòn, bất giác cười khẩy - ” Thì ra trước giờ tôi yêu lầm phải người đàn bà thói tha như cô. Sẵn sàng vì cô mà gạt bỏ gia đình, Giang Phi Vũ như tôi lại có ngày này!!! Hahaha! Thật nực cười!”

Cô nhìn anh đầy ngao ngán, tay xoa lấy đùi nõn nà trắng trẻo của mình đầy khiêu gợi, miệng vẫn còn buông lời gợi tình:

” Anh phải cảm ơn tôi mới phải. Tôi gạt anh thì anh mới có kinh nghiệm, để lần sau không còn dám ngây thơ tin người như thế nữa, đúng không? Nhưng mà ... nếu anh muốn lên giường với tôi thì được thôi. Nể tình anh ” đáng yêu” như thế, sau anh chàng này tôi sẽ khuyến mãi cho anh một đêm ân ái. Chịu không?”

Vừa nói cô vừa đưa mắt nhìn người con trai kể bên đầy khiêu gợi, cho đến khi nhìn thấy cả người anh cứng đờ ra, sống lưng thẳng đơ liền hả hê cười to, trong tích tắc bóng dáng của cả hai đã khuất nhanh như làn khói...

Mu bàn tay anh đầy gân xanh, đôi mắt tóa lửa, dần dần cơn thịnh nộ bắt đầu trào ra, căng phồng trong lồng ngực. Trong khoảnh khắc đó, tình yêu trong anh đã thật sự chết mất rồi!

Trong căn phòng sáng trưng của bệnh viện, một cô y tá và vị bác sĩ đứng ở hai bên mép giường, căng thẳng nhìn tình trạng của người đàn ông nằm trên giường, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chắc lưỡi:

” Không ngờ một bác sĩ từng kiêu căng ngạo mạn, coi trời bằng vung thế kia lại có ngày trở nên tàn tạ, sống buông thả bản thân như thế!”

Cô y tá đẩy gọng kính lên cao, gật gù phụ họa theo lời bác sĩ, ra vẻ hiểu biết:

” Treo bằng vĩnh viễn! Quả thật đối với một bác sĩ có tay nghề như anh ấy, thì điều này thật khó chấp nhận được!”

Lời cô y tá thốt ra khỏi miệng chưa được bao lâu, thì bất giác cả người đàn ông nằm trên giường bệnh như run lên, đôi mắt mở bừng, chợt chuyển mắt nhìn xung quanh thì lại bắt gặp ngay ánh mắt của người bác sĩ trẻ đứng bên cạnh:

” Bác sĩ Vũ! anh tỉnh rồi!”

Ánh mắt anh chợt sáng lại, vẻ mặt thẳng thốt nhìn một lượt khắp phòng, rồi bất ngờ thốt lên:

” Sao tôi lại ở bệnh viện?”

” Bác sĩ Vũ! Là một đồng nghiệp trong bệnh viện đi ngang qua nhìn thấy anh nằm bất tỉnh giữa đường, nên mới đưa anh vào đây.” - Chàng bác sĩ trẻ tuổi nhanh nhẩu đáp.

Cô y tá ban này còn tỏ vẻ hiểu biết, nay thấy người đàn ông kia tỉnh dậy liền e dè không dám hỏi một câu nào. Cũng bởi vì anh ta nổi tiếng nghiêm khắc khó chịu, lúc nào cũng mang sự lạnh lùng cổ hủ của mình để dọa nạt những người xung quanh, nên chẳng ai dám động chạm đến anh. Vì biết rằng, một khi làm anh nổi giận cũng đồng nghĩa với cả ngày đó sẽ không ai được yên thân!

” Hừ! Ra ngoài hết đi!” - anh gay gắt nói, trong lời nói chứa đựng vẻ bất cần, không nề nang bất cứ ai.

Cô y tá nhún vai nhìn anh bác sĩ trẻ tuổi, anh ta ái ngại nhìn anh rồi lại quay sang nhìn cô y tá. Rõ ràng là họ đã quá quen với thái độ bất lịch sự này từ lâu rồi, chỉ có điều thân là một đồng nghiệp, hơn thế nữa lại là cấp trên, nên cơ bản đành phải nhún nhường cho qua. Mặc dù, hai năm qua người đàn ông tên Vũ này đã không còn là bác sĩ nữa!

Đến khi cánh cửa nặng nề được đóng lại, Phi Vũ mới lặng người nhìn kỹ mọi thứ xung quanh, môi nhếch lên tạo thành một nụ cười giễu cợt. Không ngờ đã hai năm qua, anh lại có thể trở lại bệnh viện này. Thế nhưng, cương vị đã không còn là bác sĩ, mà chỉ là một bệnh nhân!

Nhìn nghiêng qua cửa sổ, anh hồi tưởng lại khi này trên đường, vì cơn men rượu ngấm nhấm, anh lại một lần nữa ôm nhầm phải một người đi đường, lòng bất giác cũng nhớ đến tình yêu đầu tiên của bản thân mình.

Phương Nhã!

Cái tên rất đẹp, như người yêu trước đây của anh. Một thời từng làm anh say đắm, ngu muội, chìm đắm trong ảo tưởng bên men tình, mà không hề nhận ra tất cả đều chỉ là giả dối. Những lời thề non hẹn biển, nụ cười đầy mê hoặc, và sự bên bên e thẹn của những cô gái mới lớn... những thứ đó từ lâu đã là một kế hoạch người đàn bà đó dựng sẵn cho anh mà thôi!

Năm năm trước, khi anh có trong tay tất cả, danh dự, địa vị, tiền bạc, người đàn bà đó luôn rót vào tai anh những lời ngon ngọt, trao cho anh những cử chỉ tình tứ mà bấy lâu luôn tưởng đó là tất cả. Và rồi khi sự nghiệp của gia đình anh đột ngột bị phá sản, tất cả đều sụp đổ chỉ trong vòng một đêm... thì ngay lập tức, đuôi cáo của ả ta cũng nhanh chóng được vạch trần, sẵn sàng rũ bỏ anh không thương tiếc!

Cuộc sống từ đó của anh trở đi, hoàn toàn chìm trong nỗi hận đàn bà, day dứt mãi không nguôi! Nhất là với những người mang tên của người đàn bà đó!!!

Nghĩ đến đây, anh liền dờ dẩn nhìn chăm chăm vào hai bàn tay mình, cười khẩy.

Nhớ lại hai năm trước, có một người con gái, mặt đã bị phỏng nặng do axit mang lại, đã từng tha thiết khẩn cầu với một vị bác sĩ, trong lời nói đầy vẻ tuyệt vọng đến cùng cực, nhưng ánh mắt lại mang một sự cương quyết đến dữ dội. Khi đó, anh đã là một bác sĩ có tay nghề, và người mà cô gái đó van xin đòi trao đổi mẫu xét nghiệm ADN, lại chính là đồng nghiệp chung một khoa với anh.

Phương Nhã! Một cái tên mà anh vô cùng căm ghét, vừa quyến rũ đầy mê hoặc, nhưng cũng lại mang đến cho anh nhiều đớn đau.

Con tim đau đớn chôn vùi trong quá khứ, lại một lần nữa bị phơi bày giữa sự thật trần trụi, trở thành một ngọn lửa sẵn sàng thiêu đốt bất cứ ai nhảy bổ vào. Và người con gái đáng yêu đáng thương trước mặt ông khi đó, đã vô tình trở thành một công cụ, một thứ đồ chơi nhằm thỏa mãn cuồng phong bão tố của Phi Vũ!

Người đồng nghiệp của anh khi đó, vốn dĩ không hề cho phép bất cứ yếu tố nào gây tổn hại đến uy tín bệnh viện cũng như đạo đức cá nhân. Bởi vì đánh tráo ADN là một việc làm vô cùng tồi tệ và nghiêm trọng. Thế nhưng những việc làm đó đến tai Phi Vũ, lại trở thành một ván cờ bước ngoặt đánh đổi sự nghiệp của chính mình.

Anh vốn dĩ không ngờ, nạn nhân của việc đánh tráo mẫu ADN lại là Một Mắt. Người đã khiến sự nghiệp gia đình anh tiêu tán chỉ trong một đêm, và khiến anh trở thành trò cười trong mắt người đàn bà đề tiện kia.

Một Mắt là một doanh nhân thành đạt trên thương trường đầy cám dỗ, có tiếng tăm không nhỏ đối với giới truyền thông báo chí, nhưng nếu nói một cái huy chương toét, thì không ai là không biết ông ta chính là trùm cho vay nặng lãi, đồng thời cũng là đại ca của một tổ chức xã hội đen phi pháp. Cuộc sống nửa trong sáng

nửa trong tối thế kia, nhorn như ngoài vòng pháp luật, nhưng cảnh sát lại không thể nào tìm ra được một kẻ hở cũng như chứng cứ tóm gọn.

Thời gian đưa đẩy, mọi hoạt động kinh doanh trên thị trường cũng như vấn đề buôn bán hàng lậu, đều bị khí thế oai dũng của Một Mắt áp đảo, và sự nghiệp của gia đình Phi Vũ cũng vô tình trở thành một con mồi ngon lành của trùm cho vay nặng lãi khét tiếng đó, khiến tất cả đều đổ vỡ chỉ trong một đêm, mất sạch.

Tập hợp những yếu tố trước mắt, việc đánh tráo ADN theo kế hoạch của cô gái xấu xí đó, vốn dĩ đã không còn là vấn đề nghiêm trọng đối với anh nữa rồi. Có điều không ngờ, sự việc bị vạch trần quá đổi nhanh chóng, cấp trên điều tra được liền một bước gán cái mác tội đồ lên người anh, treo bằng vĩnh viễn, không còn chức vụ bác sĩ đầy quyền uy của thuở nào nữa!!!!

Cái ngày định mệnh hôm đó, vì mối hận đối với Một Mắt đã đành, anh còn mất trí cường bức cả người con gái xấu xí kia, chỉ vì cô ta mang cái tên của mẹ đàn bà thối tha đó!!!

Đánh đổi mẫu xét nghiệm để rồi sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì, cho dù là dùng cái quý giá nhất đời con gái để tráo đổi. Hẳn là cô gái đó cũng phải cảm hận Một Mắt đến tận xương tủy. Nhưng những hành động đó, chỉ khiến anh thêm gai mắt. Vốn dĩ trên đời, anh đã không còn tin tưởng những người đàn bà sẵn sàng lên giường với tất cả đàn ông.

Nếu so với cầm thú! Anh thật không bằng cả cầm thú. Nhưng đối với sự cuồng nộ của bản thân bị kiềm nén bao nhiêu năm qua, nhìn thấy một cái bao sẵn sàng để anh trút giận, thì dại gì mà không thỏa sức si nhục, thỏa sức cay nghiệt, dày dạn!

Cái ngày định mệnh đó, cũng vô tình biến sự nghiệp của anh một lần nữa bị hủy hoại, bản thân biến thành một con ma nghiện rượu chè, chìm đắm trong việc ăn chơi trụy lạc, mãi không tìm được lối ra.

Hai bàn tay siết chặt, anh nghiền răng rít lên, thanh âm khô khốc hòa cùng cơn gió:

” Một Mắt! Tất cả là tại mày! Nếu không vì mày, tao đâu có mất tất cả!!!! Hãy chờ xem, tao nhất định sẽ gây dựng lại tất cả, từng bước hạ gục từng người thân trong gia đình mày, khiến mày cảm nhận được nỗi đau đớn hơn tao gấp trăm lần!!!!”

Hàng cây lá xác xơ, rơi lả tả những cành lá xuống mặt đất. Phi Vũ nhìn bậc thềm ngoài cửa sổ, lòng tự hỏi cô gái có gương mặt xấu xí khi xưa giờ như thế nào. Nếu như cả hai có thể hợp tác hạ gục Một Mắt thì tốt biết mấy. Nhưng rồi suy nghĩ ấy chỉ thoáng qua đầu, rồi tự cười bản thân không biết liêm sỉ. Một người bình thường, có thể chấp nhận hợp tác với kẻ đã cường bức mình không?

Tại Hàn Quốc ...

” Anh yêu em, Jessica!”

Tiếng nói trầm ấm đầy sức hút như kim châm của Kevin ngày hôm qua quả thật như khiến đầu óc cô ngu muội đi, hơi thở trở nên dồn dập, lồng ngực căng lên vì căng thẳng, hai má cũng nóng ran.

Nhưng chết tiệt ở chỗ, người con trai tuấn tú kia sau khi thốt lên thành một câu nói rõ ràng đầy mỉa mai hoặc xong thì nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ngon lành như đứa trẻ, báo hại cô phải ngẩn tò te tới sáng, đầu óc xoay vòng vòng chỉ bởi vì câu tỏ tình đầy bất ngờ của anh!

Sáng hôm sau thức dậy, cô đã giật thót người vì nhìn thấy đôi mắt gấu trúc của mình, lòng thầm trách tại sao lại quá suy nghĩ về chuyện này, thật ra cũng chỉ là lời nói không có chủ đích, được thốt ra lúc anh không tỉnh táo. Chứ chẳng có một điều chứng tỏ nào câu nói của anh là sự thật!

Thế nhưng dù có cố gắng cách mấy, cô vẫn không thể nào dẹp đi ý nghĩ trong đầu mình, hai má vẫn bừng bừng nóng hổi, hệt như một cô gái mới lớn biết yêu lần đầu.

” Jessica!”

Đang yên tọa trên giường chìm đắm trong suy nghĩ, thì cô liền giật bắn người khi nghe giọng của anh the thé ngoài cửa phòng, bắt giác tim đập mạnh, hai má lại ửng hồng, tay chân quỳnh quáng không biết phải làm sao thì đột nhiên tiếng anh đằng hắng:

” Jessica! Em chưa thức à? Anh phải đi làm rồi, tối nay anh mới về nhà đấy!”

Tim cô khẽ ngưng một nhịp, nghe giọng nói bình thản của anh, cô đã biết được là anh chẳng hề nhớ gì về lời nói của mình đêm hôm qua, lòng cảm thấy hụt hẫng như vừa đánh rơi thứ gì quý giá, không buồn trả lời, cô bực dọc nhìn chăm chăm ra cửa sổ, bất giác cảm thấy những lo lắng ban nãy thật nực cười. Im lặng một hồi lâu, đột nhiên cô nghe động cơ của xe hơi, liền ngó nghiêng nhìn xuống cửa sổ, chiếc xe lambor sang trọng màu trắng của anh đã dần lặn bánh, khuất nhanh sau con đường lộ rộng lớn.

Trong khoảnh khắc đó, đột nhiên cô nhận ra cảm giác của mình đối với anh có chút khác lạ, dường như trong ánh mắt của cô, Kevin hiện tại không còn là Kevin đứng trên cương vị một người bình thường đối với cô nữa. Có phải, cảm giác này là yêu không? Hay chẳng qua chỉ là ngộ nhận!?

..... Chiếc xe lambor phóng đi thật nhanh trên đường, cũng như tâm trạng của Kevin lúc này vô cùng phức tạp, đầu óc mơ hồ hoàn toàn không nhớ rõ đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Gặng hỏi những người làm thì ai cũng nói rằng chính anh tự về nhà, nhưng bản thân anh lại không hề nhớ một tí gì.

Chỉ duy nhất một điều, dường như trong lúc thần thái mơ màng ở quán bar, cô đã gọi điện cho anh, và Quốc Thịnh bắt máy, còn lại những chuyện xảy ra sau đó thì hoàn toàn không có ấn tượng!!!

Ngẫm nghĩ trong lòng một hồi lâu, chiếc bánh xe cũng đã nhanh chóng dừng ở khách sạn Red, anh cố diềm nhiên bước vào, tay ung dung bỏ vào túi quần, sải bước đi đầy kiêu hãnh.

Nhưng vừa đặt chân bước về phía quầy cửa phòng, thì một nhân viên nam gọi giật anh lại:

” Giám đốc!”

Anh chàng nhân viên trẻ tuổi ngày hôm qua do sự tắc trách của mình, xem nữa là làm tổn hại đến uy tín khách sạn, bị Kevin dần mặt sẽ nói chuyện sau, đột nhiên lại chạy đến bên anh, chìa cái áo khoác màu nâu anh thường hay mặc, lúng túng nói:

” Giám đốc! Hôm qua có một cô gái xinh đẹp đòi gặp giám đốc. Nhưng rồi một lát lại trao áo khoác này, dặn tôi đưa cho giám đốc rồi bỏ đi mất!”

Nhân viên nam tay chân run như cầy sấy, cả người toát mồ hôi lạnh sợ hãi khi trông thấy Kevin thần thái đóng băng, đứng lặng im một hồi không nhúc nhích, chỉ riêng đôi mắt khi đó chợt sáng lên rất kỳ dị, nhanh chóng chớp lấy áo khoác trên tay chàng trai, môi run run, cổ kiềm chế nụ cười, nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh:

” Cô ấy trông ngờ nghệch, đôi mắt to, cao 1m67, tóc hơi xoăn có phải không?”

Đôi mắt anh nhân viên mở thật to nhìn vị giám đốc trước mặt, bất ngờ vì không nghĩ rằng anh lại có thể nói rành mạch từng yếu tố bên ngoài của cô gái đó đến vậy, hơn thế nữa đôi mắt lạnh lùng kia có phải đang có ý cười?

Thế nhưng, suy nghĩ ấy chỉ có thể nuốt vào trong lòng, đầu gật gù đáp:

” Dạ đúng! Chính là cô ấy!”

Kevin bỗng thấy lòng vui vẻ trở lại, ngữ điệu cũng có chút tươi tỉnh hơn nhiều, mắt sáng bừng nhìn nhân viên của mình, môi nở một nụ cười hài lòng:

” Tốt! Anh làm tốt lắm! Cứ tiếp tục làm việc! Cực khổ rồi!”

Vừa nói anh vừa vỗ lên vai chàng nhân viên trước mặt, rồi cất bước đi về phía thang máy, để lại sau lưng cái nhìn thẳng thốt của mọi nhân viên trong khách sạn, lần lượt rất nhiều người bao vây xung quanh anh nhân viên kia, trầm trồ đầy ngạc nhiên:

” Giám đốc hôm nay sao thế nhỉ? May cho anh rồi, tâm tình hôm nay ngài có vẻ tốt lắm, nên tạm thời không đuổi việc anh nữa!”

” Dường như nghe anh nói đến cô gái trao áo khoác hôm qua, thì liền sắc mặt tươi tỉnh hẳn ngay!” ” Cô ấy là ai thế nhỉ? Có phải người yêu giám đốc không?”

” Theo như kinh nghiệm tình trường của tôi, sắc mặt giám đốc có vẻ xuân lắm! Không phải vì tình yêu thì còn nguyên nhân nào nữa???”

Tiếng trầm trở đầy kinh ngạc ngày càng lớn hơn, vang xa đến tận mang tai của Kevin. Nghe được những câu nói mất đầu mất đuôi của những người nhiều chuyện, anh đứng khựng lại, nghiêm mặt nhìn về đám nhân viên đứng tụ lại một chỗ kia, phóng một tia nhìn đầy sát khí của mình về phía họ, rồi nhanh chóng tiếng ồn im bật, đám đông cũng tản ra thưa dần ...

... Cả ngày hôm đó, ai nấy trong công ty đều nhìn rõ vẻ mặt sốt ruột nôn nóng của anh, dù mắt có mờ đến đâu cũng không thể không nhận ra rằng vị giám đốc của họ thật sự không còn tâm trí cho công việc nữa.

Tuy rằng sự nôn nóng đó được che giấu bởi vẻ mặt lạnh lùng, lãnh đạm ... nhưng thần thái đã trở nên dui dằng đi nhiều, mà cả bản thân anh cũng không hề hay biết.

Buổi họp trôi qua chóng vánh và chán ngắt, Kevin lập tức phóng xe như bay trở về nhà. Trong lòng không giấu được niềm hân hoan vui sướng. Bản thân anh hiểu rõ mình vui mừng như thế nào khi nghĩ rằng cô i anh lạnh, mà cất công đem áo khoác đến tận khách sạn cho anh, điều này chứng tỏ trong lòng cô anh chiếm giữ một vị trí quan trọng!!!!

Chỉ cần vậy thôi, tim anh đã vui sướng đến muốn hét lên rồi. Trên đường về nhà, anh thần thờ nhớ lại những lo lắng và suy ngẫm của mình ngày hôm qua quả thật hơi thừa thãi.

Chỉ cần cô giữ cho anh một vị trí nhỏ nhoi trong lòng, thì tuyệt nhiên anh sẽ không bao giờ từ bỏ. Dù cô ở đâu, cô là ai cũng đâu có quan trọng. Chẳng phải tình yêu của anh luôn chỉ có một thôi sao!?

Nghĩ đến đây, Kevin càng nôn nóng muốn nhanh chóng về nhà gặp cô ngay bây giờ, trong vô thức liền đạp ga tăng tốc độ, băng ngang qua hai đường giao lộ rộng lớn, quẹo cua qua con đường khúc khuỷ, nhưng tốc độ vẫn không hề giảm ...

Đến khúc quẹo, bất chợt một cậu bé lao nhanh ra đường, bên cạnh là trái bóng đang lăn lông lốc dưới mặt đất, khiến Kevin quẹo tay lái, chân phanh gấp nhưng không kịp, cả chiếc xe chao đảo, tông vào cây cột điện bên đường. Khi đó, một phần đầu xe đã bị móp méo, bên kia đường là cậu bé khoảng chừng 7,8 tuổi đang hoảng hồn ôm lấy trái bóng, sắc mặt tái mét nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong khi đó, trước mắt Kevin cũng chỉ còn là một màn đêm u tối, anh dần ngất lịm đi, trên đầu tích tụ một màu đỏ tươi của máu ...

” Xoảng!”

Chiếc ly trong suốt bằng thủy tinh tuột khỏi tay Phương Nhã, rơi xuống đất vỡ tan tành. Cô hoảng hồn nhìn những mảnh vỡ li ti dưới chân mình, rồi cúi người xuống nhặt lấy, miệng than khổ:

” Trời ơi, sao mình hậu đậu thế này???”

” Ấy, chị Jessica! Để đó em làm cho! Coi chừng đứt tay đó!” Thảo Nhi bộp chộp kéo tay cô đứng dậy, rồi khom người xuống nhặt lấy những mảnh vỡ:

” Không sao, không sao! Chỉ là cái ly thôi mà! Chị ra ngoài đi để em dọn!”

” Em đứng lên đi, để chị dọn cho!”

Trái ngược với suy nghĩ của Thảo Nhi, thì Phương Nhã không có một chút dấu hiệu nào là bỏ ra ngoài cả, còn xắn tay áo lên, cúi rạp người xuống nhặt những mảnh vỡ vào mu bàn tay còn lại, chặc lưỡi nói:

” Chị không phải tiểu thư đài cát gì, nên chuyện nhỏ nhặt thế này chị làm được!”

” Không được!” - Thảo Nhi thấy cô nhặt lấy những mảnh vỡ một cách nhiệt tình thì liền trừng mắt, quay đầu ra sau, mắt đảo một vòng rồi mới thở phào nói tiếp - ” Lỡ chị đứt tay rồi thì thế nào? Giám đốc sẽ giết em mất!”

Vừa nói cô bé vừa đưa tay lên cổ ra dấu hiệu ” cửa cổ” khiến cô bật cười, tay vẫn tiếp tục làm nốt công việc còn đang dang dở:

” Con bé này! Chị đâu vô dụng tới mức đó. Ngay cả cái ly cũng không dọn dẹp được, có phải quá tệ rồi không?”

Thảo Nhi trơ mắt ngồi nhìn Phương Nhã bỏ những mảnh vỡ vào thùng, môi hé mở tính nói thêm điều gì thì đột ngột chiếc điện thoại bàn vang lên. Cô bé vội vã chạy đến bên chiếc bàn điện thoại, nhanh chóng bắt máy

: ” Alo!”

< xin=“” hỏi=“” có=“” phải=“” đây=“” là=“” nhà=“” của=“” ngài=“” kevin=“” nguyên=“” giám=“” đốc=“” khách=“” sạn=“” red=“” phải=“” không=“” ạ?=“”>>

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạ của một cô gái, chân mày khẽ cong lại nhưng vẫn đáp:

” Dạ phải, cho hỏi cô là ...”

< ...=“”>>

Phương Nhã từ bên trong bếp chạy ra, không rõ cô bé đã nghe được gì sau câu nói đó, chỉ thấy được sống lưng Thảo Nhi đã cứng đờ, sắc mặt tái mét buông ngay điện thoại xuống, tay chân run rẩy, miệng lắp bắp nói:

” Chị ... chị Jessica ! Giám ... giám ... giám đốc ...”

Nghe nhắc đến Kevin, đôi mắt cô chợt bừng sáng, bất giác lòng cảm thấy hoang mang tội độ, thấy cô bé lắp bắp không nên lời, bèn nôn nóng thúc giục:

” Kevin làm sao? Em nói rõ ràng ra xem nào?”

” Vừa ... vừa nãy ... cô y tá bệnh viện nói, giám đốc bị tai nạn ở ngoài đường, giờ đang hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện ...”

” Em ... nói ... gì?”

Trong khoảnh khắc, đất trời như sụp đổ, hai tai phút chốc ù đi, cô yếu ớt dùng hết sức lực lao đến bên Thảo Nhi, nắm chặt lấy vai cô bé, hét lên đầy kích động:

” Đi, mau lên! Mau đến bệnh viện!!!”

10. Chương 9: Thổ Lộ

Rầm!

Tiếng đập bàn thật lớn phát ra từ quầy lễ tân, đôi mắt in hằn những tia đỏ lòm của Phương Nhã khiến những cô y tá bất giác rung mình. Cô run rẩy, khó khăn lắm mới thốt nên một câu yếu ớt:

“Kevin Nguyễn ở phòng nào?”

Ngay lập tức cô y tá gần đó tra ngay phòng của Kevin, rồi đáp nhanh như cái máy:

“Dạ! Ở phòng vip A503, tầng... ”

Chưa kịp dứt lời, bóng dáng Phương Nhã và cô bé nhỏ nhắn đứng bên cạnh đã nhanh chóng khuất nhanh sau dãy hành lang bệnh viện. để lại cái nhìn đầy ngỡ ngàng của cô y tá, chữ cuối cùng của câu “tầng 12” nhanh chóng bị nuốt mất.

“Chết tiệt! Sao không có thang máy nào hoạt động hết vậy???”

Cô sốt ruột bấm liên tục những nút thang máy xung quanh, nhưng không một thang máy nào chịu dừng lại ở tầng trệt. Thậm chí có một số thang máy hiện đang đứng yên ở tầng mười mấy khiến cô nôn nóng không chịu được, con tim như muốn rút ra ngoài vì sợ hãi. Liếc mắt nhìn bên cạnh, cô nhanh chóng lao đến bên cầu thang bộ, leo lên lầu bằng tốc độ nhanh hết sức có thể.

Đi được đến tầng 10, thì tốc độ cả hai đã chậm dần, Phương Nhã cũng yếu ớt leo lên cầu thang, nhưng vẫn cố gắng gượng.

Riêng Thảo Nhi thì thở hồng hộc đuổi theo sau, giọng đứt quãng với theo bóng cô hì hục leo lên đằng trước, than thở:

“Chị Jessica, đợi.. đợi em với!!!”

Cuối cùng thì cô cũng đã dừng lại ở tầng 12, chạy như bay tìm kiếm từng phòng một, sắc mặt tái mét, bờ môi nhợt nhạt, dường như chỉ cần một tác động nhỏ nhoi lên người thôi, cô nhất định sẽ gục ngã mất.

Cánh cửa phòng mở bật ra, bóng dáng quen thuộc nhanh chóng xuất hiện trước cửa, khiến cô dồn hết sức lực lao đến nắm chặt lấy tay ông bác sĩ, hét lên:

“Bác sĩ Dong Won!! Kevin ra sao rồi??? Anh ấy có bị làm sao không? Không nguy hiểm đến tính mạng chứ?”

Vị bác sĩ cau mày nhìn cô, không nén nổi thở dài:

“Jessica! Con hãy vào trong thăm cậu Kevin lần cuối đi!!!”

Đứt lòi, ánh mắt Phương Nhã hiện lên một nỗi bi thương giằng xé, con tim chột đau đến muốn vỡ ra, chân bắt giắc lùi về một bước, hồi lại thật chậm:

“Cái gì? Chú đừng đùa với con, bác sĩ Dong Won?”

Đuôi mắt vị bác sĩ vội sụp xuống, im lặng không trả lời. Cô phát hiện ra hốc mắt mình đã bắt đầu chảy nước, rơi xuống gò má diễm lệ, hai tay bấu chặt vào tay áo ông, hét lên đầy kích động:

“Bác sĩ Dong Won, chú đã từng là bác sĩ trị liệu cho con, xin chú hãy cứu lấy anh ấy!!!! Kevin không thể chết được, anh ấy không thể nào có chuyện được đâu!!! Không!!!!”

Nói hết câu, Phương Nhã hoảng loạn chạy vào trong phòng bệnh, hai hàng nước mắt chảy dài. Vốn dĩ không hề nhận ra ánh mắt vị bác sĩ kia lóe lên tia nhìn đầy khó hiểu, môi hé mở tính nói ra câu gì đó, nhưng rồi lại thôi...

Đôi mắt nhòe dần trước mắt, che đi khuôn mặt xanh xao của anh, hàng mi cong rủ xuống kia đang nhắm chặt trong giấc ngủ khiến tim cô như muốn vỡ thành từng mảnh, đau nhói. Cô thổn thức, nắm chặt lấy tay anh khẽ sát lên má mình:

“Kevin! Anh đừng như vậy, đừng làm em sợ có được không? Mở mắt đi, đừng ngủ nữa! Mở mắt ra nhìn em đi. Kevin! Em còn rất nhiều chuyện muốn hỏi anh, còn rất nhiều thứ muốn nói với anh! Kevin! Kevin à!!!!”

Cô khóc tức tưởi, lay cả thân người anh liên tục, giọng nói chứa đầy đau khổ giằng xé, xót xa, ngỡ rằng tim mình ngừng đập, trong khoảnh khắc bao nhiêu kỷ ức, bao nhiêu kỷ niệm chợt hiện về:

“Kevin! Em ra lệnh cho anh tỉnh dậy ngay! Anh mau tỉnh dậy! Tỉnh dậy đi! huhu!”

Cả căn phòng chìm trong im lặng đến nặng nề, chỉ còn nghe được tiếng thút thít của Phương Nhã. Cô gục mặt vào lòng anh, nức nở:

“Có phải anh muốn em tức chết không hả? Kevin! Rốt cuộc đêm đó câu nói đó của anh phải thật không? Em muốn nghe chính anh giải thích??? Anh có nghe không hả? Tỉnh dậy giải thích cho em đi!!! Không được nằm đó nữa, không được chết!!!!”

Cô lắc lắc vai anh, giục anh tỉnh dậy. Tưởng chừng mọi thứ đều sụp đổ trước mắt, tinh thần trở nên vô cùng tuyệt vọng, thì chỉ trong tích tắc, cô nhận ra được các cơ trên mặt anh giãn ra, chân mày thoáng cử động, mi mắt từ từ hé mở, một môi nhìn cô, gất lên đầy yếu ớt:

“Con bé này, anh chưa chết mà! Có phải muốn lắc anh cho anh chết luôn không hả?”

Phương Nhã ngẩn người vài giây, tròn mắt nhìn anh đầy kích động, mãi một lúc sau cô mới hoàn hồn trở lại, tay sờ lấy mặt anh, cảm nhận được hơi ấm nóng hổi trên mu bàn tay mình, rồi thốt lên mừng rỡ:

“Kevin! Anh không chết sao? Anh thật sự không chết! Tốt quá, tốt quá rồi!!!!”

Cô ôm chăm lấy anh, nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt, ướt đầm vai anh. Trong khoảnh khắc, cơn đau bỏ ở đâu Kevin lại nhói lên, miệng khê kêu một tiếng:

“A!”

Nghe tiếng rên rỉ của anh, cô vội vàng buông người anh ra, ríu rít xin lỗi, nhưng đôi mắt vẫn đầy hoang mang lo lắng, nhìn chăm chăm lên người anh, quan sát tỉ mỉ từng nơi một. Một lúc sau, cô bắt đầu nhận ra có điều gì đó không ổn, bèn thốt lên đầy nghi ngờ:

“Kevin! Anh thật sự không sao chứ?”

Anh cau mày nhìn cô, mi mắt sắp sụp xuống đầy mệt mỏi, nhưng vẫn kiên trì trả lời:

“Không! Em về đi! Anh không sao!”

Thoáng trông thấy ánh mắt lạnh lùng của anh, tim cô khê ngưng một nhịp. Thế nhưng trong lòng lại bùng nổi giận, tức quá hét lên:

“Kevin! Đừng làm em lo có được không?”

Anh chợt bừng mắt, đau lòng nghe giọng nói đầy trách móc của cô, nghẹn lại như sắp khóc. Bất chợt tim anh run rẩy, ánh mắt trở nên dịu dàng lại, nhìn cô lo lắng:

“Jessica! Anh không sao thật mà! Em nhìn đi, đầu anh chỉ bị khâu vài mũi nhỏ, không đáng kể gì đâu!”

Cô xót xa nhìn vãi màu trắng được băng trên đầu anh, tay bất giác chạm nhẹ vào, cảm nhận rõ con tim mình đang đau nhói, run rẩy. Nhưng rồi một phút sau liền nhận ra được điều bất thường, sắc mặt cô trở nên nghiêm trọng, hai mắt nhú chặt đầy nghi ngờ:

“Ồ! Thế tại sao bác sĩ Dong Won bảo em vào gặp anh lần cuối chứ???”

Kevin ngẩn người vài giây, rồi chợt bật cười khi đã hiểu sự tình. Miệng sắp sửa lên tiếng thì nhanh chóng một tiếng nói từ đằng sau lưng cất lên, cướp luôn lời anh:

“Ấy, con hiểu lầm chú rồi! Chú bảo vào gặp lần cuối, nghĩa là lần cuối Kevin nằm ở phòng này, vì sang ngày mai là cậu ấy sẽ được chuyển sang phòng khác mà!”

“Bác sĩ Dong Won!!!!!”

Cô tức giận gằng từng chữ, hai mắt long lên sòng sọc, lăm lăm tia nhìn đầy sắc bén lên người vị bác sĩ đã đứng tuổi như đe dọa. Nhưng bác sĩ Dong Won chẳng có vẻ gì là sợ hãi, còn bình thản đáp:

“Chú cũng muốn giải thích lắm. Nhưng con không cho chú cơ hội lên tiếng mà!”

“Chú... chú...” - Cô tức không nói thành câu, quay mặt ra sau thở dốc. Chuyển phòng thì cứ nói là chuyển phòng, tại sao lại bảo gặp lần cuối, còn bày ra bộ mặt ảo não u sầu như thế kia làm gì? Không phải muốn hù chết người ta sao hả?

“Tại... tại sao ban nãy con kích động như vậy, hỏi chú như vậy, mà chú lại bày ra bộ mặt đáng thương, buồn bã tột độ như thế, còn không trả lời câu nào, im lặng làm như không thốt nổi nên lời vậy. Thế là sao hả???”

Bác sĩ Dong Won âm thầm nói, giọng nói vẫn bình thản nhưng pha chút châm chọc, tay bất giác đưa lên cổ mình xoa xoa:

“Con thông cảm. Chú dạo này đang bị đau họng. Ban nãy đột nhiên cổ họng phát nghẹn, thế nên mới phải giữ giọng để lấy hơi nói tiếp. Thế nhưng chú chưa kịp mở miệng nói gì thì con đã kích động xông vào phòng rồi. Chú có kịp nói gì nữa đâu!”

Cô chợt cứng họng không nói được gì, mặt đỏ bừng vì thẹn, phút chốc hồi tưởng lại những hành động ban nãy của mình, khóc tức tưởi sà đến bên anh trông chẳng khác gì một con hề. Đến lúc này cô thật muốn kiếm một cái lỗ thật sâu, chui xuống để không ai nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ này của mình nữa.

Không khí xung quanh chợt lắng đọng, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười rất khê. Cô biết rõ là anh đang cười mình, thế nhưng đầu vẫn cúi gằm xuống, không hé môi nói bất cứ câu nào. Cho đến khi thời gian trôi qua thật chậm, tưởng chừng như chỉ còn đó những nhịp đập của con tim, cô mới từ từ ngẩng đầu lên, và

mặt phút chốc đỏ lựng khi nhận ra anh vẫn đang nhìn mình chăm chú. Bất giác cô lúng túng, đầu nghiêng sang bên tránh né:

“Jessica! Em đang lo cho anh sao?”

Đến khi cô kịp tiêu hóa được câu nói của anh, thì phát hiện rằng bác sĩ Dong Won đã đi khuất từ lúc nào. Giờ đây trong phòng chỉ còn lại cô và anh, không khí trở nên kỳ lạ khác thường, nhất là khi cô cảm nhận được một luồng khí nóng chảy trong huyết quản, như đốt từng thớ thịt trên người. Đột nhiên, cô bắt đầu ngẫm nghĩ lại cảm giác của bản thân. Dường như có gì đó thật khác lạ!

Sau một hồi tư lự, cô vẫn im lặng không trả lời, chỉ khẽ cau mày nhìn anh, cổ lẳng sang đề tài khác:

“Kevin! Tại sao anh lại đi đường bất cẩn như thế? Lỡ như có chuyện gì rồi làm thế nào??”

Trong khoảnh khắc, khóe môi anh cong lên tạo thành một nụ cười ấm áp khi nhận ra ngữ điệu lo lắng đầy quan tâm của cô. Đầu chợt cảm thấy mỏi đi, ngứa cổ gãi đầu lên chiếc gối dày cộm, môi mím chặt:

“Nếu anh gặp chuyện, em sẽ đau lòng chứ?”

Câu nói vừa thốt ra xong, thì anh liền cảm nhận được cái nhói đau từ hai má mình, liền kêu lên một tiếng.

“Á, đau! Em muốn ăn đòn à? Sao néo anh?”

Cô trừng mắt nhìn anh xoa hai má mình, giọng răn đe:

“Em cấm anh nói bậy! Không được nói chuyện kiểu như thế nữa!”

Không để anh kịp phản ứng, cô liền đứng dậy, kéo chăn phủ lên vai anh rồi quay mặt đi.

“Jessica!” - Anh nắm lấy cổ tay cô một cách chuẩn xác, khẽ cau mày - “Em giận à? Đi đâu?”

“Em đi rót nước! Anh bây giờ bị như thế, em sao có thể về nhà!”

Anh nhìn cô cười, con tim đập rộn ràng, cảm nhận rõ niềm vui sướng trong lòng, bàn tay bất giác nắm chặt tay cô hơn, kéo cô gần bên mình, chợt nhớ đến những lời ban nãy cô nói, liền hỏi cô đây mơ màng:

“Không cần! Anh có chuyện muốn hỏi em!”

“Chuyện gì?”

“Ban nãy mơ màng, dường như có ai đó khóc thút thít. Bảo rằng giải thích cho người đó nghe gì gì đó, bảo anh mau chóng tỉnh dậy. Có đúng không?”

Phương Nhã chớp chớp mắt, lúng túng giấu mặt sang chỗ khác, hai má đỏ lên khi nhớ lại câu nói ban nãy. Thật ra là vì trong lúc kích động, cô lại thốt lên những lời nói mà chính mình muốn nói ra nhất. Trong khoảnh khắc câu nói của anh đêm hôm đó chợt ủa về, khiến tim cô lại đập loạn xạ.

“Không có gì. Trong lúc mất tỉnh táo em hay nói lung tung. Anh đừng để tâm đến!”

Nụ cười trên môi anh tắt ngấm, mặt nhăn nhó khó chịu vì cơn đau bổ ở đầu, thế nhưng lời của cô càng làm anh khó chịu hơn, tuy rằng vết thương trên đầu còn đó, anh vẫn không quên nghiêm mặt nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nhìn thấy sắc mặt anh trắng nhợt vì đau, nhưng vẫn dùng ánh mắt tia lửa điện nhìn cô, dường như trong giờ phút này, anh vẫn không bỏ cuộc, muốn nghe từ cô một câu trả lời thật lòng.

“Kevin, anh đang bị thương. Đừng suy nghĩ gì nhiều nữa. Mau ngủ đi, coi chừng vết thương toác ra nữa thì khổ!”

Cô nói bằng giọng tha thiết khẩn cầu hết sức có thể, ngữ điệu xuất phát từ lòng thật tâm, thế nhưng trong mắt anh chỉ là một cái cố thoái thác, tránh né. Khẽ cau mày, anh nghiêm giọng cắt lời:

“Jessica! Em có nói không hả?”

Cô chợt rùng mình vì giọng nói sắc lạnh của anh, tuy sợ nhưng có chút không phục, bèn cắn môi hét lên:

“Sao anh cứ bắt em nói, trong khi anh lại không nhớ???”

Lời nói vừa thốt ra khỏi miệng liền cảm thấy hối hận, cô e dè nhìn anh, chân lùi về sau cảnh giác.

“Anh đã nói gì sao?” - Anh khẽ chau mày khó hiểu, mắt ngơ ngác nhìn cô.

Nhìn dáng vẻ không hiểu gì của anh, trong lòng cô khó tránh khỏi hụt hẫng, liền bực bội, sẵn giọng tiếp lời:

“Hôm qua anh say rượu đã nói gì? Thật sự không nhớ gì hết sao?”

Lông mày anh đã cau lại giờ càng thít chặt vào nhau hơn, nhưng rồi chỉ trong tích tắc, một tia sáng lóe lên trong đôi mắt anh, bất ngờ, choáng váng, anh e dè hỏi lại, dường như trong đầu sắp tìm ra được đáp án:

“Anh say rượu, anh có nói gì bậy bạ à?”

Cô quắc mắt nhìn anh, rõ ràng anh không nhớ, vậy thì có gì cô phải nói ra. Nếu như câu nói đó chỉ là nhất thời không chủ đích, được thốt ra lúc anh không tỉnh táo, vậy thì tại sao cô phải vương vấn, giữ lại trong lòng lối suy nghĩ đó làm gì.

Cô hoàn toàn không hiểu nổi mình, rốt cuộc bản thân cô làm sao thế này???

Chỉ là một câu nói lúc anh say rượu, có thể khiến cô tổn hao trí lực suy nghĩ đến phát điên thế này sao?

Cô bận tâm vì anh, vì câu nói đó của anh... hay thật ra cô đã phải lòng anh thật rồi?

Mi mắt cô nặng trĩu, vội vàng cup xuống, môi mím chặt lại, giọng bình thản nói:

“Kevin! Anh đã yêu ai rồi phải không?”

Nghe xong câu nói của cô, tim anh giật thót. Người con gái kia vừa mới nói gì? Yêu? Tại sao cô lại hỏi câu hỏi đó. Hay là ngày hôm qua lúc anh say rượu đã nói những gì rồi???

“Jessica!”

Cô quay phắt người lại, nghiêng đầu nhìn anh, hít một hơi thật sâu, rồi đồng dục nói:

“Hôm qua là em đã đưa anh về, nhưng anh say quá không biết gì, còn thốt lên câu “Anh yêu em” nữa. Có phải anh lầm tưởng em với cô nào rồi không?”

Một luồng khí lạnh thổi qua người Kevin, anh cứng đờ như tượng, ngăn người ra nhìn cô. Sự thật đúng không làm anh thất vọng, những gì anh vừa mới suy nghĩ, cũng chính là sự thật chứng minh ngày hôm qua anh đã nói lên tâm sự tận đáy lòng mình. Mồ hôi lạnh chợt ứa ra, anh lúng túng, lắp bắp lên tiếng:

“Jessica! Anh... ”

Cô nhìn thấy dáng vẻ khó xử của anh, muốn nói mà không biết diễn tả thành lời như thế nào, cảm thấy lòng buồn bã không chịu được. Thì ra đúng là anh đã có ý trung nhân, thế mà cô còn lầm tưởng...

“Anh xấu thật đấy Kevin! Là cô gái nào lọt vào mắt xanh của anh thế? Tại sao trước giờ chưa hề nghe anh nói đến. Sau này nếu có dịp, nhất định phải dẫn chị dâu về ra mắt em đấy nhé!”

Gió đêm đầu hiu thoi thổi lượn qua hiên cửa, xộc thẳng vào người đôi nam nữ trẻ. Anh nhìn cô, trong đáy mắt lộ ra một tia nhìn xót xa, đau thương đến nhói lòng, giọng nói bất chợt thốt ra khỏi cổ họng cũng trở nên đắng ngắt, giận dữ:

“Em nghĩ như thế thật sao?”

Cô quắc mắt nhìn anh, lòng không hiểu vì sao giọng nói của anh có phần gay gắt như thế, hụt hẫng như thế. Ấy nhưng tâm trạng cô lúc này cũng không phải là tốt gì, hoàn toàn không hứng thú để đứng đây đôi co với anh, bèn không buồn trả lời, quay mặt bước ra cửa.

“Nếu anh nói câu đó là dành cho em, thì em có tin không?”

Trong khoảnh khắc chân vừa chạm đến cánh cửa lạnh toát của phòng bệnh, cô chợt đứng sững lại khi nghe thấy giọng nói đầy uy nghiêm của anh, không hiểu từ lúc nào, lời nói của anh lại trở nên có sức hút đối với cô như thế. Thốt nhiên quay đầu lại, cô kinh ngạc đến không thốt nổi nên lời, hai lỗ tai như ù đi, không thể tin được lời chính anh thốt ra.

Cảm nhận được nỗi lòng cô, anh rần chắc lặp lại câu nói của mình, ánh mắt lóe lên vẻ kiên định, vững vàng:
“Anh yêu em, là thật đấy! Jessica!”

11. Chương 10: Đôi Mắt

CHƯƠNG 10: ĐÔI MẮT

“Có những lúc ta muốn trốn tránh thực tại, bỏ đi đến một miền đất hoang du xa lạ chỉ bởi vì nỗi đau của quá khứ, vì vết thương hằn sâu quá lớn. Nhưng chúng ta lại ngây ngốc không nhận ra rằng, trốn tránh càng nhiều thì tổn thương càng sâu, tâm trí càng thêm mệt mỏi, và rồi mọi thứ như hòa vào bóng đêm dữ tợn, không cách nào tìm được lối ra.

Đến chừng đó, ta rồi cũng phải đối mặt với nỗi đau đón bủa vây trong lòng, để vết thương càng thêm lở loét!”

Dùng khí để nói ra một điều gìn giữ bấy lâu trong lòng, đối với một người như Kevin mà nói, quả thật không dễ dàng chút nào. Anh là một người không bao giờ cho bất cứ ai biết cảm xúc của mình, luôn ẩn hiện bộ mặt điềm đạm lạnh lùng với tất cả mọi người, ngay cả một cảm giác động lòng anh cũng không cho phép mình có. Thế nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy dáng người thiếu nữ của cô sắp bước ra khỏi cánh cửa, anh lại không kiềm lòng được mà nói ra. Hơn thế nữa, còn lặp lại thêm một lần như để khẳng định tình yêu của mình dành cho người con gái đó.

Thấp thoáng trong đôi mắt e thẹn lẫn ngượng ngùng của Phương Nhã, thật lòng anh chỉ muốn ngay lúc này, bản thân có thể có đủ sức lực để ngồi dậy, ôm cô vào lòng, siết chặt, như thay cho lời mình chứng anh sẽ bảo vệ, yêu thương cô suốt cuộc đời!

Thế nhưng, chính cô lại không cho anh cơ hội làm điều đó.

Ngay giờ khắc anh đợi chờ câu trả lời, hay ít ra một sự phản ứng nào đó. Thì lúc đó cô chỉ ngoảnh mặt, chạy ra khỏi phòng thật nhanh. Hành động đó hệt như chính cô đang ghê tởm với cái thứ mà mình vừa nghe, ghê tởm chính lời tỏ tình của anh vậy.

Anh bật cười chua xót, tim đau như có bàn tay ai bóp nát. Liếc mắt nhìn xung quanh, bóng dáng của cô đã không còn, chỉ còn anh nằm thẫn thờ với màn đêm hiu quạnh.

Cô trở nên ghê sợ anh đến thế sao? Ghét đến mức phũ phàng rời khỏi anh, dứt khoát bỏ đi như sợ hãi thứ gì đó đáng ghê tởm vậy?

Nắm chặt hai tay, anh gồng mình ngồi thẳng dậy, môi mím chặt gượng những cơn đau nhói ở đầu, lòng thầm mắng bản thân sao có thể tùy tiện nói ra câu nói ấy. Có một mối quan hệ vui vẻ, vô tư với cô như thế này chẳng phải là tốt rồi sao, hà cớ gì phải một tay bóp nát mối quan hệ tốt đẹp này, để cô trở nên xa lánh anh như thế???

Thế nhưng, anh vẫn không nén nổi tức giận, buồn tủi. Quắc mắt nhìn ra cửa, anh tự hứa với lòng nếu cô có quay trở lại, anh tuyệt nhiên sẽ không ngó ngang, xem cô như không khí!

Kevin cô độc ngồi dựa vào thành giường, gặm nhấm những cảm giác buồn bã, giận dữ lẫn lộn mà không hay biết rằng, Phương Nhã sau khi rời khỏi bệnh viện, cô phải đối diện với những đoạn ký ức chớp tắt quanh quẩn trong đầu, quay cuồng, nhức nhối.

Dưới ánh đèn lập lờ của đèn đường, Thảo Nhi đứng bên cạnh, nhìn Phương Nhã đầy lo lắng, không ngớt lời giục cô hãy về nhà, nhưng cô nhất quyết chối từ, chỉ ngồi sụp xuống đất, lắc đầu nói một câu:

“Chị muốn yên tĩnh một lát!”

“Chị Jessica, chị không sao chứ? Trông chị có vẻ không khỏe?” - Thảo Nhi e dè nói, thật ra cuộc đối thoại giữa hai người ban nãy cô đã nghe được, giọng của Kevin lớn như vậy ngay cả những bảo vệ đứng canh bên ngoài cũng nghe rõ mồn một. Lúc đó, cô cứ tưởng Phương Nhã sẽ vui sướng chấp nhận tình yêu của anh,

mà ngược lại còn tỏ thái độ khó chịu, không nói không rằng bỏ chạy ra ngoài. Hành động đó, ngay cả cô cũng cảm thấy kỳ lạ, huống hồ gì là Kevin.

“Chị Jessica! Có phải...” - Lời nói của cô bé chứa đựng sự ngỡ ngàng. Cô dù còn nhỏ, nhưng có thể nhận ra được tình cảm của Phương Nhã dành cho Kevin không đơn giản là tình anh em thông thường, nó còn vượt lên trên cả tình yêu nam nữ. Thật ra, cho dù là một người chậm hiểu đến đâu, thì chỉ cần nhìn thấy thái độ đau khổ gấp bội phần của Phương Nhã hôm nay trong bệnh viện là đủ hiểu!

Phương Nhã ngồi sụp xuống bên lề đường, đôi mắt thất thần nhìn vào khoảng không, đầu óc quay cuồng mụ mị hồi tưởng lại khoảnh khắc ban nãy, dường như trong đầu cô chợt vang lên giọng nói của một người con trai...

Khi này, đối diện với ánh mắt nhiệt tình cháy bỏng của anh, tim cô trở nên đập rộn ràng, vui sướng khác lạ. Cô biết, bản thân mình đã yêu anh, và đang tận hưởng niềm hạnh phúc bé nhỏ đó. Nhưng cảm xúc kia không tồn tại được bao lâu, thì đầu cô đột nhiên nhói lên, ngay lập tức vang vọng giọng nói của người con trai nào đó không rõ mặt. Hệt như lời tỏ tình của anh vừa nói cách đây không lâu...

Sau câu nói “Anh yêu em” của Kevin được vài phút, cô dường như có một ảo giác, xưa kia một người nào đó đã từng nói câu nói này, lời nói rất chân thành, đầy cháy bỏng cũng hết như anh...

“Nghe cho rõ, những lời anh nói đều là thật. Và anh yêu em, cũng là thật!!!”

Giọng nói trầm ấm ấy vang lên, dường như con tim cô cũng lỗi nhịp theo từng lời nói đó, vui sướng, buồn vui, và cả sợ hãi...

Cô không biết rằng giọng nói mà mình vừa nghe được có phải là ảo giác hay không, mà lại khiến cô đau đầu đến mức không chịu được, ngay cả con tim cũng chợt nhói lên một cách kỳ lạ.

Có phải chuyện này có liên quan đến ký ức của cô trong quá khứ? Người con trai đó, rốt cuộc là đang nói với cô hay ai khác? Và tại sao, tim cô lại đau như vậy???

Bước chân nặng trĩu cất bước, thế nhưng đôi mắt long lanh ánh nước của cô lại hướng về tầng lầu nơi Kevin nằm, căn phòng còn sáng trưng thế kia chắc hẳn rằng anh vẫn chưa ngủ. Vội vã chớp mắt, có lẽ tạm thời cô không nên gặp anh khi tâm trạng tồi tệ này cứ mãi dai dẳng!?

Đi được một lúc, cô lúc này mới chợt nhận ra đằng sau lưng mình có tiếng bước chân, theo quán tính liền xoay lại...

“Thảo Nhi? Sao em lại đi theo chị?” - Cô trợn mắt, nhìn cô bé rụt rè đi sau lưng mình mà không dám lên tiếng. Rõ ràng là từ nãy đến giờ vì mãi mê suy nghĩ nên đã nhất thời quên mất Thảo Nhi rồi.

“Em... em nói chuyện với chị mà chị có trả lời đâu. Nhìn chị thất thần như thế, em cũng không dám nói gì, nên đành im lặng” - Cô bé vịn vẹo ngón tay mình, thật thà đáp.

Nhìn thấy điệu bộ của cô bé, ánh mắt Phương Nhã cũng trở nên dịu lại, cảm thấy hơi có lỗi, bèn lên tiếng nói thật:

“Xin lỗi, Thảo Nhi! Chị chỉ là có một số chuyện nghĩ không thông, nên nhất thời quên mất em!” - Nói rồi cô chợt ôm chầm lấy cô bé, thổn thức - “Em biết không, dường như chị đã nhớ được chuyện gì đó. Quá khứ của chị, dường như càng ngày càng hiện rõ...”

Rõ ràng câu nói của cô tác động lên Thảo Nhi ngay tức khắc, vì trong tích tắc, cô bé liền phản ứng lại, quắc mắt nhìn cô như không thể tin nổi:

“Hiện rõ? Chị Jessica, chị đã nhớ lại hết rồi sao?”

“Không phải, đầu óc chị rối lắm. Thảo Nhi à, em nói đi. Chị phải làm gì đây? Trong đầu chị dường như có điều gì đó đang thôi thúc chị, thỉnh thoảng lại có một số hình ảnh, một giọng nói không rõ của ai lại vang lên. Nhưng chỉ cần nhìn thấy được một chút hình ảnh đó thôi, đầu chị đã đau như búa bổ rồi!”

Cô nhăn nhó nhìn Thảo Nhi, vừa lấy tay ôm đầu, rồi lại đau khổ nói tiếp:

“Em biết không? Từ hai năm trước, lúc nào chị cũng muốn tìm lại cho mình quá khứ, tìm lại cuộc sống trước đây của mình. Cho dù là khoảng thời gian gần đây, thỉnh thoảng chị lại mơ thấy những hình ảnh một cô gái cứ mãi xuất hiện trong giấc mơ, thì chị lại càng muốn tìm hiểu quá khứ của mình hơn. Nhưng cho đến hôm nay, thì chị hoàn toàn không muốn nhớ lại nữa. Không muốn!”

Thảo Nhi nhìn đầy mắt Phương Nhã vô cùng hoảng loạn, cũng cảm thấy sợ hãi theo, liền nắm lấy hai vai cô trấn an, tuy rằng trong lòng cũng hồi hộp không kém:

“Chị Jessica, thật ra đã xảy ra chuyện gì? Chị đã nhìn thấy những gì? Cứ bình tĩnh, từ từ kể cho em nghe, có được không?”

Giọng cô như vỡ ra, nói trong đứt quãng:

“Em có còn nhớ, tuần trước khi em vô tình đổ ly sữa lên người chị, đột nhiên trong đầu chị lập tức xuất hiện hình ảnh một cô gái, hất thứ chất gì đó lên người chị. Bản thân chị khi đó cảm nhận được nỗi đau đớn toàn thân mình, nhức nhối, rất bỏng đến quẩn quại. Hình ảnh đó rất giống thật, hoàn toàn không phải là ảo giác!”

Cô nói liền một mạch, trong lòng dấy lên mối linh cảm đầy bất an, lo lắng, nhưng càng nói càng tỉnh táo, lời nói cũng trở nên rành mạch cặn kẽ hơn:

“Tháng trước, chị đã từng mơ thấy hình ảnh một người con trai trong làn sương mờ ảo đang nói chuyện với chị, nhưng không tài nào chị thấy được mặt anh ta, hơn thế nữa, mỗi khi chị đến gần, thì lập tức cả người anh ta biến mất, sau đó thì chị tỉnh dậy. Cứ như thế giấc mơ đó lặp đi lặp lại vài lần liên tục. Nhưng cho đến dạo gần đây thì không còn mơ thấy người con trai đó nữa.”

Nói đến đây, đột nhiên cô liền hạ giọng, cố gắng lấy lại hơi rồi bình tĩnh nói tiếp:

“Giấc mơ đó bây giờ không còn ám ảnh chị trong giấc ngủ nữa, nên nhất thời chị cũng không để tâm đến. Nhưng cho đến hôm nay, chị không muốn không nghĩ cũng không được. Thảo Nhi! Đường như, trước đây chị đã từng quen và yêu một người nào đó... chứ nếu không, làm sao con tim chị lại đau như thế???”

Thảo Nhi nhăn nhó nhìn cô, nhất thời đầu óc không tiếp thu hết nổi những gì cô nói, hai bàn tay đặt lên vai Phương Nhã cũng trở nên cứng đờ.

“Thảo Nhi! Em nói đi, chị phải làm sao đây? Khi chị còn đang hạnh phúc với lời tỏ tình của anh ấy, đột nhiên giọng nói của một người con trai cất lên trong đầu chị, khiến chị quay cuồng nhức nhối. Chị cũng không biết mình bị gì nữa, chỉ biết là mỗi khi người đó nói một câu, lòng chị lại đau như cắt, cảm thấy như bản thân đã hụt hẫng thứ gì đó quý báu lắm. Em biết mà, đã từng có khoảng thời gian, chị luôn mơ thấy một người con trai nói mãi một câu nói với chị, mà không tài nào thấy được khuôn mặt. Thế nhưng, ngày hôm nay, trước câu tỏ tình của Kevin, chị lại một lần nữa nghe được giọng của người lạ mặt đó. Em nói đi, rốt cuộc là thế nào đây???”

Không chỉ riêng gì Phương Nhã, ngay cả Thảo Nhi cũng ngỡ ngàng không kém. Cô bé không nghĩ rằng mọi chuyện lại phức tạp như thế, theo như cô kể, thì đây chắc chắn là một mảnh ghép của ký ức Phương Nhã, không lẫn vào đâu được. Và mối quan hệ giữa người con trai đó với cô nhất định không đơn giản. Bất chợt, cô bé cảm thấy xót xa cho Kevin, lòng thấy lo lắng với hoàn cảnh trở trêu hiện tại.

“Chị Jessica, nếu chị đã có người yêu. Vậy thì giám đốc phải làm sao đây?”

Đôi mắt cô run rẩy, nhất thời không kèm lòng được mà sụp xuống, Trong nhất thời cô thật không biết phải làm thế nào, càng không thể lý giải được tình cảm của chính mình. Liệu tình cảm đối với Kevin có phải là thật không, hay chỉ là lòng cảm kích?

Cả hai im lặng hồi lâu, cuối cùng Thảo Nhi cũng là người lên tiếng trước:

“Chị à, em thật không muốn nhiều chuyện. Nhưng quá khứ đã là quá khứ, cho dù xưa kia có thể chị đã yêu một người, nhưng bây giờ người chị yêu là giám đốc! Đừng để mọi chuyện lúc trước điều khiển cảm xúc bản thân mình. Có thể những hình ảnh chị nhớ, chỉ là một phần nhỏ trong ký ức của chị thôi, chưa chắc gì điều đó chứng minh lên được tất cả.”

Phương Nhã mở bừng mắt như sức tỉnh. Lời Thảo Nhi nói đúng lắm, hiện tại mới quyết định tất cả. Cho dù cô đã mất trí nhớ, nhưng người hiện tại cô yêu chính là anh, đó là sự thật không bao giờ thay đổi!

Huống gì giọng nói và hình ảnh chập chờn trong đầu cô quá mơ hồ, chưa chắc gì đã là toàn bộ sự thật. Cũng có thể, cô và người đó đã không còn yêu nhau nữa!

Nhìn cả thân người cô đã bắt đầu thả lỏng, Thảo Nhi mới dần thở phào, lên tiếng khẳng định thêm lời nói của mình:

“Em thật không biết giám đốc bị tai nạn thể này là hên hay xui nữa. Nếu không nhờ vụ tai nạn này, chị làm sao có thể khẳng định được tình cảm của mình chứ. Chỉ nhìn thái độ với điệu bộ khóc thảm thương của chị là ai cũng có thể nhìn ra được!” - Cô nhìn lên bầu trời, rồi lại nói tiếp - “Trời đã tối lắm rồi, nhà lại xa bệnh viện nên chị hãy về Khách Sạn nghỉ ngơi đi, giám đốc còn có những người bảo vệ khác lo mà. Rồi sáng mai chúng ta sẽ đến đây sớm thăm ngài, có được không?”

Cô bật cười, lắc đầu nói:

“Cần gì phải nhọc công như vậy, chị sẽ ở lại đây với anh ấy. Em về trước đi!”

“Không được, em sao có thể để chị ở lại một mình. Chị ở lại, em sẽ ở lại với chị!”

Cô cười rạng rỡ, tay nắm lấy tay cô bé, lòng cảm thấy ấm áp lạ:

“Ừm!”

Cả hai cùng quay trở lại bệnh viện, nhưng vừa đứng ở cửa thang máy, cô liền giật mình nhớ ra điều gì đó, bèn hỏi Thảo Nhi đầy lo lắng:

“Phải rồi, còn bác trai, bác trai có biết chuyện Kevin gặp tai nạn không?”

“Em cũng không biết nữa, là em đi chung với chị mà, đâu hay biết gì đâu!” - Cô bé lắc đầu nói.

Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng đành lúi điện thoại từ trong túi ra, bấm số gọi điện cho Nhã Trúc, nhưng chưa kịp mở miệng nói gì thì đầu dây bên kia đã oang oang:

“Jessica, cô gọi đúng lúc lắm. Chủ tịch vừa bảo tôi đặt book sang Hàn Quốc vào rạng sáng mai. Cô nhất định phải chuẩn bị tâm lý sẵn đây!”

Phương Nhã nghe thấy thế liền giật thót mình, đôi môi mấp máy run rẩy:

“Cái... cái gì? Sao nhanh thế?”

“Còn nhanh cái gì nữa? Ông ấy biết chuyện của giám đốc rồi. Ban nãy giám đốc còn gọi cho tôi, cũng vừa mới hay tin mới đây thôi!”

“Sao? Kevin vừa gọi cho cô sao?”

“Phải đó, không phải cô đang bên cạnh giám đốc sao?” - Đầu dây bên kia đột nhiên vang lên những âm thanh hỗn tạp, dường như là ai đó đang giục Nhã Trúc điều gì, chỉ kịp nghe thấy cô nói - “Jessica, tôi phải tranh thủ làm nốt công việc cho sáng mai, không nói với cô nữa. Nhớ cẩn thận nhé!”

Nói rồi cô thư ký cúp máy luôn, không kịp để Phương Nhã kịp thốt nên lời nào, bèn há hốc mồm kinh ngạc. Thảo Nhi đứng bên cạnh nhìn thấy sắc mặt cô u ám như thế cũng đoán chắc có chuyện gì đó không hay, nên e dè hỏi:

“Chị Jessica, có phải chủ tịch sắp đến đây không?”

Cô không nói gì, chỉ lẳng lặng gật đầu. Thảo Nhi thấy thế đôi mắt liền sáng lên, nhưng chưa kịp nói gì thì thang máy lúc này chợt mở ra, hai người đàn ông từ trong thang máy bước ra, nói chuyện huyền thoại điều gì đó rất rôm rả.

“Quốc Thịnh! Thuốc tôi đưa cho anh, nhất định phải uống đấy. Nếu không bệnh tình của anh sẽ nghiêm trọng hơn nữa thì đừng có trách!”

Người đàn ông với chân mày rậm, mặc áo blouse trắng, hai tay đút vào trong túi áo, căn dặn với người đàn ông mặc bộ thường phục đứng kế bên bằng tiếng Việt. Điều này khiến Thảo Nhi lẫn Phương Nhã đều đứng sững lại. Cô bé cảm thấy ngạc nhiên, liền thì thầm vào tai cô khi thấy hai người đàn ông kia đang đi tới gần:

“Hình như hai người đó là người Việt! Hay thật, không ngờ lại gặp đồng hương ở đây!”

Thảo Nhi hồ hởi nói, nhưng mãi một lúc sau cũng không thấy cô trả lời, bèn huých vai cô một cái:

“Chị Jessica, chị làm sao thế?”

Ánh mắt cô run rẩy, chớp liên tục khi nghe cái tên quen thuộc ấy, tim bất giác nhói lên, chưa kịp định thần lại thì lại nghe người đàn ông tên “Quốc Thịnh” kia trả lời:

“Biết rồi cái thằng này, hai năm qua không gặp, anh trở nên nói nhiều thế từ khi nào vậy???”

“Này, này! May cho anh là tôi làm ở đây nhé, nếu như anh không sang đây và gặp được tôi, thì quả thật tôi không biết căn bệnh của anh sẽ như thế nào nữa. Rõ ràng bệnh tình của anh là kỳ không được uống rượu, tại sao vẫn cứ uống?”

Quốc Thịnh cười giả lả, sâu trong đôi mắt là một nỗi buồn xót xa nào đó không nói thành lời, tay nhất thời lôi từ trong túi cái ví màu nâu sậm ra, rồi chẳng may tuột tay, chiếc ví rơi xuống đất, ngay chỗ Phương Nhã và Thảo Nhi đang đứng.

Cô bàng hoàng, đứng lặng người nhìn xuống cái ví yên tọa ngay dưới chân mình, lực rơi xuống khiến cái ví vô tình được mở ra, bên trong là tấm hình của một cô gái xinh đẹp, môi nở một nụ cười hiền dịu mến. Nhưng sao, người con gái đó nhìn có vẻ quen quá!

Vừa nghĩ, tay cô vô thức cúi người nhặt lấy cái ví, đôi mắt mơ hồ nhìn sâu vào tấm hình cô gái đó, đầu óc mụ mị không phân biệt rõ cảm giác lúc này có nghĩa là gì. Cho đến khi giọng nói của người đàn ông kia lên tiếng, bàn tay rắn chắc của anh ta cũng nhất thời đón lấy chiếc ví của mình:

“Cám ơn!”

Cám ơn!

Tim cô chợt nhói lên đến kỳ lạ, giọng nói của người này, trong nhận thức rõ ràng cô đã từng nghe ở đâu đó, quen lắm! Thế nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh, mở một nụ cười gượng gạo:

“Không gì!”

Quốc Thịnh tắt ngấm đi nụ cười thân thiện, khóe môi co giật vì ngỡ ngàng, anh nhìn cô bằng đôi mắt rực lửa, ngụ ý cô hãy nói thêm câu gì đó, để chứng minh giọng nói vừa mới thốt ra đó không làm cho anh có ảo giác...

Thần thái Phương Nhã đang mơ màng, đột nhiên lại bị người con trai lạ mặt kia nhìn chăm chăm, bất giác hai má đỏ ửng không biết tại sao, chỉ cảm nhận được con tim đang bồi hồi rung động. Dường như khi đối mặt với người này cô lại có cảm giác rất thân thiết!

Đối với cô là bồi hồi ngỡ ngàng, nhưng đối với anh lại là sự kích động bao lâu bị dồn nén. Giọng nói của người con gái anh yêu, nhất định không thể nào nhầm được. Mai Phương Nhã!

Nhưng không thể nào, người con gái xinh đẹp đang đứng trước mặt anh kia và người con gái anh yêu hoàn toàn là hai người khác nhau. Vậy có gì lại mang một giọng nói khiến tim anh bị đóng băng bao năm qua, phút chốc lại bị tan chảy mềm yếu như thế?

Bất giác, anh chợt nhận ra khuôn mặt của cô gái này nhìn rất quen. Đôi chân mày cũng vì thế mà nhíu chặt lại vào nhau. Không khí kỳ dị của cả hai cứ thế trôi qua vài phút sau, nhưng rốt cuộc anh vẫn không tài nào nhớ ra được mình đã gặp cô gái này ở đâu rồi?

Nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của người con trai trước mặt, lòng cô bỗng thấy hơi khó chịu, bèn lùi một bước, quay đầu kéo tay Thảo Nhi đi vào trong thang máy. Nhưng người chưa kịp cử động, đã bị một tay rắn chắc cường bạo của Quốc Thịnh nắm giữ.

Khoảnh khắc như dừng lại đột ngột.

Cả anh chàng mặc blouse trắng và Thảo Nhi đều sững sốt đứng nhìn.

Ngay cả Quốc Thịnh cũng không tránh khỏi ngạc nhiên, anh bản thân nhìn vào cánh tay của cô gái lạ trước mặt bị anh nắm chặt, nhất thời liền buông tay ra, lúng túng. Như một nỗi lo sợ vô hình xâm chiếm, điều khiến lý trí khiến anh hành động theo bản năng, chỉ vì không muốn cô gái có giọng nói của người anh yêu bỏ đi nhanh chóng như thế.

“Xin... xin lỗi!”

Anh lúng túng, không biết phải nói gì ngoại trừ câu xin lỗi. Ngay cả anh hiện giờ cũng không hiểu bản thân đang bị gì, thì làm sao có thể cất lời nổi.

“Xin lỗi, thật ngại quá, bạn tôi nhầm tưởng cô với một người quen của anh ấy. Không có gì đâu! Tạm biệt!”
- Anh chàng bác sĩ kia nhanh chóng mở miệng nói với Phương Nhã, lập tức xua tan đi không khí u ám ban nãy, bèn khê giạt cánh tay Quốc Thịnh ra hiệu.

Ánh mắt cô và anh chợt gặp nhau lần nữa, sau đó lại vụt đi mỗi người một phương như hai đường thẳng song song mãi không chạm đích. Trước khi thần thái kịp trở lại với Quốc Thịnh, anh còn kịp nhìn thấy đôi mắt trong veo to tròn ấy mơ màng nhìn anh, nhưng đấy mắt lại ẩn chứa một nỗi buồn man mác không thể tả.

“Này, anh bị tiếng sét à? Cho dù có bị tiếng sét cũng đừng có nắm tay người ta sở sàng như thế chứ?”

Chiếc tà áo blouse trắng bay phất phới như hòa cùng giọng điệu đùa cợt của anh chàng bác sĩ. Cho đến khi Quốc Thịnh thoát khỏi trạng thái bản thân thì bóng dáng hai cô gái Việt đã khuất nhanh khỏi thang máy từ lúc nào:

“Hoàng Nhân! Tôi có cảm giác đã gặp cô ấy ở đâu rồi! Hơn thế nữa, giọng nói đó... rất giống... khụ khụ”

Quốc Thịnh lấy tay bịt miệng, kiềm chế cơn ho đang hoành hành, sắc mặt anh chợt trở nên tái mét khiến anh bạn đứng kế bên không khỏi lo lắng, tay đưa lên vỗ vỗ lưng anh, trách móc:

“Đấy thấy chưa, giống cái gì mà giống. Lo cho bản thân mình trước đi, bệnh tình của anh đáng lẽ sẽ không nghiêm trọng nếu như anh không uống thuốc đều đặn. Còn nữa, nếu muốn chết sớm thì cứ việc uống rượu nữa đi nhé?”

Nhắc đến từ “chết”, anh chỉ cười lạnh, lập tức đứng thẳng người, đôi mắt liền trở nên có hồn, nhìn xoáy sâu vào đôi mắt của người bạn:

“Anh đừng lo, tôi không tự hành hạ mình vậy đâu. Chỉ là bấy lâu cai rượu, đột nhiên phát thèm thể thôi, không có lần sau đâu!”

“Vậy thì tốt! Thôi, tôi tiễn anh đến đây thôi. Chúc anh ngày mai về nhà bình an nhé!” - Anh bác sĩ vỗ bộp lên vai Quốc Thịnh, cười nói thân thiện.

“Về sao?” - Anh mơ màng hỏi lại, mắt vô thức nhìn phía trước, môi nở một nụ cười khó hiểu - “Có lẽ tôi sẽ ở lại đây một thời gian. Để đến thăm bạn cũ lâu ngày không gặp chứ?”

“Này, này! Đừng tưởng tôi không biết nhé? Có phải là cô gái ban nãy không? Tôi cũng thấy cô ấy khá xinh đẹp, có vẻ là người Việt luôn đấy! Chấm rồi phải không? Để tôi canh chừng cho, ok?”

Hoàng Nhân bá vai Quốc Thịnh châm chọc, khóe môi anh cong lên thành một nụ cười quyến rũ, lúm đồng tiền sâu hoắc khiến ai nấy cũng phải mê mẩn ngắm nhìn. Có điều, không một cô gái nào dễ dàng lọt vào tầm mắt của công tử đào hoa như anh.

“Cái thằng này, bớt lời thôi đi. Tôi về đây!”

Trái ngược với hành động đùa cợt của Hoàng Nhân, Quốc Thịnh chỉ lạnh lùng gắt lên. Thật tình tâm trạng anh không được tốt, làm gì có hứng thú giỡn nhây với cái tên ba hoa khoác lác này nữa. Chưa kịp để anh chàng bác sĩ kia phản ứng, anh đã nhanh chóng bỏ ra ngoài, ngay cả câu chào tạm biệt cũng không cánh mà bay.

“Cái gì thế này, thang này hôm nay lạ nhỉ?” - Hoàng Nhân nhất thời mất hứng, liền gỡ đầu rồi cũng ngoảnh mặt trở về tiếp tục công việc của mình.

Bước chân anh nặng nề đứng lại, cho đến khi thấy bóng dáng thang bạn cũ khuất dần, anh mới lập tức xoay người lại, chạy nhanh vào trong thang máy, bấm tầng lầu số 12, tim bất giác đập mạnh đợi chờ khoảnh khắc gặp lại lần nữa người con gái bạn này.

Rất may là bạn này trong thang máy chỉ có hai cô gái đó, anh nghiễm nhiên chú ý thang máy lên thẳng một mạch tới tầng 12 rồi dừng lại, sau đó lại di chuyển xuống đất. Vậy nên anh mới đoán ra được người con gái kia chắc chắn sẽ ở tầng lầu thứ 12.

Mặc dù lý trí đã bảo anh dừng lại, nhưng dường như con tim khó bảo này không nghe lời, cứ thế điều khiển đôi chân và tay anh, kéo anh vào trong thang máy lên tầng lầu thứ 12, chỉ để giải đáp thêm một lần nữa xúc cảm khó hiểu này của mình.

Chỉ vì, một cô gái mang giọng giống hệt Phương Nhã!?

Chỉ vì, con tim anh đột ngột phản ứng với một người con gái lạ mặt!?

Hai năm rồi, chuyện gì anh cũng có thể quên, duy nhất với giọng nói và gương mặt của cô, suốt đời anh cũng không thể nào quên, càng không cho phép mình được quên. Vậy thì có gì, một người con gái lạ mặt kia lại mang giọng nói hệt với cô như thế? Chỉ riêng với điều này thôi, anh đã bị lầm tưởng, ngỡ như Phương Nhã mà anh yêu đang đứng trước mặt anh vậy!

Trực giác anh mách bảo điều gì đó, thôi thúc anh tìm kiếm lần nữa, chỉ để nhìn thấy người con gái lạ mặt kia, không làm gì cả. Chỉ nhìn như thế thôi!

“Ting!”

Cánh cửa thang máy bật ra, anh ngó nghiêng xung quanh, đích thị tầng mà anh đang đứng là tầng 12, là phòng dành cho những bệnh nhân VIP. Cô gái đó tại sao lại ở đây? Nhìn cách ăn mặc chắc chắn không phải là bệnh nhân. Vậy thì chỉ có thể là đi thăm bệnh mà thôi!

Anh rảo bước, mắt nhìn quanh theo quán tính, lòng bất giác hồi hộp đến lạ. Hai năm rồi, cảm giác đó lần đầu tiên thức dậy sau hai năm ngủ yên trong lòng. Ngay cả bản thân anh cũng không thể nào hiểu nổi!

Những phòng VIP trong tầng này được cấu trúc đặc biệt hơn so với những tầng lầu khác, rộng và dài, nếu đếm sơ lược cũng phải mất 30 phòng. Không còn cách nào, chỉ có thể đi từng phòng một tìm kiếm mà thôi.

Đi được một dãy, anh vẫn không thấy bóng dáng người con gái đó đâu. Cho đến khi anh bước sang dãy A của tầng, mới chợt bất ngờ khi nhìn thấy trước mặt, bốn năm tên đàn ông cao lớn mặc đồ đen, đứng canh ngay cửa của một phòng bệnh. Dựa vào cảnh tượng trước mắt, anh đoán chắc rằng người ở trong căn phòng này tuyệt đối không phải là người tầm thường!

Nghĩ thế, anh liền tiếp tục tìm kiếm những căn phòng khác, mà chính bản thân anh cũng không rõ tại sao lại cất công kiếm cô gái đó để làm gì? Chỉ để nhìn thấy cô ấy thôi sao? Thật quá nực cười!

Nhưng vào giây phút anh chuẩn bị ngoảnh mặt đi, thì lúc này Thảo Nhi từ trong phòng bước ra, thăm thì gì đó với những tên to con mặc áo đen kia, rồi vài giây sau, vài ba tên rút đi mất, trước cửa phòng giờ chỉ vồn vện đứng hai người bảo vệ.

Anh trợn mắt nhìn Thảo Nhi. Cô bé kia chẳng phải là người đi cùng với cô gái mang giọng nói của Phương Nhã hay sao? Cô bé ấy ở căn phòng đó, nghĩa là người anh muốn tìm cũng ở trong phòng đó.

Đến khi Thảo Nhi đã vào trong phòng, lúc này anh mới mạnh bạo bước đến gần xem kỹ số phòng, lòng chợt cảm thấy kỳ lạ. Lẽ nào cô gái này mang lai lịch to lớn đến mức phải có vệ sĩ theo sát bên cạnh để bảo vệ!

Những thắc mắc tò mò theo sát anh cho đến khi anh xuống thẳng tầng trệt, bất giác liền đi đến quầy lễ tân, sẵn giọng hỏi:

“Cô ơi cho tôi hỏi, bệnh nhân phòng A503 là ai ở thế ạ?”

Cô y tá nghiêng đầu, rồi đưa tay đánh máy, vài giây sau đã vội trả lời, môi nở một nụ cười thân thiện:

“À! Là ngài Kevin Nguyễn, giám đốc của khách sạn Red đây!”

Anh ngẩn người vài giây, sau đó toàn thân liền cứng đờ, môi bật cười chua chát:

“Thì ra là thế!”

Về mặt anh tối sầm, môi mím chặt lại khó chịu. Nhưng có vẻ như cô y tá không hề để ý, cứ vô tư huyền thuyên, hai tay chấp vào nhau tỏ ra hăm mộ:

“Ngài ấy đẹp trai như thế, lại có cô bạn gái xinh đẹp lại lo cho anh ấy đến vậy, anh không biết đâu, lúc hay tin anh ấy bị tai nạn, ngay cả nói cũng không thốt thành lời nữa kìa, trông về mặt cô ấy tội lắm. Thật đáng ngưỡng mộ!”

Đáy mắt anh chợt hiện lên nỗi huyệt hẫng không thể tả, bi thương, xót xa. Anh đang mong điều gì chứ? Cô gái đó đâu phải là Phương Nhã của anh. Cô ấy đích thị là người yêu của Kevin. Chẳng trách anh nhìn thấy quen như thế. Thì ra là anh đã nhìn thấy ảnh của cô ấy qua điện thoại của Kevin, hôm vị giám đốc trẻ tuổi ấy say rượu, và anh đã bắt máy nói vài câu với cô gái đó.

Anh nuốt nước bọt vào trong cổ họng đắng nghét, cổ cất giọng bình thường nhất có thể:

“Giám đốc bị tai nạn gì? Có nghiêm trọng không?”

“Cuộc phẫu thuật đã trôi qua cách đây mấy tiếng rồi, xem ra chỉ cần tịnh dưỡng vài tuần là sẽ khỏi! Nhưng mà, sao anh hỏi nhiều thế? Anh là gì của anh ấy à?”

“Tôi chỉ là một vị khách trú trong khách sạn của anh ấy thôi!”

Lúc nói câu này ra, cô y tá trẻ kia nhìn thấy được nụ cười chua chát trên gương mặt Quốc Thịnh. Không hiểu sao, người đàn ông điển trai lịch lãm thế kia, trong đôi mắt lại phảng phất một nỗi buồn khôn xiết, bi ai, đau khổ, khiến cho những người nhìn sâu vào mắt anh cũng phải nhói lòng.

Đứng dưới bầu trời đêm tối của mảnh đất Seoul, lòng Quốc Thịnh cảm thấy cô đơn cùng cực, cảnh vật xung quanh đều lạ lẫm, khiến cho một người mang tâm sự đầy mình như anh không khỏi se thắt cõi lòng. Anh nhắm nghiền mắt, cảm nhận từng mạch máu trong người tuôn trào, cảm nhận sự huyệt hẫng tột cùng của mình khi nhận ra bản thân mình đã quá lo xa, quá nghĩ nhiều về một cô gái chỉ mới gặp một lần duy nhất.

Có lẽ, hai năm qua, anh quả thật đã quên mất giọng của cô rồi!

Giọng nói của người anh yêu, tuyệt đối sẽ không phải là cô gái đó.

Cơn gió se lạnh khẽ vút qua người, khiến hô hấp trong phổi anh chợt thất lại, lồng ngực đau đốn, anh đưa tay che cơn ho sắp sửa tái phát:

“Khụ... khụ!”

Lại là cơn ho đáng ghét! Dù rằng căn bệnh không đến mức nghiêm trọng, chỉ cần duy trì sự điều đặn trong việc uống thuốc, tất nhiên sẽ khỏi!

Viêm Phổi! Anh phát hiện bản thân mình bị viêm phổi cách đây một tuần. Thỉnh thoảng, cơn tức ngực hoành hành, khiến anh chợt khó thở, và đôi khi lại ho ra máu.

Nhưng rồi anh vẫn không quan tâm, lòng chỉ muốn tìm lại Phương Nhã, lòng chỉ mong cô đứng ở trước mặt anh, để thỏa mãn lòng nhung nhớ của anh.

Nhớ cô trong quay cuồng, da diết, anh đã không chịu nổi, đành phải kiếm rượu, xóa tan đi muộn phiền trong lòng. Và cũng vì thế, ngày đó anh đã gặp Kevin, và rồi hôm nay, trời xui đất khiến đưa anh và cô gái có giọng nói giống Phương Nhã gặp mặt nhau, làm anh như một tên ngốc, kiếm từng phòng trên tầng 12 chỉ để nhìn thấy cô gái đó.

Từ khi bước chân vào mảnh đất Seoul này, lòng anh trở nên vô cùng nặng nề đến khó chịu, nỗi nhớ cô càng quay quắt, cồn cào hơn. Rất may là nơi đất khách xa lạ này, anh còn có thể gặp mặt được người bạn thân lâu năm xa cách, có thể cùng nhau chuyện trò vui vẻ. Điều này đã giúp anh thanh thản đi một ít.

Hít một luồng khí lạnh vào trong khí quản, anh thở hắt, cố lấy lại tinh thần.

Thôi thì trước khi về Việt Nam, ngày mai anh sẽ đến thăm vị giám đốc trẻ tuổi đó. Xem như là lời tạm biệt cuối cùng khi anh rời khỏi xứ sở Hàn Quốc này vậy!

Bầu trời quang đãng, ánh nắng hiền dịu lan tỏa khắp phòng, Kevin mơ hồ chớp mắt nhìn cô gái đang nằm ngủ ngon lành, đầu còn vô tư gác lên bàn tay anh rất tự nhiên. Anh như hóa đá, mở căng mắt ra nhìn cho kỹ để chứng minh bản thân không nhìn lầm. Tại sao cô lại nằm ngủ ở đây? Chẳng phải đêm qua lúc nghe xong lời tỏ tình của anh thì cô đã chạy như bay ra khỏi phòng hay sao???

Ánh mắt anh như sáng lên, tim bất giác cũng lệch một nhịp. Hay là, lúc anh ngủ quên mất, cô đã vào đây canh chừng anh tới sáng?

Khóe môi chợt cong lên, bàn tay vô thức chạm vào những sợi tóc mượt như nhung của cô, mân mê, ánh mắt trở nên dịu dàng, ấm áp lạ thường. Cho đến khi người kia có lẽ cảm nhận được luồng khí nóng trên tay anh, liền giật mình cử động, mắt mơ màng mở ra, ngái ngủ nhìn anh:

“Kevin! Anh dậy rồi à?”

Anh ngẩng người nhìn cô dụi dụi mắt trước mặt mình, lòng không tránh khỏi xúc động, buột miệng cất tiếng:

“Em mới đến sao?”

Quay mặt đi chỗ khác, anh không dám hỏi có phải đêm qua cô ở lại đây với anh đến sáng hay không? Tuy rằng miệng thì hỏi ngược lại, nhưng trong lòng lại mong rằng cô lên tiếng thừa nhận đêm qua là cô không về nhà, ở đây chăm sóc anh đến sáng!!!!

Bị anh hỏi bất ngờ, nhất thời cô không phản ứng kịp, mơ hồ hồi tưởng lại việc xảy ra đêm qua, liền e thẹn trả lời, mắt cũng không dám nhìn anh, cất giọng ngại ngùng:

“Không, em... em ở đây từ tối hôm qua rồi. Chỉ là, lúc đó... anh đang ngủ, nên không biết em vào đây thôi!”

Nhìn thấy khuôn mặt kia đỏ lên, anh ngỡ rằng cô phát sốt, theo quán tính liền đưa tay lên trán cô, sốt sắng nói. Vốn dĩ cũng quên mất cả dự định ban đầu sẽ làm lơ đi người con gái kia như đêm qua anh vẫn nghĩ.

“Sao mặt em đỏ vậy? Sốt rồi sao?”

Hai má cô đã đỏ nay tiếp xúc trực tiếp với bàn tay anh còn liền trở nên nóng ran hơn nữa. Lạ thật, xưa giờ hai người vẫn có cử chỉ thân mật như thế mà đâu có sao? Ấy mà bây giờ chỉ ánh nhìn của anh thôi cũng khiến cô trở nên ngại ngùng:

“Không... anh nằm nghỉ đi! Em rót nước cho nhé!”

Cô gỡ tay anh ra, lật đặt đứng dậy nhưng ngay tức thì đã bị anh giữ chặt lấy cổ tay, kéo cô ngồi xuống. Trái ngược với suy nghĩ của cô, Kevin không có vẻ gì là bức tức, hay giận dỗi gì cô cả, chỉ cười khổ, nhưng giọng vẫn trầm trầm lãnh đạm, không tí cảm xúc:

“Jessica, thật ra...”

Phương Nhã đảo mắt, môi mím chặt, khuôn mặt trở nên căng thẳng hơn rất nhiều. Không cần nói cũng đủ biết anh sẽ nhắc đến vụ việc của đêm qua. Rốt cuộc cô vẫn chưa thổ lộ tình cảm với lòng mình, sao có thể để anh mở miệng nói thêm gì nữa chứ. Vốn dĩ cô dự định sẽ lấy lại tinh thần rồi mới nói, nhưng bây giờ xem ra cô phải nói càng sớm càng tốt, nếu không sẽ làm cho anh đau lòng. Nghĩ đến thế liền cúi đầu, định mở miệng giải thích thì...

“Xin lỗi em, hãy xem như tối hôm qua em chưa nghe gì cả. Lời anh nói, em không cần bận tâm nữa, hãy như bình thường, chúng ta vẫn là anh em tốt!”

Cô trợn mắt nhìn anh, vẫn giọng nói dịu dàng đó, nhưng thông qua đôi mắt lạnh lùng của anh lại có phần rất buốt, lạnh giá đến vậy. Hai tay nắm chặt, tim nhói lên, anh đã giận cô rồi! Là cô đã làm cho anh giận, anh buồn! Đúng không?

“Kevin...”

Giọng cô như vỡ ra, ánh mắt đau đớn nhìn anh. Nhưng sâu trong đôi mắt của Kevin, thì biểu hiện của cô chỉ là sự thương hại, môi cười nhạt, buông một câu lạnh lùng:

“Về đi, ở đây còn có y tá lo. Anh không đến mức tàn phế cả tay chân, không cần em thương hại!”

Cộp!

Chiếc vali nặng nề chạm vào nền đất, ngoan ngoãn di chuyển theo từng bước chân của Quốc Thịnh. Anh thở dài, xem ra chuyến đi này về công việc chỉ chiếm 2%, còn 98% còn lại là suy nghĩ cảm giác của bản thân. Chỉ ở lại khoảng ba ngày, mà tâm trạng anh còn nặng nề hơn lúc ở Việt Nam, chẳng tốt lên tẹo nào, còn trở nên tồi tệ hơn thế. Đáng lý, anh dự định sẽ ở lại đây vài ngày xem như là giải khuây, giảm stress 1 tí. Nhưng xem ra anh phải về nhà thôi, càng ở lại đây, anh lại càng nhớ đến Phương Nhã nhiều hơn. Cảm giác hụt hẫng này làm anh không thể nào chịu đựng nổi!!!!

1h anh sẽ lên sân bay, bây giờ chỉ mới 9h, còn dư thời gian để anh làm điều gì đó. Và anh nghĩ, có lẽ bản thân nên đến thăm Kevin một chút. Cũng có thể, đây sẽ là lần gặp cuối cùng!

Thanh toán xong tiền phòng khách sạn, anh điềm đi bước chân ra khỏi cửa, vẫy tay ngoắc chiếc taxi đậu sẵn bên ngoài, cất bằng giọng tiếng anh đến thẳng bệnh viện sáng giá của Seoul - ID clinic.

Bên ngoài, tiếng ồn ào của những cô y tá nói chuyện với bệnh nhân nào đó, giọng rất lớn, át cả lời nói ban nãy của anh vừa thốt ra. Phương Nhã ngáy người vài giây, sau đó liền nhú mồm hỏi lại:

“Anh... vừa nói gì?”

Kevin tỏ ra rất lạnh nhạt, mắt nhìn ra ban công nói:

“Bên hàng không đã thông báo với anh, vé máy bay đã có rồi. Chiều nay em hãy về Việt Nam, trợ lý của anh sẽ theo chăm sóc em một thời gian!”

“Cái gì? Sao nhanh thế?” - Phương Nhã trợn mắt kinh ngạc, quả thật cô đã từng mong mình có thể sớm về Việt Nam, nhưng tình hình lúc này sao cô có thể đi một mình, bỏ lại anh ở đây. Huống hồ gì, giờ cô không muốn nhớ quá khứ nữa. Cô muốn ở bên anh!

Anh im lặng không nói, chỉ với tay lấy hộp thuốc lá trên đầu tủ, mắt liếc xung quanh tìm kiếm hộp quẹt.

Cô nhú mồm khó chịu, nhìn đầu thuốc trên tay anh mà cảm thấy lòng se thắt lại, tay giật lấy điều thuốc, giọng đầy trách móc:

“Ở bệnh viện cấm hút thuốc đấy. Anh thế này còn muốn hút nữa sao?”

“Em đừng nhiều chuyện quá! Về và chuẩn bị hành lý đáp máy bay về Việt Nam đi!” - Anh không buồn lấy lại hộp thuốc trên tay cô, chỉ lạnh lùng gạt gồng, giọng điệu pha chút hờn dỗi - “Mặc kệ anh!”

Đôi mắt cô long lanh, xích đến gần anh, nắm chặt lấy bàn tay thô ráp nhưng rắn chắc ấy, môi nở một nụ cười ấm áp đầy dịu dàng:

“Kevin, em không trở về đâu! Anh ở đâu, em sẽ ở đó. Em sẽ không để anh một mình đâu!”

Khoảnh khắc nghe câu nói đó của cô, tim anh đập mạnh, mắt nhìn chăm chăm vào đôi tay bé nhỏ ấy nắm lấy bàn tay anh, giọng khàn khàn không tin được những gì vừa mới nghe được:

“Em...”

“Em yêu anh, Kevin!”

Ánh nắng hắt lên khung tấm kính trong suốt, rơi vào ngay đôi mắt sáng bừng long lanh của cô. Lòng anh ngẩn ngơ, cả người như hóa đá, chỉ có con tim đang bồi hồi nhịp đập hưởng thụ giọng nói đầy cương quyết nhưng ngọt ngào của Phương Nhã.

Anh không nghe lầm chứ?

Là thật sao?

Cô nói yêu anh, là thật sao?

“Em... nói gì..?” - Trong ánh mắt anh ngập tràn niềm vui sướng, thiếu điều chỉ muốn ôm cô thật chặt vào lòng. Thế nhưng anh vẫn không thể tin nổi, càng không ngờ nổi đó lại là sự thật.

Nhìn ánh nhìn ngây ngô của anh, cô cảm thấy lòng thật ấm áp, hai má chợt ửng hồng, cười tủm tỉm nói:

“Anh không nghe thì thôi. Em không nói lại lần hai đâu nhé!”

Bộp!

“Ái! Anh làm gì vậy????”

Kevin đỡ đầu không tin nổi vào tai mình, viễn cảnh trước mắt đẹp đến mức anh không dám tin, hai mu bàn tay vô thức nâng hai má cô, dí sát lại gần, khoe môi cong lên, cười hạnh phúc nói:

“Anh không mơ chứ? Em nói thật sao?”

Cô trừng mắt nhìn anh, phụng phịu chu mỏ, tay sờ lên đùi anh và... nhéo.

“Ái, đau quá! Em làm gì vậy?”

Kevin bất ngờ bị nhéo một cái đau điếng, liền ôm lấy đùi mình, thấy cô đang lườm anh một cái sắc lẹm:

“Nhìn đi nhìn đi! Anh đau như thế nghĩa là không mơ rồi!”

Anh thờ người, nhìn cô không chớp mắt. Được một lúc lâu sau đó, tay anh bỗng rắn chắc nắm lấy tay cô, dịu dàng kéo vào lòng, thủ thủ:

“Em đã nói rồi đấy. Từ giờ em là của anh, không được bỏ đi như tối qua nữa, rõ chưa?”

Dưới làn gió lồng lộng khẽ thổi qua khe cửa, môi Phương Nhã mấp máy cười hạnh phúc, không nói gì, chỉ vòng tay ôm lấy anh thay cho câu trả lời của mình.

Không khí trong phòng bệnh trôi qua lặng lẽ, cô và anh cứ ôm nhau như thế mãi, cảm nhận hạnh phúc đang đầy trong tim, cứ tủm tỉm cười mãi không thôi. Đến chừng một lúc lâu sau, Kevin mới quỵn luyến buông cô ra, đôi mắt nghiêm nghị nhìn cô, tra hỏi:

“Phải rồi, nếu em cũng có tình cảm với anh, vậy thì tại sao tối qua anh nói câu đó xong thì em lại bỏ chạy???”

Cô nhìn anh, môi cũng tắt ngấm nụ cười. Cảm giác kỳ lạ lại ùa về trong tâm trí, giọng nói của người con trai đó, liệu cô có nên nói với anh??? Có nên thú thật với anh suy nghĩ của mình, rằng cảm giác trong quá khứ cô đã có bạn trai???

Bất giác, cô lại nhớ đến người con trai hôm qua gặp cô và Thảo Nhi ngay thang máy tầng trệt. Lòng bồi hồi xao xuyến đến kỳ lạ. Chân mày cũng vì thế nhíu chặt vào nhau, suy nghĩ.

“Em thần thờ gì thế? Jessica!”

Bị anh lay mạnh, cô giật mình, mở to đôi mắt tròn của mình, nhìn anh đầy lúng túng:

“À, không... ”

“Em sao thế? Sao không trả lời anh?” - Anh cau mày, tay nắm chặt lấy tay cô, nghiêm giọng như đe dọa.

“Em... ” - Cô chớp mắt, thật khó nói quá, làm sao đây???

“Jessica!”

Kevin gầm lên, giọng rít qua kẽ răng, đôi mắt càng nhíu chặt lại nhìn cô. Nhìn thấy cô ấp úng như thế, anh không tránh khỏi bức mình, thế nhưng cảm giác bất an càng khiến anh lo lắng hơn, tay càng siết chặt lấy tay cô, bắt cô phải giải thích cho rõ.

Ngón tay cô cứng đờ vì bị anh siết chặt, bất đắc dĩ cô đành thú nhận, ráng hết sức tách khỏi bàn tay cứng cáp của anh, giọng lí nhí:

“Được rồi! Em nói!” - Cô từ từ ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt anh: - “Kevin, em đã dần nhớ lại quá khứ, hôm qua em bỏ chạy khỏi phòng không phải vì em chán ghét anh hay sợ hãi gì cả, chẳng qua là em nhận thức được một giọng nói của một người phát lên trong đầu mình, tiếng nói ấy... chỉ phát ra sau lời tỏ tình của anh vài phút.”

Phương Nhã nói ra, liền cảm thấy quai hàm anh bỗng cứng đờ, các cơ trên mặt căng dần, ngay cả hơi thở cũng trở nên khó khăn hơn. Nhìn anh như vậy, cô cảm thấy không đủ dũng khí để nói thêm phần sau nữa.

Nhưng trái với suy nghĩ của cô, anh chỉ nắm chặt lấy tay cô, lộ rõ trong đôi mắt niềm vui sướng thay cô, cười rạng rỡ nói:

“Thế là tốt rồi, rốt cuộc em đã nhớ được gì? Em có biết giọng nói đó là ai không? Là ba hay mẹ của em?”

Cô lặng lẽ nhìn vào đôi mắt anh thật lâu, sau đó nói: “Kevin, giọng nói đó là của một người con trai, có vẻ như... anh ta chính là người yêu trước đây của em!”

Dũng khí để nói ra những điều này thật khó, tuy nhiên cô vẫn có đủ dũng cảm để nói ra cho anh biết. Thế là cô một mạch nói hết những đoạn ký ức trong giấc mơ của mình, về một người con gái và giọng nói của chàng trai cứ mãi vang vọng bên tai mình.

Cô nhìn anh, thấy đáy mắt anh trở nên u ám, bàn tay cũng buông thõng tay cô ra, quay mắt liền sang chỗ khác, trầm tư suy nghĩ. Không khí cả hai cứ thế trầm mặc suốt cả buổi, không ai nói với ai câu nào, cứ thế thời gian trôi qua lặng lẽ.

“Kevin!” - Phương Nhã ái ngại nhìn anh, vài phút sau không chịu được đành phải lên tiếng trước: - “Kevin, anh đang nghĩ gì?”

Anh không trả lời, chỉ im lặng nhìn về hướng cửa sổ. Cảnh tượng lúc này trong mắt cô, anh chẳng khác gì đang hóa đá!

“Kevin!” - Cô nghiêng đầu nhìn anh, cảm thấy sự tình đã căng lên, bèn nắm tay anh trấn an.

Nhưng không ngờ, tay anh khi đó cũng siết chặt lấy tay cô, kéo vào lòng mình. Chỉ trong tích tắc, cả người cô đã nép hẳn vào lòng anh, ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, lắng nghe tim anh đang thổn thức:

“Con bé ngốc, chuyện quá khứ là quá khứ, hiện tại là hiện tại. Chẳng phải bây giờ người em yêu là anh sao? Còn chuyện người con trai đó có thật sự là người yêu của em hay không, anh không quan tâm. Tất cả đã qua rồi. Em giờ là của anh, có biết chưa?”

Phương Nhã thật sự rất xúc động, tay bắt giắc vòng qua ôm lấy anh, đầu ngả vào ngực anh, thư thả mỉm cười:

“Kevin, em... ”

Rầm!

Cánh cửa phòng bệnh đột ngột bị bật mạnh vào tường, bóng dáng một người đàn ông mái tóc đã điểm những sợi tóc bạc, râu quai nón, thân người toát lên nét oai phong kinh điển, khí chất ngùn ngụt bốc lên khiến ai nấy cũng phải khiếp sợ. Và đằng sau, là hai tên vệ sĩ đang cúi rạp đầu gần sát đất, ra về cung kính.

Bên trong phòng, đôi nam nữ ôm nhau đầm thắm cũng phải há hốc mồm kinh ngạc. Nhìn thấy tia nhìn sắc bén hình viên đạn của người đàn ông kia, cô và anh đành phải nhanh chóng buông nhau ra, lắp bắp không nên lời:

“Ba!”

“Chủ... chủ tịch!”

Phương Nhã tái mặt nhìn ánh mắt cuồng nộ của người đàn ông trước mặt mà không khỏi hoang mang, lo lắng. Cô đứng thật quá sơ ý, biết rằng ông hôm nay sẽ đến đây, thế mà lại vô tình để cho ông nhìn thấy cảnh tượng đầm thắm này. Cô thật là thê thảm!

Trước mặt, vị chủ tịch đã đứng tuổi nhìn cô với đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, tia lửa căm phẫn ngùn ngụt trong đáy mắt, khiến cô rùng mình, bất động. Nhưng cũng chính lúc đó, Kevin bên cạnh luôn nắm ngón tay của mình vào tay cô như tiếp thêm sức mạnh và niềm tin nơi người con gái anh yêu.

“Ba, tại sao ba lại đến đây?” - Kevin bình tĩnh, nhìn thẳng vào đôi mắt cuồng nộ của ba mình, nhưng trong lòng thì đang dậy sóng.

Nhìn thái độ thanh thoi của đứa con trai mình và hai bàn tay đang dính chặt vào nhau trước mặt như trên người, lòng ông bùng lên ngọn lửa tức giận, ra lệnh cho bọn bảo vệ đứng ở cửa ngoài tránh xa khỏi cánh cửa, để đề phòng những tên người làm nghe chuyện thị phi.

Liếc mắt một lượt qua vàng trán đang băng bó của Kevin, ông từ tốn ngồi xuống chiếc ghế sofa, nuốt cục tức vào trong lòng, cất giọng châm chọc:

“Còn yêu đương thắm thiết như thế, xem ra vẫn không bị nặng lắm. Thế nào, có phải tôi ở đây cản trở hai người làm việc không?”

Kevin thở hắt, tỏ vẻ mệt mỏi, nhưng khi nhìn sang Phương Nhã, ánh mắt anh lại biến thành sự yêu thương trìu mến, sức hút mạnh mẽ đến không thể cưỡng lại. Cô cũng nhìn anh cười khổ, rồi cũng nhanh chóng quay sang đối mặt với ông, giọng hơi run:

“Chủ, chủ tịch! Bác đừng nói vậy, con... con và anh ấy...”

“Không cần nói nữa, ta đã đặt sẵn vé máy bay về Việt Nam cho con rồi. Hãy chuẩn bị hành lý, sáng ngày mai phải đi rồi!” - Ông mỉm cười ngắt lời cô, giọng nói trở nên bình thường đến mức người nghe phải cảnh giác - “Chiều nay 3h, tự khắc tài khoản trong ngân hàng của con sẽ có đủ 50 triệu. Sao hả, biết làm gì rồi chứ?”

Từng giọt mồ hôi lạnh toát ra trên trán Phương Nhã, cô ngẩn người nhìn ông, toàn thân đông cứng lại, không thốt nổi nên lời. Về phía Kevin, anh tỏ ra rất tức giận, gồng mình ngồi thẳng dậy khiến cơn đau ở đầu bùng phát, nhưng vẫn không ngăn được âm thanh vút lên đầy phẫn nộ của mình:

“Ba nói gì vậy hả??? Ba tính làm gì cô ấy?”

“Jessica, tôi hy vọng cô biết điều. Nếu thông minh, hãy nhận lấy 50 triệu và biến khỏi cuộc đời của gia đình chúng tôi! Tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt con trai của tôi nữa!!!!”

Ngay lúc không khí trong phòng 503 chợt trở nên căng thẳng đến ngộp thở, bên ngoài hành lang lại im ắng lạ thường, hầu hết đều không có một bóng dáng người nào xuất hiện, thế nhưng đâu đó lại vang lên tiếng lộp cộp của bước chân đang đi tới. Ngã rẽ bên đối diện thang máy chợt xuất hiện bóng dáng Quốc Thịnh, anh - đang từng bước tiến về căn phòng của Kevin, lùi theo sau là chiếc vali dày cộm.

12. Chương 11: Giông Tố

” Jessica, tôi hy vọng cô biết điều. Nếu thông minh, hãy nhận lấy 50 triệu và biến khỏi gia đình chúng tôi! Tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trước mặt con trai của tôi nữa!!!!”

Giọng của vị chủ tịch vang vọng bên tai cô, làm tim chợt nhói lên, những ngón tay cứa chặt vào da thịt, đau rất.

” Bác ...” - Phương Nhã run người, dù cô biết trước giờ người đàn ông này không ưa cô, nhưng lại không ngờ ông có thể nói ra những lời xúc phạm người khác đến vậy. Khuôn mặt cô nóng lên, giọng nói kích động nhưng vẫn giữ cho thanh âm được từ tốn - ” Bác trai, con không nghĩ rằng sẽ lấy số tiền đó của bác. Con không phải là loại người đó!”

” Ba! Sao ba có thể nói những lời như vậy? Không phải con đã nói với ba rồi sao, cô ấy thật sự bị mất trí nhớ, ngay cả người nhà và bản thân cô ấy là ai cũng không còn nhớ, làm sao có thể đi đâu được chứ?”

Kevin hất tằm chắn sang bên, bực tức ngồi dậy, có lẽ vì động vết thương, nên khuôn mặt anh càng lúc càng trở nên nghiêm trọng, bắt giắc tay ôm lấy đầu, vết thương trên đầu bỗng toét ra một vết máu, thẩm đẫm chảy xuống vàng trán quần băng của anh.

” Kevin! Anh bình tĩnh một chút, mau nằm xuống đi, đừng cử động nữa. Để em gọi y tá!”

Nhìn thấy vết máu màu đỏ thẫm, cô hốt hoảng la lên, lao đến đỡ anh tựa vào thành giường, nhưng Kevin lại tỏ vẻ bất cần, quắc đôi mắt giận dữ của mình về phía ông, găng từng chữ:

” Ba! Tiện thể con cho ba hay, bây giờ Jessica đã là bạn gái của con rồi! Điều này sẽ không bao giờ thay đổi đâu!”

” Kevin, anh đừng kích động, vết thương chảy máu nữa rồi kìa, không được đâu. Y tá!”

Cô tái mặt nhìn vết thương toét ra trên đầu anh mà không khỏi đau xót, cuống cuồng đứng dậy chạy ra ngoài, nhưng cánh tay cô đã sớm bị anh giữ chặt, giọng có phần đanh thép, nói như ra lệnh:

” Không cần, em ở lại đây với anh!”

” Tôi biết, ngay từ lúc bước chân vào phòng này tôi đã sớm nhìn ra. Đúng là ác mộng, đường đường là một giám đốc của tập đoàn khách sạn Red nổi tiếng mà lại yêu đương nhăng nhit với đứa con gái không rõ nguồn gốc, không rõ lai lịch thế kia còn ra thể thống gì đây hả?” - Ông gầm lên, lúc này đã đứng trước mặt Kevin, đôi mắt hằn những tia đỏ nhìn chằm chằm vào thằng con trai mình, rồi lại uất hận quay sang Phương Nhã - ” Cô đúng thật là cáo già, đáng lý ra tôi phải tống khứ cô đi từ hai năm về trước rồi, nể tình cô bị mất trí nhớ, thế nên tôi mới nhân từ để cô ở lại. Nhưng không ngờ chính vì một phút nhân từ của tôi mà khiến sự việc thành ra thế này, ngay cả thằng con quý tử của tôi cũng bị cô làm cho lú lẫn mất, lời của tôi nó cũng không nghe lời. Quả thật cô không đơn giản!”

” Ba!”

Kevin tức giận gào lên, đôi mắt anh đã sớm đỏ hằn những tia máu giận dữ, nhưng khi thấy thân người Phương Nhã run lên, thì đáy mắt anh liền trở nên hoảng loạn, xót xa, tay vô thức ôm chầm lấy tay cô kéo vào lòng mình, giọng trở nên lo lắng tội độ:

” Jessica, em không sao chứ? Đừng nghe ba anh nói bậy, đừng nghe gì cả. Được không?”

Cả người Phương Nhã lạnh ngắt, cô uất ức đến không nói nổi thành lời, bờ ngực phập phồng theo hơi thở, cô cắn răng chịu đựng bấy nhiêu năm qua, dù có bị ba và mẹ Kevin xem cô không ra gì, sỉ nhục, mắng nhiếc cô cũng không sao. Vì cô hiểu, cô thật sự là người không rõ lai lịch, không rõ nguồn gốc, không thể là người xứng đôi vừa lứa với một giám đốc giàu có có đủ tiền tài địa vị như anh. Thế nhưng, lúc này lời nói của ông đã khiến cô lên tới đỉnh điểm rồi, sao có thể xúc phạm người khác đến như vậy????

Cô hướng đôi mắt run rẩy của mình, nhìn thẳng người đàn ông trước mặt, giọng lạc hẳn đi:

” Bác trai, con biết hai năm qua bản thân đã thành gánh nặng của Kevin, con rất cảm kích và biết ơn anh ấy. Bây giờ con đã bình phục về thể trạng, có thể tự mình tìm kiếm quá khứ được. Con sẽ không làm phiền anh ấy nữa đâu” - Nói rồi cô nhìn qua anh, mỉm cười - ” Con sẽ chứng minh cho bác thấy, không phải con muốn trèo cao, cũng không phải muốn chia rẽ tình cảm hai cha con bác gì cả. Chỉ đơn giản con thật sự muốn ở bên anh ấy mà thôi. Nên rồi sẽ có một ngày, bác sẽ gạt bỏ những thành kiến đó về con!”

” Jessica!”

Đáy mắt Kevin tràn ngập sự xúc động, anh thở phào, khóe môi cong lên hạnh phúc. Ban nãy câu nói của cô còn làm anh lầm tưởng rằng cô sẽ rời xa anh, ai ngờ đâu câu nói sau đó lại làm anh xúc động đến vậy. Điều này chứng tỏ rằng cô đã thực sự xem anh ở cương vị một người bạn trai, lòng cảm thấy vui mừng đến không thốt nổi nên lời, tay vô thức siết chặt lấy bàn tay bé nhỏ của cô, tự hứa với lòng từ đây về sau sẽ không bao giờ buông ...

Lời nói của cô đầy cương quyết, rắn rỏi như vậy chỉ đủ làm Kevin xúc động, thế nhưng trong con mắt ông chỉ là giả vờ đóng kịch, khe hờ một tiếng, cười lạnh:

” Tôi sống ở đời mấy chục năm nay, gặp biết bao nhiêu người, cũng ném được bấy nhiêu lòng dạ đàn bà. Cô là con người như thế nào, tôi có thể nhìn ra!”

Thanh âm ông sắc bén cửa thẳng từng đường lên người Phương Nhã, sau đó liền quay sang đứa con trai của mình, hạ giọng nói khi thấy anh chuẩn bị mở miệng nói giúp cô:

” Đừng kích động như thế, lo cho bản thân mình trước đi. Phải biết giữ sức lực để rồi còn đấu với tôi nữa chứ!”

Ông vừa nói vừa đưa tay bấm nút vào cái chuông gần thành giường, kêu gọi bác sĩ, môi nhếch lên cười nhạt, khinh khi nhìn Kevin lẫn Phương Nhã.

Bên ngoài cửa, bóng dáng của Quốc Thịnh như hoàn toàn bất động. Anh đứng lặng người, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp đến khó hiểu khi vô tình nghe được toàn bộ cuộc đối thoại của ba người trong phòng bệnh. Đôi mắt anh như phủ sương mù, hai hàng chân mày cũng vì thế mà nhíu lại, đột nhiên anh cảm giác được hơi thở mình đang bị đè nén đến kỳ lạ.

Không ngờ mọi việc lại phức tạp như thế. Bất giác lòng anh lại dấy lên niềm thương cảm cho cô gái, không ngờ rằng bản thân cô đã bị mất trí nhớ, nay còn phải chịu sự sỉ nhục từ ba của người yêu mình. Thật đáng thương!

Không khí trong phòng trở nên yên tĩnh lạ thường, anh cũng đứng yên một chỗ bên ngoài, biết rằng với tình cảnh hiện giờ không thích hợp để anh vào chào hỏi. Đến khi anh nghĩ rằng mình đành phải đi thì lúc này hai cô y tá từ xa chạy đến vô cùng gấp gáp, mở tung cửa ra vào thẳng bên trong phòng ...

Một cô y tá khi vừa nhìn thấy vết máu trên đầu Kevin đã kêu lên thẳng thốt, sau đó liền quay sang nói với hai người đang đứng trời trồng ở đó:

” Chủ tịch Nguyễn, cô Jessica, làm phiền hai người ra ngoài để chúng tôi băng bó vết thương!”

Kevin ái ngại nhìn ba mình và cô, rồi lại liếc mắt nhìn sang cô y tá tỏ vẻ không bằng lòng, khi anh chuẩn bị hé môi lên tiếng thì cô lại nói:

” Kevin, anh nghe lời cô y tá băng bó vết thương cho anh. Em và chủ tịch một lát nữa sẽ vào thăm anh!”

Ba anh khẽ hừ tức giận khi nhìn thấy cảnh đầm thắm trước mắt, không nhin được liền quay lưng ra khỏi phòng. Cô cũng vì thế mà theo sau ông, lòng hoang mang lo lắng.

Anh thở dài, lòng rối bời không hiểu vì sao. Có lẽ vì anh lo sợ, một khi có khoảng thời gian để ba mình nói chuyện với cô, nhất định vẫn sẽ là những câu nói khinh thường, không mấy lọt tai của ông dán chặt lên người anh yêu. Cứ như vậy, nhìn cô đau khổ, anh làm sao chịu đựng nổi.

Bên ngoài, Quốc Thịnh đã kịp thời tránh sang một bên, đứng ở góc khuất mà cả hai người đều không phát hiện. Để rồi giật mình khó hiểu khi tại sao bản thân anh lại trở nên vô công rồi nghề đến mức này, theo dõi người khác nói chuyện????

” Cô theo tôi, gần bệnh viện có một quán nước, tôi và cô vào đó nói chuyện!”

Giọng ông trầm xuống, mang theo âm thanh nhộn hoắt khiến người nghe không thể chối từ. Cô mím chặt môi, dù lòng có uất ức cỡ nào cũng đành phải nuốt vào trong cổ họng, ngoan ngoãn đi theo ông như một con rối:

” Dạ!”

Trước khi đi, cô còn ngoảnh đầu lại nhìn vào cánh cửa phòng bệnh của anh đóng lại, lòng tự nhủ sẽ không để anh phải lo lắng vì mình nữa, nên tự động đưa tay vào túi, tắt nguồn luôn điện thoại.

Quán Dadong sát bên cạnh bệnh viện vốn dĩ là một quán cafe nổi tiếng với cấu trúc kín đáo và không gian thoáng mát, với bất cứ ai vào đây cũng dễ dàng kiếm cho mình một không gian riêng thoải mái. Vì vậy khi bắt đầu bước chân vào quán cafe này, chủ tịch Nguyễn đã chọn một góc khuất sâu tuốt bên trong, ngồi xuống chiếc sofa mềm mại, vừa lật quyển menu vừa mỉm cười, từ tốn nói chuyện với cô:

” Jessica, cô muốn uống gì, cứ gọi!”

Kevin cầm điện thoại, gọi điện mãi vào số di động của cô, nhưng rốt cuộc cũng chỉ vang vọng đầu dây bên kia một tiếng tút dài đến lạnh lòng.

Tâm trạng anh rối bời, hoang mang cực độ. Từ lúc anh đã băng bó xong xuôi thì đã không thấy tăm hơi cô và ba anh đâu, lòng đột nhiên thấy sợ, lẽ nào ông đã làm gì cô ấy rồi. Nhân lúc anh không ở cạnh, thì lại tìm cách chia rẽ anh và cô sao???? Ông muốn làm gì người anh yêu đây?? Chỉ cần nghĩ đến việc ông dùng những lời lẽ chỉ trích cay nghiệt đối với cô, tìm anh đã cảm thấy bị bóp nghẹn không thể thở được rồi.

Vào thời khắc này, anh thật không chịu đựng nổi mà muốn lao thật nhanh ra đường, chạy đi tìm kiếm cô cho bằng được.

Nhưng vừa bước ra cửa, anh đã bị ba bốn tên bảo vệ của ba mình chặn lại:

” Cậu chủ không được ra ngoài đâu ạ! Ông chủ đã dặn không được phép để cậu ra khỏi phòng dù chỉ một bước!”

Kevin cảm thấy như trong người có ngọn lửa đang sôi sục, anh nghiến răng kin kít, siết chặt quai hàm, tức giận đưa tay nắm lấy cổ một tên bảo vệ, quát lên:

” Liệu hồn tránh ra cho tôi, anh có còn coi tôi là cậu chủ nhà này không hả???”

Tức thì, hai ba tên bảo vệ liền xông tới, kéo anh khỏi gã bảo vệ kia, lập tức đẩy anh vào phòng, khóa chốt cửa lại. Kevin tuy sức lực mạnh mẽ đến mấy cũng không thể đấu lại với bốn tên bảo vệ chuyên nghiệp được đào tạo kỹ càng như thế. Mặc cho anh kích động gào lên, đập cửa rầm rầm, họ vẫn ung dung với vẻ mặt bình thản, tiếp tục giữ nhiệm vụ canh cửa:

” Xin lỗi cậu chủ!”

” Mở ra, tôi ra lệnh cho các người mở cửa ra. Tôi phải kiếm Jessica, lũ khốn các người mau mở cửa ra cho tôi!!!!”

Đáp lại âm thanh cao vút của anh và tiếng đập cửa dữ dội đầy kích động, vẫn chỉ là một bầu không khí im lặng đến rùng mình, đáng sợ.

Nhìn thấy bóng dáng Phương Nhã và ông chủ tịch Nguyễn đi đằng trước, Quốc Thịnh vô thức, đi theo họ như thôi miên, cho đến khi đặt chân bước vào quán cafe sang trọng, anh mới như sự tỉnh, thảng thốt bản thân mình sao lại nhiều chuyện đến như thế???

Trong khoảnh khắc, mắt anh liếc nhìn chiếc bàn ở phía xa, bên trong cùng, cô đang mím môi căng thẳng nhìn người đàn ông trước mặt, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, chứng tỏ cô đang chịu sự áp lực đàn áp. Nhìn dáng dấp quen thuộc kia, anh chợt nhận ra bản thân đã bị cô thu hút từ lúc nào, lòng lúc này chỉ muốn tìm hiểu xem rốt cuộc hai năm trước, người con gái này đã xảy ra chuyện gì!

Anh ngồi nhanh vào một chiếc bàn gần đó, dù không gần nhưng đủ tầm để nghe rõ những chuyện của đối phương.

” Jessica, cô nói xem, tôi phải chi bao nhiêu tiền cô mới chịu buông tha con trai tôi?”

Người đàn ông ngồi nhâm nhi tách trà, cất giọng lạnh lùng nhìn cô, tuy nhiên môi lại nở một nụ cười khinh bỉ, nhưng âm thanh vô cùng gai góc, sắc nhọn đâm thẳng lên người Phương Nhã:

” Đừng nghĩ đến chuyện sẽ từ chối tôi thêm một lần nữa. Cô nên hiểu rõ bản thân mình hiện giờ là ai. Jessica! Hừ Cái tên này, thân phận này, tất cả cũng đều một tay đưa con trai ngu ngốc của tôi tạo cho cô thôi.” - Ông nhíu mày, động tác hết như Kevin, nhưng sâu trong đôi mắt lại ẩn hiện tia nhìn đầy hiểm ác - ” Nó nhất thời say nắng, không rõ bản thân mình đang làm gì. Nhưng tôi thì biết, chỉ một thời gian ngắn không thấy cô, tự khắc nó sẽ quên ngay, và biết hành động lúc này là ngu xuẩn!”

Quốc Thịnh tay cầm ly trà bỗng run lên, anh không nghĩ rằng thân phận và cái tên Jessica này hóa ra là giả, cô gái này vốn dĩ chỉ là một người sống không hề có quá khứ. Bất chợt, huyết quản trong người anh như sôi sục lên, càng nghe những cuộc đối thoại, anh càng cảm thấy thân người mình như căng lên, hồi hộp theo dõi từng lời một, không bỏ sót câu nào.

Nhìn ly cafe trên bàn được cô khuấy đều, lòng Phương Nhã như cuộn sóng, muốn tràn vào bờ nhưng mãi vẫn không đến được bờ. Hít một luồng khí lạnh, cô lễ phép đáp lại, giọng rõ ràng rành mạch, cổ tỏ ra bình thường nhất có thể:

” Bác trai, bác lầm rồi! Tình cảm con dành cho anh ấy là xuất phát từ trái tim, không hề giả tạo. Quá khứ có nghĩa là gì, điều đó không thể chứng minh được hạnh phúc thật sự của con trai bác, quan trọng nhất là con yêu anh ấy, và anh ấy cũng vậy. Chẳng lẽ bác cho rằng, quá khứ của một con người đáng để đánh đổi hạnh phúc hiện tại của con trai bác hay sao???”

” Hahaha!” - Giọng cười của ông man rợ khiến Phương Nhã giật mình, ngay cả Quốc Thịnh ngồi gần đó cũng cảm thấy lạnh sống lưng - ” Cô thật ngây thơ, ngây thơ đến mức tự phụ!”

Nhìn nụ cười nham hiểm của người đàn ông trước mặt, cô bỗng thấy tức ngực đến khó thở, không kiềm chế được đành buột miệng hỏi:

” Bác nói vậy là ý gì?”

Ông xoáy sâu đôi mắt vào cô, ngón tay gõ từng nhịp lên bàn, thanh thoi nói như đã nắm chắc được phần thắng:

” Cô nghĩ con tôi yêu cô thật sao? Chẳng lẽ cô ngây thơ nghĩ rằng chừng ấy việc nó đã làm cho cô, là bằng chứng rằng nó yêu cô sao?”

Ruột gan cô bỗng nóng như lửa đốt, từng lời nói của ông, rõ ràng mạch lạc đến mức cô cảm thấy nghẹt thở, thật tình không muốn nghe tiếp nữa!

” Từ nhỏ đến lớn, những đứa con gái xung quanh nó đều bị vẻ đẹp lãng tử đào hoa của nó thu hút, hễ thấy nó đối xử tốt với ai, người đó đều lầm tưởng rằng bản thân mình được lòng hoàng tử, một bước muốn làm phượng hoàng. Cô cũng như bọn họ, đều tự phụ không biết lượng sức mình, tại sao không biết nhìn lại bản thân rồi hãy trèo cao???”

Cô ánh mắt có hơi động đậy, nhưng chẳng lâu sau lại trở nên vô cùng bình tĩnh, ung dung đối đáp:

” Con tin anh ấy!”

Nói rồi cô đứng lên, khách khí nói với ông một câu cuối cùng:

” Xin phép bác, con phải về lại bệnh viện. Kevin không thấy con nhất định sẽ lo lắng!”

Âm thanh cao vút của ông kéo lên tới tận mang tai, khiến đôi chân đứt khoát của cô vừa mới thoát đứng dậy đã vội sững lại, bàng hoàng quay phắt lại, nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mặt:

” Cô nghĩ rằng bản thân mình là lọ lem trong cổ tích sao? Hai năm trước, nếu như người mà cô đụng phải không phải là chiếc xe của con tôi, thì có lẽ bây giờ cô vẫn chỉ là một cô gái xấu xí với nửa khuôn mặt bị biến dạng. Tuyệt đối sẽ không phải là một đứa con gái xinh đẹp của ngày hôm nay đâu. Chẳng lẽ cô vẫn chưa hiểu, làm người đừng nên quá tham lam hay sao?”

Cô bấu chặt tay mình, ngăn cơn phần nộ sắp chực trào trong lòng. Cảnh tượng đó, bao năm qua cô chưa từng dám quên, chưa từng cho phép bản thân mình được phép quên. Từ lúc cô tỉnh dậy, ai cũng nói rằng trước khi phẫu thuật cô rất xấu xí, nếu như không may mắn đụng phải anh, không phải anh chấp nhận điều trị phẫu thuật gương mặt cho cô... thì sẽ không có Jessica của ngày hôm nay!

Cô gái xấu xí với gương mặt bị hủy hoại phân nửa khuôn mặt, như không ngừng ám ảnh, cảnh báo rằng quá khứ của cô nhất định rất đau đớn.

Điều này, không chỉ là bảo cô hãy thức tỉnh, còn nhắc nhở cô rằng ... tuyệt đối cô không phải là cô gái xứng với Kevin!

Cô không xứng với Kevin!

Hoàn toàn không xứng ...

Chầm chậm, chầm chậm quay đầu lại, cô từng bước tiến ra phía cửa, mỗi bước ngày càng nhanh hơn, ra khỏi nơi này, cô nhất định phải ra khỏi nơi này, thật nhanh!

Trong một góc khuất, bóng dáng vị chủ tịch mỉm cười nhâm nhi tách cafe, tận hưởng cảm giác chiến thắng ...

Cũng ngay tại nơi đó, cách một chiếc bàn, Quốc Thịnh ngồi đó, toàn thân đông cứng, đôi mắt thần thờ nhìn về khoảng không trước mặt, không một ai nhận ra, sắc mặt anh ngày càng tối sầm, khuôn mặt trở nên trầm trọng, mồ hôi lạnh ứa ra đầy người.

Tách!

Giọt nước cafe màu nâu sẫm thấm ướt tay anh, hơi nóng ngùn ngụt bốc lên, khiến cả tay anh sưng đỏ, in hằn những gân xanh nổi đầy. Trong đầu anh lúc này chỉ là vô số những câu nói được lặp đi lặp lại của chủ tịch Nguyễn, vốn không hề để ý đến ly cafe nóng đã bị đổ lên bàn tay của mình ...

“Hai năm trước, nếu như người mà cô đụng phải không phải là chiếc xe của con tôi, thì có lẽ bây giờ cô vẫn chỉ là một cô gái xấu xí với nửa khuôn mặt bị biến dạng ... ”

Xưa kia là cô gái xấu xí, vậy chẳng lẽ khuôn mặt bây giờ là do phẫu thuật thẩm mỹ mà ra hay sao????

Cô gái xấu xí ... nửa khuôn mặt bị biến dạng ... !!!!!

Lại mất đi trí nhớ, hơn nữa cô cũng lại là người Việt ...

Hèn gì, anh lại cảm thấy cô thân thuộc đến vậy. Giọng nói của người đó, nhất quyết không bao giờ anh quên được...

Ồ đời, không thể lúc nào cũng trùng hợp như thế. Nhất định không phải là trùng hợp ... nhất định ...

Tim anh dường như bị ai đó bóp nghẹn, bờ ngực càng từng tức, khó chịu ... đôi mắt trở nên vô cùng hoảng loạn, đảo liên tục xung quanh tìm kiếm ...

Rầm!

Tiếng đập bàn vô cùng lớn đến mức khiến cả quán đều kinh ngạc ngoài đầu nhìn, mắt tỏ rõ khó chịu nhìn về phía cuối vách tường ...

Quốc Thịnh như sực tỉnh, dùng toàn bộ sức lực phóng như bay ra ngoài, nhưng rồi nhanh chóng bị một lực kéo thật mạnh, kèm theo là thanh âm của một cô gái nói tiếng hàn.

Thần thờ xoay đầu lại, anh bắt gặp khuôn mặt của cô gái phục vụ, tay búi chặt lấy cánh tay anh tỏ ý đòi tiền, cuối cùng anh dùng bàn tay run rẩy của mình lôi từ trong túi ra số tiền, nhét vào tay cô gái rồi cuống cuồng lao thật nhanh ra cửa.

Anh không phải bị ảo giác?

Giọng nói mà anh đã nghe được từ người con gái Jessica kia, đích thị là Phương Nhã của anh!!!

Ông trời thật trớ trêu, cho anh gặp lại cô ... nhưng khi đứng ở trước mặt, cự ly gần nhau như thế, anh lại không nhận ra được người con gái anh vẫn yêu!!!

Siết chặt quai hàm, anh gồng mình dùng hết sức lực lao ra ngoài, tìm kiếm bóng hình người con gái vừa mới khuất dạng. Bất chợt, tim anh đập mạnh, cảm giác cảnh báo cho anh biết rằng ... cô gái Jessica kia đích thị là Phương Nhã của anh, là Phương Nhã!!!!

” Phương Nhã!!!”

Quốc Thịnh điên cuồng gào lên, đứng giữa biển người qua lại, sống mũi cảm thấy cay cay, nhưng không tài nào nặn nổi một giọt nước mắt.

Trong khoảnh khắc, bốn bề xung quanh, mọi người đều đứng lại, hướng mắt nhìn về nơi phát ra tiếng hét đầy đau đớn kia. Quốc Thịnh sững người, trợn trừng nhìn về phía trước, mái tóc uốn cong bồng bềnh trong gió, tà váy trắng khê đung đưa như trên người, Quốc Thịnh nghẹn ngào, anh thấy rồi! Anh thấy cô rồi ...

Từ phía xa, Phương Nhã xoay đầu lại, hai hàng nước mắt chảy dài chưa kịp khô nay lại một phen chết đứng khi một lực mạnh từ đầu lao tới, ôm chầm lấy mình, cả người run rẩy, môi nghẹn ngào:

” Phương Nhã, tìm được rồi! Anh tìm thấy em rồi!”

Lòng ngực anh như nổ tung, siết chặt lấy thân hình mảnh mai, cố ép chặt người con gái đó vào lòng mình, giọng nghẹn ngào, đứt quãng, tay càng ôm chặt lấy cô hơn.

Phương Nhã đỡ cả người, vòng tay rắn chắc đầy mạnh mẽ của người con trai lạ mặt ghì siết lấy mình đến nỗi cô cảm thấy nhói đau. Hiện thực trước mắt khiến cô không khỏi bàng hoàng, mắt trợn trừng hoảng hốt:

” Anh ... anh làm gì vậy? Buông ... buông ra!”

Cô vùng vẫy, dùng hết sức lực đưa hai tay đẩy bờ ngực anh ra khỏi mình, cảm thấy dường như sắp nghẹt thở đến nơi, không chịu nổi liền hét lên đầy hoảng loạn. Thế nhưng vòng tay cường bạo ấy quyết không buông cô ra, cứ thế mà siết càng lúc càng chặt.

Mãi một lúc sau trấn tĩnh lại, Quốc Thịnh mới nhận ra thân hình mảnh mai kia đang run rẩy, anh mới hoảng loạn buông cô ra, nhưng đáy mắt vẫn tràn đầy sự kích động, hai tay nắm chặt lấy vai cô như sợ rằng chỉ cần sơ suất một chút thôi, người con gái kia sẽ bỏ anh mà đi mất.

” Xin lỗi ... xin lỗi em, anh kích động quá , cho nên ...”

Chát!

Sắc mặt Quốc Thịnh tái xanh, một bên má trái lặng lẽ nhận lấy cái tát như trời giáng từ Phương Nhã. Anh ngậy dại nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của cô mà không khỏi bàng hoàng. Cô ... tát anh?

” Đồ xấu xa, ai cho phép anh ôm tôi. Tôi là Jessica, không phải là Phương Nhã gì cả? Anh có bị điên không vậy??”

Cô rơm rớm nước mắt, trừng mắt nhìn người con trai trước mặt mà không tránh khỏi ghê tởm. Vài giây trước, tâm trạng cô vô cùng nặng nề khi nghĩ đến chuyện của cô và Kevin, thì bây giờ lại gặp phải một tên tâm thần, tự động ôm chầm lấy cô như thế. Hôm nay là cái ngày gì vậy???

Cô uất ức nhìn chằm chằm vào anh thật lâu, đến lúc sau mới phát hiện, anh ta chính là người con trai hôm qua cô gặp ở thang máy:

” Anh ... anh là ...”

” Phương Nhã!!!”

Nhìn vào đôi mắt to tròn quen thuộc ấy, tim anh nhói lên, tận sâu trong lòng anh đang gào thét, cảm giác đang mách bảo người con gái trước mặt chính là Phương Nhã của anh, là người con gái bấy lâu anh tìm kiếm!!!

Thế nhưng, sao cô vẫn không nhận ra anh..?

Chúng ta, đã từng yêu nhau như thế!!!

Cố kiềm chế cơn phẫn nộ sắp trào ra, Quốc Thịnh chậm chậm ... chậm chậm tiến đến gần, khẽ đưa tay, sờ vào mái tóc lòa xòa trước mặt của cô, vén qua một bên ... tìm phút chốc cũng nhảy dựng, đợi chờ một cơ hội duy nhất chứng minh được cô chính là Phương Nhã...

Vết thương do phỏng nặng, từ bên má trái xuống phía cổ dưới, và một bên vai trái cũng bị phỏng nặng. Đó chính là vết tích để lại sau vụ tạt axit mà Cẩm Tú đã gây ra hai năm về trước. Những ký ức đó, những mảnh vỡ vụn vặt, những vết tích còn sót lại, tất cả đều như tái hiện lại trước mắt.

Tách!

Một giọt nước mắt khẽ rơi trên gương mặt Quốc Thịnh, anh run rẩy, nhìn chằm chằm vào vành cổ phía dưới của Phương Nhã. Vết sẹo lồi lõm in hằn trên cổ, chính là chứng minh duy nhất cô chính là Mai Phương Nhã!!!!

” Phương Nhã, em đúng là Phương Nhã rồi!”

Đôi mắt Quốc Thịnh đỏ ngầu, long lanh tia nhìn đầy vui sướng, mừng rỡ. Cuối cùng qua bao nhiêu thời gian, dù phẫu thuật gương mặt, cô vẫn còn lưu lại những vết tích bị phỏng năm đó trên người không xóa bỏ. Cũng chính vì vậy mà anh càng chắc chắn rằng cô chính là Phương Nhã. Nhìn vết sẹo bị che đi bởi chiếc áo kín cổ, lồng ngực anh như nổ tung, nghẹt thở.

Đứng dưới biển người rộng lớn, Phương Nhã kinh hãi hất tay người con trai trước mặt ra, cổ vùng vẫy mãi mà vẫn không thoát khỏi, liền bực bội trừng mắt nhìn anh:

” Anh làm cái gì vậy? Tôi không ngờ anh lại là ...”

Câu cuối cùng cô chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì đã bị anh nuốt mất trong nụ hôn cường bạo, anh siết chặt lấy cô, áp sát cả người cô ghì vào trong lồng ngực rắn chắc của mình, tham lam quần lười lấy môi cô, cổ tách bờ môi ngọt lịm kia để tiến sâu vào bên trong. Nhưng chưa kịp đưa lưỡi vào thì anh chợt nhối lên ở vành môi, thoát chốc mùi tanh của máu đã thoang thoảng nơi khóe miệng.

Tim anh nhói đau, nhưng vẫn cố gắng hôn lấy cô điên cuồng, kìm chặt cô đến không còn kẽ hở, mặc cho móng tay thon dài kia ghim chặt vào da thịt anh, bầu chặt đến hiện lên những vết hằn, vết sẹo... mà cứ cố chấp không chịu rời.

Cô đâm thùm thụp lên người anh, lại cắn thêm một phát lên môi anh, khiến máu rỉ ra, tràn vào trong khoang miệng. Đến lúc này cô mới bản thân nhận ra, bản thân mình không đủ sức để chống cự nữa, nhịn không nổi liền bật khóc.

Giọt nước mắt của cô, trong tích tắc khiến mọi hoạt động ban nãy của anh đều dừng lại. Ngỡ ngàng, đau đớn, anh chợt nhận ra mình đã làm cô sợ hãi, nhất thời liền buông tay ra, riu rít xin lỗi:

” Phương Nhã, đừng khóc! Anh xin lỗi, anh xin lỗi! Anh không cố tình làm em sợ đâu, đừng khóc!”

Anh vừa nói vừa đưa tay lên lau giọt nước mắt trên má cô, nhưng không nghĩ là càng làm cô thêm hoảng sợ, hất tay ra khỏi anh như hất thứ gì đó đáng ghê tởm, sắc mặt cô chuyển sang xanh mét khiến tim Quốc Thịnh không khỏi nhối lên.

Cô dùng hết sức lực vùng chạy thật nhanh, nhưng không cách nào thoát khỏi vòng kìm hãm của Quốc Thịnh, tay anh cứ nắm chặt lấy cổ tay cô không buông, siết chặt đến mức cô có thể cảm nhận được xương sắp gãy, nhất thời la lên:

” Đau quá, buông tôi ra. Anh bị điên rồi, tôi đâu có quen biết anh, huhu!! Đau quá, thả tôi ra, thả tôi ra đi! Kevin!!!!!!”

Nghe thấy cô kêu tên người con trai khác, hơi thở anh như bị nghẹn lại, tức ngực đến khó chịu. Hai năm rồi, không ngờ bóng hình của cô không còn chỗ cho anh nữa. Trong mắt cô giờ chỉ có Kevin - người con trai đã ở bên cạnh cô suốt hai năm qua. Tại sao lại như thế???

Đến khi trấn tĩnh lại, anh mới nhận ra cổ tay cô đã bị anh siết đến in hằn những dấu tay trên đó, liền giật mình buông tay ra, đau đớn nhìn cô, người con gái trước mặt anh, từ khi nào đã trở nên như vậy. Cô sợ anh đến thế sao???

Anh xoáy đôi mắt bị thương của mình mà nhìn cô, thật lâu. Dường như cô cũng bị đôi mắt buồn kia thu hút, nên đôi chân vừa muốn chạy liền bắt gặp ngay đôi mắt của anh, ngỡ ngàng đứng đó, lặng im như tượng. Bất giác, cảm xúc lạ lùng kia lại trỗi dậy, khiến cô trở nên hoang mang, lo lắng. Người con trai trước mặt rõ ràng là người lạ, thế mà cô lại có cảm giác như đã quen lâu lắm rồi...

” Làm ơn để tôi đi, chúng ta không quen biết nhau, tôi không phải là Phương Nhã gì cả. Tôi muốn về bệnh viện!” - Cố kiềm chế cảm xúc trong lòng mình, cô gắng từng chữ với anh.

” Sao có thể không biết được?” - Anh rít lên đầy kích động, nhưng thoáng bắt gặp ánh mắt sợ hãi của cô, anh liền hạ giọng xuống, hít luồng khí lạnh vào phổi, căng thẳng nói - ” Phương Nhã, em là Mai Phương Nhã, là người yêu của anh. Chúng ta đã từng rất yêu nhau nhưng chỉ vì một số chuyện hiểu lầm mà em xa anh. Hai năm qua anh cật lực tìm kiếm em, đi đâu anh cũng nhìn thấy hình bóng em, anh nhớ em đến phát điên được. Thế mà bây giờ gặp lại, em lại nói không nhận ra anh???”

Cô ngỡ ngàng, nhìn sâu vào đôi mắt đỏ cô biết anh không nói dối, thế nhưng mọi chuyện quá bất ngờ, cô không phản ứng kịp.

” Anh lắm người rồi, tôi ...”

” Không phải, anh không lắm. Giọng nói của em, cảm giác khi anh gặp em, tất cả đều nguyên vẹn như thuở ban đầu. Hơn nữa, em nhìn vết sẹo trên cổ em đi, cả vai trái em nữa, dù cho qua bao nhiêu thời gian anh cũng không thể nào quên. Tất cả gì liên quan đến em, những vết tích của vụ axit ngày hôm đó, em nghĩ rằng trên đời còn có người mang vết thương đúng nơi đúng vị trí như em hay sao? Em đã không còn là cô gái xấu xí bị hủy hoại phân nửa khuôn mặt của hai năm về trước nữa, nhưng em không thể không chấp nhận quá khứ của chính mình được!!!”

Nhìn thấy thái độ như chết sống của cô, anh càng bức xúc hơn, những dè nén bao lâu nay một lần tuôn trào ra hết:

” Hai năm qua đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra, nhưng anh không thể nào quên được em, không lúc nào là không ngừng tìm kiếm em nhưng ... em có biết em như biến mất khỏi cõi đời này không, anh sẽ không chịu đựng nổi mất nếu như em thật sự không quay về bên anh” - Nói đến đây, giọng nói anh nghẹn ngào, đôi mắt nhìn cô âm trầm, quyến luyến mãi không thôi - ” Phương Nhã, từ ngày đầu tiên chúng ta gặp lại nhau ở thang máy, anh đã nhận ra giọng nói của cô gái mà anh yêu nhất. Nhưng em biết không, anh cứ không ngừng tố giác bản thân, rằng chỉ là anh bị ảo giác, người trước mặt anh hoàn toàn không phải là Phương Nhã của anh, hoàn toàn không phải. Rồi cho đến hôm nay, anh sắp sửa lên máy bay về nước, trong đầu anh lúc đó chỉ có một ý nghĩ là gặp Kevin lần cuối cùng, chỉ đơn giản là đi thăm bệnh thôi. Nhưng không ngờ rằng ông trời lại sắp đặt để anh nghe được cuộc nói chuyện của em và ông chủ tịch kia, để anh theo em đến tận quán cafe và hiểu rõ toàn bộ sự thật. Thì ra em chính là cô ấy, em chính là Phương Nhã!!!”

Rào! Rào!

Cơn mưa từ đâu đột nhiên trút xuống như thác lũ, tạt những giọt nước mưa lạnh ngắt vào mặt cả hai người. Xung quanh, ai nấy đều hoảng loạn tìm kiếm chỗ trú, chỉ riêng bóng dáng hai người đổ dài trên mặt đất, đứng yên như tượng. Chỉ trong phút chốc, Phương Nhã ngỡ như con tim ngừng đập, mọi thứ xung quanh như mờ hẳn, giọng nói của anh xa dần, xa dần ... rồi cô chẳng nghe thấy gì nữa ...

Bàn tay cô vô thức sờ lên cổ, cô bàng hoàng nhận ra những gì anh nói về vết sẹo trên người mình cũng là những khuất mắc mà hai năm qua cô không ngừng lo lắng, sợ hãi...

Bầu trời trở nên tối sầm, sầm chớp đùng đùng kéo đến, lỗ tai cô ù đi không còn nghe thấy gì nữa. Trong đầu lại hiện lên, quanh quẩn mãi câu nói mà bấy lâu cô nghe được, giọng nói đó, mơ hồ, huyền ảo đến mức cô nghĩ là ảo giác ...

” Phương Nhã, hãy về với anh. Nơi này không thuộc về chúng ta, hãy trở lại như lúc xưa có được không? Cho dù em có hận anh, chán ghét anh, thì cũng đừng bao giờ rời xa anh nữa. Anh đã tìm được em rồi, nhất định sẽ không bao giờ buông tay em ra đâu!!!”

Quốc Thịnh gào lên, chống chọi với âm thanh mưa gió đang gào thét, anh chộp lấy tay cô, ôm chặt vào lòng mình, nói trong thổn thức. Phương Nhã cũng đứng đó, đầu óc trống rỗng ...

” Chỉ cần em không buông tay, anh nhất định sẽ không buông tay!”

Những giọt mưa nặng hạt cứ tạt xối xả lên mặt Phương Nhã, cô bàng hoàng, vỡ lẽ ra... giọng nói mà cô từng nghe trong giấc mơ, nghe trong tiềm thức bao lâu nay, chẳng phải cũng chính là giọng của người con trai đang đứng trước mặt cô hay sao???

Nước mắt cô chảy dài, bao cảm xúc lạ lẫm liên tục tràn về, khi giọng nói ấy cứ mãi văng vẳng bên tai, cô cảm nhận được con tim bị ai đó bóp nghẹn, đau nhói.

Anh chính là người con trai cô thường mơ thấy trong giấc mơ, nhưng mãi không thấy mặt hay sao?

Anh là người yêu cũ của cô, hai người khi xưa đã từng yêu nhau thắm thiết thật sao?

Bất giác, cô phát hiện ra rằng bản thân hai năm qua đã sống trong bóng tối, nhất thời nhìn thấy ánh sáng, liền không thể nào tiếp nhận được hiện thực trước mắt, cứ muốn vùi mình trong bóng tối, mãi không muốn

thoát khỏi ...

Người đứng gần cô, vừa gần lại vừa xa, có thật sự là bạn trai của cô không? Hai năm qua, anh luôn tìm kiếm cô thật sao?

Cô phải trở về ViệtNam, cô phải trở về bên anh sao? Vậy còn ...

Ào! Ào!

Mưa càng lúc càng dữ dội, phía trước mặt cô giờ chỉ là một màn trắng xóa, bất chợt ... cô nhớ đến Kevin!

Kevin! Cô không thể để anh ở lại một mình!

Nghĩ thế, cô liền vùng tay ra khỏi Quốc Thịnh, thật mạnh, anh nhất thời trở tay không kịp, loạng choạng lùi về phía sau và ... cô bỏ chạy, hai tay ôm đầu đau khổ, cứ thế không ngừng hét lên:

” Không phải, tôi không phải là Phương Nhã gì cả, tôi là Jessica! Là Jessica!!!!”

” Phương Nhã!!!!”

Anh gào tên cô, đuổi theo trong cơn mưa, thế nhưng cô vẫn chạy, dùng hết sức lực của mình để trốn khỏi anh. Cô đang trốn chạy hiện thực, trốn chạy quá khứ của chính mình ... chẳng lẽ quá khứ của cô bây giờ không còn quan trọng? Chỉ có ở bên Kevin, mới là điều duy nhất cô mong muốn hay sao?

Mặt anh trắng bệch, sắc mặt trở nên u uất, tối sầm, bàn tay anh run rẩy nắm chặt lấy tay cô, lòng chỉ mong cô đừng bao giờ trốn chạy nữa, đừng để anh phải đau khổ thêm nữa. Thời gian hai năm, là quá đủ rồi!!!

” Phương Nhã, anh xin em. Hãy nhớ lại đi, xin em hãy nhớ lại. Thà rằng em cứ chán ghét anh, cứ hận anh như ngày xưa, chỉ ít rằng trái tim em còn có anh... chứ không phải như bây giờ ... Phương Nhã!!!”

Sâu trong đáy lòng, anh như muốn gào thét thật to để trút hết gánh nặng này trong lòng, thế nhưng sao lời nói thốt ra ... chỉ có thể yếu ớt như thế, uất nghẹn như thế ... Phương Nhã, anh vốn không dám nghĩ, cô đã không còn yêu anh nữa ...

” Anh im đi, tôi không muốn nghe, không muốn nghe, không muốn nghe!!!!!!”

Cô đau khổ, lắc đầu nguầy nguậy, cả người như khụy xuống đất, hai tay ôm lấy đầu hét lên. Anh nhìn cô đau đớn, tim cũng như bị rạch vài nhát dao, lồng ngực tức khí khó chịu, anh không chịu nổi khi thấy Phương Nhã của anh không muốn chấp nhận quá khứ...

Tay anh vô thức sờ lên bờ cổ trắng ngần, miết nhẹ lên vết sẹo được cổ áo che khuất lại. Nhưng khi vừa chạm vào, cô liền hất tay anh ra, đôi mắt giận dữ gào lên, cảm phần nhìn anh như thể thấy một sinh vật lạ trước mặt mình:

” Đừng chạm vào tôi”

Cô run rẩy lùi ra xa, chân trượt dốc vì đường trơn, cứ thế theo đà nghiêng người về sau, loạng choạng ngã nhào xuống mặt đường thấm đẫm nước mưa. Rồi bất chợt ... một chiếc xe hơi từ xa lao đến ...

” Phương Nhã!!!!”

Giọng Quốc Thịnh như vỡ ra, kinh hãi thét lên. Trong tích tắc, trước mắt cô chỉ là một màn sương mù dày đặc, tối mịt ... cả người cứng đờ, nhìn thấy chiếc xe từ xa lao về phía mình, sợ hãi đến mức không thể cử động nổi, cổ họng cũng trở nên đông cứng, không cất nổi lời nào ...

Tiếng còi xe càng lúc một gần, đâm thủng màng nhĩ, như rạch một đường dài trước mặt đường. Cô nghe thấy toàn bộ âm thanh hỗn tạp, tiếng phanh còi xe và tiếng thét của Quốc Thịnh, hai chân cô mềm nhũn, ngay cả cử động cũng không thể ...

Két!!!!!!!

Tiếng va chạm lớn như chấn động cả bầu trời, xé toạc cả không gian. Phương Nhã dường như cảm nhận được bản thân được ai đó ôm chặt, lăn ra khỏi chiếc xe to lớn kinh khủng kia, và hòa cùng những nước mưa ... là thoang thoang một chút mùi tanh ... của máu.

Chiếc xe hơi đang trước đâm sầm lên lề đường, người tài xế bên trong bất tỉnh gục lên vô lăng. Tiếng còi xe kêu một tràng dài, inh ỏi giữa bầu trời u ám nặng hạt. Phương Nhã cố gắng nhoái đầu về sau, liếc nhìn xem ai đã đề lên người mình ... nhưng, trước mặt chỉ còn là màn đêm u uất, đen ngịt ...

” Phương Nhã, em đừng như vậy, anh không hề phản bội em ... hãy nghe anh nói, nghe anh giải thích. Tất cả chỉ là ...”

“ Cút đi! Tránh ra tôi ra, tôi ghét phải nhìn thấy anh! Hãy về với Cẩm Tú của anh đi, đừng bao giờ để tôi thấy mặt anh. Tôi căm ghét anh, tôi hận anh!!!!”

“Đừng đi, anh xin em! Hãy nghe anh nói, đừng bỏ đi, đừng trả thù như thế nữa. Được không em?”

“ Anh là gì mà bảo tôi đừng trả thù? Anh là chồng chưa cưới của Cẩm Tú, là người yêu cũ của tôi! Chúng ta không là gì của nhau cả, anh có tư cách gì mà bảo tôi đừng trả thù!”

” Mày nghĩ với bộ mặt lúc này của mày còn có thể quyến rũ được anh ấy sao? Thật ngây thơ, Quốc Thịnh yêu mày chỉ vì mày đẹp thôi! Nhưng bây giờ thì sao? Chắc chắn, xấu đến mức này rồi. Sau này sẽ không còn quyến rũ cướp bạn trai người khác được nữa!”

” Cẩm Tú, tại sao ... chúng ta là bạn cơ mà???”

” Nếu không phải vì Quốc Thịnh, tao có chết cũng không làm bạn với mày!”

” Khóc cái gì? Tất cả những đứa con gái trên đời đều đề tiện, tùy tiện lên giường với mọi đàn ông. Đừng ra vẻ thanh cao, là cô tự nguyện. Tôi không hề ép buộc!!!!”

” Phương Nhã, con hãy tự lo cho bản thân. Ba mẹ xin lỗi, từ giờ ba mẹ không thể ở bên con được nữa. Xin lỗi con!”

” Cô có phải là Mai Phương Nhã?”

” Rất tiếc báo với cô rằng, ba và mẹ cô đã bị bắt. Mời cô đến đồn cảnh sát để ...”

Những ký ức vụn vặt ngày càng hiện rõ, những cuộc đối thoại, những hình ảnh đau đớn xé nát tim gan cô lần lượt tái hiện lại trong đầu, cảm giác đau đớn đó ... hết như vừa mới xảy ra ngày hôm qua ...

Đầu Phương Nhã đau như búa bổ, những đoạn ký ức lần lượt hiện ra trong đầu, thoát ần thoát hiện, đan xen giữa thực tại và quá khứ ... Tất cả, như tràn về trước mắt.

Trong tiềm thức, cô nhận ra bản thân đã bị chìm trong bóng tối, bất chợt nhìn thấy lối ra, nhưng không cách nào đi tới phía trước khi đôi chân cứ mãi dính chặt, cứng đờ lại... Quá khứ, hiện tại ... đoạn ký ức trôi qua như đoạn băng quay chậm, hình ảnh người con trai cô đã từng yêu, và người con gái cô từng xem là bạn thân thiết nhất...

Cảm giác đau đớn giằng xé khi bản thân bị làm nhục. Nỗi đau đến cào nát tim gan khi chính cô bị người bạn thân nhất của mình tạt axit lên mặt. Tất cả... đều lần lượt hiện rõ ...

” Jessica! Con có sao không?”

Các khớp tay dần cử động, Phương Nhã mơ hồ nghe được có ai đó đang gọi mình, mi mắt nặng trĩu khó khăn lắm mới có thể mở ra, nhưng trong khoảnh khắc liền bị ánh sáng nhức nhối của ánh đèn phòng làm nhức nhối, mắt nhắm chặt lại, tay còn ôm lấy đầu nhăn nhó, cố nhìn rõ khuôn mặt của người trước mặt mình.

” Jessica, con vừa mới tỉnh dậy, cứ nằm nghỉ đi. Kevin sẽ đến mau thôi!”

Phương Nhã đầu óc mơ màng, nhận ra người trước mặt là bác sĩ Dong Won, liền cảm thấy đầu óc mơ hồ, mọi thứ đều quay cuồng chóng mặt, chưa kịp tiêu hóa hết những gì Dong Won nói thì liền giật mình bởi tiếng cửa va đập vào tường rất mạnh, kèm sau đó là giọng nói đầy quen thuộc, hốt hoảng la lên:

” Jessica!”

Cô mơ màng hướng ánh nhìn về phía giọng nói ấy. Là Kevin!

” Đến nhanh thật!” - Bác sĩ Dong Won không che giấu nỗi nộ cười.

” Jessica, em có sao không? Có bị thương chỗ nào không?”

Kevin sắc mặt tái mét nhìn cô, ánh mắt trở nên sốt ruột, nhìn một lượt cả người cô dò tìm xem có vết tích nào không, sau đó lại hần học gằng từng chữ - ” Sao em lại đột ngột mất tích, còn xem bị xe đụng nữa, có biết anh lo lắng không hả?”

Cô ngẩn người, đáy mắt trở nên vô hồn nhìn người con trai trước mặt, không nói gì, chỉ khẽ sờ tay lên má anh, nước mắt không hiểu sao lại chảy xuống.

” Jessica, sao lại khóc. Anh xin lỗi, anh không cố tình la em. Đừng khóc, anh xin lỗi!”

Nhìn thấy cô rơi nước mắt, anh liền cuống quýt sợ hãi, ngỡ rằng vì mình la mắng nên mới khiến cô khóc, không cầm lòng được bèn ôm cô thật chặt, hít lấy mùi hương trên tóc cô, lồng ngực cảm thấy như nổ tung vì sợ hãi. Nếu như cô xảy ra chuyện gì thật, chắc anh sẽ điên lên mất...

Cô đỡ đầu nhìn về khoảng không trước mặt, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn. Mọi thứ xảy ra quá đột ngột, cô không kịp thời phản ứng kịp... Những hình ảnh đó, những giọng nói đó ... tất cả đều là sự thật ...

Vài giây sau, cô như bừng tỉnh, mắt hoảng loạn nhìn xung quanh, lồng ngực chột đau đến khó thở. Cô vội vã đẩy anh ra, mấp máy những câu chữ yếu ớt với bác sĩ Dong Won:

” Sao ... sao con lại ... ở đây? Không phải chiếc xe hơi đó ...”

” Anh chàng kia đã kịp thời kéo con tránh khỏi chiếc xe đó, nên con mới toàn mạng như bây giờ. May là vụ tai nạn không gây nguy hiểm cho ai cả, Kevin cũng đã kịp thời chi trả viện phí cho người lái xe hơi đó rồi. Anh ta cũng chỉ bị thương nhẹ ở đầu, hoàn toàn không có vấn đề gì!”

Cô giật thót mình, ngỡ ngàng hỏi lại, sắc mặt đã trở nên tái mét:

” Còn ... còn anh ta ... không sao chứ?”

” Con đừng lo quá, cậu ta bị thương một phần nhỏ trên trán do xây xát mặt đường, tuy nhiên không có gì nghiêm trọng lắm!”

” Phòng nào?”

Không kiềm chế được cảm xúc, cô kích động thốt lên, tay vô thức vùng khỏi lòng bàn tay của Kevin, khiến anh ngỡ ngàng nhìn cô đầy thẳng thốt.

” Phòng bên cạnh”

Cả thân người Phương Nhã run lên, cô loạng choạng đứng dậy, đôi mắt dần trở nên xám xịt, từng bước thật chậm, thật chậm ra khỏi phòng, bỏ lại sau lưng giọng nói đầy hoang mang của Kevin:

” Jessica, em đi đâu?”

Phương Nhã dùng hết sức lực, xông thẳng vào phòng của Quốc Thịnh. Tim phút chốc như bị ai bóp chặt, đau đến khó thở ...

Trước mặt cô nhòe đi, không còn thấy rõ hình dáng gương mặt người con trai đó nữa ...

Đầu óc quay cuồng, cô dường như cảm giác được toàn bộ sức lực đã bị trút đi mất, không còn sức sống.

Cô đã nhớ rồi, nhớ tất cả, nhớ anh - người con trai cô đã từng yêu sâu đậm!!!!

Tay vô thức đưa lên miệng, ngăn chặn những cơn nấc, quá khứ đang ngày càng hiện rõ, trước mắt cô lúc này chỉ toàn là một màn sương trắng xóa, mãi không tìm được lối thoát.

” Quốc Thịnh, tại sao anh lại xuất hiện trước mặt tôi lần nữa? Tại sao lại cứu tôi???”

Cô tự lẩm nhẩm một mình, đôi mắt đỡ dần nhìn người con trai trước mặt, cảm nhận từng vết thương trong tim được lành lặn hai năm qua, bỗng chốc bị rạch thêm một đường dài, đau đớn.

Hai bàn tay bắt giắc nắm chặt, cô mím môi, nước mắt lại lăn chã rơi ...

Ngoài trời, cơn mưa vẫn còn dai dẳng ... những âm thanh hòa quyện với gió, như gõ nhịp vào tim cô, làm lòng cô chua xót.

Hóa ra, tỉnh giấc sau hai năm ngủ yên trong giấc mộng lại đau đớn như thế ...

Kevin! Cái tên đã gắn bó với cô suốt hai năm qua ... sẽ ra sao khi biết sự thật, mọi quá khứ trần trụi, đáng xấu hổ của người con gái anh yêu ... Cô gái chỉ biết đến lòng hận thù, sẵn sàng dùng cả cái quý giá nhất đời con gái để đánh đổi ... liệu anh sẽ nghĩ như thế nào???

Có lẽ, hai năm yên bình trong giấc ngủ lại chính là điềm báo cho một cơn bão lớn sắp đến ...

13. Chương 12: Quyết Định

Ở chap này, mình sẽ viết truyện thông qua ngôi thứ 1, và người kể là PN

Mỗi con người đều có quyền lựa chọn số phận cho riêng mình, nhưng không thể nào quyết định được định mệnh!

.

Làn gió khẽ vui đùa cùng chiếc lá, đong đưa khúc điệu nhạc thần tiên, chiếu rọi vào tim tôi như bảo rằng " đây chính là lời chào tạm biệt lần cuối cùng"

Phải! Có lẽ ngày hôm nay là ngày cuối cùng tôi được ở bên anh - Kevin!

" Jessica!"

Tôi như sực tỉnh bởi tiếng gọi của anh, chốc lát liền quay đầu lại, môi nở một nụ cười tươi hết cỡ nhưng ... khi trông thấy ánh mắt xuyên xao diệu dàng của anh, đôi mắt tôi lại ướt nhòe.

" Em sao thế? Có phải có chuyện gì không?" - Trông thấy vài giọt nước mắt long lanh trên khóe mi, anh liền hốt hoảng kéo tôi lại gần, đưa mu bàn tay ấm áp lau nước mắt cho tôi, giọng không tránh khỏi lo lắng - " Jessica, hôm qua đến giờ trông em lạ lắm. Có phải ..."

" Không! Em bị đau mắt nên cảm thấy hơi khó chịu, anh đừng lo!"

Tôi chớp mắt nhìn anh, hít thật sâu ngăn chặn những giọt nước chực trào. Những cử chỉ ân cần âu yếm như thế này đối với một người bạn gái thì đó là một điều hạnh phúc. Nhưng trong mắt tôi, hành động đó chẳng khác gì cắm một nhát dao lên tim tôi, đau nhói.

" Thật không? Đừng giấu anh!"

Anh ngẩn người vài giây, nhưng sau đó liền nghiêm giọng, trừng mắt nhìn tôi như đã nhận ra điều gì, chốc lát lại nâng cằm tôi lên, xoáy đôi mắt màu nâu nhìn tôi như tìm kiếm thứ gì đó:

" Jessica, có phải em đang nghĩ về người con trai đã cứu em đó không?"

Tôi gạt mình, đáy mắt có chút xao động, nhưng chỉ vài giây sau liền trở lại bình thường, bật cười thần nhiên:

" Quốc Thịnh? Là tên anh ta sao?"

" Jessica, em vẫn chưa nói với anh về chuyện của ngày hôm qua. Không phải em và ba anh đi chung với nhau sao, tại sao cuối cùng lại gặp tai nạn cùng anh ta chứ? Và hôm qua, rốt cuộc em đã nói chuyện gì với anh ta vậy?"

Sắc mặt anh càng lúc tối sầm, vẫn không hề có ý định trả lời, anh khó chịu nhìn tôi và hỏi. Trong phút chốc, tôi nhận ra đáy mắt anh tràn ngập sự lo lắng mơ hồ, khiến lòng tôi tê tái, cất không thành lời.

Ngoài trời tiếng chim kêu ríu rít, tôi chột ôm chầm lấy anh, thật lâu, cố ý để anh không thể nhìn thấy được gương mặt đau khổ của mình, cố nén giọng để có thể nói chuyện bình thường nhất có thể:

” Kevin, nếu có một ngày em rời xa anh ... thì tuyệt đối không phải vì ba của anh ép buộc!”

Vừa dứt lời, anh đã đẩy tôi ra, hai tay nắm chặt lấy vai tôi, nhúu mày tỏ vẻ không bằng lòng:

” Em nói gì thế? Đã không trả lời câu hỏi của anh lại còn lảng sang chủ đề quái dị này...”

Trái với mọi lần, tôi không hề cảm thấy sợ hãi với cơn giận của anh, trái lại chỉ mỉm cười, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng dứt khoát:

” Nếu sau này em có rời xa anh thì ...”

” Nói bậy, sẽ không bao giờ có chuyện đó. Còn nói nữa anh đánh đòn em đấy!”

Anh gất lên, nhìn tôi bằng đôi mắt khó hiểu, không nhìn được liền đưa hai tay bẹo má tôi, sắc mặt trở nên hoang mang:

” Jessica, từ hôm qua đến giờ em lạ lắm. Rốt cuộc đã có chuyện gì? Có phải, ba anh nói gì với em???”

” Đau quá, em chỉ nói là nếu thôi mà, đâu phải thật ...” - tôi nhăn nhó kêu lên - ” Em đã nói rồi, tuyệt đối không phải vì ba anh, anh không cần phải lo!”

Trong khoảnh khắc, bầu không khí trong căn phòng trở nên yên tĩnh khác thường. Cảm thấy anh đã rời lỏng tay, tôi nhân cơ hội chộp lấy hai tay anh, hít một hơi thật sâu:

” Kevin, anh đừng nghĩ nhiều quá. Hôm qua ba anh quả thật đã hẹn em ra ngoài nói chuyện, vẫn là bảo em tránh xa anh ra nhưng ...” - Đôi mắt tôi lại long lanh, cố nở một nụ cười gượng mà lòng không khỏi nhói đau - ” nhưng khi đó, anh biết em nghĩ gì không? Cho dù quá khứ có như thế nào, dù mọi việc có ra sao, em cũng không muốn rời xa anh...”

Chưa kịp dứt lời, anh đã kéo tôi vào lòng, dùng hai tay ôm gáy tôi ép sát vào ngực mình nên tôi không thể nhìn thấy được khuôn mặt của anh, chỉ có thể nghe được tiếng tim anh vang dội vì vui sướng.

” Được rồi, anh hiểu rồi!”

Anh tựa cằm lên đầu tôi, tận hưởng niềm hạnh phúc trôi qua trong bình yên. Nhưng có điều anh vẫn không hay biết, câu nói ban nãy của tôi, thật ra chỉ là suy nghĩ khi tôi còn chưa nhớ lại quá khứ - hoàn toàn là suy nghĩ của một Jessica yêu Kevin, chứ không phải của Mai Phương Nhã!

Tôi cắn chặt môi, vùi đầu vào ngực anh trông chẳng khác gì một cô mèo nhỏ đang làm nũng, điều này càng khiến anh vui hơn. Chúng tôi lại vì thế mà ôm nhau thật chặt, âu yếm mãi không chịu rời ...

Anh có thể yêu tôi bằng thời gian hai năm, nhưng Jessica chỉ có thể yêu anh bằng một quãng thời gian ngắn ngủi ... vậy thì, hãy để Phương Nhã yêu anh trong một ngày, một ngày nữa thôi!

Khu vườn ký ức đã quay lại, mọi trật tự bị đảo lộn, cuối cùng cũng phải quay trở về điểm xuất phát ban đầu ...

Thoáng chốc, tôi bần thần nhớ đến cuộc nói chuyện giữa tôi và Quốc Thịnh ngày hôm qua ...

Ngồi trong căn phòng lạnh lẽo, đối diện với bốn bức tường dày đặc u ám màu trắng toát, tôi nín thở, cảm nhận con tim đang run lên từng hồi nhưng vẫn gắng quật cường, nhìn anh không chớp mắt.

Khi anh biết rằng tôi đã nhớ lại tất cả, dường như trong đáy mắt anh hiện lên vô số cảm xúc rồi ren không nói thành lời, chỉ nhìn tôi đăm đăm, thi thoảng lại hé môi cười, nụ cười càng lúc càng rạng rỡ ...

Tôi đã hỏi anh rất nhiều, hỏi rằng vì sao lại xuất hiện tại nơi này? Tại sao định mệnh cho tôi mất đi ký ức hai năm trời, để tôi lưu lạc nơi đất khách quê người, rồi cuối cùng cũng để tôi gặp lại anh!? Hơn thế nữa, chính người tôi căm ghét nhất, hận nhất lại cứu tôi khỏi cái chết, khiến tôi nhớ lại tất cả???

Sau khi anh nghe những uất ức trong lòng tôi, tuyệt nhiên không cười nữa, chỉ xoáy đôi mắt đầy bi thương đau khổ đó, nhìn tôi không chớp mắt:

” Phương Nhã!”

Anh ngồi đó, mùi hương quen thuộc tôi từng mong nhớ, từng yêu thương vẫn phảng phất đâu đây, hòa cùng cơn gió thấm vào tim tôi như xát muối, tê tái. Vẫn là giọng nói đó gọi tên tôi tha thiết, dịu dàng ... nhưng không hiểu sao tôi lại càng chán ghét, căm hận anh hơn.

” Vẫn rất ghét anh sao? Cho dù là ở trong hoàn cảnh này, em vẫn không tin? Không tha thứ cho anh sao?”

Anh hỏi tôi, giọng điệu có chút đau đớn như đã biết trước được câu trả lời. Sắc mặt cũng vì thế mà u ám. Đôi mắt lại đắm đuối nhìn tôi không rời. Nhưng hành động đó chỉ khiến tôi càng thêm căm ghét, nhất thời sự tức giận trong lòng cũng theo lời mà nói ra:

” Anh đừng nghĩ rằng cứu tôi một lần thì tôi sẽ tha thứ cho anh, tôi cho anh hay, đừng đến gần tôi, không được xen vào chuyện của tôi. Và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi lần nữa!”

Tôi đứng phắt dậy, đôi chân liền bước nhanh ra ngoài. Nhưng đi được vài bước thì giọng nói đầy đau đớn của anh như níu kéo bước chân tôi dừng lại:

” Em đứng lại, em phải nghe anh nói. Mọi chuyện không phải như em nhìn thấy đâu!”

Ngụy biện! Lại là lời dối trá, tại sao ngần ấy thời gian, anh vẫn mặt dày như thế? Nhưng dù biết đó là lời dối trá, dù lý trí mách bảo tôi đừng nghe nữa, mà tại sao đôi chân lại không nghe lời, cứ thế mà dấn chân vào đất như mọc rễ.

” Em có còn nhớ khi xưa em ở bệnh viện, đã có một người lạ mặt tặng em số tiền 20 triệu để chi viện phí hay không? Người đó chính là anh!”

Tôi giật thót người, khi mọi thứ trong mắt tôi mờ dần thì giọng nói ấy lại vang lên lần nữa:

” Ngày em vào bệnh viện, anh đã phải cật lực kiếm tiền, làm suốt ngày suốt đêm chỉ mong muốn có thể kiếm đủ tiền để trả viện phí cho em, nhưng cho dù có cố gắng cách mấy, thì chi phí bệnh viện cũng không phải là con số nhỏ. Bệnh viện đã nói, nếu trong vòng ba ngày không có tiền viện phí, thì sẽ không đồng ý chữa trị tiếp cho em nữa. Anh không còn cách nào khác mới đến gặp Cẩm Tú, cùng cô ta vạch ra một giao kèo, rằng chỉ cần làm chồng cô ta, thì anh sẽ có tiền để trả viện phí cho em. Đó là lý do vì sao anh chia tay, và cũng là lý do tại sao người quen góp cho em số tiền 20 triệu nhưng lại ẩn danh.”

Trái tim tôi ngỡ như ngừng đập, trong khoảnh khắc mọi thứ như quay cuồng trước mắt, giọng nói của anh càng mơ hồ, rồi xa dần ... xa dần. Tôi không còn nghe tiếp gì được nữa.

” Anh nói gì?”

Bên ngoài cửa sổ, tiếng lá rơi xào xạc, cành hoa máu trắng tinh khôi của đoá hoa anh đào như biến thành một màu tang thương chết chóc, cắm một nhát dao vào tim tôi, gây tắc nghẽn hơi thở. Đôi mắt tôi nheo lại như cười, nhìn cho rõ người con trai trước mặt mình, muốn xem anh ta còn chiêu bài nào nữa? Còn lời nói dối nào khiến tôi tin hơn là loại nói dối cũ rích này..

Như đọc được suy nghĩ của tôi, anh nhắm mắt tuyệt vọng, thế nhưng vẫn cố gắng nói trong hơi thở yếu ớt:

” Anh xin lỗi, anh không nghĩ rằng trong giây phút bất tài lại khiến em đau khổ đến như thế. Anh sai rồi, anh đã khiến em trở thành con người chỉ biết đến lòng thù hận, khiến em quyết tâm mưu hại Cẩm Tú, làm cô ta có cha mà không được nhận, lại còn sai người ... sai người ... Anh thật không dám tin em lại thay đổi lớn như thế! Em như vậy có khác nào trở thành Trương Cẩm Tú thứ hai đâu chứ?”

Những lời nói như mảnh gai nhọn chĩa vào tim, tôi bần thần ngây người một lát. Sau đó lại bật cười chua xót, nước mắt cũng theo đó mà ứa ra không ngừng:

” Ý anh là tôi sai người cưỡng bức cô ta? Hahaha, nếu là như thế thì tại sao anh không trở về với mái ấm của anh đi, sao còn tốn công ngồi đây giải thích với tôi?”

” Em ...”

Ánh mắt anh bỗng ngây dại nhìn tôi, vài giây sau mới hiểu được những gì tôi nói, bèn bật dậy như lò xo:

” Ý em là ...”

” Anh nghĩ gì tôi không quan tâm. Nhưng tôi nói cho anh biết, chúng ta không là gì của nhau cả. Đừng nghĩ chỉ một câu nói anh là người đã tặng tôi 20 triệu thì tôi có thể tin anh. Anh nghĩ những nỗi đau tôi phải gánh chịu ngần ấy thời gian sẽ xua tan đi tất cả chỉ vì câu nói của anh thôi sao?” - Tôi trừng mắt nhìn anh, hơi thở cũng trở nên dồn dập - ” Làm ơn tránh xa tôi ra, nếu như anh còn có lòng tự trọng!”

Tôi gạt nước mắt, lập tức xoay đầu bỏ đi. Trong khoảnh khắc, tay anh mạnh bạo chụp lấy tay tôi, gài lên như con sư tử bị chọc giận:

” Không được đi đâu hết. Khi mọi chuyện còn chưa làm rõ, em không được bỏ đi!”

Thần thờ với thái độ kịch liệt của anh vài giây, mắt chăm chăm nhìn vào anh. Đó có phải là Quốc Thịnh không? Con người từng điềm tĩnh phán xét mọi việc với thái độ hòa nhã, cẩn trọng như anh đây sao? Đôi mắt giận dữ, sắc bén như chim ưng. Quả thật anh đã thay đổi rồi!

Tôi vùng khỏi tay anh, gài lên từng chữ:

” Tất cả mọi chuyện luôn rõ ràng trước mắt, chỉ có bản thân anh vẫn chưa nhìn ra mà thôi. Hãy quay về bên Cẩm Tú của anh đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi. Đừng để tôi phải căm ghét anh hơn nữa!!!”

Nhìn anh mặt chuyển sang trắng bệch, lòng tôi đau tê tái, cổ cắn chặt răng, giọng dừng dừng:

” Sao hả? Tôi đã sai người cưỡng bức cô ta đấy, thì sao nào? Tôi là Trương Cẩm Tú thứ hai, thì sao nào??? Nói cho anh hay, con tim tôi đã chết từ hai năm trước rồi. Dù cho có trở thành Cẩm Tú thứ hai, cũng không có chuyện tôi sẽ yêu anh thêm lần nữa đâu!”

Từng giây từng phút nặng nề cứ thế mà trôi qua, trong căn phòng trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ có thể nghe hơi thở đang dồn dập của hai chúng tôi. Chúng cứ như đang bảo rằng: ” chấm dứt rồi, tất cả đã hoàn toàn chấm dứt!”

Anh bắt lực, buông cổ tay tôi ra, đôi mắt đau thương xuyên suốt trái tim tôi, rạch một vết thương lên người tôi, đau nhói.

Thời gian chậm chạp qua đi, phải khó khăn lắm tôi mới nhấc được đôi chân nặng trĩu của mình, Nhưng cũng vào đúng lúc đó, anh lại ghen ngào gọi tên tôi:

” Nhã! Em không tin anh, trong mắt em hiện giờ chỉ có anh ta thôi có phải không?”

Tôi liếc nhìn anh, ngay lập tức liền nhận ra người mà anh đang nói đến. Hít một hơi thật sâu, tôi khẽ cười nhạt:

” Kevin ... không giống anh!”

Ngay lập tức, ánh mắt của anh tràn ngập đau khổ, ngỡ ngàng, và ảm đạm một màu tang thương chết chóc. Mặt anh trắng bệch, thở ra làn khói trắng trong suốt, cười gằng nhìn tôi:

” Đường như bây giờ em đã quên mất chính mình rồi, em không phải là Jessica, em với anh ta ... không thể đâu!”

Tôi dờ ra, những lời nói của anh như cắm sâu vào tim tôi, mọc thành rễ ở đó. Bất giác, tôi đôi đôi mắt nhìn về phía trước, nơi đằng sau cánh cửa ... là hình ảnh của Kevin đang đợi tôi. Anh ấy đang đợi tôi về bên anh ấy!!!

Nhưng ...

Tôi là Phương Nhã, là loại người sống ở tầng lớp của đáy tận cùng xã hội, mang trong lòng mối hận thù sâu sắc, hơn ai hết gia cảnh của tôi ... làm sao có thể xứng với một người như Kevin!

Anh đẹp trai, sống ở tầng lớp quý tộc, gia thế địa vị tiền bạc tất cả đều ở mức cao nhất. Liệu anh sẽ chấp nhận quá khứ của tôi sao? Cho dù anh có chấp nhận, bản thân tôi cũng không thể chấp nhận ...

Vì bản thân tôi còn hiện hữu bởi một thứ gọi là quá khứ, một khi tôi chưa chấm dứt được những nỗi đau đó, làm sao có thể đến với anh!?

Hơn ai hết, chính anh cũng chưa chắc gì sẽ yêu một cô gái có quá khứ đen tối như tôi. Người anh yêu vốn dĩ chỉ là một Jessica, một cô gái không có thực trên đời này!

Lý trí bảo rằng tôi phải ra đi, nhưng con tim lại níu giữ tôi ở lại.

Trong khi tâm trạng tôi trở nên vô cùng nặng nề, đầu óc rối ren, thì bất chợt giọng của Quốc Thịnh lại vang lên. Câu nói của anh, hệt như một nhát dao chí mạng lên người tôi, khiến tôi không thể không quay đầu lại ...

” Nhã, họ đã bị bắt. Ba em ở trại cai nghiện, thần trí bất ổn. Còn mẹ em ở trong trại giam cũng đang rất đau khổ, không lúc nào là không nhớ đến em, mong em có thể quay về!!!”

Cổ họng tôi khô khốc, đối diện với sự thật trước mắt, bất giác trong đầu lại hiện lên cảnh cái đêm mưa tầm tã đó, khi tôi nhận được cú điện thoại của viên cảnh sát, Ông ta, đã báo rằng ba và mẹ tôi đã bị bắt...

Ngoại trừ chạy, chạy mãi để có thể đến trước mặt họ, nhìn thấy ba và mẹ của mình, thì tôi chẳng còn nghĩ được gì nữa cả. Rồi trời xui đất khiến, để tôi gặp Kevin trong vụ tai nạn đó ...

Chuyện gì cũng phải trở về điểm xuất phát ban đầu, dù sớm hay muộn ... mọi thứ rồi cũng phải xảy ra!!!

Và giờ, tôi phải đối mặt với sự thật quái ác, rằng ba và mẹ tôi ... đã thật sự bị bắt!

Thế nhưng, tại sao Quốc Thịnh lại biết điều này???

” Hai năm qua, anh không ngừng tìm kiếm em. Nhưng đáp lại anh chỉ là những chuỗi tháng ngày chờ đợi, em bật vô âm tín. Nhưng thông qua việc tìm em, anh mới biết được bác trai và bác gái đã bị bắt. Từ đó đến nay, anh vẫn thường xuyên đi thăm họ mỗi tháng, và mẹ của em vẫn không ngừng dặn dò anh phải tìm bằng được em trở về. Nhã, bác gái mong em lắm! Chúng ta phải trở về thôi! Được không???”

Anh đặt tay lên vai tôi, trả lời thay cho thắc mắc mà tôi muốn hỏi. Bất chợt, anh xoay người tôi lại, nói bằng giọng rất dứt khoát:

” Em không tin anh cũng không sao, rồi cũng sẽ có ngày em hiểu rõ tất cả. Thế nhưng bây giờ, điều em cần phải làm là trở về. Về Việt Nam, gặp lại ba mẹ của mình. Em có thể nhắm mắt bỏ mặc họ, không nhìn mặt họ dù chỉ một lần sao?”

Trong căn phòng lạnh lẽo, tôi và anh nhìn nhau như thế, thật lâu. Để rồi khi thời gian chậm chạp trôi qua, để rồi khi tôi nghe giọng Kevin đầy hoang mang kêu tên tôi phía ngoài cánh cửa mới sự tỉnh. Có điều, tiếng gọi của anh ấy ngày càng xa dần, xa dần ... đến mức tôi không tài nào nghe được giọng của Kevin nữa ...

Hít một hơi thật sâu, tôi lạnh lùng gạt tay anh ra trên vai mình, giọng nói trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết:

” Cho tôi một ngày. Sau ngày mai, tôi sẽ cùng anh trở về gặp họ!”

” Jessica, Jessica!”

Tiếng gọi của Kevin như cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của tôi, khiến tôi giật mình sức tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn liền bắt gặp ngay ánh mắt lo lắng đầy khẩn trương đó của anh, lửa giận bốc lên ngàn ngút trên đỉnh đầu:

” Jessica, em sao vậy?” - Anh bất ngờ buông tôi ra, nheo mắt nhìn tôi đầy khó chịu. Hừ một tiếng, anh khoanh tay lại, nghiêm giọng tra hỏi - ” Nói! Rốt cuộc đã có chuyện gì, ngày hôm nay em làm lơ anh mấy lần rồi???”

Giọng điệu giận dữ trẻ con của anh phút chốc làm sống mũi tôi cay cay, cổ họng trở nên khô khốc, cố gắng giữ cho giọng nói được bình thường:

” Em xin lỗi, chỉ là vụ tai nạn hôm qua khiến em còn thấy sợ, bản thân còn bàng hoàng đôi chút, nên nhất thời tâm trí lơ đãng thế thôi.”

Nghe thấy thế, anh liền dịu giọng lại, đôi mắt thoáng xao động, nhìn tôi đầy xót xa:

” Anh xin lỗi, tại anh không tốt. Không bảo vệ em được an toàn, nếu như không có người lao ra cứu em thì ...”

Dứt lời, anh kéo tôi ôm vào lòng, đến một lúc sau anh lại hỏi, giọng điệu mang chút khó chịu:

” Hôm qua vì sao em lại gặp anh ta?”

Đầu bị bờ ngực rắn chắc ôm trọn, nên tôi không thể nhìn được vẻ mặt anh lúc này. Nhưng cũng may, nhờ thế mà anh không nhận ra đáy mắt tôi long lanh những giọt nước, tim tôi cứ thối lại, ra sức vòng tay ôm lấy anh chặt hơn:

” Chỉ là tình cờ thôi.”

Ngỡ rằng anh sẽ lập tức tra hỏi tiếp tục, thế nhưng anh chỉ cười nhẹ, tì cằm lên đầu tôi, giọng nói ôn tồn rõ ràng từng câu từng chữ:

” Anh biết rồi, anh ta thấy em một lần trong điện thoại của anh, nhất định là nhận ra em rồi. Jessica của anh đẹp như vậy, sao có thể không nhận ra được chứ?”

Trong khi cả người tôi cứng đờ, thần thái chưa hết ngỡ ngàng thì lại nghe anh tự biên tự diễn:

” Có phải em nghe ba anh nói gì không đúng, nên buồn bã chạy ra ngoài phải không? Vì vậy nên em mới bất chấp trời mưa, lao ra đường như thế. May mà có anh ta kịp thời xuất hiện, nếu không thì ...”

Giọng nói của anh ban đầu nghe rất trôi chảy, thế nhưng tới khúc cuối thì bị ngắt quãng đột ngột, anh lập tức buông tôi ra, trừng mắt:

” Sau này không cho phép em tùy tiện rời khỏi tầm mắt của anh, rõ chưa?”

Rõ ràng giọng điệu của anh ra sức yêu chiều, lo lắng. Vậy mà lúc này tôi không thể cảm giác được gì nữa, trong đầu chỉ mãi văng vẳng câu nói ban nãy của anh bên tai, sắc mặt tôi cứng đờ, ra sức hỏi lại:

” Anh nói anh ta nhìn thấy hình em trong điện thoại anh? Hai ... hai người gặp nhau rồi sao?”

” Phải!” - Anh bình thản trả lời, tay còn mân mê những ngón tay của tôi, nhíu mày như cố nhớ điều gì đó -
” Tên gì ấy nhỉ .. à, Quốc Thịnh. Đúng rồi! Anh chàng Quốc Thịnh là khách của anh, tình cờ cái ngày anh uống rượu say ở quán bar, đã vô tình gặp anh ta.”

Đôi mắt tôi vụt tối lại, anh nói hai người đã gặp nhau ở quán bar hôm đó. Vậy chẳng lẽ Quốc Thịnh cũng chính là người đã bắt máy của Kevin, và bảo với tôi rằng mau đến quán để đưa Kevin trở về hay sao?

Vậy ra là định mệnh đã được định sẵn, từ cái ngày hôm đó ...

Mí mắt tôi run rẩy, hai tay bắt giác buông thông. Hóa ra, trái đất này thật nhỏ!

Đến lúc này, tôi mới ngỡ ra những gì Quốc Thịnh nói với tôi khi tôi còn mất trí nhớ. Vài tiếng đồng hồ trước đây, dưới con đường đông người qua lại, giữa cơn mưa tầm tã, anh đã nói rằng quyết định ban đầu của anh chỉ là thăm Kevin, thế rồi lại vô tình nghe cuộc trò chuyện của tôi và chủ tịch Nguyễn.

Thì ra, ông trời vốn đã sắp đặt sẵn từ trước, để tôi và Kevin gặp lại anh trong tình huống đầy trở trêu như thế!!!

Như vòng xoay chuyển của định mệnh, cuối cùng tôi cũng phải quay về nơi vốn dĩ thuộc về mình. Chẳng lẽ, suốt cuộc đời này tôi mãi không thể thoát khỏi cái bóng của Quốc Thịnh, thoát khỏi quá khứ đen tối kia ám ảnh?

Cho dù Quốc Thịnh có phải là người tốt bụng đã tặng tôi 20 triệu của năm đó hay không? Dù cho anh không phản bội tôi, vẫn yêu tôi ra sao đi chăng nữa ... thì cuối cùng tôi vẫn phải trở về cuộc sống của tôi. Trở lại là Mai Phương Nhã!

Cuộc sống Jessica mà Kevin chọn cho tôi, vốn dĩ không thuộc về tôi. Và tôi, cũng không thuộc về nơi này, không thuộc về Kevin!

Gió vẫn khê lùa qua hiên cửa, tôi nhắm chặt mắt lại, dồn hết những nỗi đau vào tận đáy lòng, tự nhủ với mình rằng sẽ ở bên anh đến giây phút cuối cùng. Vì ... ngày mai tôi sẽ không còn ở đây nữa!

” Kevin, anh có còn nhớ người con trai trong giấc mơ mà em đã kể với anh hay không?”

Giọng của tôi vô cùng nghiêm túc, bất chợt nhìn thấy hình ảnh của mình trong đôi mắt anh, lòng tôi lại nặng trĩu. Vài giây sau, anh nắm tay tôi thật chặt, gật đầu.

” Nếu như sau này chúng em gặp lại, không biết sẽ như thế nào nhỉ?”

Tôi xoay người nhìn ra phía cửa, thôi không nhìn anh nữa. Anh cũng lặng im, dường như không tìm cho mình được câu trả lời, và rồi tôi lại tiếp tục, tay sờ vào vết sẹo trên cổ mình, cười nhạt:

” Bây giờ nghĩ lại, em cảm thấy mừng vì vết sẹo trên người mình vẫn còn. Nếu như nó mất đi, thì sau này rất khó có thể tìm lại được quá khứ. Anh nghĩ xem, như vậy có phải tốt không?”

Bất chợt anh ôm ghì lấy tôi từ đằng sau, siết chặt, đầu dụi vào cổ tôi, giọng khàn đặc:

” Jessica, đừng nói nữa!”

Nước mắt tôi lưng tròng, không tự chủ được liền xoay người ôm lại anh. Hai chúng tôi cứ như thế rất lâu, cho đến khi phía bên ngoài cửa vang lên giọng nói:

” Giám đốc, chủ tịch có điều muốn nói với chị Jessica.”

Là Thảo Nhi, giọng của cô bé có vẻ e dè, sợ sệt. Từ đầu cho đến giờ, Kevin đã căn dặn rằng không cho phép ai quấy rầy anh và tôi nói chuyện, thế nhưng lúc này lại bất buộc phải gởi lời căn dặn của chủ tịch Nguyễn, nhất thời đứng giữa hai người, có lẽ cô bé đang rất lo lắng, sợ hãi.

Tôi thoáng nghĩ đến Thảo Nhi, nhưng rồi lại nhếch môi cười chế giễu. Tôi chỉ có một ngày ở bên anh thôi, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao? Chủ tịch Nguyễn, rốt cuộc ông muốn hành hạ tôi đến thế nào nữa...

” Không cần! Bảo rằng muốn nói thì nói ở đây, Jessica chẳng có chuyện riêng nào muốn nói với ba tôi cả!”

Giọng anh vang dội, lạnh lùng lại đanh thép. Nhìn anh cứng rắn như vậy, trái tim tôi lại xót xa, đau nhói. Anh đừng như thế, đừng vì tôi mà bất hòa với ba của mình nữa? Tôi không tốt, không xứng với anh ... nhất định sẽ làm tổn thương anh mất thôi!

” Em không sao, em sẽ ra ngoài nói chuyện với bác trai!”

Tôi vội trấn an anh rồi đứng phắt dậy. Nhưng ngay tức khắc, anh lại nắm lấy cổ tay tôi kéo lại, đôi mắt sắc như dao nhìn tôi như ra lệnh:

” Không được đi đâu hết. Ngồi xuống!”

” Kevin!!!” - Tôi nhìn anh nhẩn nhó.

” Không được cãi!”

Anh lãnh đạm nói, tay kéo tôi ngồi xuống giường, neho mắt nhìn về phía cánh cửa như đợi chờ tín hiệu nào đó. Bên ngoài mọi thứ dường như im ắng, phải mất một lúc sau tôi mới nghe thấy giọng nói của Thảo Nhi:

” Giám ... giám đốc, chủ tịch đã tức giận bỏ đi rồi ạ!”

Tiếng Thảo Nhi hốt hoảng, lúng túng vọng vào bên trong. Tôi phút chốc cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng chỉ vài giây sau cảm giác tội lỗi căng tràn lồng ngực, tôi liếc mắt nhìn anh, vẫn khuôn mặt lãnh đạm đó. Dường như trong mắt anh chẳng hề bận tâm đến việc mối quan hệ giữa hai cha con anh đang dần rạn nứt thì phải.

” Kevin! Anh đừng như vậy. Đừng vì em mà gây bất hòa với ba anh nữa!”

” Điều đó có phải xem xem ông có đồng ý đưa con dâu này hay không? - Anh siết lấy eo tôi, cười nói.

Trái tim tôi như vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Con dâu!!!! Danh phận này, tôi thật không dám nhận!

” Anh đừng đùa nữa. Em hoàn toàn nói nghiêm túc. Nếu như sau này em không ở bên anh nữa, có phải là anh sẽ không nhìn mặt ba mình luôn không?”

Đáy mắt anh phảng phất nụ cười, dường như vẫn không để tâm đến những gì tôi nói. Anh cúi đầu xuống, chà sát môi mình lên môi tôi, chiếc lưới ướn át của anh chẳng mấy chốc tách môi tôi ra, sục sạo bên trong

như tìm kiếm. Tôi thoáng bất ngờ, nhưng rồi cũng nhanh chóng đáp trả lại anh, nhắm mắt tận hưởng xem như là món quà cho ngày cuối cùng tôi được ở bên anh.

Hôn nhau thật lâu, đến khi hơi thở của cả hai đã trở nên khó nhọc. Anh mới buông tôi ra, nhìn vào đôi môi sưng tấy của tôi, mỉm cười:

” Giờ em có hối hận cũng không kịp nữa đâu. Suốt đời này, em cũng đừng mong thoát khỏi anh!”

Má tôi nóng ran bởi dư chấn nụ hôn ban nãy, tim tôi đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài. Nghe thấy giọng nói đầy âu yếm chiếm hữu của anh, tim tôi thất lại.

Sâu trong lòng, tôi rất muốn nói với anh rằng ” Kevin! Ba anh nói đúng lắm. Em tuyệt đối không xứng với anh. Thân phận cao quý của anh tốt nhất đừng để người như em làm ô uế”

Rạng sáng, tôi nhân cơ hội lúc anh còn ngủ say, rời khỏi lồng ngực ấm áp đầy mạnh mẽ ấy, cố gắng bước đi thật nhẹ để không gây tiếng động, mở cửa ra ngoài.

Vừa mở cửa, trước mắt lại ập vào khuôn mặt chột bưng tỉnh của Thảo Nhi. Có lẽ tiếng bước chân khe khẽ của tôi đủ để làm cô bé thức giấc.

” Chị Jessica, sao dậy sớm vậy?”

Nhìn cô bé co rúc bên chiếc ghế ngoài cửa, bên cạnh những tên bảo vệ đang đứng như gỗ đá. Tôi bỗng đưa một ngón tay lên môi, ra hiệu im lặng. Cô bé vừa dụi mắt nhìn tôi cũng chột im bặt, không hé nửa lời:

Tôi bước đến gần, đặt tay lên vai Thảo Nhi, cười buồn:

” Thảo Nhi, mai này không được tùy tiện ngủ bên ngoài nữa. Kevin đâu bảo em ở ngoài đây canh, em có thể về nhà mà!”

” Em lo cho chị mà. Ngày hôm qua chị đâu ngủ được tí nào đâu. Em phải ở đây, có chuyện gì chị còn sai bảo em được. Chứ những tên này ...” - Nói rồi cô bé chu mỏ liếc nhìn hai tên bảo vệ - ” họ cứ trơ như khúc gỗ, chỉ nghe lời mỗi chủ tịch thì chẳng biết nói chuyện với ai nữa, chị có sai bảo chưa chắc họ đã nghe đâu!”

Sống mũi tôi cay xè, thoát chốc nước mắt trào ra không ngừng, tôi xúc động thật sự, ôm chầm lấy cô bé và nghẹn ngào:

” Thảo Nhi! Sau này nhất định phải tự biết lo cho bản thân mình. Có biết không?”

” Chị sao thế? Chị khóc à? Sao nói chuyện cứ như là sắp bỏ đi ấy?” - Cô bé ngạc nhiên, thế nhưng cũng vòng tay qua ôm lấy tôi.

Nhanh như cắt, tôi nhanh chóng buông Thảo Nhi ra, sụt sùi nói:

” Khóc đâu mà khóc, bụi bay vào đấy. Chị đi toilet một lát!”

Cô bé gạt đầu, vốn dĩ không hề nhận ra cử chỉ khác thường của tôi, cứ tíu tít cười, đôi mắt trong veo ngây thơ nhìn tôi hết như một chú nai con ngơ ngác.

Bước chân vội vã đi thật nhanh, tôi cố gắng không ngoảnh đầu lại, không còn ngăn được những dòng nước mắt. Nếu như còn tiếp tục ở lại đây một giây phút nào nữa, tôi không chắc rằng sẽ tự chủ được bản thân mình.

Tôi ra khỏi cánh cửa bệnh viện, thần thờ tiến về phía trước, cảm thấy lòng hết như bị tảng đá nặng chịch đè lên, khiến tôi ngộp thở. Từ phía xa, Quốc Thịnh đang đứng đợi tôi, đôi mắt rạng ngời nhìn tôi như chờ đợi, trên môi không giấu nổi nụ cười.

Rất lâu sau đó, tôi mới thốt được thành lời:

” Chúng ta đi thôi!”

14. Chương 13: Bước Ngoặt

Sự trở lại đối với một người đã đi biệt hai năm trời mà nói, đó chính là bước ngoặt!

Trên chuyến bay trở về Việt Nam, tại khoang hạng nhất ...

Nhìn bốn bề xung quanh tại nơi mình ngồi, cuối cùng Phương Nhã quyết định quay sang bên cạnh cất tiếng nói đầu tiên khi cô và Quốc Thịnh đã ngồi ở đây suốt một tiếng đồng hồ trong im lặng:

” Khi về nhà, tôi sẽ trả tiền lại cho anh bằng mọi cách!”

Thoáng trông thấy ánh mắt ngỡ ngàng của anh, cô chỉ biết quay mặt về phía cửa kính mà lòng rối bời:

” Tôi không muốn mắc nợ ai cả!”

” Nhã!” - Giọng anh nghẹn lại, rõ ràng trong lời nói chứa đựng sự đau khổ dằn vặt, phải mất một lúc sau anh mới có thể lên tiếng - ” Thôi được, có thể em vẫn chưa tin chuyện này. Nhưng chỉ là tiền vé máy bay thôi, cứ coi như là nể tình bạn bè cũng không được sao?”

” Không!”

Cô đáp mà lòng nhói đau. Không phải cô không tin, mà là không thể chấp nhận. Ngày đó khi cô đau đớn nhất, không nơi nương tựa, anh đã ở đâu? Khi cô cần nhất một lần gặp mặt, anh đã đi biệt với Cẩm Tú mà không thèm nhìn mặt cô chỉ một lần. Chỉ vì lối suy nghĩ nhu nhược của bản thân mà rời xa cô, sẵn sàng dùng bản thân mình để làm vật đánh đổi. Anh luôn miệng nói làm điều này là vì cô, tất cả chỉ là hiểu lầm ... nhưng thật ra toàn bộ đều là lối suy nghĩ ích kỷ của anh. Đã bao giờ anh nghĩ đến cảm nhận của cô hay không? Chẳng lẽ mọi đau khổ mà một mình cô gánh chịu hai năm qua có thể vì một lời nói hiểu lầm của anh mà biến mất ngay tức khắc được sao!?

Phương Nhã của khi xưa, dù cho có trở thành cô gái xấu xí như Chung Vô Diệm cũng không hề gì, chỉ cần bên cạnh cô có anh.

Nhưng anh đã không làm vậy!

Anh từng nói yêu cô, không phản bội cô ... nhưng điều căn bản nhất, anh vẫn không hề tin cô.

Cô không ngờ trong quãng thời gian hai năm qua, anh vẫn giữ nguyên lối suy nghĩ chính cô đã hại mất đời con gái của Cẩm Tú!

Anh luôn miệng oán trách cô, cho rằng cô chính vì hận thù mà thay đổi, ngay cả lương tâm con người cũng mất đi ... sẵn sàng vì thù hận mà bất chấp hai chữ trinh tiết của một đời người.

Đúng vậy, cô chính là vì hận thù mà như thế, đến mức dùng cả cái quý giá nhất đời mình làm vật đổi chác!

Chỉ có điều, anh không hề hay biết chuyện đó!

Mối quan hệ giữa cô và anh năm xưa, vốn đã được quyết định sẵn cho cả hiện tại và tương lai sau này. Để có thể quay trở lại được như thời còn học trung học, chỉ có thể là mơ hồ!

Ngày xưa, cô vì một người mà làm cho bản thân bị tổn thương, ngày hôm nay ... lại chính vì cô mà làm cho một người không liên quan bị tổn thương - Kevin!

Mọi chuyện đã đến nước này, sẽ không bao giờ quay trở lại được. Sự thật vốn dĩ luôn là sự thật! Kevin nhất định sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ...

” Tạm biệt, Kevin!”

Rầm!

Ngoài hành lang bệnh viện, những người đi đứng xung quanh như đều dừng lại, giật mình hoảng hốt với tiếng đập vỡ đồ đạc phát ra từ phòng 503.

” Ba nói đi, rốt cuộc ba đã làm gì cô ấy? Jessica ở đâu???”

Dưới bầu không khí ngột thở bủa vây, đôi mắt Kevin hoang dại rực lửa, ánh nhìn như muốn thiêu đốt người đàn ông đối diện, giọng anh mỗi lúc khàn đặc hơn, sắc mặt trở nên tím bầm vì giận dữ. Tuy nhiên chủ tịch Nguyễn khí chất vẫn vững vàng như tượng, không biểu hiện một tí biểu cảm nào, đôi chân mày ông nheo lại, như trút hết toàn bộ sự phẫn nộ của ông lên đôi mắt ấy, sắc nhọn như dao:

” Xem ra, nó đã biết điều rút lui. Không cứng đầu như tao tưởng!”

Phía bên kia gần cửa ra vào, Thảo Nhi đứng co ro một góc, khóc thút thít đầy sợ hãi, không ngừng lên tiếng xin lỗi. Thế nhưng trong mắt anh lúc này không còn tâm trí để mắng nhiếc lấy ai nữa.

” Xin lỗi, giám đốc! Là tại em, đáng lý ra em nên đi theo chị Jessica mới phải. Chị ấy bảo là đi toilet nên em mới không đi theo, không ngờ ...huhu!!”

Anh phẫn nộ nheo mắt hướng về phía Thảo Nhi một hồi lâu, sau đó nghiêng răng trợn mắt nhìn ba mình, giọng khàn đặc như đêm tối:

” Ba nói đi, ba muốn con làm gì mới trả cô ấy lại cho con???”

” Giám đốc, bên biệt thự báo rằng cô Jessica đã lấy đi tất cả hộ chiếu về Việt Nam rồi ạ!”

Một tên bảo vệ của Kevin sau khi nghe xong cuộc điện thoại thì liền gấp gấp chạy vào phòng bệnh báo lại với anh tình hình tại căn biệt thự. Như đánh trúng điểm huyệt, sắc mặt anh từ tím bầm chuyển sang trắng nhợt, cảm nhận lỗ tai hai bên ù đi, đầu óc quay cuồng:

” Cái gì?”

Anh nổi giận thật sự, đôi mắt đỏ ngầu đầy rực lửa nhìn thẳng vào tên vừa phát ra tiếng nói, quay sang trừng mắt với người ba của mình, kích động hỏi:

” Ba đã làm gì?”

” Đó là ý nguyện của nó. Tao không hề hay biết!”

” Ba ...”

Không thể kìm nén được cơn phẫn nộ đang bùng phát, anh đâm thật mạnh vào bức tường đằng trước, những khớp tay trở nên tím bầm vì đau đến mức vỡ tung. Chưa bao giờ anh nhìn thấy ba của mình như vậy. Người ba mà anh vẫn hằng tôn kính, quý trọng đầu mất rồi. Vì cái gọi là tự tôn cao quý mà sẵn sàng đánh đổi cả hạnh phúc của con trai mình. Như thế mới gọi là đứng đắn hay sao???

Anh lùi một bước, đôi mắt lạnh lùng lướt qua người ông, khoác vội cái áo khoác và lao thẳng ra ngoài, giọng khàn đặc như người lên cơn sốt vang lên, thanh âm đánh thếp đến đáng sợ:

” Mau đưa tôi đến sân bay!”

Dưới ánh nhìn sừng sốt lẫn tò mò của những người xung quanh, Kevin lao ra ngoài với tốc độ nhanh nhất có thể, tim anh nhói lên từng hồi, suy nghĩ vô số điều khiến anh sợ hãi và hoang mang. Tại sao cô lại bỏ anh không từ mà biệt, lại còn tự ý lấy hộ chiếu rời khỏi Hàn Quốc. Có phải cô muốn anh tức điên lên hay không?

Bất chợt, đôi chân anh vô thức đứng lại phòng bệnh của Quốc Thịnh. Không nói không rằng, anh mở cửa xông thẳng vào bên trong, bắt gặp những đôi mắt đầy ngạc nhiên của những tên người làm phía sau lưng.

Anh khựng lại, đồng tử màu nâu sẫm như phình to mỗi lúc một to hơn, một cảm giác sợ hãi kỳ lạ khiến anh không cách nào khống chế được. Chiếc giường bệnh mà Quốc Thịnh đáng lý ra nằm đó, nay lại được cô y tá sắp xếp gọn gàng, hết như cảnh báo rằng bệnh nhân nằm ở đây đã đi rồi.

Đôi mắt anh như phủ sương mù, mơ hồ nghe thấy cô y tá trước mặt cất tiếng bằng giọng Hàn Quốc, và tên bảo vệ đứng cạnh anh liền trao đổi lại cô ta hai ba câu, sau đó lập tức kẻ sát tai anh nói nhỏ:

” Giám đốc, người nằm phòng này đã đi khỏi từ sáng sớm rồi!”

Quả nhiên sự thật không làm anh thất vọng!

Linh tính mách bảo anh rằng, có điều gì đó bất thường đang xảy ra. Jessica của anh đi khỏi cũng lúc trời hừng sáng, người con trai Việt này cũng rời khỏi lúc sáng sớm. Cảm giác bất an này xâm chiếm càng lúc càng mạnh, khiến tim anh như sắp nổ tung vì lo lắng, cả người lạnh toát dần. Anh xoay người chạy đi thật nhanh, chỉ muốn nhìn thấy được cô lúc này...

Trên đường về phía sân bay, anh liên tục gọi điện vào máy cô cả trăm cuộc nhưng không lần nào được toại nguyện, suốt buổi chỉ nghe thấy tiếng tút tút dài vang lên phía đầu dây bên kia. Chưa bao giờ anh thấy sợ hãi như vậy, nỗi bất an mơ hồ cuộn cuộn trong người anh, khiến anh nghẹt thở.

Anh vừa giận vừa đau, lại vừa lo lắng. Jessica mà anh quen biết vốn dĩ không bao giờ hành động tùy tiện như thế. Những cử chỉ tình cảm thông qua thái độ của cô, anh chắc chắn rằng cô cũng yêu anh thật lòng. Nếu như không phải có điều gì trở ngại tác động, thì cô làm sao có thể tự ý rời khỏi anh. Hơn thế nữa mà không từ mà biệt!!!

” Jessica, tôi đã nói em không được tự ý rời khỏi tầm mắt tôi cơ mà!!!”

Anh siết chặt điện thoại trên tay đến mức cả bàn tay nổi hẳn những dấu gân xanh gân guốc đầy rẫy, làn da trắng bệch trên gương mặt càng lúc càng rõ ràng hơn. Cảm giác hết như cơn ác mộng! Lần đầu tiên trong đời anh cảm nhận được nỗi sợ hãi cao xé tim gan ... sợ mất cô, sợ Jessica của anh sẽ xảy ra bất trắc gì!!!

Ngồi ở hàng ghế phía sau lưng, nhìn dòng người lần lượt vút qua khiến lòng anh như lửa đốt. Vốn dĩ không có khả năng để tự lái xe một mình, bèn bắt ép tài xế của ba anh chở ra sân bay, bên cạnh còn có một người bảo vệ đi cùng. Quả thật, tâm trí anh lúc này đã không thể giữ nổi được bình tĩnh, lý trí dường như đã bị một đám mây mù mờ nuốt mất sạch sẽ!

Chiếc xe hơi màu đen lao vút thật nhanh trên đường, trong phút chốc đã dừng hẳn tại sân bay quốc tế Incheon...

Kevin toàn thân như ngồi trên đồng lửa, lập tức mở cửa xe và lao thẳng vào bên trong. Tên bảo vệ trung thành đi phía sau cũng nhanh chóng đuổi theo bóng dáng của vị giám đốc trẻ sốt ruột đến phát điên trước mặt mà không tránh khỏi kinh ngạc.

Bao nhiêu năm làm việc dưới trướng cho Kevin Nguyễn, anh vốn không thể tưởng tượng được một người đàn ông cả người toát lên khí chất mạnh mẽ luôn có sức hút với mọi cô gái, nay lại vì một cô gái tầm thường khác mà có vẻ mặt kinh hãi tột cùng như sợ đánh mất thứ gì đó quý báu như thế!

Bầu trời thoáng thoáng mùi hương nhẹ nhẹ, sắc mặt Kevin liên tục biến đổi, hít một hơi thật sâu, anh rảo bước thật nhanh tiến bên quầy ngân hàng đặt vé máy bay trực tuyến.

Đôi chân anh khựng lại, mắt chăm chăm nhìn vào bảng hệ thống trên cao, chiếc máy bay 947 đáp từ Seoul sang TP.HCM đã cất cánh từ một tiếng đồng hồ trước đây...

Tim như thất lại, môi trắng nhợt run rẩy nhìn xung quanh. Anh bắt đầu hoảng loạn, mắt nhìn tứ phía như tìm kiếm bóng hình quen thuộc, kích động gào lên giữa biển người qua lại, giọng như vỡ ra:

” JESSICA!!!!”

Từng giây từng phút trôi qua nặng nề, như rạch một lưỡi dao sắc nhọn vào tim anh, một trận đau âm ỉ bùng phát trong lồng ngực, biến nỗi tuyệt vọng của anh càng lên tới đỉnh điểm. Lướt qua từng người, từng người một ... anh mong rằng có thể nhìn thấy được cô. Thấy cô đang ở trước mặt anh và cười thật tươi rằng: ” Em chỉ là đang đùa với anh thôi!”

” Jessica!!! Em mau xuất hiện cho tôi, đừng đùa nữa!!!”

Anh vẫn gào lên trong nỗi tuyệt vọng, loạn lổ vết ố hằn trong tim. Đôi mắt anh đỏ rực như máu, căng mắt nhìn cho thật kỹ những con người trước mặt mình, chỉ sợ rằng nếu như vô tình bỏ sót một con người nào, vô tình không nhìn thấy cô thì có lẽ anh sẽ thật sự mất đi hạnh phúc của mình, mất đi người con gái anh yêu!

Đến khi trước mắt chỉ còn là một màu trắng tang thương chết chóc, tưởng rằng mọi thứ đã chìm trong tuyệt vọng, anh vô tình quệt tay, chạm vào chiếc túi của áo khoác lồi lên một vật đang cộm lên. Theo vô thức,

anh chờ dần lòi ra, thấy trước mặt là một lá thư được xếp gấp ngay ngắn, hết như chủ nhân của nó hoàn toàn không có khái niệm nóng vội, từ tốn viết ra tờ giấy này và ... từ tốn xếp lại thật gọn gàng.

Đồng tử anh giãn ra, nhìn chăm chăm vào những dòng chữ uyển chuyển đang múa lượn trên trang giấy, dòng chữ quen thuộc của cô.

” Kevin! Đừng trách em không từ mà biệt, cũng đừng đau buồn vì một người không đáng như em!

Cám ơn anh đã tặng cho em hai năm hạnh phúc nhất của đời người, an nhàn tự tại sống một cuộc sống không lo âu, suy nghĩ. Khuôn mặt, danh phận và cuộc sống của Jessica đều một tay Kevin ban tặng. Em thật sự rất cám ơn anh vì những điều này!

Cũng chính vì thế, em đã lầm tưởng tình nghĩa dành cho ân nhân của mình thành tình yêu!

Xin lỗi, anh cũng hiểu rồi đó. Em thật sự không hề yêu anh!

Em vốn dĩ sẽ không nhận ra điều này cho đến khi em gặp lại người yêu của mình, ngày hôm qua!

Kevin! Chúng ta nên kết thúc thôi, em và anh vốn dĩ không thể nào tồn tại hai chữ tình yêu. Vì sau khi anh đọc được lá thư này, em đã đáp máy bay sang Việt Nam rồi. Cùng với anh ấy, sống một cuộc sống hạnh phúc!

Em không dám đối mặt với anh, càng không dám thú thật với anh rằng em vẫn còn yêu anh ấy, và em đã nhớ lại tất cả.

Chúng em còn rất yêu nhau, em sẽ trở lại với một thân phận thuộc về chính mình, trở lại với cuộc sống trước đây, và sống bên anh ấy.

Còn anh, cũng hãy tìm hạnh phúc riêng cho mình, đừng tìm em, cũng đừng nhớ đến một người như em nữa.

Xin lỗi. Và tạm biệt anh, Kevin!”

Vo tròn, nhàu nát lá thư mỏng dính trên tay mình, Kevin nhất thời kích động, quăng thật mạnh xuống đất. Cổ kiềng chế cơn đau sôi sục khiến lục phủ ngũ tạng anh như nát ra, anh đau đớn ôm lấy ngực. Thì ra, tất cả đều đã định sẵn từ trước. Vốn dĩ cô đã muốn rời xa anh rồi ...

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt anh tái nhợt nhớ lại những cử chỉ thất thường của cô ngày hôm qua. Khi cô khóc, thái độ thờ ơ lãnh đạm khi đứng trước mặt anh và còn ... về sự sống đầy kỳ lạ của cô khi đối mặt với người con trai tên Quốc Thịnh đó ...

Tất cả như tái hiện lại trước mắt ...

Hai bàn tay anh siết chặt, người yêu cũ mà cô nhắc đến có phải chính là Quốc Thịnh???

Hóa ra cô và anh ta đã biết trước được sẽ có ngày này ... nhẫn tâm rời xa anh, khiến anh ngu ngốc đi tin vào tình yêu của cô, hết như thăng hề ...

Đau khổ nhắm chặt mắt lại, trong đầu vô thức hiện ra nụ cười của cô, giọng điệu hồ hởi của cô, những giọt nước mắt tuyệt vọng khi cô tưởng rằng anh đã chết ... hết như một đoạn phim trắng đen sống động. Mọi hình ảnh, mọi âm thanh như tái hiện trước mắt, làm lòng anh tan nát.

Bất chợt, trong đầu lại lướt qua giọng nói và hành động của ba anh, khi ông nói ra những lời cay độc với cô, lạnh lùng, sắc bén hết như mũi dao cắm lên ngực anh, gây tắc nghẽn hơi thở.

Anh mở bừng mắt, đôi mắt sáng bừng như tìm thấy chút hy vọng còn sót lại. Hai bàn tay siết chặt, cảm giác chờ dần từ cơn đau trong tim phút chốc biến mất thật nhanh. Ngay tức khắc nội tâm anh vững vàng như ngọn lửa sôi bùng nhiệt huyết.

Đôi mắt to đen lay láy, sáng long lanh nhìn anh của cô, hoàn toàn xuất phát từ tình yêu chân thật. Nhất định không chỉ là lòng biết ơn dành cho ân nhân của mình!

Anh tin điều đó, tin tình yêu của mình và cũng như cố vớt vát chút hy vọng mong manh đó. Để tìm lại cho mình một lối đi vững vàng và giữ vững lòng tin nơi bản thân anh.

Nếu như cô thật sự rời khỏi anh, vậy thì anh sẽ lại chạy theo, tìm kiếm cô cho bằng được. Để chính miệng cô giải thích với anh rõ tất cả.

Phải! Cái anh cần là lời nói thật tâm của cô, chứ không phải chỉ đơn giản là một tờ giấy với vồn vẹn vài ba câu chữ huyền ảo không có thật!

Giờ lồng lộng khê thối, dường như mọi thứ xung quanh chìm vào lắng đọng ... Kevin một mực tin rằng quyết định ngày hôm nay mà Jessica lựa chọn rời khỏi anh, nhất định là có uẩn khúc!

Trong từ điển sống của anh không bao giờ chấp nhận được dấu chấm hết cuộc tình này mơ hồ như thế. Chỉ cần anh biết được rằng cô vẫn yêu anh, thì cái gọi là quá khứ đó chẳng đáng để bận tâm nữa.

Bảo anh buông xuôi, chi bằng để anh tìm cho mình một câu trả lời thích đáng!

Lấy lại sự bình tĩnh vốn có ngày thường, khi nhiệt huyết sôi sục căng tràn trong lồng ngực, anh hít một hơi thật sâu, sẵn giọng nói với tên bảo vệ đứng bên cạnh mình:

” Đặt book cho tôi vé máy bay về Việt Nam sớm nhất có thể!”

Ba tiếng sau ...

” Bé Hạo, yên nào! Ba sắp về rồi!”

Ở cửa ra vào đông nghịt người đón máy bay, Cẩm Tú cùng với bà Triệu Ánh đang háo hức đón Quốc Thịnh, thế nhưng bé Hạo lại háo hức hơn cả. Cứ trông thấy bóng dáng người đàn ông nào thoát giống anh cũng đưa ngón tay lên chỉ và nói:” Ba kia!”. Cứ như thế cả chục lần, ngay cả hai mẹ con Triệu Ánh cũng lắc đầu chịu thua.

Cẩm Tú vui đùa cùng con trai của mình một hồi lâu, đến khi trông thấy từ xa bóng dáng quen thuộc thì nụ cười trên môi càng lúc càng rạng rỡ, đứng phắt dậy vừa vẫy tay vừa kêu lên:

” Quốc Thịnh!”

Đôi mắt cô mãi mê dán chặt lên người Quốc Thịnh, mà không để ý rằng bên cạnh anh còn có một cô gái. Thế nhưng Triệu Ánh đứng bên cạnh có thể nhìn ra, liền buột miệng thắc mắc:

” Cô gái nào bên cạnh chồng con thế?”

Cô cũng người một lát, đến lúc này cô mới phát hiện sự có mặt của cô gái đứng cạnh anh. Ở phía xa, dường như cả hai người có vẻ rất bất ngờ, trông Quốc Thịnh sắc mặt trắng thốt nhìn cô, rồi lại quay sang nhìn cô gái kia với vẻ e dè. Trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt của cô gái kia dần hiện rõ trong đôi mắt của Cẩm Tú. Đó là một cô gái xinh đẹp với mái tóc xoăn, đôi mắt to tròn nhìn cô bằng tia nhìn đầy khó hiểu.

Nhưng cô không để ý điều này, cái mà cô quan tâm hiện giờ là cô ta là ai? Tại sao lại đi chung với Quốc Thịnh của cô?

Từ xa, Quốc Thịnh tâm trí rối bời, không ngừng thắc mắc tại sao Cẩm Tú lại biết giờ giấc anh đáp máy bay về nước thì lại trông thấy vẻ mặt khác lạ của Phương Nhã. Rõ ràng cô không chỉ trích, cũng không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ đắm đắm nhìn Cẩm Tú. Lúc này, anh cảm thấy có chút lo sợ, hồi hộp nhưng vẫn đi theo bước chân của cô.

Nhân lúc còn cách xa vị trí của Cẩm Tú, anh lên tiếng thanh minh, giọng nói có vẻ hơi kích động:

” Anh không biết cô ấy sẽ đến đây. Là thật đấy!”

Anh lén đưa mắt nhìn về phía Phương Nhã, trông chờ phản ứng từ cô. Nhưng trái lại cô càng bước đi nhanh hơn, môi chợt nhòe cười. Thái độ này khiến anh vô cùng bất ngờ và khó hiểu.

” Ba!”

Sự im lặng kỳ lạ phút chốc tan biến thật nhanh, thay vào đó là giọng nói bập bẹ của bé Hạo. Vừa trông thấy Quốc Thịnh, thằng bé đã giang hai tay đưa lên, chồm người về phía anh đòi bế. Điều này là một hành

động rất bình thường, nhưng khi đập vào mắt Phương Nhã thì lại vô cùng kinh ngạc. Nụ cười trên môi trở nên gượng gạo hơn bao giờ hết.

Cô vốn dĩ lường trước được việc trong suốt hai năm qua, anh và Cẩm Tú sẽ ở bên cạnh nhau. Nhưng không thể nào ngờ đến việc họ đã có một đứa con bụ bẫm như thế này???

Vẻ bàng hoàng cố gắng được che giấu, thế nhưng đôi mắt vẫn bộc lộ được nỗi bi thương cảm phần bị đè nén!

Mắt vô thức liếc nhìn Quốc Thịnh, anh cũng nhìn cô tỏ vẻ bất lực, tay đón lấy đứa bé từ tay Cẩm Tú, vội vàng xoay chuyển chủ đề:

” Cẩm Tú, sao em lại biết anh hôm nay về?”

Trông thấy bé Hạo ngoan ngoãn trong vòng tay của anh, Cẩm Tú cũng mất đi phần nào cảnh giác, nụ cười nhanh chóng hiện trên môi:

” Hôm qua em gọi anh mãi mà không được, sợ anh có chuyện gì nên gọi đến công ty anh hỏi chuyện, mới hay là giờ này anh sẽ về, nên em cùng mẹ dẫn bé Hạo ra đón!” - Đôi mắt Cẩm Tú xụp xuống, nhẹ nhàng cất lời - ” Tại sao anh về mà không báo cho em hay? Hôm qua lại tắt luôn điện thoại!”

Anh siết chặt tay lại, giọng nói thốt ra vô cùng bình tĩnh:

” Anh chỉ đi mấy ngày, cần gì phải ra đón cho cực khổ. Hôm qua, là điện thoại anh hết pin!”

Cẩm Tú gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu, vô thức bắt gặp phải ánh mắt của Phương Nhã, nụ cười trên môi cũng nhanh chóng tắt ngấm. Cô nhìn cô gái lạ trước mặt, hỏi Quốc Thịnh bằng giọng hơi khó chịu:

” Ai vậy anh?”

Trong khi Quốc Thịnh đang tìm cách để giải vây chuyện này thì bất ngờ Phương Nhã đưa tay ra chìa trước mặt Cẩm Tú, trịnh trọng cất lời, không quên một nụ cười xã giao:

” Chào cô, tôi là bạn đối tác của anh ấy bên Hàn Quốc. Cẩm Tú phải không? Tôi đã nghe anh ấy kể rất nhiều về cô!”

Giọng điệu Phương Nhã vô cùng hồ hởi, Cẩm Tú vốn dĩ không nhìn ra được sự khác lạ nào trong đôi mắt to tròn ấy, bất chợt sự cảnh giác khó chịu biến mất hết, thay vào đó là nụ cười hài lòng nhưng không nén nổi bất ngờ:

” Thật sao? Anh ấy có nhắc đến tôi à?”

Cô vừa nói vừa bắt lấy tay Phương Nhã. Trong tích tắc, nhiệt độ nóng lạnh giữa hai người phụ nữ hòa quyện vào nhau, trao cho nhau đôi mắt thăm dò đối phương. Cứ thế một lúc lâu, cả hai mới buông tay nhau ra, Phương Nhã cũng nhanh chóng bật cười:

” Tất nhiên rồi! Một cô gái xinh đẹp như cô đây, anh ấy không nhắc đến cô thì còn nhắc đến ai?”

Ý tứ trong lời của Phương Nhã rất rõ ràng, nhưng chỉ mình Quốc Thịnh hiểu. Anh chợt cảm thấy lo lắng với tình hình lúc này, bèn chen vào nói:

” Cẩm Tú! Cô ấy là Jessica, bạn đối tác của công ty anh. Bây giờ bọn anh phải về công ty gấp. Em và bác gái mau trở về đi!”

Nói đoạn, anh trao bé Hạo tận tay cho Cẩm Tú, giục cô về. Thế nhưng đến lúc này Phương Nhã lại cất tiếng, át luôn cả câu vừa định thốt ra của anh:

” Cần gì phải cực nhọc như thế. Một mình tôi đi được, anh hãy cùng gia đình về nhà nghỉ ngơi đi. Họ đã đến đây vì anh rồi, sao có thể để vợ con anh về một mình được chứ?”

Quốc Thịnh nhắm chặt mắt bất lực, giọng điệu trong lời nói dù không rõ ràng như anh biết chắc cô đã hiểu lầm mình. Với tình hình hiện giờ, nếu giải thích cho cô hiểu thì chắc chắn thân phận Phương Nhã sẽ bị bại lộ trước mặt Cẩm Tú. Anh thật không muốn viên cảnh đau đớn của hai năm trước lại xảy ra một lần nữa.

Anh nhìn cô, rồi lại quay sang nhìn bé Hạo và Cẩm Tú. Chợt thấy lòng rối ren bức bối khó chịu, anh không thể để cô đi một mình, rời khỏi tầm mắt anh dễ dàng như thế. Hơn thế nữa, nếu mặc cho cô đi, nghĩa là mối quan hệ giữa hai người sẽ càng căng thẳng hơn nữa, cô nhất định sẽ càng căm ghét anh hơn!

” Chào nhé!”

Không đợi Quốc Thịnh đáp lời, cô liền chào tạm biệt Cẩm Tú, đôi mắt khẽ lướt qua cái nhìn của Triệu Ánh, trong lòng bỗng thấy ghê tởm đến muốn nôn. Ngay lập tức, cô xoay người đi về phía ngược lại, cố giữ cho bước đi được bình thường.

” Ph..”

Anh hoảng hồn nhìn bóng Phương Nhã đi xa, xém tính là gọi tên của cô nhưng may mắn là kịp nuốt vào trong họng, cảm thấy như lửa đốt toàn thân, nóng rực. Không được, anh không thể để cô lại một mình!

Đôi chân nặng trĩu của anh cuối cùng cũng nhấc ra khỏi mặt đất, tay vô thức vung ra khỏi bàn tay đang níu lại của Cẩm Tú. Không nói không rằng liền đuổi theo bóng Phương Nhã khuất dần, bỏ mặc lại tiếng khóc giòn tan của bé Hạo và sự ngỡ ngàng của hai mẹ con Triệu Ánh.

” Cái gì thế? Trông thái độ nó có vẻ rất khác lạ, ngay cả con và bé Hạo đến đón nó cũng không màng tới. Công việc gấp gáp đến vậy à?”

Cẩm Tú mơ hồ nhìn bóng dáng hai con người kia khuất dần trước mắt mình, lòng cảm thấy rối bời khó tả. Những câu sau của Triệu Ánh, cô không nghe được gì nữa. Trong đầu chỉ hiện lên vô số những thắc mắc và cảm xúc kỳ lạ của bản thân.

Cô gái đó, có cái gì đó rất quen thuộc? Hơn thế nữa, đôi mắt của Quốc Thịnh khi nhìn cô ta, khiến cô thật sự rất bất an!

” Nhã!”

Đứng trước hàng xe taxi nối dài, cô định bước vào trong xe thì cánh tay đã bị Quốc Thịnh kéo giật lại, giọng nói anh chứa đựng vẻ hoang mang kích động, thế nhưng khi nắm chặt cánh tay cô rồi, lại không khỏi bẽ bàng khi bắt gặp giọt nước mắt long lanh chảy từ khóe mi xuống hai gò má diễm lệ kia...

Trong phút chốc, Quốc Thịnh ngỡ như trước mặt mình là Mai Phương Nhã yếu đuối của năm xưa.

Hai năm trước, giọt nước mắt cay đắng của cô đã từng làm tan nát trái tim anh.

Còn bây giờ, cũng lại là anh khiến cô rơi nước mắt!

Tim như bị ai đó bóp nghẹn, cổ họng anh khô khốc, lưỡi nóng ran, muốn nói câu gì đó nhưng mãi không thoát thành lời.

” Buông ra!” - Cô bắt lực, giọng thốt ra cũng trở nên yếu ớt, ngay cả ánh mắt cũng không ngược nhìn anh một lần - ” Tôi muốn gặp mẹ!”

Anh như sức lực không còn, tay tuột dần từ cánh tay xuống cổ tay cô, siết chặt, như trút hết mọi nỗi đau lên đó, cố gắng gồng mình để nó đừng lan ra.

” Được! Chúng ta đi gặp mẹ!”

” Xin lỗi! Đó là mẹ tôi, anh nên nhớ!”

Giọng cô lạnh lùng khô khốc, lời nói thốt ra như cửa đứt trái tim anh. Cô nói xong bèn leo lên xe đóng sầm cửa lại trước mặt anh, giục tài xế taxi đi nhanh. Trong phút chốc, bắt gặp giọt nước mắt long lanh sắp chực trào trên khóe mắt của cô, anh không kìm được mà vung tay đập mạnh lên cửa kính, đau đớn chạy theo chiếc xe đang dần lẩn bánh, ra sức hét lên:

” Nhã! Em nghe anh giải thích, nghe anh giải thích đi. Mọi chuyện không phải như em thấy đâu. Hãy nghe anh nói, xin em. Nhã!!!!”

Trước mắt nhìn thấy chiếc xe xa dần, anh không kịp nghĩ gì mà leo lên chiếc taxi đỗ sẵn đằng sau lưng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ. Nhất định phải đuổi theo cô, ngay lập tức!

Chiếc xe lướt đi trên con đường tấp nập của phố Sài Gòn. Hai năm đã qua, mọi thứ tựa như không hề thay đổi, cảnh vật xung quanh vẫn y nguyên như mới hôm nào. Nhưng những con người yêu đến sống chết của khi xưa đã không còn nữa. Họ bây giờ, chỉ như là kẻ thù, là nỗi đau của nhau mà thôi.

Bên tai phát lên tiếng âm thanh rè rè của đài phát thanh FM trên xe, tim Phương Nhã đau thắt lại, lòng quặn lên nỗi đau đớn khi gặp gỡ Cẩm Tú và đứa bé khal khinh đó. Con của họ đã lớn như vậy rồi, anh cũng đã có một gia đình hạnh phúc như thế. Cớ sao còn tìm gặp cô làm gì, trao cho cô nụ hôn, để cô nhìn thấy đôi mắt đầy đau thương tột cùng đó, để cô cảm nhận được một phần nào đó con tim đang run lên vì xúc động. Anh không rời xa Cẩm Tú, cũng không chấp nhận buông tay cô. Lẽ nào muốn một chân đạp hai thuyền? Lẽ nào, anh chính là người tham lam bắt chấp đến như thế hay sao?

Cô cắn môi đến bật máu, nước mắt ứa ra liên hồi không thể ngăn lại. Hai năm rồi, cho dù qua ngàn ấy thời gian, vết thương trong cô vẫn không ngừng nguôi ngoai, càng lúc càng lún sâu hơn, khiến nỗi đau thêm phần lớn hơn, dày đặc hơn, không cách nào chấp vá lại được nữa.

Chiếc xe vừa dừng lại, cô nhanh chóng trả tiền rồi lao như con thiêu thân vào bên trong. Mẹ! Cô phải gặp mẹ của mình!

Phương Nhã bước đi mỗi lúc một nhanh, nhưng đến khi bước vào cửa phòng thăm tù nhân thì chợt đứng lại. Tim bất giác đập mạnh, chỉ cần bước vào một bước nữa thôi, cô sẽ có thể gặp lại mẹ? Người mẹ ruột xưa kia đã từng trốn nợ đi biệt, bỏ cô ở lại một mình không nơi nương tựa. Một người như thế, cứ ngỡ như sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô lần nữa. Nhưng nào ngờ, họ bị bắt ... bản thân cô phải trở mặt ra nhìn chính người thân của mình bước chân vào cảnh tù tội, mãi không thấy được ánh sáng. Cô đành lòng bỏ mặc họ sao?

Họ bỏ cô mà đi mấy tháng trời rong rã, cô đi biệt khỏi nước Việt Nam hai năm trời dài dằng. Cuối cùng cũng phải có một ngày trở về. Thăm họ, cha mẹ ruột của cô!

Cô đứng đó, đôi mắt tràn đầy nỗi thống khổ, tâm trí trở nên vô cùng rối loạn. Hết nỗi đau này đến nỗi đau khác, thay phiên cào xé tim cô, bóp nghẹn cả hơi thở, khiến cô hoảng loạn không biết làm gì, cứ đứng ngây ra đó, đôi mắt đen thẫm sâu hút nhìn chằm chằm vào bức tường kiên cố đối diện mình, lòng cồn cào một thứ tình cảm mềm yếu của năm xưa.

Thời gian chậm chậm trôi qua, cô cứ đứng yên ở đó, những người thăm tù cũng lần lượt bỏ về, nơi phòng chờ cũng trở nên thưa thớt. Cuối cùng đến một lúc sau, một người mang đồng phục lính canh, bước đến bên cô hỏi chuyện:

” Có phải đến thăm phạm nhân không? Cô muốn gặp ai?”

Một luồng cay xè xộc lên mũi, cô hít thật sâu đủ năm lần, sau đó đưa mắt nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, giọng khê khàng như gió:

” Tôi muốn gặp Cao Mỹ Lệ!”

Bên phía ngoài, Quốc Thịnh sắc mặt trắng bệch, đau đớn nhìn bóng dáng Phương Nhã mất hút khỏi cánh cửa. Anh đã đuổi theo kịp cô đến đây, thế nhưng lại không dám bước vào. Khoảng cách hai năm, giữa hai năm đó đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra. Cô mất đi trí nhớ, nhất thời đem lòng yêu một anh chàng Việt Kiều Mỹ, anh cũng không trách, vì anh biết cô sẽ chỉ say nắng nhất thời. Cho đến khi giải tỏa được hết hiểu lầm, cô có thể mở lòng mà đến với anh lần nữa. Anh biết Quốc Thịnh của khi xưa vô dụng đến mức nào, đã không thể chính tay bảo vệ người con gái anh yêu, ở bên cạnh cô lúc cô đơn nhất. Để rồi hai năm trôi qua, khoảng cách giữa hai người lại càng xa vời vợi, cảm giác như sắp phải buông tay người mình yêu. Anh quả thật không thể chịu nổi.

Đôi mắt anh vờn lên những tia đỏ, nhìn lăm lăm vào chiếc bóng của bản thân đổ dài ra mặt đất, tự động viên bản thân rằng cô đã ở đây, gần bên anh, chỉ cần đợi một khoảng thời gian nữa thôi. Khi cô có thể bình tĩnh nghe anh giải thích mọi việc, và anh sẽ dứt khoát dứt bỏ đi những vẩn vương tơ lòng của Cẩm Tú... thì mọi chuyện sẽ trở lại như vị trí cũ, anh và cô sẽ lại ở bên nhau.

Hai năm trước, anh không có trong tay sự nghiệp tiền đồ. Còn bây giờ, anh tự tin bản thân mình có thể bảo vệ lấy người con gái anh yêu thương nhất, để cô yên tâm được anh che chở, mãi mãi không bao giờ để cô khóc, tổn thương vì bất cứ điều gì nữa!

Mắt lại vô thức nhìn vào bên trong trại giam, anh thầm thở dài, chân mày cũng vì thế mà cau lại. Giờ cô đã rất đau lòng vì gia đình rồi, nhất định sẽ không đủ sáng suốt mà nghe anh nói. Thôi thì trước hết, khoan hãy đá động đến chuyện của hai người, kéo cô lại đau lòng thêm nữa ...

Trong khi đó, tại phòng thăm phạm nhân ...

Nhìn người đàn bà vừa xa vừa gần ở trước mặt mình, dùng ánh mắt lạ lẫm khó hiểu nhìn Phương Nhã, lòng cô như thất lạc. Cô siết chặt điện thoại kề sát lên tai, giọng nghẹn ngào không thốt nổi một tiếng, nước mắt lại lã chã rơi.

" Cô là ai? Tôi quen biết cô sao?"

Mỹ Lệ nhìn cô với ánh mắt do dự, thắc mắc không ngừng vì hôm nay lại có một cô gái xinh đẹp đến thăm bà, hơn thế nữa còn khóc một cách ngon lành trước mặt, đôi mắt to kia như biến thành một lỗ đen sâu thẳm, càng lúc càng chìm trong bóng tối, tưởng chừng như không thể nào tìm thấy được ánh sáng...

Phía ngoài cửa, tiếng bước chân đi lại của ai đó, như gõ nhịp vào tim cô đau nhói. Bà không nhận ra cô, cũng phải! Khuôn mặt kiêu diễm này đâu còn là của Phương Nhã năm xưa. Cơ uất hận vì đã bị bỏ rơi, nỗi đau cô đơn và lạc lõng trong thời gian đó dường như sống dậy, biến thành ngọn lửa thiêu đốt tim cô... nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy và tình cảnh trước mắt, tim cô lại mềm nhũn, tuyến nước mắt cũng vì thế chảy ra không ngừng.

" Cô gái, cô làm sao thế?"

Phương Nhã chớp mắt, giọng nói của người đàn bà trước mặt vừa thể hiện sự lo lắng, lại vừa tò mò khó hiểu. Đôi mắt cô rưng rưng, giọng trở nên nghẹn ngào:

" Xin lỗi bác, trông bác thật giống người mẹ quá cố của con, vì xúc động quá nên mới ..." - Đưa tay quệt nước mắt, cô hít thật sâu rồi nói tiếp - " Con là Jessica, là bạn của Phương Nhã con gái bác!"

" Sao? Con ... con là ... bạn của con bác?" - Đồng tử Mỹ Lệ như giãn ra, bóng tối u uất trong đôi mắt đã được tia sáng hy vọng nhỏ nhoi len lỏi, bà lập tức hỏi lại, vẻ mặt không tránh khỏi vui mừng, nhưng chỉ vài giây sau liền trở nên hoang mang - " Nhưng nó đâu, con gái bác ... Phương Nhã đâu?"

" Bác gái, cô ấy hiện giờ không được khỏe, không thể đến thăm bác được. Con thay mặt cô ấy đến thăm bác!" - Cô mỉm cười, cố đè nén nỗi đau vào trong lòng, nói thật nhanh như sợ rằng giọng nói nghẹn ngào của mình khiến bà nghi ngờ.

" Cái gì? Phương Nhã làm sao? Con bé thế nào rồi? Có sao không?"

Bà hốt hoảng xém chút nữa là nhảy dựng lên, vẻ mặt căng thẳng tột độ, dường như đã chịu sự đả kích dữ dội.

" Không, Phương Nhã không sao. Bác gái hãy yên tâm!" - Cô lắc đầu cười đau khổ, người mẹ khi xưa bỏ mặc cô trốn nơ cũng chưa từng thể hiện tình mẫu tử như thế này, chỉ qua hai năm mà bà đã thay đổi như thế, cảm giác này khiến cổ họng cô nghẹn nghẹn, cay đắng xen lẫn hạnh phúc khiến cô nghi ngờ rằng liệu có phải đang mơ.

" Không! Nếu nó không sao, tại sao không đến thăm bác. Hai năm rồi, con bé vẫn không tha thứ cho bác hay sao?"

Giọt nước mắt đau đớn rơi trên má Mỹ Lệ, bà vừa cười lại vừa khóc, vẻ mặt hối hận chìm đắm trong bà hai năm trời, có lẽ đã quá muộn. Ngay cả đứa con gái duy nhất cũng không muốn nhìn mặt bà!

Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đôi mắt, bà nắm chặt điện thoại, hỏi cô bằng giọng vô cùng kích động:

" Jes .. Jessica, con có thể nói cho bác biết, con bé hiện giờ đang ở đâu không? Hai năm qua nó sống thế nào? Bác nhớ nó lắm, Quốc Thịnh cũng rất nhớ nó. Có phải ... có phải là Quốc Thịnh tìm được con bé đúng không? Có phải không?"

Cô gật đầu, rồi lại lắc đầu, đôi môi run rẩy ngăn bản thân không được khóc. Phải đóng nốt vở kịch còn lại, mẹ cô đã khổ lắm rồi. Đừng để bà phải lo lắng thêm nữa!!!

” Cô ấy vẫn tốt, sống rất tốt, mọi thứ đều rất ổn...”

Nói đến đây, cổ họng cô như nghẹn lại. Thật sự cô không biết phải nói như thế nào tiếp theo nữa, trước khi đến đây cô chỉ mong có thể được gặp mặt bà, trút hết những gánh nặng trong lòng, nói hết những điều muốn nói sau hai năm xa cách. Nhưng không ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy thiếu sức sống của mẹ mình, cô lại không đành lòng khiến mẹ phải đau buồn hơn nữa. Có lẽ, tái sinh bằng một khuôn mặt khác trước mặt bà cũng là điều tốt. Ít ra cô sẽ không đến mức mà không nhìn mặt bà, không bộc bạch hết những nỗi đau của mình. Khoảng thời gian dài đằng đẳng càng khiến cho quan hệ giữa hai mẹ con cô xa cách hơn. Nỗi đau vẫn còn âm ỉ trong tim, nếu như không nhờ có khuôn mặt mới này thì thật không biết phải đối mặt với bà như thế nào nữa!

” Là nó không muốn gặp bác, đúng không? Nó giận hai bác, vì đã bỏ nó mà đi! Là hai bác có lỗi, hai bác không đáng làm cha mẹ của nó!”

Phương Nhã đang trong cảm xúc bị đè nén như lấy lại tinh thần, sau đó mới giật mình nhìn thấy đôi mắt đầy thống khổ của bà, bất giác lòng cay đắng. Khi xưa bị bỏ rơi, cô đã từng mơ không biết bao nhiêu lần, thấy rằng cha mẹ cô trở về và xin cô tha thứ... hoàn cảnh đó cũng y hệt như lúc này. Ngỡ rằng bản thân sẽ thấy vô cùng hả dạ, hận không thấu hai người thân nhất của mình. Nhưng khi mọi thứ trở thành sự thật, cô lại không thấy vui vẻ, ngược lại còn rất đau, đến mức không thở nổi!

Có lẽ, khi một người luôn chìm trong cảm giác thỏa mãn ngần ấy thời gian, nay nhận thức được cảm giác hả lòng hả dạ đó đã quá đổi quen thuộc rồi. Đến mức khi sự tưởng tượng của mình trở thành sự thật, cũng không còn cảm giác gì nữa!

Huống hồ gì, bà đã ở trong trại giam hai năm, cực khổ ngần ấy năm. Có lẽ, mọi phần uất trong lòng cô đã dần tiêu tan mất rồi!

” Bác gái, Phương Nhã rất thương bác. Chỉ có điều hai năm qua, cô ấy vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật, chưa thể bình tĩnh lại để sáng suốt nhìn ra mọi việc. Nhưng cũng đã bao nhiêu năm rồi, giờ cô ấy đã thông suốt, cũng không còn hận hai bác nữa. Cô ấy rất muốn gặp bác, nhưng có một số chuyện vướng bận nên không đi được, đành nhờ con đến thăm bác!”

” Thật không?” - Bà rơi lệ, giọt nước mắt nóng hổi vương trên mi, mà nụ cười vui sướng càng ẩn hiện trong đôi mắt buồn đó, bối rối gật đầu - ” Thế thì may quá. Nó không giận bác, vậy là mừng lắm rồi! Chỉ mong có thể gặp lại nó, bác rất mong gặp lại nó!”

Cô cười đau khổ, quả thật cô không còn giận mẹ cô nữa, nhưng vẫn không biết phải đối mặt với bà thế nào. Thì làm sao có thể gặp mặt bà, nói rằng Jessica chính là Phương Nhã, là đứa con gái đáng thương của bà được đây!?

” Phải rồi, con quen biết con bé từ khi nào? Rất cảm ơn con, cảm ơn con đã đến đây an ủi bác. Con đúng là người bạn tốt!” - Bà vén tay áo chùi nước mắt, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, bèn hỏi - ” Phải rồi, Quốc Thịnh có tìm được con bé không? Bấy lâu nay con bé sống ở đâu, Quốc Thịnh ngày nào cũng không ngừng tìm con bé, nhưng không tài nào tìm thấy được?”

Cô mở to mắt, tim bất giác ngưng một nhịp. Anh tìm cô suốt hai năm trời thật sao? Tại sao phải như thế? Không phải anh đã có Cẩm Tú, lại còn có đứa con, sao còn tìm cô làm gì? Hay là vì thương hại cô, áy náy, cần rút lương tâm nên mới phải tìm cô?

Mỹ Lệ vốn không để ý đến ánh mắt khác thường của Phương Nhã, chỉ cố nén tiếng thở dài, đôi mắt vẫn buồn man mác, không cách nào khống chế được:

” Con hãy về nói với nó, Quốc Thịnh là chàng trai tốt. Hai năm qua, cậu ta luôn đến thăm hai bác đều đặn, khiến cho bác cũng cảm thấy ấm lòng được một chút, ít ra trên đời vẫn còn người quan tâm đến hai bác!”

” Bác gái!” - Cô nhìn mẹ mình đầy xót xa, nếu như hai năm qua không phải cô bị mất trí nhớ, nếu như trong ngày đó cô không bị tai nạn thì ... Bà vẫn một mực cho rằng anh tốt như vậy sao? Bà vốn không thể hiểu được.

” Bác à, theo như con biết, anh ta đã có vợ rồi, còn có con nữa! Bác có thể tin một người có vợ con đi yêu con gái bác được hay sao?”

” Có chuyện đó sao? Không thể nào!”

Mỹ Lệ giật mình đến mức xém rơi cả điện thoại, trán nheo lại suy nghĩ, sau đó vẫn một mực lắc đầu phủ nhận:

” Chắc chắn là có hiểu lầm! Bác có thể nhìn ra được cậu ta rất yêu Phương Nhã. Thái độ đau khổ và đôi mắt buồn khi nhắc đến con bé không thể nào là đóng kịch được! Không thể nào đâu!”

Cô ngẩng người nhìn mẹ mình, cơn khó chịu xộc lên tới mũi, cô hít thật sâu, dần nổi bật tức của mình vào trong lòng:

” Con đã tận mắt nhìn thấy, lẽ nào là giả?”

Trông thấy đôi mắt khẳng định của cô, bà bỗng thấy rợn người. Đôi mắt đó dường như rất quen thuộc, không hiểu sao trong phút chốc bà thấy cô gái trước mặt rất giống Phương Nhã, con gái của bà?

” Jessica, có phải con nhìn lầm, hay là do có điều gì đó... phải rồi, khi xưa cậu ta đã từng có hôn ước với một cô gái, nhưng sau đó thì hủy. Cô ta cũng mất tích luôn từ đó, có phải là con đang nói đến cô gái đó không?”

Cô cười nhạt, gật đầu nói: ” Phải!”

Không hiểu sao, Mỹ Lệ lúc này lại thở dài:

” Con còn trẻ, có thể có những điều không thể cảm nhận bằng mắt, mà hãy dùng trái tim để cảm nhận. Bác thật sự không rõ nguồn ngành mọi chuyện là như thế nào, nhưng bác có thể tin rằng Quốc Thịnh thật sự yêu con gái bác. Jessica, con cũng phải cảm nhận bằng trái tim của mình, rất có thể có điều gì đó mà con chưa biết. Con hãy ...”

” Hết giờ thăm rồi!”

Âm thanh khô khốc đánh thép của người canh vang lên, ngắt cả lời nói của Mỹ Lệ. Đến lúc này, Phương Nhã mới sực tỉnh,

quyển luyến nhìn mẹ mình không muốn rời, cố gắng nói thêm câu cuối cùng:

” Bác gái, bác nhất định phải giữ sức khỏe. Con sẽ quay lại thăm bác!”

” Jessica, con phải nói với con bé cho dù có chuyện gì cũng phải xem xét kỹ rồi mới phán quyết, Không phải điều gì nhìn thấy cũng là sự thật. Bác không nhìn lầm đâu, chuyện con nói rất có thể chỉ là hiểu lầm! Con nhất định phải giúp bác, đừng để mọi chuyện lỡ làng rồi mới hối hận như bác, con phải giúp nó. Bác xin con!”

Cô ngẩn ngơ nhìn mẹ mình khuất dần, ngay cả câu trả lời cũng chưa kịp nói, chỉ ngồi yên như tượng, trong đầu không ngừng suy nghĩ đến câu nói của mẹ. Liệu sự thật có như bà nói không? Hiểu lầm ư, cô thật sự mong tất cả chỉ là hiểu lầm!!!

Một luồng gió lạnh từ đâu thổi vào, thấm vào da thịt, khiến cô rùng mình ớn ớn. Sau hai năm ngủ sâu trong tiềm thức, không ngờ rằng lại có quá nhiều chuyện xảy ra. Trong đầu cô rối như tơ vò, không biết rằng bản thân nên làm như thế nào nữa!

Đứng lên và thều nảo bước ra khỏi cửa, cô vẫn không hề nhận ra cái bóng thân thuộc của một người đang đứng cách cô một khoảng khá xa, anh vẫn lặng lẽ nhìn cô, không dám đến gần dù chỉ một bước.

Đứng ngây một hồi, cô mới dần lấy lại được tâm trí, chợt nhận ra bản thân không có chỗ để đi bèn thở dài thườn thượt, đôi mắt như tỏa sương lặng lẽ đứng trên lề đường, đợi chờ chiếc xe taxi nào đó ngang qua, lên xe và đến một khách sạn gần nhất!

Trên đường đi, cô luôn nhớ mãi câu nói của Mỹ Lệ, tâm trí rối ren không biết nên làm thế nào mới phải. Hai năm rồi, mọi thứ đã thay đổi quá nhiều, đến mức cô không còn phân biệt được đúng sai nữa, những gì

mà cô nhìn thấy nếu không phải là sự thật thì là gì? Nếu như thật sự mọi chuyện không phải như cô nghĩ, thì hai người sẽ quay lại với nhau được sao???

Có lẽ là không thể!?

Đưa tay sờ lên ngực trái, nơi trái tim đang đập, nhịp tim vốn dĩ rất bình thường, nhưng tâm trạng cô mỗi lúc càng nặng nề hơn. Hai năm rồi, tình yêu của cô vẫn còn, trong lòng của cô vẫn còn tồn tại bóng hình của anh, không cách nào phai nhạt được. Nhưng ...

Trong quãng thời gian qua ở bên Hàn, cô quả thật đã yêu một người khác. Ở bên anh ấy, cô luôn cảm thấy vô cùng ấm áp, vui vẻ, thân phận Jessica mà Kevin ban cho phải nói là một món quà tuyệt vời nhất ông trời đã ban tặng. Quả thật, anh chính là người đã xoa tan đi nỗi đau của Phương Nhã, khiến cô yên bình trong giấc mộng ngàn ấy năm. Đối với cô, như vậy là đủ!

Nghĩ đến Kevin, tim cô lại nhói đau.

Cô không phủ nhận bản thân đã động lòng với một Kevin lịch lãm và ân cần, nhưng tận sâu trong lòng ... tình yêu năm xưa của cô dành cho Quốc Thịnh vẫn còn đó, không cách nào xóa bỏ được!

Chiếc xe chậm chậm vút đi trên cái nắng hè gay gắt của tiết trời Sài Gòn, Phương Nhã khẽ nhíu mày nhìn bầu trời qua khung cửa kính, sâu trong lòng cũng rất muốn giải đáp thắc mắc của mình về anh, về Cẩm Tú ... và cậu bé bụ bẫm kia!?

Cô vốn không thể ngờ, trong khi bản thân đang cố lực lợi quá khứ, tìm hiểu trong suy tư những giải đáp thắc mắc về anh thì lúc này Quốc Thịnh cũng âm thầm lặng lẽ đi theo cô, đợi đến khi thấy cô đã bước chân vào khách sạn làm thủ tục đặt phòng, anh mới thở phào nhẹ nhõm rồi từ từ mất hút sau biển người dày đặc.

Reng! Reng!

Tiếng chuông điện thoại vang lên át cả bầu không khí im lặng bao trùm xung quanh bàn ăn. Cẩm Tú nhìn vào màn hình, chần chừ một lát rồi mới cầm điện thoại vào trong phòng bắt máy.

Cô vừa đóng cửa vào phòng thì sắc mặt thay đổi hẳn, gồng giọng ngăn cho âm thanh không quá lớn để lọt ra bên ngoài:

” Tôi đã bảo rồi, không được gọi đến lúc tôi đang ăn mà!”

< không=“” có=“” thời=“” gian,=“” ông=“” ta=“” sắp=“” chết=“” rồi!=“”>>

Chiếc điện thoại trên tay cô xém chút là rơi xuống đất. Cô vội vã đi tuốt ra ngoài ban công, nín thở hỏi lại:

” Chắc chứ?”

< tôi=“” làm=“” việc=“” đã=“” năm=“” năm,=“” tình=“” trạng=“” này=“” tôi=“” rất=“” rõ.=“” ông=“” ta=“” đang=“” có=“” dấu=“” hiệu=“” bị=“” sốt=“” thuốc!=“”>>

Cẩm Tú ngẩng mặt lên nhìn ánh trăng tròn sáng giữa đêm tối, môi hé nụ cười đầy thỏa mãn, không nén được tiếng cười khe khẽ. Một tay vịn thành ban công, tay kia nắm chặt lấy điện thoại, cô đắc thắng nói:

” Tốt lắm! Cứ tiếp tục theo dõi, đừng để ai phát hiện. Nếu không con gái anh sẽ ...”

Dường như không muốn nói hết câu, cô kéo dài giọng ra đợi chờ phản ứng kịch liệt từ ai đó. Bên đầu dây kia chợt nín bặt, không cần nhìn mặt Cẩm Tú cũng biết được là người đàn ông đó đang cố kìm cơn xúc động. Quả thật là một lúc lâu sau, ông ta mới cất lời, giọng run run nói:

< tôi=“” sẽ=“” làm=“” tốt,=“” nhưng=“” khi=“” mọi=“” chuyện=“” xong=“” hết=“” rồi.=“” cô=“” nhất=“” định=“” phải=“” gửi=“” nốt=“” số=“” tiền=“” còn=“” lại=“” cho=“” tôi!=“”>>

Môi cô khẽ nhếch lên, nụ cười trên môi càng lúc càng thâm hiểm khó lường, tay vén lấy tóc mái lòa xòa trước trán, trịnh trọng kêu lên:

” Yên tâm, anh xử lý tốt vụ này. Tôi sẽ không bạc đãi anh đâu. Con gái anh sẽ tai qua nạn khỏi!”

Cuộc gọi kết thúc!

Ngẩn người nhìn điện thoại một hồi lâu, Cẩm Tú mới từ từ nhắm chặt mắt lại, hít lấy mùi không khí dễ chịu hòa cùng với gió, lòng cảm thấy vui vẻ, tâm trạng vô cùng thoải mái, thỏa mãn ...

” Phương Nhã! Nếu cô thật sự còn sống trên đời này thì tốt nhất đừng bao giờ quay trở lại. Nếu không thì kết cuộc của cô rồi sẽ giống như ba của cô mà thôi!”

Đúng vậy! Cẩm Tú là người nham hiểm, tuyệt đối sẽ không từ bỏ thứ gì thuộc về mình. Vì vậy những thứ ngáng đường, có nguy cơ phá hoại đến tình yêu của cô, tất cả đều phải loại bỏ! Mai Phương Nhã, cô ta đã khiến cô có ba mà không được nhận, thì bây giờ cô sẽ làm cho cô ta biết cảm giác mất đi ba của mình là như thế nào!!!

15. Chương 14: Mười Tính

Mười Tính

Trăng tròn vành vạnh, chiếu qua cửa sổ xuống mặt đất, như khoác một lớp ánh dương bằng bạc lên người Phương Nhã. Cô đang dựa lưng lên ghế, tỉ mỉ tháo từng bộ phận của chiếc điện thoại, lắp một sim mới hoàn chỉnh vào. Vài giây sau khi đã lắp xong sim mới, cô mới thử người ra nhìn chiếc điện thoại cầm trên tay, không biết cảm giác lúc này là nhẹ nhõm hay nặng nề nữa.

Con người thật lạ, đã có khả năng rời xa, nhưng tại sao tâm trí vẫn còn nhớ đến, không tự chủ được mà có một chút luyến tiếc. Là cô đang luyến tiếc một người yêu cô hết lòng, hay chẳng qua là tiếc nuối với quãng thời gian đẹp đẽ đó.

Đưa tay cốc một cái vào đầu, cô ngăn mình không được phép nghĩ đến, dù chỉ là cảm xúc rung động nhất thời. Cô và anh giờ đã là người của hai thế giới, hai tầng lớp khác biệt. Có lẽ, Kevin vốn dĩ chỉ là một người đi lướt qua đời cô mà thôi. Cảm xúc rồi sẽ qua thời gian mà phai nhạt!

Luồng không khí lạnh ngắt xông thẳng lên người Phương Nhã, buốt đến tận óc. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, căn phòng lạnh lẽo chỉ riêng một mình cô, bất giác cảm thấy cô đơn, bơ vơ quá! Người thân không có, người cô yêu lại càng không. Từ bây giờ, cô phải ráng sức tìm kiếm một việc làm cho mình, đến thăm ba mẹ thường xuyên để họ đỡ phải thấy cô đơn trong cảnh tù túng.

Rồi ngày mai, cô sẽ lại vào trại cai nghiện thăm ông - người cha xưa kia từng là một người đàn ông hiền lành nhất thế gian mà cô từng được biết!

Cảm giác mệt mỏi xâm chiếm, kéo cặp mi nặng trĩu sụp xuống, Phương Nhã bắt đầu buồn ngủ, bèn nhoài người xuống giường nhắm mắt. Và lần đầu tiên trong đời, cô mơ một giấc mơ có Kevin!

” Hahaha!”

Dưới làn gió lồng lộng, mái tóc cô xỏa dài khê tung bay, khi cúi đầu xuống, những lọn tóc thơm ngọt mùi bạc hà thoang thoảng khiến anh bình tĩnh khỏi giấc ngủ, một phần vừa cảm giác được thứ gì đó cọt cọt lên mặt rất nhột, anh liền mở bừng mắt, thì bất gặp ngay điệu bộ hốt hoảng của Phương Nhã.

Anh ngờ nghếch nhìn về mặt lúng túng của cô, hai tay chấp ra sau lưng như cố tình giấu diếm gì đó, khi anh còn đang lơ mơ chưa tỉnh ngủ hẳn thì lại thấy cô cười giả lả, đi từng bước thụt lùi về phía sau:

” À, em đang phải ruồi cho anh ngủ đấy, anh ngủ tí đi. Em không phiền anh nữa ... em ... ra ngoài nhé!”

Cô một tay vẫn chấp ra sau lưng, tay còn lại hươ hươ trong không trung, mồ hôi hột chọt túa ra, chuẩn bị quay ngoắt 180 độ để chuồn thì ...

” Đứng lại!”

Cô giật thót mình, đầu cứng đờ không dám quay lại nhìn về mặt của anh lúc này, không nghĩ ngợi gì nữa mà co chân chạy biến, vừa chạy vừa la:

” Á!! Á!!”

Anh gọi giật cô lại ấy mà chẳng những cô không nghe lời, còn co giò bỏ chạy, thái độ lấp liếm sợ hãi đó khiến anh bắt đầu nghi ngờ, đưa tay lên sờ mặt thì cảm thấy có thứ gì đó dính dính, chợt nhận ra đó là vết mực của cây bút lông chưa kịp khô.

Ngồi phất dậy, anh lao ngay vào toilet, trừng mắt nhìn bản thân mình trong gương, ngay tức khắc sắc mặt liền trở nên tím bầm vì giận dữ, cố kiềm nén ý định muốn giết người, anh gầm lên thật to, khiến những chú chim đậu trên cành cây ngoài cửa sổ cũng phải sợ hãi mà bay đi:

” Jessica, em dám vẽ lên mặt anh hả? Em chán sống rồi!!!!”

” Kevin! Nếu như có một ngày em nhớ lại, chúng ta vẫn như thế này mãi chứ?”

Cô ngồi bệt trên lan can, hai tấm lưng của cô và anh tựa vào nhau, ngắm nhìn dòng xe cộ lướt qua trên đường. Ngồi im được một lát, cô bắt đầu suy nghĩ mông lung, nói một câu rất đổi tâm trạng, nhưng lại khiến anh bật cười:

” Ngốc!”

Anh chuyển tư thế, xoay người lại khiến cô mất thăng bằng xém ngã. Cô tức khí đè lên ngực anh làm điểm tựa, quay đầu quát:

” Đổi tư thế phải nói trước một tiếng chứ? Em té thì sao?”

Dứt lời, cô trợn mắt nhìn anh cười khế, tay đột ngột xoa đầu cô, và rồi cô lại né, nhăn nhó mặt mày:

” Này, em không phải con nít, đừng xoa đầu em nữa!”

” Có phải trước khi mất trí nhớ, em cũng ngốc như thế không? Vô tư như thế?”

Cô tính mở miệng phản bác lại, nhưng rồi bất chợt tiếng chuông ngân nga của bài Cry On My Shoulder lại phát lên, khiến cô và anh giật mình xoa đầu lại ...

” But if you wanna cry

Cry on my shoulder

If you need someone

Who cares for you”

Giọng hát ngân nga mỗi lúc một gần, Phương Nhã bưng mắt tỉnh giấc, ngẩn người một hồi lâu mới nhận ra đó là tiếng nhạc chuông phát ra từ chiếc điện thoại của mình bên đầu giường. Cô lồm cồm bò dậy, nhìn vào màn hình hiển thị số điện thoại lạ, bắt máy với cảm xúc rối bời. Nhưng chưa kịp mở miệng thì đầu dây bên kia đã vang giọng của một cô gái trẻ ngang ngược:

< sao=“” anh=“” lại=“” bắt=“” máy=“” lâu=“” thế?=“” em=“” đã=“” nói=“” thấy=“” số=“” em=“” thì=“” phải=“” bắt=“” máy=“” liền=“” cơ=“” mà!!!=“”>>

Cô nín bặt, cảm xúc rối bời nay biến mất, thay vào đó là một nụ cười gượng, khóe môi khẽ nhếch lên, cô thở phào:

” Xin lỗi! Tôi nghĩ cô lầm số rồi!”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi như để kiểm chứng lại sự thật, sau đó liền hùng hổ quát với cô:

< làm=“” gì=“” có=“” chuyện=“” đấy!=“” cô=“” là=“” ai,=“” đây=“” rõ=“” ràng=“” là=“” số=“” của=“” anh=“” mình=“” mà!=“”>>

Cô lấy tay day trán, ngồi phất dậy, sẵn giọng nói với cô gái trẻ:

” Này cô, tôi đã nói rồi. Số sim này tôi mới mua từ tối hôm qua, tôi mới là chủ nhân của số này! Cô làm số rồi, vậy nhé!”

Không đợi cô gái kia nói thêm tiếng nào, cô cúp máy cái rụp, tiện tay quăng luôn điện thoại xuống giường, lòng nặng trĩu. Được vài giây sau, cô lại cầm điện thoại lên, quyết định đổi nhạc chuông điện thoại sang bài khác.

Ánh nắng ngoài cửa sổ hắt vào phòng, như kéo con tim của cô xuống bờ vực thẳm. Hai năm rồi, không ngờ khi cô đã mất ký ức, cũng vẫn yêu thích bản nhạc Cry On My Shoulder, mà xưa kia chính bài này lại là cầu nối tình yêu giữa cô và Quốc Thịnh!

Khi nhớ lại tất cả, cô không hề để ý rằng nhạc chuông điện thoại của mình lại cài bài này, cho đến khi tình cờ bắt gặp một cuộc gọi nhầm số, cô mới chợt nhận ra. Thì ra, dù cho có mất đi ký ức, dù cho có quên anh thì trong tiềm thức cô vẫn mang những kỷ niệm của hai người. Không hề mất đi, chỉ tạm thời nằm ngủ ở một góc khuất trong trái tim mà thôi!

Khẽ siết chặt điện thoại trên tay, cô lại nhớ đến giấc mơ ban nãy của mình, bất giác không nén được thở dài.

Những kỷ niệm ở hiện tại, rồi sẽ qua nhanh bởi thời gian. Đến khi con người sực tỉnh ngoảnh đầu lại, thì mọi thứ đã là quá khứ!

” Có phải trước khi mất trí nhớ, em cũng ngốc như thế không? Vô tư như thế?”

Lời nói của anh khi xưa lại văng vẳng bên tai, nếu như không phải trong giấc mơ vô tình gọi lại những ký ức giữa cô và Kevin, liệu cô có còn nhớ đến một khoảng thời gian hai người đã từng vui vẻ như thế???

Bây giờ ngẫm nghĩ lại, hồi đó cô thật quá ngây thơ, không nhận ra rằng câu nói đó của anh cũng chính là câu trả lời duy nhất rồi. Nhớ lại được tất cả, cũng đồng nghĩa với việc cô và anh không thể nào ở chung một nhà, và được anh chăm sóc như xưa kia nữa. Hai người có hai cuộc sống khác nhau, hai tầng lớp, hai xã hội khác biệt, sao có thể chứ???

Cô bật cười chua chát, càng nghĩ về anh, lòng cô lại nặng trĩu. Tình cảm cô dành cho Kevin chỉ xuất phát nhất thời, trong khoảng thời gian ngắn mà thôi. Chỉ cần một thời gian nữa, anh sẽ quên đi vết thương lòng, quên đi cô. Hai người sẽ trở thành những người đi lướt qua đời nhau, mãi mãi cũng không có khả năng gặp lại lần nữa ...

Sải chân bước xuống giường, cô lết thân nặng chịch tiến về phía cửa, làm vệ sinh cá nhân rồi bắt đầu đến trung tâm cai nghiện thăm ba của mình. Khoảng chừng nửa tiếng sau, cô đã đứng chờ dưới cửa khách sạn, ngó nghiêng xem có chiếc xe taxi nào đi ngang qua hay không. Nhưng đang đứng một hồi thì một chiếc xe hơi màu đen hiệu Mercedes dừng lại nơi cô đứng, khi cô còn đang ngỡ ngàng thì kính xe hơi bị kéo xuống, lộ ra khuôn mặt của Quốc Thịnh.

” Lên xe đi!”

Trong khi cô còn trợn mắt kinh ngạc thì anh đã vội lên tiếng, khuôn mặt không chút cảm xúc.

” Anh ...”

Cô thật không biết phải nói gì nữa. Cô có nhìn lầm không, người con trai giàu có chạy chiếc mercedes sang trọng này là chàng sinh viên nghèo mà cô yêu trước đây hay sao? Hai năm không gặp, anh có thể thay đổi đến nhường này, chẳng chặc như thế... quả thật không tin nổi!

Phải rồi, ngẫm nghĩ lại từ lúc gặp anh đến giờ trên người anh toàn hàng hiệu, tóc tai cho đến quần áo, giày dép và cả đồng hồ đeo trên tay cũng thuộc loại cao cấp. Khi đó gặp lại, cô vốn dĩ không hề để ý. Không ngờ, anh giờ đã chẳng chặc ra nhiều rồi! Không còn là chàng sinh viên nghèo của khi xưa nữa ...

Nhưng, tại sao anh lại ở đây? Không thể nào lại trùng hợp đến vậy chứ???

” Anh là Quốc Thịnh sao?” - Về mặt cô lúng túng, vốn dĩ vẫn chưa kịp thích ứng với những gì xảy ra trước mắt mình, nên buột miệng hỏi.

Anh ngây người một lát, rồi phì cười, một tay nắm chặt vô lăng lắc đầu nói:

” Vũ Quốc Thịnh, em không nhận ra sao? Lên xe đi!”

Nhìn thấy nụ cười thỏa mãn của anh, cô như sực tỉnh, vội đứng hắng một tiếng, nét mặt ngây ngô ban nãy được nhanh chóng thay thế bằng sự lãnh lùng cổ hữu vốn có:

” À, không cần!”

” Em vừa mới về nước, tiền bạc không có. Để đi đến trại cai nghiện bằng taxi thì tốn tiền lắm, em muốn lãng phí tiền như thế sao?”

Như đánh trúng đòn tâm lý, sắc mặt cô thay đổi hẳn, thế nhưng vẫn lì lợm, nhất quyết không chịu lên xe anh:

” Tôi ...”

” Em có muốn gặp ba của mình không?”

Quả thật cô nín bật ngay lập tức, ngẫm nghĩ một hồi cũng đành hậm hực lên xe anh, quên không đóng cửa rầm thật mạnh!

Trên đường đi, cả hai không ai nói với nhau câu nào, cô cũng không thèm hỏi vì sao anh lại biết khách sạn nơi ở, còn đoán được cô sẽ đến thăm ba mình. Chẳng lẽ anh theo dõi cô từ hôm qua??? Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng cũng đành hỏi thăm trong bụng, chứ nhất quyết cũng không muốn bắt chuyện với anh. Ngay cả anh cũng vậy, rõ ràng là trong lòng có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng vẫn không dám hỏi. Thế là hai người cứ mặc cho bầu không khí u ám đó bao trùm, cho đến khi chiếc xe dừng bánh tại trung tâm cai nghiện.

Vừa bước vào bên trong, cô và Quốc Thịnh đã một phen hoảng hồn vì không khí trong đây có vẻ rất hỗn loạn, một số nhân viên điều trị tất bật chạy ra chạy vào trong một căn phòng với thái độ hoảng hốt, những bệnh nhân xung quanh đa phần đều nháo nhào lên, kích động hệt như thú dữ muốn sống chuồng.

Một nữ nhân viên điều trị đứng từ xa chợt phát hiện ra sự có mặt của Quốc Thịnh, bèn tức tốc chạy đến, hoảng loạn la lên:

” Bây giờ anh mới đến à, mau vào thăm bác Nghĩa đi, bác ấy hình như bị sốc thuốc rồi, đang nguy kịch lắm!”

” Cái gì?”

Phương Nhã hét lên, trợn mắt nhìn cô gái kia với vẻ mặt dữ dằn, khi cả người cô chợt cứng đờ, hóa đá tại chỗ thì tay cô đã bị bàn tay rắn chắc của Quốc Thịnh lôi đi. Trong khoảnh khắc đó, cô cảm nhận được mu bàn tay anh đầy mồ hôi, thấm vào cả tay cô một luồng khí lạnh ngắt đáng gờm sợ. Có lẽ, anh đang run rẩy y hệt cô!?

Đặt chân bước vào phòng 13, cô đã cảm thấy không khí xung quanh rất odd kỳ lạ, bốn năm người tụ tập xung quanh một chiếc giường, xì xào bàn tán điều gì đó. Bước đến gần, cô và anh đều há hốc mồm kinh ngạc khi nhìn thấy Hữu Nghĩa đang nằm bất động trên giường, hai mắt nhắm nghiền, mười móng tay đều đen thẫm, đôi môi tím tái trông rất đáng sợ. Bên cạnh là vị bác sĩ đang kiểm tra từng dấu hiệu trên người ông, vẻ mặt vô cùng căng thẳng và những nhân viên điều trị tất bật chạy qua chạy lại xem xét tình hình. Đến một lúc sau, mọi người xung quanh đều phát hiện ra rằng ông đã không còn thở, kèm theo là lời báo cáo từ vị bác sĩ nói ra như sét đánh bên tai:

” Ông ấy đã tử vong!”

Tia ánh nắng đầu tiên len lỏi, hắt vào bên trong cửa sổ, đậu lên thành giường nơi Hữu Nghĩa nằm. Căn phòng 6 người nằm, bây giờ đã mất đi một người, là ba của cô - là người cha hiền lành nhút nhát của cô!

Môi cô run lên bật khóc, những tiếng ồn ào từ xa vọng lại, rất gần mà cũng rất xa, rồi mất hút trong không trung. Dường như, mọi thứ xung quanh đều im ắng trở lại, căn phòng cũng trở nên thưa thớt người, cuối cùng chỉ còn lại một mình Phương Nhã!

Cô sụp xuống đất, đưa tay sờ lấy một chút hơi ấm còn vương vẩn trên đầu giường, bờ vai run lên từng hồi, một lúc sau không nhìn được mà bật cười điên dại, sự thật quá đỗi tàn khốc, khiến cô không thể nào chấp nhận được nữa. Cha của cô đã chết, chết thật rồi.

Bên ngoài cánh cửa, một vị bác sĩ đứng bên cạnh Quốc Thịnh trông thấy tình cảnh trước mắt, cũng không tránh khỏi đau lòng, quay sang báo cáo tình trạng thêm lần nữa cho anh nghe, giọng có chút nghèn nghẹn:

” Trong mấy ngày qua, ở đây đã rất hỗn loạn. 20 bệnh nhân cai nghiện cùng với ông ấy trốn chạy khỏi trung tâm cai nghiện, ngày hôm qua mới bắt về được phân nửa, còn phân nửa hiện giờ chưa thể bắt được, còn đang rải rác khắp nơi. Hữu Nghĩa nằm ở trường hợp thứ 1, anh cũng biết đấy, ông ấy thuộc dạng khó trị nhất, đã trốn khỏi trại cai nghiện hai lần rồi, lần này chắc có lẽ người xúi giục bọn họ trốn trại là cũng ông ấy. Nhưng không biết trong thời gian trốn ra ngoài, ông đã lấy số thuốc đó từ đâu nữa, là chúng tôi sơ suất, đã tắc trách không cai quản thật nghiêm ngặt, cuối cùng ...”

Quốc Thịnh quay mặt vào trong, dậm thật mạnh lên bức tường bằng gỗ, đôi mắt đã đỏ hoe, không kiềm chế nổi cơn giận dữ trào dâng trong lòng, anh cắn răng hét lên:

” Tại sao lại như vậy? Mấy người làm ăn kiểu gì vậy? Bác trai như vậy không nói, mấy người làm sao để cho một đám người rời khỏi nơi này, những người của ông không ai ngăn cản được hay sao hả?”

” Quốc Thịnh, anh bình tĩnh nghe tôi nói. Mỗi đợt hằng tháng, chúng tôi đều tiếp nhận những bệnh nhân cai nghiện vào trung tâm. Bọn họ đã nhân lúc ngày đó xảy ra, lợi dụng lúc chúng tôi lơ là cảnh giác vì chú ý nhiều đến những người mới, bọn chúng đã lên ra từ phòng ăn trưa, và thế là không khí xung quanh hỗn loạn. Khi chúng tôi chạy ra thì đã thấy đồng loạt 20 người phá cửa bỏ trốn. Mọi thứ xảy ra rất nhanh, chúng tôi lao đến ngăn cản thì đã bị thương ít nhiều, vì rất nhiều người trong bọn chúng cầm gậy, gạch để đánh lại.”

Anh sững người nhìn vị bác sĩ, không thể tin được những điều đó lại là sự thật:

” Không thể nào, từ trước đến nay bác trai có trốn khỏi trại, cũng chỉ đi một mình, tuyệt đối không có gan đến mức lãnh đạo một kế hoạch tinh vi như vậy để bỏ trốn!” - Anh gồng mình, nghiến răng nghiến lợi dồn hết mọi sức lực của mình vào bàn tay, rồi siết chặt. Một lúc sau, vẻ như đã bình tĩnh đôi chút, anh mới hỏi - ” Lúc tôi đi Hàn Quốc, mọi thứ đã xảy ra như thế sao?”

” Phải, chúng tôi đã gọi điện cho hầu hết các người thân, chỉ riêng anh là không gọi được!”

Chết tiệt!

Quốc Thịnh siết chặt quai hàm, sắc mặt đã tối nay càng u ám hơn. Cũng tại anh tất cả, nếu như anh không chịu mở điện thoại ngay lúc đó, nếu như không vì quá nóng lòng muốn gặp Phương Nhã, thì anh đâu có tắt điện thoại, không muốn cho bất cứ ai làm gián đoạn những tâm tư đang lắt léo trong người anh. Nếu anh biết kiềm chế, bình tĩnh sáng suốt hơn, thì đã có thể liên lạc được với trung tâm cai nghiện. Vậy thì mọi chuyện sẽ không ra nỗi này, bác trai sẽ không chết!

Nhìn thấy vẻ mặt tự trách của Quốc Thịnh, người đàn ông kia mới lên tiếng:

” Quốc Thịnh, anh đừng tự trách nữa. Chúng tôi cũng nghĩ giống anh, một người đàn ông nhút nhát như Hữu Nghĩa nhất định không thể nào có gan làm chuyện đó. Trừ phi ... ” - Ông ngẩng cao đầu, nhìn thẳng vào Quốc Thịnh - ” Có kẻ tiếp tay.”

Anh không ngoái cổ lại, giọng nói có phần kinh ngạc:

” Kẻ tiếp tay? Là ai chứ?”

” Anh yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm hiểu rõ nguyên nhân chuyện này!”

Tim anh như trùng xuống, nhìn người con gái sau cánh cửa đau đớn khóc nức lên mà không tránh khỏi chua xót. Phương Nhã của anh, sao có thể bạc phận như thế. Anh luôn luôn hứa rằng sẽ không bao giờ để cô phải khóc, phải đau khổ nữa. Nhưng dường như ông trời không để anh làm được điều đó, mọi thứ xảy ra quá sức tưởng tượng của anh.

Cảm giác đau đớn dâng tràn trong lòng, anh gắng từng tiếng một, nói với vị bác sĩ hay đang nói với chính mình:

” Nếu như có kẻ đứng sau, tôi nhất định sẽ tìm ra. Nhất định phải bắt tên đó trả giá!!!”

Đôi mắt anh như tỏa sương mù, trước mặt chỉ còn là màn sương trắng đục mờ ảo. Anh bước đến gần, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô, im lặng nhìn cô khóc mà lòng đau nhói.

Ngồi yên với nhau khá lâu, cuối cùng Phương Nhã mới nhận ra sự có mặt của Quốc Thịnh bên cạnh mình, trái ngược với những phản ứng gay gắt lạnh lùng khi gặp anh, lúc này cô chỉ trừng mắt nhìn anh run rẩy, sắc mặt tái mét, dồn hết những sức lực còn lại vào một câu nói yếu ớt:

” Tại sao ba tôi lại trở nên như vậy?”

Anh nhắm mắt, nghe giọng nói của cô mà tim thất lại, nỗi day dứt cuộn trào trong lòng, hận không thể gánh hết mọi đau khổ của cô sang bên mình, không muốn để cô bị tổn thương thêm lần nữa. Thời gian trôi qua rất lâu sau đó, anh mới dần lòng mà đáp:

” Nhã, hãy tin anh! Anh nhất định điều tra rõ chuyện này, lấy lại công bằng cho ba của em!”

Cơ thể cô khẽ run lên, nghẹn ngào nhìn người con trai mà cô đã từng yêu sâu đậm, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi. Cô tin lời nói của anh là chân thực, cũng tin vào đôi mắt đầy quyết tâm của anh là chân thực. Cũng như, mối quan tâm âm thầm lặng lẽ của anh hai năm qua đối với ba mẹ cô, thực tình giờ đây cô đã hiểu rõ! Nhưng tại sao, ông trời lại đối xử với cô như vậy. Về nước mới được một ngày, chưa kịp trùng phùng người thân thì thân chết đã nhanh chóng mang ba của cô đi. Giờ cô phải làm sao đây, làm sao có thể chịu đựng nổi chuyện này đây???

Anh tiến đến gần, ôm chầm lấy hai vai cô an ủi. Chỉ chờ có thế, cô liền sà ngay vào lòng anh, khóc nức nở, nỗi đau mất người thân quá lớn. Nhiều chuyện lại cứ xảy ra dồn dập như vậy, cô thật không còn sức để chống cự điều gì nữa ...

” Đừng khóc, Nhã! Chúng ta về thôi, chuyện của bác trai để anh giải quyết, được không?”

” Giải quyết? Anh làm sao giải quyết. Ba tôi đã chết rồi, anh giải quyết thế nào? Tôi mới là người thân của ông ấy, tôi muốn tìm hiểu xem hai năm qua ông đã sống thế nào, sao có thể từ một người nhút nhát mà biến thành kẻ gan to mật lớn đến mức chỉ đạo 20 người cai nghiện trốn trại đây???”

Cô vùng khỏi người anh, hét lên đầy kích động, đôi mắt lạnh lùng nhìn Quốc Thịnh, giọng nói cũng trở nên khô khốc, run rẩy theo từng hơi thở dồn dập. Rồi khi nhìn vào vẻ mặt bối rối của anh, cô mới phát hiện ra rằng bản thân đã quá kích động, cuối cùng mãi rất lâu sau đó mới có thể dịu giọng lại, khẽ nói:

” Xin lỗi, tôi muốn yên tĩnh một mình!”

” Nhã!” - Anh nhắm mắt, giọng nói trở nên mâu thuẫn, đối chọi với sự lạnh lẽo và thất vọng trong lòng - ” Anh không đành lòng nhìn em đau khổ, càng không chịu nổi khi em cứ lạnh lùng với anh như thế này. Anh rất muốn bản thân mình có thể làm chỗ dựa cho em, làm niềm an ủi, chia sẻ cùng em những nỗi đau mà em gánh chịu, hết như ngày xưa!”

Cả người cô cứng đờ, nhưng đầu lại xoay chỗ khác, không muốn nhìn vào đôi mắt đỏ rực như thiêu đốt tim cô nữa, không muốn bản thân phải động lòng vì lời nói không rõ là thật hay ảo đó:

” Anh đi đi! Tôi không còn tâm trạng để nói chuyện này!”

Đôi mắt anh vẫn lên những tia đỏ, cổ kiềm nén nỗi đau đang gào thét trong lòng, đôi tay anh vừa siết chặt đã vội buông ra, rồi sau đó như không chịu nổi đành siết chặt thêm lần nữa, lời nói thốt ra như cầu xin:

” Anh biết bây giờ không phải là lúc, nhưng quả thật anh không muốn thấy em như thế này. Nếu không chịu nổi, anh sẵn sàng để em trút giận, em hành hạ thế nào cũng được. Đừng kìm nén nữa!”

Cô ngậy người, không kìm được mà ngược lên nhìn anh, đôi môi run rẩy khẽ mấp máy:

” Đủ rồi, hai năm qua anh đã thay tôi chăm sóc cho ba mẹ tôi. Thế là đủ rồi. Tôi rất cảm ơn anh! Có điều ... anh đừng khiến tôi phải hiểu lầm thêm nữa. Về đi, đừng để họ chờ!”

Nhìn vào đôi mắt bối rối đầy yếu đuối kia, anh chợt nhận ra sự việc đã đi quá xa, không thể tiếp tục như thế này được nữa. Anh hoang mang, bất giác đưa tay lên chùi những giọt nước mắt đang lặng lẽ tuôn rơi của Phương Nhã, thều thào nói:

” Ngốc! Em vẫn không thể nào tin anh sao? Cẩm Tú và anh không hề lấy nhau, cũng không có con. Thăng bé mà em đã gặp phải hôm đó, là kết quả của việc Cẩm Tú bị cưỡng bức hai năm trước. Em nhớ không? Đó cũng chính là lần cuối chúng ta gặp nhau!”

Thần thái cô bắt đầu thay đổi, sắc mặt cũng trở nên hoang mang. Cô trợn mắt nhìn anh, không giấu nổi vẻ kinh ngạc trong đôi mắt đó. Cổ họng chợt trở nên khô khốc, ngay lập tức không biết phải nói như thế nào để hình dung được cảm giác khó tả trong lòng mình.

” Hai năm trước, khi anh tìm kiếm em trong vô vọng thì mới hay tin Cẩm Tú mang thai, em cũng hiểu rồi đấy, đứa con trong bụng cô ấy có tới 4 người cha. Với một cô gái luôn sống trong sung sướng được nuông chiều từ nhỏ, một khi chịu sự khinh miệt và mang tiếng của người đời vì có con không có chồng, liệu cô ấy có vượt qua nổi không? Nhã, cô ấy rất đáng thương. Anh đã không thể yêu, nhưng ít ra có thể giúp cô ấy bớt mang tiếng xấu, làm một người cha của con cô ấy trên danh nghĩa. ”

Im lặng một vài giây, anh không tìm được mà ôm chầm lấy cô vào lòng mình, nói trong thổn thức:

” Nhã! Lòng anh trước sau chỉ có một mình em, không hề thay đổi. Vì cô ấy rất tội nghiệp, mang thai đứa con mà không rõ cha của đứa bé là ai, hoàn cảnh đó anh đành phải làm cha nuôi của nó, có như vậy tiếng xấu mới không bị đồn xa. Cô ấy còn rất trẻ, hưởng hờ gì giờ đây Cẩm Tú đã không còn là Cẩm Tú khi xưa nữa rồi, cô ấy đã thay đổi!”

Lời nói vừa dứt, Phương Nhã đã vội bật cười, nụ cười chua chát đầy đau đớn, đầy thật mạnh anh ra, nhìn chằm chằm mà nói:

” Quốc Thịnh! Nếu đúng là như vậy, tôi thà anh đừng bao giờ nói cho tôi biết sự thật này, anh có biết sự yếu đuối của anh tàn nhẫn thế nào với tôi không hả?”

Như bị một cú sốc nào đó quá lớn, đôi mắt cô tràn đầy bi thương thống khổ, cắn môi đến bật cả máu, nước mắt cũng theo đó mà ứa ra, giọng nói đầy trách cứ vang lên khiến tim anh như bị bóp nghẹn:

” Tại sao anh không dứt khoát một lần. Anh có biết bây giờ mình đã làm cha rồi hay không? Anh nghĩ rằng cái danh nghĩa làm cha của mình muốn bỏ được là bỏ được liền hay sao? Đứa bé mới chỉ hai tuổi, nó còn rất nhỏ. Có phải anh muốn nói với tôi, anh sẽ trở về bên tôi, vứt bỏ danh nghĩa làm cha của mình bao nhiêu năm nay?”

Sắc mặt Phương Nhã trắng nhợt, cô lắc đầu nhìn anh đầy chua xót. Trải qua chuyện này, cô đã có thể tin những lời anh nói là sự thật, tin rằng tình yêu của cả hai vẫn còn nguyên vẹn không thay đổi. Nhưng, đã hai năm rồi, mọi biến cố xảy ra quá nhiều ... anh và cô còn có thể đến với nhau khi giữa hai người còn quá nhiều trở ngại trước mắt?

” Quốc Thịnh! Em xin lỗi, chính em đã đẩy chúng ta rơi vào tình thế này. Nếu như ngày xưa em không mưu hại Cẩm Tú, khiến cô ta rơi vào trạng thái tuyệt vọng, thì có lẽ cô ta sẽ không thể thảm như thế, cũng không biến anh trở thành người cha bất đắc dĩ. Ngay cả em ...”

Cô nín bặt, bất giác lùi ra xa, mắt nhìn về chiếc giường trống không bên cạnh, lặng lẽ nhắm mắt:

” Anh đi đi!”

” Nhã! Em sao thế?”

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô, tim như bị bóp nghẹn, anh lo lắng hỏi. Nhưng đáp lại cô chỉ là khuôn mặt vô cảm và sự cô đơn lạnh lẽo tràn ngập trong đôi mắt:

” Quá trễ rồi!”

Vẫn không nhìn mặt anh, giọng cô trở nên uất nghẹn, đôi mắt tối đen như không tìm được ánh sáng nào của hy vọng nữa:

” Hai năm trước, vì để đánh tráo ADN của hai cha con Một Mắt, em đã dùng chính trinh tiết của mình để làm điều kiện trao đổi với tên bác sĩ đó. Nhờ vì thế, kế hoạch trả thù của em mới được êm xuôi trót lọt. Anh hiểu rồi đó, em là một người không từ thủ đoạn, tuyệt đối không phải là người con gái hiền lành mà anh yêu nữa. Quốc Thịnh, anh đã biết em như thế rồi, liệu có còn yêu em nữa không?”

Làn gió khẽ lay động, anh thất kinh đến mức không nói nổi lời nào, cả người như bị một vật gì đó nặng chịch đập vào đầu, quay cuồng, mụ mị. Bất chợt, những ký ức của hai năm trước sống lại, quay về thời khắc buổi lễ đính hôn của anh và Cẩm Tú, khi đó ... trong phút chốc, anh đã nhìn thấy bóng dáng của Phương Nhã, ẩn hiện giữa biển người đông đúc trong bữa tiệc đầy mùi máu tanh đó!

Anh biết ngọn ngành tất cả là do chính cô sắp đặt, nhưng vốn dĩ không thể ngờ vì để trả thù, cô đã phải trả một cái giá đắt như thế!!!

Cơn đau âm ỉ trong tim, nay còn cào dai dẳng xộc lên tới não, gây buốt óc, đau đớn liên hồi. Anh nhìn cô, đôi mắt đục ngầu lặng lẽ rơi một giọt nước mắt.

Có phải anh sai rồi không?

Ngày đó, cho dù thế nào cũng không rời xa cô, không dùng bản thân làm điều kiện trao đổi với Cẩm Tú, không lấy đi số tiền 20 triệu đó...

Nếu khi xưa anh luôn ở bên cạnh cô, chia sẻ những nỗi đau mà cô phải gánh chịu. Liệu mọi thứ sẽ không đến mức này chứ!??

Phương Nhã nhìn anh bàng hoàng một lúc lâu, đôi mắt cũng sắp kiệt sức muốn sụp xuống, quay mặt sang chỗ khác thì lúc này anh lại ôm chầm lấy cô, dụi đầu vào mái tóc uốn cong màu nâu hạt dẻ của cô, bật khóc:

” Đừng nói nữa, em có thể đừng nói nữa được không???”

Quốc Thịnh siết chặt lấy đôi vai gầy của cô, thủ thỉ bên tai cô bằng giọng rất chân thực, không chút giả dối:

” Nhã! Chúng ta có thể quay trở lại như xưa không? Anh không quan tâm đến chuyện đó, hãy để anh bù đắp cho em. Anh sẽ cùng em gánh vác những đau khổ trong hai năm qua, tuyệt đối không để em bị tổn thương lần nữa.” - Nói đoạn, anh xoay người cô lại, thủ thỉ nói - ” Anh sẽ cùng em tìm ra nguyên nhân sự việc của bác trai. Nếu như thật sự bên trong có uẩn khúc, anh sẽ không để cho bác trai chết oan uổng đâu!”

Làn hơi từ ngực dâng lên trở nên tắc nghẽn, cô nhìn vào đôi mắt đầy quyết tâm cùng cực của anh, rồi lại quay sang nhìn chiếc giường nơi Hữu Nghĩa đã từng nằm, lòng bỗng dâng lên một cảm xúc kỳ lạ, vừa cay đắng, vừa ảm áp.

Thế nhưng, cô không tài nào hé môi cười nổi.

Vụ việc Cẩm Tú bị cưỡng bức và mang thai, một phần cũng là lỗi nơi cô. Và bây giờ, chính cô phải bị quả báo khi giường mắt nhìn người cha của mình mất đi!

Cô sai rồi, đúng không?

Thời gian lại trôi qua thật lâu, cô vẫn không hề lên tiếng trả lời, cứ nhìn chăm chăm vào chiếc giường trước mặt. Đánh đổi cả trinh tiết, mất đi tình bạn, người thân chia ly, ngay cả ba cô không có tội gì cũng phải biến mất khỏi cõi đời này. Cuối cùng, mọi thứ cô làm tất cả đều trở thành công cốc, hơn thế nữa còn tự hại lấy mình, thật ngu ngốc!

Cô rất mệt mỏi, nếu như thời gian có quay trở lại, cô thà để bản thân được lựa chọn lần nữa, rằng suốt cả cuộc đời, cũng không yêu bất cứ ai!

Vậy mà, cuộc đời khi cướp đi của người ta thứ gì, đồng thời cũng trao lại cho ta một thứ khác!

Thế thì tình cảnh trước mắt, đối diện với sự thật trần trụi, mất đi ba ruột của mình nhưng lại hiểu rõ tình cảm của người con trai mình yêu. Theo lý mà nói, cô phải cảm thấy chút gì đó vui mừng mới phải!

Nhưng, sao cô lại cảm thấy nặng nề đến thế?

Lại từng giây từng phút trôi qua, sắc mặt cô vẫn trắng nhợt như thế, những móng tay cào chặt vào da thịt đến đau rát, cô bắt đầu mơ hồ nghĩ ngợi, rốt cuộc lý do gì có thể khiến cho ba của cô biến đổi lớn như thế. Cho dù cơn nghiện thiêu đốt tâm trí người ta như thế. Lãnh đạo 20 người cai nghiện trốn trại, tuyệt đối không phải là hành động nhất thời hồ đồ trong chốc lát, mà nhất định phải là một kế hoạch được sắp đặt sẵn từ trước!

Chắc chắn rằng trong việc này không đơn giản là ba cô đứng đầu xúi giục, phải có một lý do nào khác. Cô nhất định phải tìm hiểu chuyện này cho rõ!!!

Trong khi đó tại khách sạn Red, Sài Gòn ...

Ở trong đại sảnh, tiếng những nhân viên xì xào bàn tán một chủ đề rất rôm rả, tùm năm tùm bảy vây quanh thành một vòng tròn nhỏ, vẻ mặt ai nấy cũng có vẻ rất sững sốt, ngạc nhiên:

” Sao, sao? Có đúng là như vậy không?”

” Giám đốc thật sự về nước?”

” Không phải chứ?”

” Ôi trời, sao lại đột ngột như thế?”

Một nhân viên khách sạn vừa cúp máy xong điện thoại, đã bị những nhân viên xung quanh hỏi dồn tới tấp, sắc mặt tỏ vẻ hoang mang cực độ. Không khí trở nên xào xáo, hỗn loạn mất trật tự nề nếp của khách sạn, rõ ràng ai nấy đều lo lắng lẫn ngạc nhiên, vì từ khi thành lập khách sạn Red ở Việt Nam đến nay, giám đốc của họ chỉ trở về khi có công việc làm ăn cần giải quyết. Mọi thứ ở đây đều có phó giám đốc Trí Văn lo liệu, thỉnh thoảng giám đốc chỉ theo dõi tình hình biến động qua tin tức email. Thế mà dùng một cái, vị giám đốc trẻ của họ nay lại trở về đột ngột như thế, hơn thế nữa còn dự định sẽ ở lại đây dài dài. Điều này mọi người không lo sao được, khi mà giám đốc Kevin của họ nổi tiếng với tác phong làm việc lạnh như băng đá, nghiêm khắc đến mức ai cũng phải nể sợ.

” E hèm!”

Tiếng ồn ào xào xáo nhanh chóng dứt hẳn khi đột ngột nghe thấy tiếng đẵng hắng lạnh lùng vô cảm phát ra từ phía sau lưng. Họ ai nấy đều đồng loạt xoay đầu lại, ngay lập tức sắc mặt trở nên tái mét, lập tức đứng ngay thành hàng thẳng lối, nghiêm trang tách thành hai hàng ở hai bên, nhanh chóng hô to:

” Chào giám đốc!”

Sắc mặt Kevin tối sầm, thế nhưng vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, ra vẻ như tâm tư không bị xáo động, bước đến bên từng người một, nói khẽ:

” Cảm thấy khó chịu thì cứ nghỉ việc!”

Ngay lập tức, ai nấy đều nép người vào nhau, sắc mặt trắng bệch sợ hãi, đồng loạt lắc đầu, môi mím chặt lại, rồi cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, đôi mắt Kevin càng trở nên u ám hơn, quay người bước đi, thế nhưng vẫn không quên dặn dò một câu:

” Nếu để tôi nghe thêm những lời vô vị như thế, trừ hết lương!”

Nhìn thấy bóng vị giám đốc trẻ xa dần, bọn họ mới bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lập tức ai nấy đều trợn mắt lên nhìn. Họ có nhìn lầm không? Người con gái tương tá xinh đẹp với mái tóc tém trông cá tính kia đi bên cạnh giám đốc không phải là Nhã Trúc hay sao?

Nhã Trúc, thư ký tài năng số 1 luôn túc trực bên Kevin bên Mỹ, đã phối hợp ăn ý với anh biết bao nhiêu vụ làm ăn lớn nhỏ, rất được Kevin coi trọng. Nhưng điều bất ngờ là, từ trước đến nay cô ta chỉ xuất hiện ở Việt Nam một lần duy nhất khi đi cùng chủ tịch Nguyễn, và càng chứng minh nếu như không phải là việc quan trọng thì cô thư ký xinh đẹp đó sẽ không xuất hiện ở đây. Vậy thì nguyên do giám đốc lạnh lùng của họ đột ngột về nước chắc chắn là rất quan trọng!

Khi bước vào cửa thang máy, Kevin sắc mặt trở nên mệt mỏi, dựa lưng vào tường, giọng như rít lên:

” Biết rồi chứ, phải mau chóng tìm ra Jessica cho tôi, càng sớm càng tốt!”

Nhã Trúc đứng bên cạnh, tay ôm xấp tài liệu bên người, một tay đẩy gọng kính lên, nhăn nhó khổ sở nói:

” Vậy còn chủ tịch Nguyễn ...”

” Cứ lo liệu đi, tôi sẽ không về Mỹ khi không tìm được cô ấy!”

16. Chương 15: Gặp Lại

Gặp lại

Nhân cách của con người đôi khi lại bị chính thù hằn che mất lý trí, để những hờn ghen ích kỷ của bản thân mà cuốn vào những sai lầm lệch lạc, cứ mãi quay đầu nhìn về quá khứ và lại vô thức nắm giữ những đốm đau của ngày hôm qua.

Trời chập tối ...

Mưa lất phất ...

Quốc Thịnh lặng người ngắm nhìn kính xe trước mặt bắt đầu mờ ảo bởi những giọt nước, tạo thành những đốm trắng li ti, tan nhanh trong sương gió. Chiếc xe đứng cách ngôi nhà màu trắng sang trọng kia chỉ gần phân nửa quãng đường, đủ để những người mặc áo đen đứng canh cửa kia không nhận ra sự tồn tại của hai người họ. Anh cau mày, lòng thầm nghĩ thế nào cô cũng kích động, hay ít ra là giận dữ hết lên chẳng hạn.

Thế nhưng, trái ngược với suy nghĩ của anh, cô hồi lâu sau mới cất tiếng, không giận dữ, không la hét, chỉ run giọng hỏi:

” Chuyện gì thế này? Đó có phải là nhà của em không? Bọn chúng là ai, làm gì với nhà của em vậy hả? Quốc Thịnh!”

Cô không tự chủ được mà nhìn anh, đôi mắt run rẩy hết như cánh hoa tường vi mỏng manh yếu đuối, tròng mắt đen sâu hút như vực thăm thẳm tối, không tìm thấy được ánh sáng. Cô bấu chặt lấy vạt tay áo anh, nói như van xin:

” Quốc Thịnh?”

Anh nắm chặt vô lăng, nhắm mắt một hồi lâu mới dám có đủ dũng khí mà nhìn thẳng vào mắt cô, giọng đột ngột trở nên nặng nề:

” Nhã, em phải bình tĩnh nghe anh nói, nhất định không được kích động, có biết chưa?”

Tim cô hết như bị tảng đá nặng chịch đè lên, không còn giữ nổi bình tĩnh, nôn nóng giục giã:

” Anh nói đi!”

” Nhã ...” - Anh bị cô lay mạnh đến nỗi chóng mặt hoa mắt, cố giữ lấy hai tay của cô, nắm chặt - ” Nhà của em đã bị Một Mắt thầu tóm rồi, hai năm trước ngôi nhà này vốn dĩ đã thuộc về ông ta. Khi ba mẹ em bị bắt, ông ta không đòi được nợ nên rất tức giận, vì thế nên đã dùng mọi cách để tước đoạt quyền chiếm hữu ngôi nhà, biến thành công cụ phục vụ lợi ích của cho sự nghiệp của ông ta. Em thấy rồi đấy, nơi đó bây giờ là một lâu đài, được ông ta san rộng, xây dựng nên, không còn là nhà của em nữa!!!!”

Vừa dứt lời, khuôn ngực cô đã phập phồng dữ dội, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía xa, nơi ngôi nhà cũ mềm đã cùng cô tồn tại từ khi mới chào đời, vậy mà bây giờ nó đã trở thành một ngôi nhà xinh đẹp xa hoa đến mức không còn nhận ra nổi nữa. Đau đớn, tê tái đến lạnh buốt cả con tim, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cô kích động mở nhanh cửa lao ra bên ngoài, mặc kệ cơn mưa đang biến thành trận cuồng phong bão, sấm chớp giạt liên hồi.

” Nhã, em làm gì vậy?”

Anh thất kinh lao ra xe theo cô, ôm chặt lấy thân thể run lên bần bật kia, cô đã mất đi lý trí, cứ thế gào tên người đàn ông đáng sợ kia thất thanh, đối chọi với cơn mưa ngày càng nặng hạt, dày đặc:

” Một Mất!!!!!!! Ông ...ưm”

Dồn hết sức lực bóp chặt miệng cô, anh hoảng loạn đẩy cô vào trong xe, đóng cửa một cách thô bạo, quay sang nhìn cô gằm gè:

” Em điên à?”

Ngoài đường mưa tầm tã, những giọt nước mưa nhỏ như hạt bụi, làm mờ ô cửa kính trước mắt, anh lặng người nhìn cô một lúc lâu, tóc ướt dính bết trên cổ, trên trán do nước mưa càng làm nổi bật bờ môi tái nhợt của Phương Nhã. Không biết mất bao nhiêu lâu, mọi sức lực dường như được trút gần hết, cô sà vào lồng ngực anh khóc nức nở.

Mỗi giây mỗi phút trôi qua, anh chợt nhận ra con tim mình đang đau nhói qua từng tiếng nấc nghẹn của cô, như một loài cây bị nhổ tận gốc rễ, mất đi sự sống của chính mình. Nếu như không phải có một người tốt bụng nào đó tận tâm tận lực cứu sống cái cây đó, thì chắc chắn nó sẽ không bao giờ được tồn tại trên đời. Cũng như anh, lẽ sống của anh chính là nụ cười hạnh phúc của Phương Nhã!

Mùi hương thoang thoảng từ người cô phả ra dịu nhẹ, khiến cõi lòng anh tê tái, chìm đắm trong men tình. Anh ôm cô thật chặt, hôn ghì lên mái tóc thơm ngọt kia thật lâu mà không biết phải nói gì, chỉ có thể dùng hành động để an ủi, sưởi ấm cho con tim đã nhiều vết rạn nứt kia lưu lại nhiều vết sẹo khó phai mờ.

Một lúc sau khi cảm giác được rằng người con gái đang nép trong lòng mình trở nên mềm nhũn, tiếng khóc cũng dứt hẳn, anh mới nhận ra cô đã ngất lịm đi từ lúc nào, trên khóe mi khi đó vẫn còn đọng lại những giọt lệ chưa kịp khô.

Ngoài trời vẫn còn mưa, tầm nhìn của kính xe trước mặt như phủ sương mù, không còn nhìn thấy được ngôi nhà xa hoa tráng lệ kia nữa. Anh nắm chặt tay đến mức các khớp tay trắng bệch, từ từ buông ra rồi đặt cô nằm ngay ngắn trên ghế đệm, sau đó tỉ mỉ cởi áo khoác của mình đắp lên người cô, bất chợt nhận ra Phương Nhã của anh dù mang một khuôn mặt của Jessica, thì cô vẫn mang đôi mắt đen thẳm trong sáng nhất, tinh khiết nhất, cho dù đã mang trong lòng những vết sẹo đau đớn nhất!

Anh vẫn biết, cô sẽ rất sốc khi biết rằng ngôi nhà mà mình sống bao nhiêu năm qua, nay đã hoàn toàn thuộc về người khác. Đứng trước cảnh tượng mất cha, mẹ vào tù, ngay cả ngôi nhà duy nhất cũng mất đi, cô nhất định sẽ không chịu nổi. Nếu có thể, anh sẽ không để Phương Nhã biết. Nhưng đây là nhà của cô, nên cô có quyền được hiểu rõ tình hình trong ngôi nhà của mình.

Môi trắng nhợt, anh khẽ rùng mình, chợt cảm giác kỳ lạ xâm chiếm đến lạnh buốt, khiến anh ân hận vì đã để cho cô biết chuyện này!

Khẽ nhắc đầu cô tựa lên vai mình, con tim buốt giá nay như được sưởi ấm, tận hưởng nhiệt độ cơ thể nóng hừng hực của cô, lặng lẽ nhắm mắt trong yên bình, mặc cho cơn mưa như rạch một đường dài trên bầu trời đen ngịt.

Mấy tiếng sau, anh mới chậm chậm lăn bánh đưa cô trở về khách sạn.

Và cả đêm đó, anh không về nhà, chỉ ngủ tại trên xe của mình, mắt hướng nhìn về phía cửa sổ trên cao đã tắt đèn, lặng lẽ hứng chịu cơn rét sau đợt mưa tầm tã của tiết trời đêm lạnh.

Rạng sáng, anh trở về nhà với thể lực sa sút nghiêm trọng, hơi thở nóng hừng hực như lửa, đôi mắt đỏ au như bị sốt cao, vừa đặt chân vào cánh cửa phòng khách đã ngã nhào người xuống đất, khiến cả nhà Cẩm Tú một phen hoảng hồn.

Cẩm Tú tái mặt chạy đến đỡ lấy anh, Triệu Ánh cũng nhanh chóng chạy đến, vừa đỡ anh lên lầu vừa thốt lên đầy hoang mang:

” Sao nóng thế này, đi đâu cả đêm không về, bây giờ lại”

” Chị Liên, mau gọi cho bác sĩ Phương đến đây cho tôi, ngay lập tức!”

Cẩm Tú cắt ngang lời mẹ mình, không quay mặt mà vọng xuống lầu gắt lớn. Khuôn ngực cô phập phồng kích động, không để ý đến sắc mặt của mẹ mình, cô thô bạo đẩy anh lên giường, bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo một.

Triệu Ánh thấy vậy liền đỏ mặt xoay đầu nhìn chỗ khác, đến khi định lảng lạng bước ra cửa thì lại nghe tiếng của Cẩm Tú, giọng nói chứa đựng sự phẫn nộ đầy kích động:

” Mẹ đóng cửa sổ dùm con!”

Âm thanh không thể kiềm chế liền trở nên cao vút khiến Triệu Ánh cũng phải giật mình, bà nhăn mặt nhìn đứa con gái của mình, vì tình mà trở nên không biết phép tắc lớn nhỏ, càng lúc càng không coi bà mẹ này ra gì, tùy tiện sai bảo như thế này sao?

Thừ người một lúc lâu, bà hậm hực đi ra khỏi phòng, mặc cho đứa con gái mê muội này muốn làm gì thì làm, quyết định không đếm xỉa đến nữa!

Tiếng rầm cửa đập vào tường thật mạnh làm Cẩm Tú sực tỉnh, cô ngẩn người ngoái đầu lại thì phát hiện căn phòng giờ chỉ còn lại mình mình và Quốc Thịnh, bất giác không nén khỏi thở dài.

Treo chiếc áo ẩm ướt của Quốc Thịnh lên cây móc ở đầu giường, cô thần thờ nhìn anh một lúc lâu, nộ khí của ban nãy vẫn không hề giảm sút. Rõ ràng từ đêm qua đến giờ anh cứ luôn tắt điện thoại, lại còn cả đêm không về nhà, cuối cùng sáng sớm lại trở về với bộ dạng cả người nóng như lửa thế này...

Hơn thế nữa, chiếc áo khoác màu nâu sậm mà anh mặc ngày hôm qua, nay đã không cánh mà bay.

Đôi mắt Cẩm Tú lại xét nét từng chi tiết nhỏ nhặt trên người anh, sắc mặt càng trở nên khó coi hơn. Cho đến khi tiếng cửa bên ngoài vọng vào giọng nói của bác sĩ Phương, cô mới giật mình sực tỉnh.

Bác sĩ Phương là một bác sĩ có tiếng trong ngành nghề, là bác sĩ tư của riêng Quốc Thịnh hơn một năm nay. Khi bà khám xong bệnh tình của anh xong liền báo cáo lại với cô như mọi lần, nói rằng nguyên do anh trở nên sốt cao như vậy là vì phổi anh vốn đã yếu, tối hôm qua lại để bản thân bị dính mưa, còn ở trong tình trạng cảm lạnh suốt cả đêm nên mới trở thành bệnh.

Bà vẫn huyền thuyên, thật thà nói ra tình trạng căn bệnh của anh, ngụ ý nhắc nhở rằng bệnh viêm phổi của anh đã bắt đầu chuyển biến nặng, cần phải thường xuyên theo dõi tình hình và uống thuốc đều đặn.

Có lẽ cô sẽ quên mất cơn phẫn nộ bốc lên ngùn ngụt trong lòng mình, nếu như anh không đột ngột cắt giọng yếu ớt, gọi tên một người mà cô ngỡ cả đời cũng không nghe được từ anh:

” Nhã!”

Anh lại lặp tên người con gái kia thêm lần nữa, giọng mỗi lúc da diết hơn, khiến ngực Cẩm Tú sôi sục niềm uất hận và dấy lên sự kinh hãi tột độ. Cô có thể chấp nhận việc anh lén lút cô mà liên lạc với ba mẹ Phương Nhã hai năm qua, cũng có thể nghiêng rằng chấp nhận việc anh không ngừng tìm kiếm người con gái đó, nhưng tuyệt đối không chịu đựng nổi khi Phương Nhã xuất hiện trong giấc mơ của anh!

Hai năm cố gắng bày ra một chiếc mặt nạ, hồng thay đổi con tim vững như tượng của anh. Thế nhưng, dù có cố gắng thế nào cô vẫn không tìm lại được một Quốc Thịnh yêu cô như ngày xưa nữa!

Cố gắng như thế, vẫn không có được tình yêu của anh.

Thế mà Mai Phương Nhã kia lại dám lớn vồn quanh cuộc sống của cô và anh, ngay cả giấc mơ cũng không buông tha sao?

Nhìn sắc mặt Cẩm Tú liên tục biến đổi, đôi mắt hằn lên tia lửa giận ngùn ngụt, bác sĩ Phương đứng bên cạnh cũng phải kinh sợ, bèn kiềm chế rút lui khỏi căn phòng, mở hơi lạnh ứa ra vì rùng mình. Tiếp sau đó là cánh cửa được nhẹ nhàng mở ra, rồi lại nhẹ nhàng đóng lại, như sợ phải kinh động đến con người đang bị ngọn lửa của ghen tức thiêu đốt kia.

Thời gian trôi qua như một thế kỷ, anh vẫn nằm sốt li bì trên giường, cách vài phút lại bật tên Phương Nhã trong cơn mê sảng, từng lời từng chữ như cắm lên ngực cô một nhát dao, đau đớn. Cô luôn cố gắng nuốt cục tức vào trong lòng, nhẹ nhàng đắp khăn lên trán anh, mặt đột ngột biến sắc khi chiếc điện thoại trên túi mình rung lên. Không gian tĩnh lặng đột nhiên bị phá vỡ bởi tiếng chuông inh ỏi khiến cô giật bất mình,

tay vội ấn phím tắt, lúng túng liếc xuống giường như sợ anh sẽ tỉnh giấc, sau đó mới rón rén bước chân ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Vừa vào phòng mình, cô mới hậm hực bấm một loạt con số, đầu dây bên kia chỉ reo lên đúng một tiếng chuông thì đã nhanh chóng bắt máy. Chưa kịp để bên kia cất lời, cô đã gắt gỏng hét lên trong điện thoại:

” Sao hả? Sợ tôi quên mất công lao của anh à? Yên tâm đi, chiều nay cứ kiểm tra tài khoản, nhất định sẽ có đủ số tiền không thiếu một xu nào!”

Đầu dây bên kia có tiếng cười khẽ, sau đó mới điềm đạm trả lời:

< cô=“” nhớ=“” thì=“” tốt,=“” nhưng=“” tôi=“” quên=“” mất=“” chưa=“” nói=“” với=“” cô,=“” ngày=“” hôm=“” qua=“” chồng=“” cô=“” đã=“” đi=“” cùng=“” với=“” một=“” cô=“” gái=“” rất=“” xinh=“” đẹp=“” đến=“” đây=“” đây.=“” chắc=“” hẳn=“” cô=“” không=“” biết=“” chuyện=“” này!=“” vì=“” thái=“” độ=“” của=“” họ=“” thân=“” mật=“” không=“” giống=“” như=“” bình=“” thường,=“” còn=“” tỏ=“” vẻ=“” bí=“” mật=“” lắm.=“” cô=“” gái=“” đó=“” cũng=“” có=“” vẻ=“” rất=“” đau=“” đón=“” về=“” cái=“” chết=“” của=“” hữu=“” nghĩa=“” ...=“”>>

Như một tiếng sấm nổ vang trên đầu, sắc mặt Cẩm Tú trở nên tái mét, các ngón tay giữ chặt lấy điện thoại cũng bắt đầu run rẩy, trắng nhợt. Đột nhiên, một tia sáng lóe lên trong đầu, như một quả búa nặng chịch đập lên ngực cô, khiến cô phát hoảng.

Không thể nào, từ trước đến giờ Quốc Thịnh của cô không bao giờ tùy tiện thân mật với người con gái nào khác, hơn thế nữa việc anh bắt liên lạc thường xuyên với Hữu Nghĩa luôn lén lút thận trọng như vậy, sao có thể để cho người khác biết được???

Người con gái đó là ai???

Tay ướt đầm mồ hôi, mắt đảo liên tục, cô nuốt nước bọt, cổ xua tan nỗi suy nghĩ tự dọa lấy mình, gồng giọng nói:

” Sao hôm nay mới nói?”

< hôm=“” qua=“” nhân=“” viên=“” điều=“” trị=“” thiếu=“” người,=“” chúng=“” tôi=“” phải=“” thay=“” phiên=“” nhau=“” trực=“” ca=“” cả=“” ngày=“” lẫn=“” đêm=“” nên=“” không=“” thể=“” trực=“” tiếp=“” nhìn=“” thấy=“” ông=“” ta=“” chết=“” như=“” thể=“” nào,=“” chỉ=“” nghe=“” nói=“” lại=“” lúc=“” ông=“” ta=“” vừa=“” tử=“” vong=“” thì=“” đã=“” trông=“” thấy=“” quốc=“” thịnh=“” và=“” một=“” cô=“” gái=“” lạ=“” mặt=“” khác=“” xuất=“” hiện,=“” khi=“” đó=“” cô=“” ta=“” đã=“” khóc=“” rất=“” nhiều.=“” khi=“” bác=“” sĩ=“” gặng=“” hỏi=“” cô=“” ta=“” là=“” ai,=“” thì=“” họ=“” chỉ=“” trả=“” lời=“” cho=“” qua=“” chuyện,=“” vốn=“” dĩ=“” không=“” có=“” ý=“” định=“” muốn=“” trả=“” lời.=“” giống=“” như=“” là=“” họ=“” muốn=“” giấu=“” chuyện=“” gì=“” đó.=“” may=“” mà=“” sáng=“” nay=“” tôi=“” được=“” nghỉ=“” ngơi,=“” nên=“” mới=“” có=“” thời=“” gian=“” gọi=“” cho=“” cô=“” hay!=“”>>

Cô thở dốc, tựa lưng vào bức tường, khuôn ngực phập phồng trong căng thẳng. Những cuộc đối thoại ban nãy trong điện thoại liên tục quanh quẩn trong đầu, khiến cô rối ren tâm trí, không thể thông suốt được điều gì nữa.

Người con gái xinh đẹp đi chung với Quốc Thịnh, không phải là Jessica mà cô đã gặp ở sân bay chứ???

Lần đó, nhìn ánh mắt anh dành cho cô gái người Hàn Quốc kia, cô đã cảm thấy bức bối khó chịu hết như bị một cành gai nhọn đâm vào tim vậy.

Ngoại trừ Jessica ra, còn ai có thể đi chung với anh được nữa?

Trừ phi, là Phương Nhã!

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu đã vội bị dập tắt ngay tức khắc, cô bật cười với suy nghĩ ngớ ngẩn của mình, Phương Nhã rất xấu xí, sao có thể biến thành cô gái xinh đẹp đi chung với anh được chứ?

Các ngón tay cứng đờ vội cử động, chợt nhận ra cuộc gọi này giờ vẫn chưa kết thúc, cô cười khẽ, liền hừ một tiếng:

” Chiều nay 5h sẽ có tiền trong tài khoản, vậy nhé!”

Cúp xong điện thoại, cô cười lạnh, người con gái có thể đau đớn về cái chết của Hữu Nghĩa, tuyệt đối không đơn giản. Cô nhất định phải tìm ra cô ả!!!

Trong khi đó, Phương Nhã ở khách sạn đã bắt đầu tỉnh giấc, đối diện với bốn bức tường lạ lẫm xung quanh, lòng cô trở nên trống rỗng hiu quạnh. Vài giây sau mới chợt nhận ra một điều kỳ lạ, sau đó liền hoảng hồn vén tấm chăn lên nhìn vào bên trong, cô vẫn còn mặc áo, vậy là không có gì xảy ra!!!

Thế nhưng, sao cô không thể nhớ được mình đã về như thế nào???

Mắt liếc vội xung quanh, chợt dừng lại nơi chiếc bàn cạnh giường, một tờ giấy nhỏ được chặn lại bởi một quả táo đỏ, trong làn gió nhẹ tờ giấy mỏng dính bay phấp phới với những dòng chữ được viết rất từ tốn.

” Tỉnh dậy rồi thì ăn táo nhé, sau đó bình tĩnh lại đừng hành động đại dốt như hôm qua, có chuyện gì phải báo với anh. Số anh đã lưu trong điện thoại em rồi!”

Cô nhìn những dòng chữ của anh qua đôi mắt ướt nhòe, cơn đau âm ỉ trong lòng như được tiếp một liều thuốc giảm đau, khiến cô vui bớt phần nào đau đớn. Anh còn nhớ đến sở thích của cô, biết rằng cô thích nhất là ăn táo mỗi buổi sáng. Hai năm rồi, từ khi những đau thương lần lượt đến với cô, thì đã không còn nhớ đến thói quen này nữa ...

Vậy mà, anh vẫn luôn nhớ!

Hóa ra, từ trước đến giờ chưa bao giờ anh quên cô, dù là những thói quen nhỏ nhặt nhất!

Dù cho cô đã không còn là con gái, anh vẫn có thể chấp nhận!

Mi mắt rưng rưng, lòng cô dấy lên một cảm xúc kỳ lạ, hết như tình cảm bao lâu nay ứa về, ầm ập, hạnh phúc ...

Gia đình cô đã ly tán, vừa mất ba, mất ngôi nhà ... có lẽ cô chỉ có một mình Quốc Thịnh là người thân duy nhất. Anh chính là ngọn lửa sưởi ấm trái tim đang dần kiệt sức của cô. Thế nhưng, khi chưa tìm hiểu rõ cái chết của ba mình, cô sẽ không còn lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện này.

Sống mũi lại cay cay, cô không ngăn được những giọt nước mắt, tầm nhìn trước mắt mờ dần, vô thức bật cười chua chát. Ba và mẹ cô, suy cho cùng cũng chỉ là một nạn nhân của xã hội bấy giờ, sao ông trời có thể đối xử với họ như vậy, đối xử với cô như vậy???

Nhấn tâm, khiến gia đình cô tan nát!!!

Bất chợt, ngọn lửa căm phẫn nhen nhóm, cồn cào trong lòng làm cô nghẹt thở. Sự thật quá đổi kinh hoàng, khiến cô không dám đối diện với nó, bờ môi tái mét nhìn ra phía cửa, mãi không thể trấn tĩnh lại được.

Nếu như có thể đánh đổi hận thù, đánh đổi tuổi thanh xuân để được trở về như ngày xưa, ba người đoàn tụ trong một mái nhà, dù không khá giả nhưng có thể sống qua ngày. Được như vậy, còn mong gì hơn!!!

Nhưng, dù có đánh đổi bất cứ thứ gì, thời gian cũng không thể quay lại!

Thần thờ đánh răng rửa mặt, sau đó bước ra khỏi cửa như người vô hồn, cho đến khi bước vào thang máy, cô vẫn không định vị được điểm đến của mình là ở đâu. Chỉ có thể cảm nhận được nỗi cô đơn trống rỗng đến hiu quạnh dần xâm chiếm.

Bước chân vừa đi ngang qua cửa quây, hồn cô đang treo ngược cành cây đã bị tiếng gọi của một anh chàng nhân viên gọi giật lại.

” Cô Jessica!”

Cái tên được anh chàng lặp lại đến lần thứ ba, cô mới sực tỉnh nhìn quanh, và để ý rằng anh chàng tuấn tú đeo mắt kính thư sinh mặc đồng phục nhân viên đó đang chăm chú nhìn cô. Chợt nhận ra là đang gọi mình mới chậm chạp xoay người lại, đầu ngón gang nhiều thắc mắc.

” Có phải cô đợi bạn trai cô không? Anh ấy dặn là cô cứ đợi anh ấy ở đây, khoảng 11h anh ấy sẽ đến!”

” Bạn trai?” - Cô ngây người hỏi lại, lòng đã lơ mơ đoán ra.

” Tối hôm qua khi anh ấy công cô về phòng thì ở lại một lát, sau đó mới xuống đây căn dặn tôi là phải trông chừng cô, cô mà đòi ra ngoài phải báo cho anh ấy ngay” - Dừng một lát, anh chàng mới thân thiện nói tiếp - ” Anh ấy còn để lại số điện thoại cho tôi để liên lạc, cả đêm qua tôi còn thấy anh ấy ngủ trong xe bên ngoài, không về nhà nữa kìa, có vẻ anh ấy lo cho cô lắm đấy!”

” Cái gì?”

Phương Nhã trợn mắt kinh ngạc, đôi mắt vô hồn ban nãy như được tiếp thêm sức sống, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên:

” Anh ấy có nhà không về, ngủ trong xe cả đêm sao?” - Cô nín bật, mắt một lúc lâu sau mới run giọng hỏi lại - ” Anh ấy không về nhà, cũng không vào khách sạn ngủ mà ngủ trong xe sao?”

Như hiểu được nỗi kinh ngạc của cô, anh chàng nhân viên liền nhe răng cười, cất giọng hồ hởi:

” À, tôi hôm qua cũng hỏi anh ấy như vậy. Nhưng anh ấy chỉ lạnh lùng nói rằng không có tiền để thuê khách sạn.”

Mắt cô đã mở to nay càng to hơn, anh không đem theo tiền, một người giàu có như anh có thể quên đem theo tiền, hời hợt như vậy sao?

Ngẫm nghĩ một hồi lâu, đột nhiên cô lôi điện thoại từ trong túi ra, dò tìm tên của anh. Quả thật, anh đã lưu tên mình vào trong điện thoại cô. Anh chu đáo tỉ mỉ như vậy, sợ rằng cô sẽ bỏ đi, sợ cô làm điều dại dột nên mới lo lắng như thế sao?

Đến nỗi, ngay cả tiền cũng quên mang theo?

Thần thờ bước ra ngoài, cô bấm số điện thoại của anh nhưng lại không dám gọi. Cứ mang tâm trạng rối ren như thế, cô vừa nhìn vào màn hình vừa đi, đi đến một quãng liền đâm sầm vào một người đi đường, chột xây sầm mặt mày, đúng một giây nhận thức được thì chiếc điện thoại đã tuột khỏi tay rớt xuống đất, vang lên âm thanh lạch cạch nhức nhối.

Tiếp sau đó là tiếng riu rít xin lỗi của một người phụ nữ:

” Xin lỗi, xin lỗi! Cô không sao chứ?”

Bị va mạnh, nên đầu óc trở nên choáng váng, đến một lúc sau cô mới ngẩng đầu lên, lời xin lỗi vừa sắp sửa buột ra khỏi miệng thì liền trừng mắt, miệng há hốc nhìn người phụ nữ trước mặt.

Về như người mà cô vừa đụng vào ban nãy cũng nhận ra được điều này, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, một tay đẩy gọng kính quen thuộc, tay kia chỉ vào mặt cô mà lắp bắp nói:

” Jess ...Jessica!!!”

Lời nói vừa thốt ra, cô đã kịp nhìn ra sự việc trước mắt. Nhã Trúc đang đứng trước mặt cô bằng xương bằng thịt, và người con trai mặc đồ vest điem điem từng bước ở đằng trước, chỉ nhìn tấm lưng quen thuộc cô đã có thể nhận ra là ai. Anh ta dường như bị chấn động bởi tiếng gọi của Nhã Trúc, bất giác hơi nghiêng đầu, chuẩn bị xoay lưng lại.

” Nhã Trúc!”

Ánh nắng gay gắt hắt lên mặt người con trai đó, đôi đồng tử nâu sẫm vô thức nheo lại, một tay đưa lên mặt chắn luồng ánh nắng, nhả mặt hỏi:

” Nhã Trúc, sao thế?”

Nhã Trúc đứng yên như bức tượng, trong lòng trở nên hoảng loạn, mắt liên tục đảo xung quanh, vừa quay đầu nhìn Phương Nhã nhanh chóng núp trong góc cây gần đó, nước mắt lưng tròng liên tục lãch lãch như van xin cô đừng nói ra sự có mặt của mình, một tay đưa lên miệng ngăn tiếng nấc. Cô như đánh mất cân bằng, không biết phải làm sao cho phải, thời gian trôi qua đúng một phút, Nhã Trúc mới bình tĩnh trở lại, nhưng trên môi vẫn nở một nụ cười gượng gạo:

” À, giám đốc! Tôi, tôi đánh rơi mất chìa khóa nhà của tôi rồi, anh cứ đi trước đi, tôi kiếm xong sẽ nhanh chóng về công ty!”

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng đến toát mồ hôi của Nhã Trúc, anh đột nhiên cảm thấy hụt hẫng, thế nhưng vẫn không biểu lộ cảm xúc gì!

Vừa rồi, hình như anh nghe vang vọng cái tên ” Jessica” quen thuộc!

” Cần tôi tìm phụ giúp không?”

” Không, không cần đâu!” - Cô đưa tay quệt mồ hôi, đột nhiên lại thấy hối hận vì nói dối như thế này. Nếu như Kevin mà biết được cô gạt anh về sự có mặt của Phương Nhã, chắc chắn sẽ bầm cô thành tương mắt -
” Anh cứ về công ty đi, đang cần họp gấp mà. Tôi tự lo được!”

” Vậy được. Mau chóng lên đây!”

” Vâng!”

Bóng dáng vị giám đốc khuất dần, tiến về phía bãi đậu xe. Nhã Trúc vội thở phào, sau đó định bụng sẽ quay sang nạt cho cô một trận vì tội dám tự tiện bỏ trốn, nhưng lời nói chưa thốt ra khỏi cổ họng thì đã bị nghẹn lại.

Trong bụi cây rậm rạp, bóng dáng Phương Nhã hết như một con sóc nhỏ yếu ớt, bờ vai run rẩy theo từng cơn nấc. Nhã Trúc ngẩn người, cúi người xuống nhìn cô mà không khỏi bàng hoàng, nhất thời không thể nói được gì.

Phương Nhã đưa một tay bịt lấy miệng mình, đôi mắt hoảng loạn ngẩng đầu lên nhìn Nhã Trúc đầy do dự. Cô không ngờ lại gặp được anh, dù có nằm mơ cũng không nghĩ rằng sẽ gặp lại nhau trong hoàn cảnh này!

Giây phút nhìn thấy tấm lưng rắn chắc quen thuộc đó, bất giác cô không ngăn được những dòng nước mắt!

Hóa ra, gặp rồi cô mới biết, nỗi đau khi nhìn thấy anh lớn gấp bội phần cô tưởng!

Có ai đã từng nói, bản năng trong mỗi con người không theo trình tự đi ngang qua bán cầu não phải mà trực tiếp biến nó thành phản xạ vô điều kiện. Cũng chính vì vậy, chúng ta mới nhận ra rằng, sâu trong tiềm thức luôn tồn tại một vỏ bọc để tự bảo vệ lấy mình, vì thế chỉ còn có thể chọn cách trốn tránh!

Tái ngộ trong hoàn cảnh bất ngờ, bản năng thôi thúc trong người lại khiến cô chọn cách né tránh. Cô không hiểu vì sao, cũng không muốn hiểu tình cảm của bản thân dành cho anh là như thế nào! Từ khi quyết định trở về Việt Nam, rời khỏi người con trai đó, cô đã nghĩ rằng cả cuộc đời cô nợ anh một chữ ân tình, tuyệt đối chỉ là một phút say nắng trong hai năm qua, tình yêu đó có lẽ chỉ thoáng qua nhất thời... nhưng sao cái cảm giác đau đớn này, thật không bình thường chút nào!

Cổ họng nghẹn lại, những kỷ niệm vui vẻ bên Hàn Quốc đột nhiên quay cuồng trong đầu, ào ạt chảy ra như dòng suối không cách nào ngăn lại được. Hai tay run rẩy, vô thức nắm chặt lấy vạt áo Nhã Trúc, lạnh ngắt. Đường như rất lâu sau đó, Nhã Trúc mới khe khẽ kêu lên:

” Jessica!”

Vẫn im lặng!

” Jessica!” - Nhã Trúc như ngồi trên đồng lửa, không nhận được bèn hét lên.

Tiếng gọi của cô thư ký xinh đẹp khiến Phương Nhã giật mình, vô thức ngẩng đầu lên nhìn Nhã Trúc, trên trán lúc này đã lấm tấm mồ hôi. Mắt lại liếc về phía xa, phải xác định rõ không có bóng dáng của người con trai đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhã Trúc ngây người nhìn thái độ kỳ lạ của Phương Nhã hồi lâu, lòng ngổn ngang bao cảm xúc kỳ lạ. Cho dù không tiếp xúc thường xuyên với cô, nhưng lại chưa bao giờ nhìn thấy sự lo lắng căng thẳng của cô như vậy. Trong mắt Nhã Trúc, Phương Nhã luôn luôn tỏ ra rất vui vẻ và đáng yêu khi nhìn thấy Kevin, tuyệt đối không giống với con người lúc này. Né tránh Kevin như tránh tà, rất kỳ lạ!

Trông thấy ánh mắt khó hiểu của Nhã Trúc càng lúc càng sâu, Phương Nhã mới từ từ đứng dậy, thở hắt:

” Nhã Trúc, cảm ơn cô chuyện ban nãy. Phải rồi, tại sao cô và Kevin lại ở đây?”

Săm soi cô từ đầu đến chân, sau đó Nhã Trúc mới điềm tĩnh trả lời:

” Tại cô cả đấy!” – Nói chưa hết câu, cô nàng đẩy gọng kính lên cao rồi thở dài – ” Tôi làm gì dám gặng hỏi chứ, chỉ thấy giám đốc luôn dặn rằng có thể sẽ gặp cô ở đây. Tiện thể chúng tôi đi gặp khách hàng ở gần đây, nên giám đốc quyết định đi bộ một quãng, và để xe ở đằng kia kia!”

Nói rồi Nhã Trúc hất cằm về phía bãi xe sau lưng Phương Nhã, cách họ cả một quãng đường. Cô ngoái đầu lại nhìn, vài giây sau liền sững sờ ngạc nhiên. Phải mất vài phút sau, cô mới nhận ra con đường này chính là nơi cô gặp tai nạn hai năm về trước.

Không sai, nơi này cũng chính là lần đầu tiên anh và cô gặp nhau!

Đôi mắt cô ươn ướt, lòng se thắt lại. Một giám đốc kiêu ngạo, luôn hành xử một cách thận trọng như anh lại có thể ngây thơ tin rằng sẽ gặp lại cô tại nơi này sao? Khi xưa, cô đi đến con đường này trong tình trạng vô thức, hoàn toàn không biết bản thân mình đi đâu, nếu như không như vậy làm sao cô có thể bị tai nạn, và gặp được anh?

Tất cả, chỉ là sự trùng hợp!

Nếu như không có cuộc hội ngộ ngày hôm nay, cô nhất định sẽ cười vào mặt anh, cho rằng anh ngây thơ ngu ngốc tin vào thứ gọi là ” tình cờ” hệt như trong phim đó!!!

Nhưng chẳng phải bây giờ, cô gặp lại anh rồi hay sao? Thật mỉa mai! Hai năm trước, hai năm sau, hai người lại gặp nhau trong cùng một địa điểm. Chỉ khác ở chỗ, anh thật sự không hay biết gì về cuộc tái ngộ này! Hoàn toàn không biết!

Khóe môi nở một nụ cười nhàn nhạt, Phương Nhã xoay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Nhã Trúc:

” Cô còn ở đây sao? Không về công ty à?”

Câu đuổi khéo của cô như trở thành câu nhắc nhở khiến Nhã Trúc sực tỉnh, chân vừa định nhấc lên khỏi mặt đất thì đã vội khựng lại, nhúu mày nhìn cô đầy nghi ngờ:

” Này Jessica, cô cố tình đuổi tôi đi có phải không? Cô có biết vì tìm cô nên tôi mới bị giám đốc điều về đây không? Vì cô mà anh ấy gạt bỏ ngoài tai những lời nói của ba mình mà sang đây đấy! Tôi thật không hiểu, tại sao cô lại chơi trò mất tích với anh ấy vậy chứ?”

Chơi trò mất tích!!!

Cô cười buồn, thật sự cô muốn chơi trò mất tích này sao? Chẳng qua cô chỉ muốn mãi mãi không xuất hiện trong thế giới của anh mà thôi. Vì cô không phải là Jessica, cô là Mai Phương Nhã! Người con gái bên Hàn Quốc chỉ có thể là cô gái anh yêu, hoàn toàn không phải là chính con người thật của cô!

Nếu như anh biết cô là loại người chỉ có thù hận, chỉ biết dùng thủ đoạn để thỏa mãn lòng thù hận ích kỷ của mình, ngay cả trinh tiết cũng sẵn sàng đánh đổi. Liệu anh vẫn sẽ vì cô mà gây chiến tranh lạnh với cha của mình chứ?

Đối diện với lựa chọn, nói thật tất cả cho anh biết để anh đau khổ suốt đời, hay giả vờ đóng vai một người phụ bạc, ruồng bỏ anh nhưng trái lại nỗi đau của anh sẽ nhanh chóng phai nhạt. Vậy thì cô thà cả cuộc đời cũng không muốn anh biết sự thật này!!!

Vì vậy, chỉ có thể chọn cách trốn tránh! Thế nhưng, anh vẫn không bỏ cuộc, kiên trì đuổi theo cô tới tận ViệtNamsao?

Nhìn thấy đôi mắt buồn vô thức sụp xuống, hàng mi dài cong vút che mất đi luồng ánh sáng long lanh trên gương mặt, Nhã Trúc chợt nhận ra, có thể Phương Nhã có điều khó nói:

” Thôi vậy, tôi không biết cô đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ... cô cũng biết tánh giám đốc rồi, anh ấy rất cố chấp, không tìm được cô thì sẽ không quay về Mỹ đâu! Tình hình giữa hai cha con họ đã căng thẳng lắm rồi. Tôi nghĩ, cô nên nói một lời với anh ấy thì tốt hơn!”

Tim cô đập nhanh hơn, không hiểu là do lời nói của Nhã Trúc hay là tiếng còi xe ồn ào ngoài đường phố. Mỗi bất giác mím chặt, một hồi sau mới lên tiếng:

” Được! Nếu anh ấy muốn gặp, tôi sẽ cho anh ấy toại nguyện!”

Đôi tay thoáng cử động, chợt cô nhận ra sự trống trải đến kỳ lạ trên tay mình, ngơ ngác vài giây rồi đột nhiên kêu lên:

” Chết rồi, điện thoại!”

Cô cúi đầu xuống đất, loay hoay tìm kiếm điện thoại của mình nằm đâu đó trên bãi cỏ, Nhã Trúc cũng tìm phụ cô, liếc mắt nhìn về phía gốc cây bên cạnh, tiến đến gần rồi đột nhiên reo lên:

” Jessica, điện thoại cô ở đây!”

< phương=“” nhã,=“” có=“” phải=“” cô=“” không?=“” alo!=“” alo!=“” phương=“” nhã,=“” là=“” cô=“” phải=“” không?=“” trả=“” lời=“” đi!!!!=“”>>

Nhã Trúc vừa cầm điện thoại lên, thì đã nghe giọng nói gay gắt từ trong điện thoại phát ra. Âm thanh loa tốt đến mức cô cách xa cả vài ba bước cũng có thể nghe rõ mồn một. Giọng nói đó, dù có làm ma cô cũng nhận ra được ... là Cẩm Tú!

Kinh ngạc ngoài đầu lại, cô phát hiện ra Nhã Trúc trợn to mắt nhìn cô, rồi lại nhìn điện thoại cầm trên tay, đôi mắt tỏ vẻ ngạc nhiên tột độ. Lúc này cô mặc kệ, không còn tâm trí mà nhìn cô thư ký kia thêm giây phút nào nữa, bèn hốt hoảng chụp lấy chiếc điện thoại rồi nhìn vào màn hình.

Cuộc gọi kéo dài được mười phút. Và số di động hiển thị trên màn hình ... là số của Quốc Thịnh!

Không phải chứ? Cô nhớ mình vẫn chưa gọi cho anh, tại sao lại có chuyện này, còn để Cẩm Tú bắt máy nữa!

< phương=“” nhã!!!=“” mau=“” trả=“” lời=“” đi,=“” cô=“” dám=“” thay=“” đổi=“” gương=“” mặt,=“” còn=“” đổi=“” cả=“” tên.=“” rớt=“” cuộc=“” cô=“” muốn=“” gì,=“” bỏ=“” đi=“” mất=“” biệt=“” hai=“” năm=“” trời=“” rồi=“” bây=“” giờ=“” lai=“” trở=“” về.=“” cô=“” muốn=“” dụ=“” dỗ=“” anh=“” ấy=“” bằng=“” khuôn=“” mặt=“” đẹp=“” đẽ=“” đó=“” sao???=“” mau=“” trả=“” lời=“” đi,=“” trả=“” lời=“” đi.=“” alo!!!=“”>>

Giọng nói cay nghiệt lại phát ra từ chiếc điện thoại khiến cô như chết sững. Bàn tay đầy mồ hôi, đứng ỳ ra đó mãi mà không thể suy nghĩ được gì nữa.

Bàn tay cứng đờ một hồi, rồi lập tức đập máy!

Trong khi đó, tại ngôi nhà của Quốc Thịnh ...

Cẩm Tú nghiêng rằng treo treo, sắc mặt đã trở nên tím bầm vì giận dữ. Cô ta dám cúp máy? Đã có gan gọi điện cho Quốc Thịnh? Có gan xuất hiện trước mặt cô và anh với một gương mặt khác, hơn thế nữa còn giữ yên cuộc gọi trong mười phút mà không nói lời nào. Đối với Cẩm Tú mà nói, hành động này chẳng khác gì đang khiêu khích, rằng cô không xứng đáng lọt tầm mắt của cô ta?

Nhìn những dòng chữ trên điện thoại báo hiệu cuộc gọi đã kết thúc, và cái tên mà cô đã dần lãng quên hai năm qua ... Phương Nhã! Cô thật sự sốc đến mức muốn giết người.

Từ lúc cuộc gọi giao kèo giữa cô và cái tên tiếp tay trong trại cai nghiện kia kết thúc, thì đột ngột điện thoại của Quốc Thịnh reo vang. Cô vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh nên mới nhanh chóng bắt máy. Nhưng vừa mới cầm điện thoại lên thì đã chết đứng khi nhìn thấy màn hình hiển thị cái tên quen thuộc – Phương Nhã!!!

Cô gần như phát điên. Hơi thở trở nên dồn dập tựa vào thành giường, mắt ngây dại nhìn người con trai đang thiếp mê man trong giấc ngủ không hay biết gì, chỉ hận nỗi không thể tận tay bóp chết anh, vực anh dậy hỏi cho ra lẽ. Phương Nhã tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong điện thoại của anh thế này? Tại sao

cô ta lại gọi cho anh? Hai người đã gặp nhau lúc nào??? Tại sao anh lại có nhiều chuyện phải dấu giếm cô như thế???

Hơn thế nữa, cô hận không thể phá nát chiếc điện thoại cảm ứng đang cầm trên tay, đập tan thành từng mảnh nhỏ và vứt vào sọt rác!

Nhưng, cô cần phải biết người con gái này rốt cuộc muốn gì? Thế là đành phải bắt máy trong cơn tức giận bị đè nén!

Cô nghĩ không còn thứ gì có thể gây bất ngờ bằng chuyện màn hình điện thoại của anh lại hiển thị tên " Phương Nhã". Nhưng cô đã lầm, giây phút bắt máy điện thoại thì đã phải ngạc nhiên hơn thế nữa.

Câu đầu tiên cô nghe được, lại chính là giọng của một cô gái lạ kêu tên " Jessica!" cùng với những tạp âm theo sau đó.

Khi đó bên đầu dây kia đột nhiên tĩnh lặng, cô vẫn không dám lên tiếng, cũng không dám thở mạnh, lặng lẽ theo dõi từng động tĩnh. Cho đến một khoảng thời gian tưởng chừng như cả một thế kỷ, cô nín thở nghe thấy một cô gái gọi tên Jessica lần thứ 2.

" Jessica, điện thoại cô ở đây!!!"

Quả thật cô không nghe lầm, thật sự là Jessica – người gọi là đối tác của anh bên Hàn Quốc. Cô gái mà cô gặp ở sân bay!!!

Rõ ràng tên cô ta là Jessica, vậy mà lại hiển thị trong điện thoại của Quốc Thịnh bằng cái tên " Phương Nhã"

Như một tia điện xẹt, trong mắt Cẩm Tú ẩn hiện một tia sáng chớp tắt nhanh chóng, lần lượt ghép những chi tiết vụn vặt quanh quẩn trong đầu. Cảnh tượng khi Quốc Thịnh vùng khỏi bàn tay cô mà chạy theo Jessica ở sân bay. Ngay cả cuộc gặp gỡ Hữu Nghĩa trong trại cai nghiện anh cũng dắt một cô gái xinh đẹp đi theo, cô ta còn rất đau khổ vì cái chết của Hữu Nghĩa. Những điều đó như thành những xâu chuỗi, tập hợp lại với nhau đúc kết ra một sự khẳng định duy nhất. Phương Nhã chính là Jessica!

Suy nghĩ vụt qua rất nhanh, ngay cả lời nói cũng nhanh chóng buột ra khỏi miệng, quên mất là chính cô lại đang ở kế giường của Quốc Thịnh. Nhưng đáng cảm hận thay, cô ta lại không xem lời nói của cô ra gì. Hiên ngang để cuộc gọi tiếp tục trong 10 mà không nói một câu nào, cuối cùng lại cúp máy???

Rốt cuộc, cô vẫn không hiểu lý do tại sao một người mất tích hai năm trời, nay lại đột ngột quay về với cái tên giả và khuôn mặt đã được thay đổi?

Mắt lại liếc nhìn Quốc Thịnh đang nằm mê man trên giường, khuôn mặt đỏ như gấc vì bị sốt cao, vàng trán vô thức nhăn lại hệt như đã gặp ác mộng trong giấc mơ. Bất giác cô không nén được cơn giận, không nghĩ ngợi gì nữa mà bước thật nhanh ra ngoài, trên tay còn giữ khư khư chiếc điện thoại của anh.

" Phương Nhã! Cô đã quay về, thì đừng trách tôi độc ác!"

17. Chương 16: Truy Bắt

Khi thời gian qua đi, ai cũng ngậm ngùi cho rằng thời học sinh là thời khắc đáng nhớ nhất, ý nghĩa nhất. Nhưng không ai biết rằng, trong hàng vạn học sinh đó, đã không ít người mang nhiều nỗi đau vượt quá giới hạn của tuổi mới lớn. Đến mức chỉ cần một chút ký ức nhỏ cũng đủ gọi lên cho họ nhớ đến những khoảng khắc đau thương ngày đó ...

Tiết trời Sài Gòn hôm nay đột nhiên dịu lạ, không một tí ánh nắng gay gắt thường ngày của mùa hè. Đứng dưới bãi cỏ xanh mướt, Phương Nhã lặng người cầm chiếc điện thoại, chăm chăm nhìn vào những dòng tin nhắn ngắn gọn của Quốc Thịnh:

" Quán cafe Tino Garden 10h, anh đợi em!"

Cô đếm thời gian trôi qua đúng năm phút!

Kể từ khi cô cúp máy Cẩm Tú liền đúng năm phút sau, khi cô còn chưa hoàn hồn vì những lời nói của Cẩm Tú thì điện thoại báo hiệu tin nhắn lại rung lên. Lần này, là tin nhắn hẹn gặp mặt! Một cuộc hẹn bất ngờ!

Câu nói của Cẩm Tú chỉ vắn vệt hai câu, thế nhưng không cần nhìn cô cũng hình dung được vẻ mặt giận dữ của cô ta lúc đó. Phát hiện được cô rồi, nhất định sẽ không dễ dàng cho qua chuyện này như thế. Chỉ có năm phút, mà Quốc Thịnh lại có tâm trạng nhắn tin hẹn cô gặp mặt. Thật quá nực cười!

Tin nhắn này, ngoại trừ Cẩm Tú ra còn ai vào đây nữa.

Có lẽ cô ta đã quên rằng chính ngày xưa cô ta đã từng hẹn cô tới địa điểm đó để phá hủy khuôn mặt của cô. Thay đổi toàn bộ cuộc đời Phương Nhã này!

Nhã Trúc đứng bên cạnh trừng mắt nhìn cô từ nãy đến giờ, miệng còn há ra chưa kịp khép lại, kinh ngạc đến mức không biết phải bắt đầu hỏi từ đâu, mắt nhìn vào tên người gửi tin nhắn, buột miệng thốt lên:

” Quốc Thịnh là ai vậy?”

Phương Nhã giật thót mình, lập tức xoay đầu lại. Ánh mắt chợt trở nên lúng túng, tay gấp lại điện thoại bỏ vào túi, e dè nhìn Nhã Trúc nói:

” Là bạn!” – Cô nhanh chóng đáp, thế nhưng giọng đã có phần khác lạ, đôi mắt tha thiết khẩn cầu – ” Nhã Trúc! Tôi mong cô đừng nói gì về chuyện ngày hôm nay cho Kevin biết! Tôi xin cô đấy!”

Nhìn Phương Nhã qua cặp kính, cô bỗng cảm thấy cô gái trước mặt mình không hề giống với thường ngày. Trong đầu ngổn ngang biết bao nhiêu thắc mắc, rất muốn hỏi cô gái trong điện thoại ban nãy là ai, người con trai tên Quốc Thịnh này nữa, cả cái tên Phương Nhã mà cô ta nhắc đến??? Hơn thế nữa, là tại sao lại trốn tránh Kevin bằng vẻ mặt đau khổ bị thương như thế? Thế nhưng những câu hỏi đó chỉ có thể tự hỏi lấy mình, trực giác của cô cho biết không thể nào hỏi được, hay chính xác hơn là có hỏi cũng chưa chắc nhận được câu trả lời.

” Tôi biết rồi! – Nhã Trúc có vẻ do dự một lát, sau đó liền chìa tay ra trước mặt – “ Đưa tôi số điện thoại của cô, phải bắt liên lạc chứ. Không thể để cô mất tích nữa như thế!”

Một cơn gió mạnh xộc vào người, thổi bay những lọn tóc của Phương Nhã. Cô vén mái tóc dài của mình, bật cười nhạt nhẽo:

” Tôi sẽ trực tiếp tìm gặp anh ấy, nhưng không phải hôm nay. Cô về công ty đi, và đừng nói gì về chuyện ngày hôm nay là được!” – Mắt Phương Nhã thoáng buồn – ” Tự tôi sẽ nói với anh ấy!”

Phải, dù sao lần này trở về, chẳng phải là để khôi phục lại thân phận, trở lại là Phương Nhã hay sao? Bị phát hiện cũng tốt, cô cũng đâu phải có ý định trốn tránh! Cẩm Tú muốn gặp cô, vậy thì sẽ cho cô ta toại nguyện. Cô thật muốn xem, hai năm qua con người nham hiểm đó đã thay đổi thế nào như lời Quốc Thịnh nói.

Nhưng có một điều cô dường như không thể biết được, quán cafe Tino Garden lại chính là một trong những địa bàn cư trú của Một Mắt!

Nửa tiếng sau ...Phương Nhã đã đứng trước cửa quán cafe sang trọng quen thuộc, mắt nhìn chăm chăm vào bảng hiệu Tino Garden, mắt nhắm lại cố kiềm cảm xúc dâng trào. Nơi đây, đã từng là một khoảng khắc đáng nhớ nhất trong cuộc đời của cô, mãi không bao giờ quên được.

Bậc thềm tam cấp được trang trí tao nhã với những khung cảnh xung quanh bắt mắt, tiếng róc rách từ những bậc đá chen ngang dòng nước chảy ở giữa trung tâm giếng trời, không khỏi khiến cô nhớ lại ngày đó hai năm về trước ...

Dưới vòm trời bát ngát, trước mặt là những làn sương óng ánh phủ đầy trên những mảng xanh len lỏi trong quán, có một nam và hai nữ đứng chực chờ ngoài bậc thang, giọng vui tươi cười đùa giòn tan của ba cô cậu học sinh vang vọng quanh không khí quán cafe. Trong đó có một cô gái xinh đẹp cứ mãi liên thoắt, tút tút

nói với hai người bạn đi bên cạnh, một cô gái xinh đẹp không thua kém nhưng lại có vẻ e dè nhút nhát, còn cậu học sinh bên cạnh trông rất ưa nhìn, nhưng lại tỏ vẻ bất cần đời, thọc hai tay vào túi quần lạnh lùng ngược vào bên trong.

” Tới nơi rồi!” - Cô gái xinh đẹp lanh lợi nhanh chóng khoác vai cô gái rụt rè bên cạnh, đẩy về phía trước. Đồng thời cũng hơi nghiêng đầu nói với cậu bạn phía sau lưng mình – ” Chúng ta vào thôi! Quốc Thịnh, không phải đứng ở đây luôn chứ?”

Chiếc tà váy khê đung đưa, cô gái bên cạnh lúng túng dùng tay che lại, rụt rè nói:

” Cẩm Tú! Chúng ta vào được chứ? Ở đây sang trọng quá, mình không đủ tiền!”

” Lo gì, mình sẽ bao bạn một chiều.” – Nói rồi cô gái tên Cẩm Tú lén liếc sang cậu trai đó, rồi cười tươi nói – ” Bạn xem kia, bạn trai bạn đang mắc cỡ đấy. Nãy giờ không nói năng gì cả, còn không mau kéo cậu ấy vào trong này uống nước đi!”

” Không cần!” – Quốc Thịnh thu lại ánh mắt, không nhìn Cẩm Tú, cậu học sinh trẻ nắm tay cô bé nhút nhát ấy xoay đầu bước ra ngoài.

” Ô, anh đi đâu? Quốc Thịnh, không thể bỏ Cẩm Tú ở lại đây một mình!”

” Kệ cô ta!”

Cổ tay bị nắm chặt, cô bé nhăn nhó vùng vẫy, ráng dùng sức gỡ cánh tay mạnh mẽ của cậu học sinh ra, mắt rưng rưng nói:

“ Đau quá!”

Vừa kịp lúc, một cánh tay trắng ngần nhỏ nhắn đưa ra chặn lại, kéo cô bé kia về phía mình. Quốc Thịnh ngoảnh đầu lại, trừng mắt nhìn Cẩm Tú giận dữ. Nhưng cô gái lanh lợi kia không tỏ vẻ gì là sợ hãi, còn buông lời trách móc:

” Anh bỏ tay Phương Nhã ra đi, cô ấy đau rồi kia!”

Đôi mắt cậu học sinh thoáng do dự, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt long lanh ánh nước của Phương Nhã bèn buông tay, bất chợt giọng nói trở nên dịu dàng hơn, kèm theo tia nhìn đầy xót xa:

” Xin lỗi, Nhã! Anh không cố ý!” – Cầm tay cô bé lên, Quốc Thịnh cố gắng từng tiếng – ” Ngoan, chúng ta phải đi thôi! Đi uống nước cứ để khi khác uống cũng được!”

” Nhưng ...”

Khi cô bé lúng túng cúi đầu xuống, không biết phải làm thế nào thì đã bị cậu học sinh đó nắm tay kéo ra ngoài. Đi được vài bước ra khỏi cửa quán, bỗng họ nghe thấy tiếng bước chân thành thịch, đằng sau lưng như trở nên xào xáo ồn ào. Khi cô bé Phương Nhã xoay đầu lại liền trợn mắt kinh hoàng khi trông thấy rất nhiều người mặc áo đen đô con sấn tới, một vài tên trong đó đã nhanh chóng chộp lấy tay trái của cô giật mạnh, còn một tên tướng tá hơi lùn một tí, bậm trợn đánh một phát lên đầu Quốc Thịnh khi cậu còn chưa kịp phản ứng, thậm chí cũng không kịp xoay đầu lại chống đỡ.

Tiếp sau đó, cô học sinh nhỏ bé ấy cảm thấy tay phải của mình trở nên trống rỗng, đến khi sức tỉnh thì đã thấy thân người Quốc Thịnh đổ ập xuống mặt đường bất tỉnh. Khi đó, cô thậm chí còn không có khả năng la hét hay chống cự. Vì những tên mặc áo đen đó đã nhanh chóng bắt cô, đẩy vào một góc trong hẻm tối, khiến cô bé sợ hãi đến không còn đường thoái lui.

Tại căn hẻm tăm tối đó, đối mặt với những tên côn đồ bậm trợn, Cẩm Tú lại xuất hiện với bộ mặt thật của mình, trên tay còn cầm một chai axit bằng thủy tinh.

Đó cũng chính là khi cô bé Phương Nhã ngây thơ nhận rõ được bộ mặt của cô bạn thân mà mình xem là thân nhất, lại chính là con gái của trùm xã hội đen Một Mắt!

Làn gió khê lay động, cảnh tượng rừng mình của năm xưa cuối cùng cũng khép lại trong tâm trí Phương Nhã. Hai năm rồi, TinoGardenvẫn không thay đổi, kiến trúc kết hợp giữa phương Đông và phương Tây vô cùng hài hòa. Thế nhưng khi đặt chân bước vào, cô lại có cảm giác nặng nề khó thở đến kỳ lạ ...

Ngày đó, quả thật Cẩm Tú đã bày sẵn kế hoạch, dẫn dụ cô đến đây và hủy hoại khuôn mặt này, biến cô lột xác thành con người hoàn toàn khác!

Thật sự có nằm mơ cô cũng không ngờ, sự lạnh lùng đến đáng sợ của Quốc Thịnh trong những ngày cô nằm viện, chẳng qua vì muốn bảo vệ cho cô, muốn có tiền để cô trả viện phí nên mới đắc dĩ ở bên Cẩm Tú. Mặc dù, số tiền đó không đáng!!!!

Cô luôn oán trách anh bạc tình, mà không hề nghĩ đến việc anh đã bị bọn họ đập một phát mạnh vào đầu trong lúc nắm tay cô bỏ chạy khỏi nơi này, cũng không ngờ anh vì muốn bảo vệ cô, muốn có tiền trả viện phí cho cô nên bắt đắc dĩ mới ở bên Cẩm Tú.

Nỗi đau mất mát thật sự quá lớn, cho dù đã trải qua hai năm, cô vẫn không thể quên nỗi!

Chân vô thức bước vào bên trong, đến khi đứng ngay gần hồ bơi giữa trung tâm giăng trời thì một anh chàng bồi bàn bước đến bên cô và lịch sự hỏi:

” Thưa cô, cô đi mấy người?”

Cô hơi giật mình, môi vừa hé mở thì đột nhiên đằng sau lưng cất lên giọng quen thuộc:

” Phương Nhã!”

Tiếng nước chảy róc rách vang bên tai, những giọt nước li ti nhẹ như bong bóng xà phòng, hắt vào mặt cô gây cảm giác mát lạnh dễ chịu. Hít một hơi thật sâu, cô mím môi chặt xoay đầu lại, chuẩn bị tinh thần gặp mặt lại ” bạn cũ ” ...

Trong khi đó, tại bàn họp của Kevin ...

Bầu không khí căng thẳng bao trùm xung quanh bàn họp, mặt mày ai nấy đều như biến sắc theo dõi từng động tĩnh từ giám đốc của họ. Cuộc họp trôi qua đã hai tiếng, ai nấy đều đã thấm mệt, những gì cần đưa ra quyết định cũng đã làm hết rồi. Tuy nhiên với sắc mặt của Kevin hiện giờ, họ biết rằng cuộc họp sẽ còn phải kéo dài dài.

” Trương Thái Minh! Con người này quả thật nham hiểm khó lường!”

Kevin đập bìa hồ sơ lên bàn, liếc vội sang xấp tài liệu dày cộm kế bên rồi lạnh lùng mở từng trang một, càng xem vết nhăn trên trán hắn càng rõ.

” Giám đốc! Tuyệt đối không thể đắc tội với ông ta được, Trương Thái Minh đang nắm giữ rất nhiều cổ phần trong tay, hiện nay đang là một túi tiền khổng lồ của ViệtNam đây.”

Trí Văn ngồi bên cạnh cũng đỏ mồ hôi tay, căng thẳng giải thích cho anh hiểu rõ tầm quan trọng của người đàn ông này trên thị trường. Dù cho công ty của họ rất hùng mạnh, phân tán nhiều chi nhánh ở trong nước và nước ngoài. Nhưng hiện tại ở ViệtNam vẫn còn phải chịu một phần sức ép từ người đàn ông tên Trương Thái Minh này.

” Giám đốc, vụ làm ăn này ông ta rất xem trọng, đối với công ty chúng ta cũng có lợi, tôi nghĩ ...”

” Không cần nói nữa, tôi không đồng ý!” - Anh gằn từng tiếng nói, mắt quét một lượt quanh bàn họp như cảnh báo, sau đó lại liếc nhìn tấm hình của Trương Thái Minh trên bìa hồ sơ – “ Ông ta đặt nặng việc thầu tóm mảnh đất nhỏ này, lại cho chúng ta món hời lớn như thế các người có thấy lạ không? Nếu rơi vào tay ông ta, chưa biết chừng sẽ thuận lợi cho việc ông ta thầu tóm thị trường, rồi sẽ vượt qua chúng ta!”

Suy ngẫm một hồi, đồng loạt những viên chức trong công ty đều nhìn nhau e ngại, suy cho cùng thì mối lo xa này không phải là không có lý. Nhưng ...

” Kinh doanh bất động sản chỉ là một quân cờ để che mắt thiên hạ, dù cho mọi người trong nước đều biết rõ ông ta là trùm xã hội đen khét tiếng Một Mắt, nhưng tuyệt đối không để lộ bất cứ sơ hở nào để bọn cảnh sát bắt được. Thế lực con người đó đã mạnh như vậy lại cần một mảnh đất nhỏ mà chúng ta đang đầu tư, có phải là rất vô lý không?”

” Vậy, có cần phải bàn với chủ tịch ...” – Trí Văn dường như vẫn không phục, nghiến răng nói.

” Trí Văn, có phải tôi không thường xuyên vào công ty nên anh muốn làm loạn không? Ngay cả lời tôi nói cũng không nghe?” – Giọng anh ôn tồn nhưng lại ẩn chứa uy quyền đáng sợ, khiến không ai dám trái lời, đều cúi gằm mặt xuống đất. – ” Cuộc họp kết thúc, mọi người vất vả rồi!”

Bóng dáng mọi người khuất dần, cánh cửa phòng họp mở ra rồi lại đóng lại. Kevin vẫn ngồi yên một chỗ, tay xoa vầng thái dương một cách mệt mỏi. Một lúc sau mới sực nhớ ra cô thư ký Nhã Trúc vẫn chưa về, bèn mở di động ra cũng không có một cuộc gọi nhờ nào. Đôi mắt lạnh lẽo bất giác nheo lại. Quái lạ, đã nửa tiếng hơn, tại sao Nhã Trúc vẫn chưa về???

Mặt hồ sóng sánh ánh nước, tiếng nhạc hòa tấu du dương cất lên khiến ai nấy đều như thả hồn trôi theo điệu nhạc, tĩnh lặng và thư thái. Cẩm Tú sắc mặt tươi cười, tay cầm ly rượu vang đưa trước mặt Phương Nhã, khí chất nho nhã, dáng điệu tự nhiên hết như tiểu thư đài cát. Bất giác cảm giác lạnh người chạy dọc sống lưng, cô nhếch mép cười khinh, tay cầm ly rượu nhấp một ngụm ra vẻ bình tĩnh:

” Tôi biết người nhắn tin là cô mà!”

Ly rượu đọng đưa trước mặt như khiêu khích khe dừng lại như hơi ngạc nhiên đôi chút, sau đó trở lại với bộ mặt thật của mình, đôi mắt sắc nhìn thẳng cô gái mang khuôn mặt lạ lùng trước mặt mình:

” Biết? Vậy sao cô còn đến? Mai Phương Nhã. Tôi gọi đúng tên chứ?” - Các ngón tay cầm ly rượu khẽ động đậy, khóe môi Cẩm Tú hơi cong lên - ” Để tôi đoán nhé, hai năm qua cô biệt tăm biệt tích là để rèn luyện lại bản thân, hơn thế nữa là ... chỉnh sửa nhan sắc? Có đúng không?”

” Cô rốt cuộc muốn gì?” – Lời nói của Phương Nhã đầy nộ khí, trừng mắt nhìn người từng xem là bạn thân nhất của mình – ” Thật không ngờ hai năm qua, cô vẫn giữ nguyên bộ mặt giả dối ghê tởm đó. Ngay cả Quốc Thịnh cũng có thể một mực tin rằng cô thay đổi, nhưng anh ấy đâu có ngờ ... chỉ khi cô đối diện với tình địch của mình, thì bộ mặt thật của cô mới hiện ra mà thôi!”

” Hahaha! Hai năm trước thì có thể, bây giờ thì không thể! Nhìn đi, cô hiện tại có gì để đấu với tôi, cô không có nhà, bà mẹ lại ở tù, ngay cả ba cô cũng chết rồi. Tình địch? Nực cười, cô xứng sao?”

Mắt Phương Nhã vẫn đỏ, giật thót mình nhìn Cẩm Tú trước mặt. Làm sao cô ta lại biết?

” Cô thắc mắc à? Vì sao tôi biết à? Không ngại nói cho cô hay ...” – Cổ kéo dài giọng, Cẩm Tú xích tới gần, cúi đầu sát tai Phương Nhã nói khẽ – ” Vì tôi đã gián tiếp đưa thuốc cho ông ta uống đấy!”

Như thấy vẻ mặt trắng nhợt của cô, Cẩm Tú nhếch môi cười mãn nguyện, tay gõ nhịp lên ga trải bàn trắng tinh:

“ Đừng sốc như vậy. Tôi chỉ là trông thấy ông ta vật vờ với cuộc đời quá đau khổ, nên mới đích thân ra tay nghĩa hiệp cho ông ta một liều thuốc an thần, để ông ta ra đi trong thanh thản thôi. Cô phải cảm ơn tôi mới đúng!”

Tim như bị bàn tay ai đó bóp chặt, cô há hốc mồm kinh ngạc, bờ ngực không kiềm chế nổi cơn xúc động mà run rẩy. Mở mắt trừng trừng, Phương Nhã cắn răng rít lên:

” Cô ... cô nói gì???” – Nói ra việc làm độc ác của mình từ đôi môi xinh đẹp kia một cách nhẹ nhàng vui vẻ như thế, cô không nén nổi cơn giận bốc lên đầu, đứng phắt dậy chỉ thẳng mặt Cẩm Tú, tay run run – ” Thì ra là cô, thì ra là cô đã hại ba tôi chết! Thì ra kẻ đó là cô!!! Cô thật độc ác, vô liêm sỉ. Ông ấy có tội tình gì mà cô lại làm thế? Trái tim của Cẩm Tú cô bị chó tha rồi hay sao???”

Nghe thấy thế, Cẩm Tú cười phá lên, mắt nhìn trừng trừng vào những bóng dáng đằng sau lưng Phương Nhã. Không biết tại vì sao, đột nhiên cô trông thấy ánh mắt đó dường như lóe một tia bi thương đến khó hiểu.

” Phương Nhã! Vĩnh biệt!”

Vừa dứt lời, một bàn tay vòng từ sau lưng Phương Nhã chụp thuốc mê, bịt miệng cô lại. Giây phút nhận thức được chỉ trong vài giây ngắn ngủi, chỉ có thể cảm nhận được tứ chi đang rụng rời, rồi ngã ụp xuống đất bất tỉnh.

Trong khoảnh khắc Phương Nhã mất đi ý thức, đồng loạt những người ngồi ở các bàn bên cạnh đều đứng lên một cách dứt khoát và nhanh chóng, từng bước tiến lại gần bàn Cẩm Tú. Phía xa xa, trong đám đông bất chợt tách ra thành hai bên, chừa lối đi cho người đàn ông khí thế hùng hực như chúa tể, một bên mắt đã bị chột bước đến.

Dừng chân cạnh hồ, đôi mắt lạnh lẽo của ông như áp đảo các tiếng ồn bên ngoài, khiến không khí xung quanh chợt trở nên yên tĩnh đến đáng sợ. Trùng trùng nhìn Cẩm Tú, rồi lại liếc nhìn Phương Nhã bất tỉnh dưới đất, Một Mắt như bớt đi phần nào nghi ngờ, âm thanh gầm gè cũng được giảm đi đôi chút:

” Xem ra mày không nói láo! Con bé này quả thật là Phương Nhã!”

Cẩm Tú ngậy ra nhìn ba của mình, mắt chợt hoe đỏ, chưa kịp mở miệng nói gì thì đã bị một tên lính kéo tay cô giật mạnh lên, sau đó đẩy vai một cách thô bạo, miệng quát lớn:

” Nhiệm vụ đã xong rồi, còn ngồi đó làm gì? Không mau cút đi!!!”

Tên côn đồ ban nãy dụng trướng vết bầm trên tay của Cẩm Tú làm cô nhăn mặt rên rỉ, tay còn lại ôm lấy cổ tay bị thương, nước mắt tuôn như mưa, rơi từng giọt thấm ướt một mảng đất:

” Ba ...”

” Câm miệng! Mày gọi thêm từ ba nữa xem, đừng tưởng bị đánh bầm tím cả người như thế thì tao sẽ tha cho mày. Đồ con hoang. Cút đi!”

Vài ba tên mặc đồ đen sấn tới, mặt mũi bặm trợn đẩy Cẩm Tú bật người ngã xuống đất, sức đẩy quá mạnh khiến cô chóng mặt hoa mắt, môi tái nhợt, cổ kiềm chế cơn tử nhục trào dâng trong lòng, lùi thối bước ra khỏi quán.

“ Mai Phương Nhã! Hừm, để xem mày còn chạy đi đâu!”

Chiếc bóng gầy gộc của Cẩm Tú khuất dần, Một Mắt liền nắm tóc Phương Nhã giật đứng dậy, ép lực một cách thô bạo cho những tên hạ cấp xung quanh, nói như ra lệnh.

Từ phía xa, ly tách trà của Nhã Trúc đổ tràn ra khỏi ly, nhiều một mảng lớn xuống nền gạch đen trắng, tay cô ửng đỏ bởi nhiệt độ nóng chợt run rẩy, đôi chân cố gắng nhúc nhích để bỏ chạy nhưng lại không thể nào cử động nổi. Chuyện gì xảy ra thế này??? Bọn họ là ai? Sao cứ gọi Jessica là Mai Phương Nhã ... hơn thế nữa, sao cô ấy lại dính dáng với bọn côn đồ trông như xã hội đen thế này???

Cô vốn dĩ chỉ thấy tò mò với thái độ kì quặc của Jessica, nên mới đi theo đến đây. Nhưng không ngờ lại bất gặp được cuộc nói chuyện ghê gớm như thế này. Tất cả những vị khách nơi đây dường như không được bình thường, không khí ở đây đáng sợ quá. Cô không kiềm chế nổi cơn sợ hãi trong người mình, rằng môi va vào nhau lập cập. Cổ hút một hơi thật sâu, Nhã Trúc dồn hết sức lực vào đôi chân, cắn môi quay đầu bỏ chạy.

Phải thoát khỏi nơi này, nhất định phải tránh xa nơi này ra. Về công ty báo lại với giám đốc! Phải báo cho Kevin biết Jessica của anh đã bị bắt!!!

Nhưng địa bàn của Một Mắt, ai có thể thoát khỏi được, không ngoại trừ Nhã Trúc!

Trong tích tắc, cổ tay Nhã Trúc bị bẻ gọn ra đằng sau, vài ba tên vệ sĩ mặc đồ đen đứng bao vây xung quanh, tiếp sau đó là tiếng hét của cô thư ký vừa vọng ra đã bị bóp nghẹn bởi lực siết chặt của bàn tay rắn chắc bóp lấy cổ cô gái.

” Dừng tay!”

Tiếng gầm gè đánh thép vang lên, ngay lập tức tên vệ sĩ bóp chặt lấy cổ Nhã Trúc đành phải buông tay, đầu cúi rạp gần sát đất cung kính nghe lời. Một Mắt tiến đến gần, nhìn cô thư ký xinh đẹp hồi lâu, sau đó mới phá lên cười:

” Chẳng phải là thư ký của giám đốc Kevin khách sạn Red hay sao? Thật thú vị!”

18. Truy Bắt (tt)

Phần 2: Truy Bắt

Cái nóng của thời tiết như đốt cháy da thịt những người đi đường, khiến mặt đất khô cằn nứt nẻ, bầu trời lại không hề nổi một cơn gió, cũng như những ngày nóng nực đặc trưng của tiết trời Sài Gòn - bức bối đến khó chịu.

Tia nắng gay gắt xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống mặt đường và rọi lên ô cửa kính của căn phòng, tạo nên vầng hào quang sáng chói khiến ai nhìn vào cũng phải lập tức nhắm mắt chống chói. Như được hưởng bởi ánh nắng trên bầu trời, căn phòng u ám tối đen như mực bỗng sáng lên. Trong một góc khuất, Nhã Trúc và Phương Nhã tay chân bị trói chặt, tóc tai bù xù hôi hám bị trói cả tay chân bằng sợi dây thừng, đôi môi cũng đã bị bịt chặt bởi băng keo. Nhã Trúc đôi mắt rưng rưng, liên tục huých vào vai Phương Nhã như cố gắng làm cô thức tỉnh, cổ họng chỉ phát ra những tiếng ú ớ đầy bất lực.

Phương Nhã dựa đầu vào bức tường, da tái xanh, đôi mắt nhắm nghiền không hề hay biết chuyện gì xảy ra xung quanh, cũng không biết được bản thân mình đang bị nguy hiểm. Nhã Trúc ngả nửa thân người đè lên cô, ú ớ như van xin cô hãy tỉnh lại nhưng vô ích.

Rầm!

Tiếng cánh cửa gỗ bật tung vào tường, Nhã Trúc thất kinh xoay đầu lại. Sáu bảy tên côn đồ hung hăng sấn tới, trong đó tên đô con nhất có lẽ là đầu sỏ của bọn khi trông thấy Phương Nhã vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, bèn quát lên với bọn đàn em phía sau lưng mình:

” Xô nước!”

Vừa dứt lời, một xô nước lạnh nhanh chóng tạt vào mặt Phương Nhã, văng nước sang cả người Nhã Trúc khiến cô càng hoảng sợ hơn, miệng rên rỉ qua lớp băng keo dính, run rẩy đến mức không dám ngẩng đầu lên nhìn. Lúc này, Phương Nhã cũng giật mình tỉnh lại, mắt đờ đẫn nhìn từng thứ một quanh người mình, phải mấy vài giây sau đó mới có thể hình dung được chuyện gì đang xảy ra. Vừa mở bừng mắt, cô đã bị ngay một cái tát trời giáng vào một bên má bởi tên thủ lĩnh:

” Con khốn, mày chịu tỉnh rồi sao? Ngẩng mặt lên mà nhìn cho kỹ đây!!!”

Hắn bóp mạnh vào cằm Phương Nhã, ép cô nhìn thẳng vào đôi mắt hắn. Đôi mắt đục ngầu đầy vẩn máu đỏ, ánh nắng hắt lên mái tóc màu vàng càng làm nổi bật thêm khuôn mặt tuần tú của hắn, nếu như ... không có vết sẹo ở vầng trán kéo dài tới đỉnh thái dương ...

Phương Nhã trợn mắt, kinh hoàng bật ra tiếng kêu đau đớn, muốn hét thành tiếng như không tài nào thoát khỏi miếng băng đang dính chặt trên miệng. Rốt cuộc cũng chỉ có thể ú ớ trong cổ họng, nổi hận trong lòng đột nhiên dâng trào như lốc xoáy cuộn cuộn,

khiến mắt cô tóa lửa.

Mái tóc màu vàng, vết sẹo dài in hằn trên trán hoặc khuôn mặt này có biến thành tro cô cũng nhận ra ...

Phi Vũ! Tên bác sĩ khốn kiếp!

Tại sao hắn lại ở đây???

Như nhìn thấu được đôi mắt đầy kinh hoàng của Phương Nhã, Phi Vũ cười ré lên một tiếng, rồi mạnh bạo xé miếng băng mỏng dính trên miệng cô, xoẹt một cái, vết máu tươi rỉ ra từ khóe môi ẩn hiện trên làn môi nhợt nhạt, sưng tấy lên, phút chốc run rẩy hết như con cừu non sắp rơi vào tay con mèo. Lần đầu tiên trong đời, Nhã Trúc nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng như thế, và càng không tài nào hiểu được người con gái đang ở bên cạnh mình rốt cuộc là loại người như thế nào nữa!!!

Jessica, thật ra cô là ai???

” Phi ... ”

Chát!

Đôi môi sưng tấy vừa được giải thoát, lời nói cũng theo cổ họng mà phát ra tiếng nói. Nhưng không ngờ khi mở miệng thì đã bị Phi Vũ giáng một bạt tai lên má, vệt máu lại tiếp tục rỉ ra nơi khóe miệng khiến Phương Nhã sững sờ. Đôi mắt giận dữ của hắn cũng vằn lên những tia máu đỏ, liếc mắt sang nhìn Nhã Trúc này giờ đang cúi gục đầu xuống đất vì sợ hãi. Nhanh như chớp, hắn xoay người nắm lấy bả vai Nhã Trúc kéo mạnh về phía mình. Đến lúc này, Phương Nhã mới phát hiện ra sự có mặt của cô thư ký, liền tròn mắt kinh ngạc.

Sao cô ấy lại ở đây???

” Con này đi theo mày đến tận đây, chúng bây quen biết nhau à? Thư ký của giám đốc khách sạn Red mà mày cũng quen biết. Vậy tức là mày cũng quen biết cái thằng tên Kevin gì đó rồi đúng không???” - Phi Vũ vỗ bốp bốp lên hai má hốc hác của Nhã Trúc - ” Thế thì mày bảo thằng đó đưa tiền chuộc con này về đi. Còn nữa, tiền nợ 100 triệu của ông bà già của mày nợ đại ca, cũng phải trả nốt!”

Nhã Trúc lắc đầu nguây nguẩy, nước mắt tuôn như mưa vì khiếp sợ, mắt van xin nhìn cô như cầu cứu. Đứng trước tình thế nguy cấp, Phương Nhã chợt nhận ra bản thân phải đặt an nguy của Nhã Trúc lên hàng đầu. Nhưng lúc này, ngay cả bản thân cô cũng không giữ được an toàn, làm sao có thể bảo vệ Nhã Trúc được chứ?

Cô bắt đầu sợ hãi, răng môi va vào nhau lập cập, tay đập xuống sàn nhà lạnh ngắt, tròn mắt nhìn Nhã Trúc nói:

” Tôi nhất định sẽ kiếm tiền trả nợ, hãy cho tôi thời gian. Còn nữa, cô ta là ai? Tôi thật sự không quen biết!!!”

Rắc!

Tiếng động phát ra từ phía bên phải vách tường, tên côn đồ đứng xa cô nhất đang dùng một chân đạp mạnh lên chiếc ghế bằng gỗ, gây ồn, trừng mắt nhìn cô như hăm dọa, nghiêng răng rít lên:

” Mày còn dám chối à? Con khốn kia!”

” THÁI!”

Phi Vũ hét lên, khí thế tỏa ra trên người vô cùng lớn mạnh và uy lực, đến mức khiến tên côn đồ dữ tợn ban nãy cũng phải dừng ngay lời nói của mình lại, tuy nhiên vẫn ra vẻ hậm hực, đá một phát vào bức tường cho hả cơn tức giận.

” Dù mày biết hay không biết cũng được, tiền nhất định phải trả. Nghe lệnh đại ca, bọn tao đành phải gọi điện thông báo với tên giám đốc của con này biết chuyện thôi!” - Hắn vén những mái tóc dính bết vào trán vì mồ hôi khiến cô co rúm người lại, nhắm chặt mắt rên rỉ.

Phương Nhã tròn mắt, lòng vô cùng sợ hãi. Cô không nghĩ rằng mọi chuyện lại phức tạp như vậy, tưởng rằng chỉ đơn giản là nói chuyện giữa hai người phụ nữ nhưng lại không ngờ Cẩm Tú lại ác độc như vậy, đẩy cô cho Một Mắt. Cuối cùng còn làm liên lụy đến Nhã Trúc và Kevin như thế này. Cấn chặt môi, cô căng thẳng nói:

” Cũng tốt thôi, các người cứ gọi anh ta đến đi. Nhưng tôi nói trước, chưa chắc gì anh ta sẽ trả tiền giúp tôi đâu. Các người có gọi anh ta đến, thì cũng chỉ có thể cứu con nhỏ này ra ngoài, chứ tôi thì ...” - Cô liếc môi gian xảo - ” Một người không quen không biết, anh ta chịu gánh số tiền 100 triệu đó sao?”

” Mày nói cái gì hả?”

Thái nhỏ nước bọt xuống đất, sẵn số tiền tới nắm đầu Phương Nhã nhưng liền bị bàn tay của Phi Vũ chặn lại. Hắn hằm hằm nhìn đàn em của mình, gằn từng câu từng chữ, không quên trừng mắt đe dọa:

” Không cần phải vội. Cứ để nó ngồi đây mà suy nghĩ, vài tiếng sau bọn tao sẽ quay lại! Đến lúc đó nếu như mày vẫn không chịu, thì đành phải xử lý từng đứa một! Bắt đầu là con này!!!”

Phi Vũ liếc mắt nhìn Nhã Trúc rồi cười phá lên, sau đó sảng khoái bá vai Thái rồi bước ra khỏi ngoài, để lại cái nhìn đầy hậm hực và ngờ ngàng của bọn đàn em. Vài giây sau đó, cánh cửa gỗ đóng lại và giọng gât gong của Thái, dường như là vẫn không phục với lối suy nghĩ của thủ lĩnh hắn.

Bên trong phòng kín như bưng, Phương Nhã và Nhã Trúc phải trải qua một thời kỳ kinh khủng, bức tường ẩm mốc mùi phân thối, nền đất lại lạnh ngắt trong khi nhiệt độ phòng lại hừng hực nóng như lửa. Cả hai lại còn bị trói cả tay chân, không cách nào thoát ra được. Nghĩ đến đây, Phương Nhã lại nhìn sang Nhã Trúc, thấy cô có vẻ như mất hồn, mắt đảo quanh liên tục như đang bị thứ gì đó tác động vào, vừa sợ hãi, lại vừa vui mừng.

” Nhã Trúc, cô không sao chứ?” - Phương Nhã xích lại gần, cúi đầu lo lắng hỏi, giọng khê khàng như sợ bên ngoài nghe được.

” Ừm.. ừm!!!”

Nhã Trúc bắt đầu hoảng loạn, mắt nhìn cô chớp liên tục, ú ớ trong miệng mãi không ngớt. Thật ra ban đầu cô cũng không thể hiểu được cô thư ký xinh đẹp này đang ra dấu hiệu gì, mãi một lúc sau quan sát mới nhận ra được một con dao giấu được giấu đằng sau cánh tay bị trói của Nhã Trúc, và cô ấy đang cố gắng để cắt sợi dây thừng trên tay mình.

” Nhã .. Nhã Trúc, cô lấy con dao ở đâu vậy???” - Quá bất ngờ, cô trợn mắt hỏi, lòng vừa thấp thỏm vừa vui mừng.

Xoẹt!

Vài phút sau, sợi dây trên tay Nhã Trúc đứt lìa, để lộ những vết hằn do bị trói, làn da trắng như tuyết càng làm lộ ra vết tích tím bầm đỏ loét trên cổ tay. Cô đưa tay lên xé toạc miếng băng trên môi mình, rồi lập tức dùng chiếc dao đang cầm cắt đứt sợi dây dưới chân mình, cố gắng nói trong hơi thở gấp gáp:

” Phải nhanh chóng thoát khỏi nơi này ngay, không chạy lúc này thì sẽ không còn kịp nữa đâu!!” - Sau khi chân tay đã tự do, Nhã Trúc cầm chặt con dao cắt tiếp sợi dây trên tay Phương Nhã, run rẩy nói - ” Tên ban nãy tát cô đã nhét con dao nhỏ này vào tay tôi, tôi cũng không biết tại sao hắn làm thế.”

” Cái gì?”

Phương Nhã kinh ngạc, sắc mặt tối sầm lại, không dám tin nổi tên bác sĩ khôn kiếp đó lại dám làm như vậy. Hắn ... muốn giải thoát cô và Nhã Trúc sao?

” Đừng nói nhiều nữa, thoát khỏi đây rồi tính!!!”

” Nhưng ... thoát bằng cách nào?” - Sắc mặt cô tái mét, bàn tay vừa được cởi trói liền loay hoay tháo cho bằng được dây thừng trên chân mình, mắt nhìn lướt quanh phòng, ngoại trừ cửa sổ với những thanh gỉ sắt chắn ngang thì tuyệt đối không còn một kẽ hở nào để thoát ra bên ngoài nữa.

” Chúng ta phải ra khỏi ngoài! Theo tôi!” - Sau khi cắt đứt nốt sợi dây dưới chân cô, Nhã Trúc toàn thân đổ đầy mồ hôi, nắm tay cô đứng phất dậy.

” Không được, bọn chúng đang ở bên ngoài đó!”

Phương Nhã hoảng hốt kéo giắt lại, mắt lăm lét nhìn ra phía cửa. Quả thật cô không nghĩ rằng bước ra ngoài bây giờ là cách giải quyết tốt nhất, thế chẳng khác nào tự dâng mình vào miệng cọp.

Bàn tay Nhã Trúc ngày một lạnh hơn, run rẩy bấu chặt lấy cô, hồi hộp nói:

” Jessica, ban nãy tôi nghe bọn chúng nói một lát sẽ có cuộc chia chác số tiền nào đó, tôi nghĩ rằng giờ bọn chúng đang không để ý. Nhất định chúng ta phải nhân cơ hội này lên ra ngoài!”

Nhã Trúc thái độ vô cùng kích động, không để cô lên tiếng liền thận trọng hé mở cánh cửa, đến khi thật sự xác nhận rằng không thấy ai bên ngoài mới bót đi nét căng thẳng trên gương mặt, sốt ruột lên tiếng:

” Không có ai, đi mau!”

” Khoan ...” - Bị Nhã Trúc nắm tay lôi đi, cô vốn dĩ không có cơ hội để lên tiếng. Trong lòng thấy bất an, nghi ngờ chuyện này liệu có phải là sắp đặt.

Cả hai bấu vấu nhau, khê khàng đi từng bước qua một căn phòng ẩm mốc đầy bụi bẩn. Đến khi đi đến phía cuối bức tường, Nhã Trúc đi đằng trước đã phải hét lên kinh hoàng khi một tên to con xuất hiện đằng sau bức tường, nhanh chóng chộp lấy cánh tay Nhã Trúc rồi cười phá lên:

” Haha, hai con chuột nhắt muốn chạy đâu đây?”

Tên chộp lấy tay Nhã Trúc vừa dứt lời, từ đằng sau lưng hắn liền xuất hiện một đám người ban nãy, trong đó có cả Phi Vũ và Thái. Chẳng mấy chốc, bọn chúng đã đứng tụ lại xung quanh hai người, ngay cả một kẻ hờ để thoát cũng không có.

Phương Nhã tim đập mạnh, trừng mắt nhìn Phi Vũ đầy căm hận. Hắn thật ra muốn gì? Cố tình để cô thoát, rồi bây giờ muốn bắt lại? Tên khốn kiếp này muốn chơi trò mèo vờn chuột với cô sao?

Phi Vũ nhếch môi, từng bước tiến lại gần cô, kề sát bên tai thì thầm:

” Cô nghĩ tôi thật sự muốn để cô thoát sao? Mai Phương Nhã!”

Sắc mặt cô đỏ au như người bị sốt cao, trong lòng như có ngàn con kiến lửa đang cắn đốt cả lực phủ ngũ tạng, hận đến mức không thể tận tay giết chết tên khốn trước mặt, không kịp suy nghĩ mà vung bàn tay lên cao và hạ xuống thật nhanh chóng.

Trong tích tắc, cánh tay rắn chắc của Phi Vũ còn nhanh hơn cả cô, chộp mạnh lấy bàn tay nhỏ bé kia, bóp chặt. Đồng thời bên cạnh phát ra giọng hả hê của Thái - tên đàn em của hắn ta:

” Tụi bây nghĩ rằng bản thân mình là giỏi, có thể thoát khỏi con mắt tinh tường của đại ca sao? Cố tình để cho thoát, vậy thì mới nắm được sự thật là tụi bây quen biết nhau chứ? ”

Nhã Trúc tái mặt, mắt nhắm chặt lại vì hối hận sao lại quá bùng bột. Phương Nhã đứng bên cạnh, dường như vẫn không thể hiểu được rõ ý định của bọn chúng, nhưng vẫn cắn răng nói:

” Tôi thật sự không biết cô ta, vì cô ta kéo tôi đi nên chúng tôi mới cùng nhau chạy trốn. Thật sự ...”

” Không quen biết mà hai người có thể gọi tên nhau thân mật thế sao, Jessica?” - Tên Thái lại cười lớn, lộ ra lúm đồng tiền sâu hoắc - ” Nhã Trúc! Jessica! Hai cái tên này quả thật rất đẹp!!!”

Phương Nhã nắm chặt hai tay lại : ” Rốt cuộc mấy người muốn gì? Muốn vạch mặt thì cần gì phải tốn sức bày ra nhiều trò như thế làm gì? Không phải gọi một cú điện thoại đòi tiền chuộc là xong rồi sao?”

Tiếng chít chít của lũ chuột kêu quanh ngôi nhà hoang khiến từng thớ thịt trên người cô nổi đầy da gà, rùng mình ớn ớn, tay chân chẳng mấy chốc nóng lên như lửa vì sợ hãi. Mọi chuyện đi quá xa đến mức cô không cách nào không chế được nữa. Phải liên lụy đến Kevin, thật lòng cô không muốn!!!

” Chắc chắc, cô gái à! Đại ca là ai, có thể tùy tiện dùng thanh danh của đại ca để giải quyết chuyện đòi tiền nhặng nhít này sao? Thứ cốn con như thế này mà phải cần đại ca ra mặt sao? Cô nghĩ sự nghiệp của đại ca bền vững bao nhiêu năm qua là vì cái gì hả? Là mượn tay kẻ thù giải quyết, tuyệt đối không hề động đến thanh danh của tổ chức một cách lộ liễu như bắt cóc đòi tiền chuộc thế này bao giờ.” - Phi Vũ chưa mở miệng, tên Thái lại một lần nữa cướp lời.

” Nghĩa là sao hả?”

Một Mất cẩn thận đề phòng quá mức, không uống trách bao năm qua lại không để lộ bất cứ sơ hở nào để cảnh sát bắt được. Phương Nhã không kìm được thâm mắng xả trong lòng. Tên cáo già!

” Không hiểu sao? Bọn tao muốn chính mày gọi điện - cho Kevin Nguyễn!” - Phi Vũ lạnh lùng cười một tiếng, đôi mắt sắc như dao nhìn cô nửa như giễu cợt, nửa như đe dọa.

Hắn chìa ra hai chiếc điện thoại ra trước mặt cô cùng một lúc, chẳng phải đó là điện thoại của cô và Nhã Trúc sao? Cô chột dạ nhìn về phía Nhã Trúc trên trời, một tay sờ vào túi quần mình kiểm tra. Đáy quần trống rỗng. Hắn lấy đi điện thoại cô từ lúc nào?

Cô không ngừng mắng nhiếc bản thân, chuyện này của cô sao lại làm liên lụy cùng một lúc cả hai người vô tội. Bị dính vào Một Mất rất nguy hiểm. Cô đã làm hại Kevin mất rồi!!!

Đôi mắt cô tê dại vì đau khổ, nhưng sau cùng lại ương bướng giữ vững quyết định của mình, môi mím chặt đầy kiên định:

” Nếu tôi nói không thì sao?”

Phi Vũ cười gằng, không phải là khó để bắt ép cô chấp nhận gọi điện cho tên giám đốc đó, chỉ việc đem cô thư ký của tên đó làm bình phong thì cô buộc phải gọi ngay, đâu cần thiết phải bày ra nhiều trò làm gì. Thế nhưng nguyên tắc của tổ chức hẳn đâu thể làm trái được. Mèo vờn chuột, mục đích chẳng qua là tạo nên sự áp lực tâm lý từ phía Phương Nhã, để cô phải đầu hàng hoàn toàn mà không thể gỡ trò thôi.

” Á!!!! Mấy người làm gì vậy, bỏ tay ra!!!!”

Xoẹt một tiếng, Phương Nhã giật mình bởi tiếng thét thất thanh của Nhã Trúc đằng sau lưng mình. Trong tích tắc, chiếc áo sơ mi công sở của cô thư ký liền bị bọn côn đồ xé toạc ra đầy thô bạo, để lộ một phần ngực trắng ngần được che đậy bởi bộ áo lót mỏng màu hồng phấn. Nhã Trúc khóc thét lên, tay chân giãy giụa chống cự khi một tên trong số đó đưa tay chạm vào bên ngực của cô.

Phương Nhã tái mặt, không kịp nghĩ gì nữa mà lao đến đẩy tên khốn kiếp kia ra, hét lên điên cuồng:

” Mấy người làm gì vậy. Tránh ra, lũ dê tiện!!!!”

Mắt cô vẫn đỏ, điên loạn nhào đến nắm lấy tay những tên đang giữ chặt cô lại, cắn thật mạnh đến bật cả máu. Tên côn đồ bị cô cắn mạnh trở nên phát rồ, dùng một tay nắm lấy đầu cô đập mạnh vào tường, máu tươi rỉ ra thành từng dòng trên trán. Phương Nhã đầu óc quay cuồng, thế nhưng vẫn cố dùng những móng tay của mình cào vào mặt hắn ta, chân đạp loạn xạ, nghiêng rầm hết lên:

” Lũ khốn nạn, đồ súc sinh!!!”

” Không!!!! Đừng mà, đừng!!!!”

Chiếc váy mỏng tanh trên đùi Nhã Trúc nhanh chóng bị tên Thái khốn kiếp kia xé toạc, trong nháy mắt chỉ còn lại mảnh đồ lót dán chặt trên người như thỏa mãn gần chục con mắt háu đói của lũ sói xung quanh. Phương Nhã uất nghẹn nhìn cảnh tượng trước mắt, mặt tái đến không còn giọt máu, nước mắt không nhìn được mà tuôn rơi lã chã.

” Dừng tay!”

Cơn dục vọng của bọn đàn em đang đến hồi lên đỉnh điểm, thì âm thanh lạnh lùng của Phi Vũ liền nhanh chóng chặn đứng mọi hành động của bọn chúng. Không khí xung quanh đột nhiên trở nên im phăng phắc, không một ai dám động đậy, chỉ riêng Thái chừng hững hờ nhìn thủ lĩnh của hắn bằng đôi mắt bất kham, lộ rõ sự phẫn nộ không phục của mình, mà trừng trừng nhìn Phi Vũ.

” Cô gái, cảm giác tưởng rằng đã thoát được hang cọp, nhưng rồi lại bị cọp tóm được và ngoạm một phát lên người thì như thế nào? Không tồi chứ???”

Phi Vũ nheo mắt đầy gian tà, thế nhưng lời nói thốt ra lại dịu dàng đến mức làm người khác phải khó chịu, ghê tởm. Phương Nhã đôi mắt đầy những tia máu, run rẩy nhìn Nhã Trúc một cách xót xa mà không thể nói được lời nào. Đến khi hắn chìa điện thoại ra trước mặt cô thì cô đã biết ... mọi chuyện không còn đường để lui nữa.

Cô đau đớn cắn chặt môi, tay run run bấm số của Kevin mà tưởng chừng như có ngàn mũi kim đâm vào tay, đau nhói.

” Alo!”

Tiếng chuông vừa ngân lên đúng một tiếng, thì anh đã nhanh chóng bắt máy. Cô một tay bấu vào da thịt đến bầm tím nhức nhối, nước mắt tuôn rơi không ngừng, phải mất một lúc lâu sau mới bật ra thành tiếng:

” K... Kevin!”

19. Chương 17: Quá Khứ

Vừa về đến nhà, Cẩm Tú đã thấy ngôi nhà của mình trở nên xào xáo. Bé Hạo khóc âm ỉ, cô Liên giúp việc thì chạy đôn chạy đáo xung quanh, ngay cả mẹ cô Triệu Ánh và Đình Phong cũng hối hả chạy nhanh lên lầu. Trông thấy cô đứng yên như tượng trước cửa ra vào, Đình Phong mới gọi lớn:

” Bây giờ mới về sao? Quốc Thịnh nó bị sốt cao đến mức chân tay bủn rủn, thế mà vẫn ráng sức hết kiểm điện thoại rồi lại đòi ra khỏi nhà. Mẹ con phải khuyên nhủ khó khăn lắm mới chịu ngủ được một chút. Nhưng bây giờ lại giờ chứng nữa rồi. Mau lên xem nó thế nào đi!”

Lời nói vừa dứt, Đình Phong đã thấy Cẩm Tú hoảng hốt quên cả cởi giày mà chạy một mạch lên lầu. Thoáng vài giây trước khi bóng cô bị hành lang cầu thang nuốt chửng, ông nhìn thấy được những dấu vết tím bầm ở quanh vùng cánh tay, cổ và chân hằn rất rõ trên người cô, bất giác đôi mắt tối sầm lại. Từ sáng đến giờ con bé đã đi đâu mà cả người đầy thương tích như thế này?

” Quốc Thịnh!”

Cẩm Tú trán đầy mồ hôi, hai tay tung cửa thật mạnh, sà ngay vào giường Quốc Thịnh mà thấy tim đau nhói. Da mặt anh tái xanh, đôi mắt đục ngầu lóe lên tia sáng khi trông thấy Cẩm Tú, nhiệt độ trong người nóng như lửa đốt, mạnh bạo chộp lấy tay cô, giọng khàn khàn:

” Cẩm Tú, điện thoại ... điện thoại của anh ... khu khu!”

Lời chưa dứt, bụng anh đã quặn thắt dữ dội, dạ dày cuộn lên trong người càng thêm phần tức ngực đau đớn. Cổ dần cơn ho, anh tái mặt nói:

” Điện thoại của anh ... tìm nó!”

” Được, em giúp anh đi tìm! Anh nằm xuống đi, em tìm ngay cho anh!” - Cô cắn môi, gật đầu như cái máy, anh lúc này đang bệnh, tốt nhất là đừng để bị kích động, không được để anh biết rằng chính cô đã giữ lấy điện thoại. Tức thì, cô vọng xuống lầu nói lớn - ” Cô Liên, giúp tôi lấy thuốc của Quốc Thịnh lên đây!”

Trong chốc lát, Quốc Thịnh như sức tỉnh ra một chuyện, liền bật người ngồi dậy, căng thẳng chộp lấy cổ tay cô siết mạnh, lời nói tuy yếu ớt nhưng ẩn chứa sự ra lệnh uy quyền:

” Không, không cần! Anh sẽ tìm nó, em không được đụng vào!”

Quốc Thịnh đứng phắt dậy, nhưng vì cơ thể vốn đang yếu nên đã nhanh chóng ngã gục xuống nền đất, đổ ập người lên Cẩm Tú. Cô ôm chặt lấy anh, cú va chạm mạnh khiến cả hai người áp sát vào nhau, cô càng cảm nhận rõ được hơi thở nóng như lửa của anh phả vào mặt mình, con tim phút chốc không kiềm được lại đập mạnh. Trông thấy đôi mắt mơ màng của người đàn ông mình yêu sâu đậm, cô thật rất đau lòng. Anh vì sợ cô nhìn thấy tên của Phương Nhã trong danh bạ nên mới không muốn để cô động vào điện thoại anh sao? Bất chấp việc bản thân đang yếu, vẫn cuống cuồng tìm điện thoại, lại còn muốn ra khỏi nhà để tìm người con gái đó???

Đúng lúc đó, cô Liên từ ngoài cửa bước vào, một tay cầm bịch thuốc, tay còn lại cầm ly nước tiến đến bên giường bệnh, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì không khỏi ngỡ ngàng:

” Ông chủ, bà chủ! Hai người không sao chứ?”

Trông thấy cô Liên xuất hiện, Cẩm Tú mới như sức tỉnh, đôi mắt bị thương xoáy sâu vào mắt anh một hồi. Sau đó mới nhẹ nhàng đỡ anh lên giường, nhỏ nhẹ nói:

” Quốc Thịnh, anh phải uống thuốc cho khỏe, sau đó mới tìm điện thoại. Có được không?”

Thoáng trong gió có tiếng thở dài, anh nhắm mắt gật đầu đầy mệt mỏi, tay với lấy những viên thuốc cô đưa cho rồi bỏ vào trong họng, uống thật nhanh rồi nôn nóng đứng phắt dậy. Cũng ngay lúc đó, Cẩm Tú chộp lấy tay anh, cổ dần sự phẫn nộ trong lòng mình mà dịu dàng nói:

” Anh cứ nằm nghỉ đi, mới uống thuốc xong mà!”

Anh phà ra những làn khói nóng hổi, giật tay khỏi Cẩm Tú, cúi bần nói:

” Thôi đi! Mặc kệ anh!”

Đi được vài bước, anh đã thấy trước mắt tối sầm, đầu óc quay cuồng mụ mị không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì trước mặt nữa. Cứ như thế vài giây sau đó, cả người anh đổ ập xuống mặt đất, bất tỉnh.

” Quốc Thịnh!”

6h tối, tại địa bàn Một Mắt ...

” Hức.. hức...! Huhu!”

Trong căn phòng ẩm mốc cũ kĩ, tơ nhện giăng đầy trần nhà, Phương Nhã ngồi bệt xuống nền đất lạnh ngắt, mắt vô hồn nhìn bức tường trước mặt, lặng lẽ hứng chịu những đau đớn trên người của mình. Nhã Trúc từ nãy đến giờ cứ diên loạn gào thét, ôm gối co vào một góc mà khóc. Mặc kệ cho sự bấn loạn tinh thần của Nhã Trúc, mặc cho Phi Vũ và hai tên đàn em của hắn nãy giờ vẫn đứng một góc theo dõi trò hay, cô vẫn im lặng không nói lời nào, cảm nhận từng tế bào đang căng lên trong người mình đến tê tái, đau nhói.

” Nhã Trúc!”

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cuối cùng cô mới cất tiếng, mắt vẫn không nhìn Nhã Trúc, giọng nghẹn lại như sắp khóc:

” Tôi xin lỗi, vì tôi nên cô mới ra nông nỗi này. Nếu không tại tôi ...”

” Cô im đi!!!”

Nhã Trúc tức giận gào lên, tay đánh lên vai cô thùm thụp, đẩy cô ngã nhào ra đất, đôi mắt long lên sòng sọc nhìn người con gái vừa xa vừa gần trước mặt mình, nỗi lo sợ càng khiến đầu óc mất đi tỉnh táo mà buông ra những lời nói cay nghiệt:

” Thật ra cô là ai hả? Tại sao tôi phải chịu những chuyện kinh khủng như thế này chứ? Rốt cuộc cô nợ người ta bao nhiêu tiền, ngoại trừ 100 triệu ra, ngoại trừ mối quan hệ với những người đó ... cô còn quen biết những ai nữa. Mai Phương Nhã, rốt cuộc cô là loại người gì vậy???”

Những lời nói của Nhã Trúc càng lúc xát muối vào tim cô, khiến vết thương càng thêm lở loét. Cô cắn môi nín nhịn, hai tay bấu chặt vào da thịt để ngăn chặn những dòng nước mắt. Trong khoảnh khắc, những đau đớn của quá khứ lần lượt hiện về, tuôn chảy ào ạt không cách nào ngăn lại được.

” Tôi không ngờ một Jessica ngây thơ mà giám đốc tôi yêu lại có quá khứ phức tạp như vậy. Đáng lý ra tôi không nên về nước mà tìm kiếm cô, càng không nên vì tò mò mà đi theo cô đến tận đây. Vì cô mà tôi xém bị làm nhục rồi, có biết không hả????”

” Xin lỗi!”

Ngoại trừ xin lỗi, cô còn biết phải làm gì. Vì cô đã khiến Nhã Trúc xém bị làm nhục, còn vô tình kéo luôn cả Kevin vào chuyện này. Trong mắt Phương Nhã lúc này chỉ còn là một màu đen u uất, ngay cả nước mắt cũng khô cạn, không thể chảy ra được nữa.

Tự làm thì tự mình cô chịu, có sao phải gây liên lụy đến người khác. Sao phải để cô gánh chịu những mất mát này, để cô cắn rứt lương tâm mà áy náy cả cuộc đời hay sao?

” Tôi biết rồi, là cô cố tình để tôi đi theo cô, cố tình để bọn chúng biết mối quan hệ giữa cô và giám đốc. Để anh ấy làm lá chắn, trả nợ thay cho cô chứ gì? Rời khỏi Hàn Quốc và về đây, vốn dĩ chỉ là một màn kịch cô dựng nên. Có đúng không hả????”

Lỡ tai Phương Nhã ù đi, cả người như chết trân nhìn thẳng vào đôi mắt đang dần cuồng loạn của Nhã Trúc. Thì ra, một người dù sáng suốt thông minh đến cỡ nào ... khi đứng ngay ngã rẽ của địa ngục và thiên đàng cũng trở nên mất lý trí như vậy. Bất giác, cô không tránh khỏi việc tự thâm rửa mình!

Nụ cười nhàn nhạt hiện lên nơi khóe môi Phương Nhã, mắt không nhìn, cả người cứng đờ như hóa đá, lại không hề nói năng gì. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Nhã Trúc chợt nhận ra được có điều gì đó không ổn, vài giây sau mới giật mình mà đưa tay lên che miệng, cổ ngăn những cơn nấc như sóng cuộn trào trong lòng.

Ôi, không! Cô thật sự mất trí rồi!

Sao có thể nói những lời cay nghiệt như thế với Phương Nhã chứ? Rõ ràng trong lúc bị tra hỏi, người con gái đó dù đang run rẩy vẫn cố gắng vạch rõ ranh giới, không muốn giám đốc phải bị liên lụy nên mới nói dối rằng cả hai không hề quen biết nhau. Vì bọn chúng lấy cô ra uy hiếp, làm nhục cô nên Phương Nhã mới bất đắc dĩ gọi điện cho Kevin. Dù không hiểu rõ thực hư như thế nào, càng không thể biết được người con gái mà giám đốc cô yêu là loại người như thế nào. Nhưng ... tình cảm của Phương Nhã dành cho Kevin, cô có thể nhìn ra được. Tuyệt đối không phải là giả dối!

Tuy nhiên, con người khi gặp phải ranh giới giữa sự sống và cái chết, sao có thể bình tĩnh được!

Lời nói đã thốt ra có chút hối hận, Nhã Trúc muốn nói ra câu gì đó nhưng rồi lại thôi. Vì trong thâm tâm, cô thật sự rất sợ chuyện như thế này lại một lần nữa xảy ra.

Phương Nhã có mối hận thù với xã hội đen, một người có quá khứ đầy phức tạp như thế... cô thật không muốn bản thân phải chịu liên lụy lần nữa.

Hai người cứ ngồi yên lặng như thế, không nhìn mặt nhau, cũng không ai nói với ai câu nào... mặc cho thời gian trôi đi.

Rất lâu sau đó, cánh cửa bật mở. Một người mặc đồ đen thận trọng bước vào, nói to nhỏ điều gì đó với Phi Vũ. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, nụ cười đều căng trên môi hắn ta lại một lần nữa xuất hiện trên khóe môi, bật ra thành tiếng:

” Đưa tụi nó ra ngoài!”

Cô và Nhã Trúc vẫn chăm chú nhìn bọn chúng, chưa kịp phản ứng gì thì đã bị bọn chúng bắt đứng dậy, về mặt vô cùng nghiêm trọng.

” Gì vậy?”

Phương Nhã cau mày, đứng phắt dậy nhìn Phi Vũ, trong lòng cảm thấy bất an. Chẳng lẽ anh đã đến???

Phi Vũ cười gằng, hất hàm ra lệnh cho đàn em sau lưng. Trong tích tắc, bọn chúng đã đẩy cô ra khỏi căn phòng hồi hám đó, đi qua hai căn phòng, cuối cùng cô cũng thấy được bóng dáng quen thuộc, tấm lưng gầy gộc ngồi ở giữa đại sảnh, anh đang đối diện với Một Mắt, không hề thấy được sự tồn tại của cô và Nhã Trúc.

Nhìn thấy tấm lưng gầy quá đỗi của anh, nước mắt cô lặng lẽ rơi. Kevin, chỉ mấy ngày không gặp, tại sao anh lại ốm như vậy?

” Giám đốc!”

Nhã Trúc gọi anh, rất nhanh anh liền xoay người lại. Trong khoảnh khắc đó, cô ngỡ như cả đất trời rung chuyển phút chốc dừng lại, tất cả mọi thứ đều biến mất, chỉ có anh là tồn tại - trước mặt cô.

Mắt cả hai người chạm vào nhau, rất lâu, rất lâu sau đó vẫn không hề rời. Cô bấu chặt vạt áo, cắn môi ngăn bản thân mình làm hành động điên rồ, bất chấp tất cả để sà vào vòng tay của anh. Để rồi phải tự giễu mình, đã khiến anh bị liên lụy như thế này, còn có tư cách để được yêu thương nữa hay sao?

” Jessica!”

Đôi mắt anh vắn lên những tia máu đỏ, tức thì lao đến bên cô, nhưng lại bị Phi Vũ ngăn lại. Hắn nhếch môi khinh bỉ, lời nói thốt ra tựa như ngàn mũi dao đâm xuyên thẳng ngực cô, vỡ nát:

” Kevin Nguyễn, hy vọng anh nên nhớ rằng bản thân mình đến đây để làm gì. Nếu cuộc trao đổi này không xong, thì chúng tôi không thể thả hai cô gái này đi được rồi!!!”

” Tránh ra!”

Nhìn thấy được vết bầm trên tay và hai má Phương Nhã, anh gầm lên như sư tử bị chọc giận, thô bạo đẩy Phi Vũ sang một bên và chụp lấy tay cô giật mạnh, đôi mắt hoe đỏ đầy phần nộ, siết chặt quai hàm rít lên:

” Sao lại thế này? Là ai hả?”

Phương Nhã giật mình, nhìn sắc mặt anh ngày càng tối sầm lại, một tay sờ vào vành môi bị nứt nẻ của cô mà không khỏi chạnh lòng. Đường như trong mắt anh chỉ thấy mình cô, ngoài ra không thấy được bất cứ thứ gì khác. Trong phút chốc, cô không ngăn nổi những giọt nước mắt chực trào.

Phi Vũ ngẩn người ra nhìn Kevin một lúc lâu, sau đó lại cười rộ lên, cười nghiêng ngả hệt như hành động của người đàn ông trước mặt là vô cùng nực cười vậy.

” Kevin, anh thật biết đùa! Lúc này là lúc nào rồi, có muốn âu yếm nhau thì cũng phải xong chuyện của anh và đại ca tôi đã chứ?”

Một Mắt hớp một ngụm trà, chân mày nhướn lên sau khi nghe Phi Vũ nói. Từ đầu đến cuối, hẳn ta không cần phải tốn sức nói một lời nào mà vẫn có thể tự tin rằng vụ mua bán trao đổi này nhất định thành công. Kevin Nguyễn chắc chắn sẽ chấp nhận!

Anh kinh ngạc nhìn quanh căn phòng, rồi lại trừng mắt nhìn Một Mắt, lòng sôi sục căm phẫn. Lấy cô để uy hiếp anh sao? Đáng chết!

Không khí trong phòng vắng lặng đến kỳ dị, anh nghiêng răng nghiêng lợi, hai tay nắm chặt đến mức các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, mãi một lúc sau mới trả lời, các cơ mặt cũng giãn ra nhanh chóng:

” Thả họ đi, chúng ta sẽ bàn chuyện hợp tác!”

Anh cố nén cơn tức ngực trong lòng, dần lại và cất giọng lạnh lùng nhất có thể, quay mặt tiến về phía Một Mắt, sắc mặt trở nên đỏ au vì đè nén cơn giận dữ. Từ trước đến nay, chưa bao giờ anh phải chịu sự uy hiếp từ bất cứ ai, càng không cần phải vì ai đó mà bị uy hiếp. Nhưng giờ thì khác, kẻ nguy hiểm tàn bạo nhất trên thị trường trong nước Một Mắt lại đề tiện đến mức lấy người con gái của anh ra làm vật trao đổi!

Một Mắt gật đầu ra hiệu với Phi Vũ, môi nhếch lên cười hài lòng. Không cần gì phải gấp gáp nữa, ván cờ này hẳn thắng chắc rồi!

Kevin trừng mắt nhìn hẳn, cố kìm chế cảm xúc để không phải ngoái đầu lại nhìn Phương Nhã. Anh vốn dĩ không nghĩ rằng sẽ gặp lại cô trong hoàn cảnh này, đáng lý ra có rất nhiều thứ phải hỏi cô cho rõ ràng... nhưng với tình hình hiện giờ, chỉ có thể gác bỏ mọi thứ sang một bên, đặt nặng sự an toàn của cô lên hàng đầu!

Chết tiệt! Lần này trở về, anh sẽ không để cô đi đâu làm loạn nữa! Nhất định phải bắt cô giải thích rõ mọi thứ cho anh nghe, tất cả!

Bầu trời tối sầm, vài giọt mưa tí tách rơi, càng làm cho nỗi bất an của Phương Nhã tăng lên đến cực điểm. Cô chết trân nhìn tấm lưng của anh mà không ngừng tự rửa mình, nước mắt cứ thế mà tuôn rơi không cách nào kềm lại được, muốn bản thân có thể làm điều gì đó giúp anh, nhưng mở miệng mãi mà vẫn không thể nói được câu nào, cuối cùng đành xoay mặt bước ra cửa, cảm nhận rõ con tim mình sắp vỡ vụn thành từng mảnh.

Đến khi bóng Phương Nhã khuất dần sau cánh cửa, Một Mắt mới thản nhiên nói, lộ rõ sự khinh thường trong đôi mắt, giọng ôn tồn nhưng lại đầy sự nguy hiểm:

” Giám đốc, anh biết rõ người con gái mà anh quen biết thật ra là ai chứ?”

” Cô ấy nợ ông bao nhiêu tiền?” - Kevin thở ra một hơi, cắt ngang lời nói của Một Mắt, không còn giữ nổi bình tĩnh trước mắt nữa. - ” Tôi sẽ trả!”

” Chàng trai trẻ, anh thật ngây thơ. Anh nghĩ rằng món nợ của cô ta chỉ đơn giản là giải quyết bằng tiền thôi sao?” - Đôi mắt hẳn lộ rõ vẻ gian tà, vuốt cằm mà nói - ” Kevin Nguyễn, anh phải suy nghĩ thật kỹ rồi mới chấp nhận. Tôi không phải là loại người ép buộc người khác!”

Anh nheo mắt, nghiêng răng nhìn hẳn đầy giận dữ, cảm nhận cả người đang nóng dần lên, cố kìm chế ý nghĩ muốn giết người.

” Rốt cuộc ông muốn sao đây? Mảnh đất bên Quận 7 của công ty chúng tôi được chứ?”

Khóe miệng Một Mắt co gập, sau đó cười phá lên:

” Haha! Vị giám đốc trẻ nổi tiếng quyết đoán trong mọi việc đây ư? Chẳng phải anh luôn phản đối việc giao lại mảnh đất cho tôi sao? Bây giờ có thể vì một người con gái không rõ lai lịch mà chấp nhận thỏa thuận mảnh đất nhỏ của công ty anh như thế này. Không hối hận chứ?”

Anh mở to mắt, quả quyết nhìn Một Mắt. Có hối hận không? Cho dù anh không biết hẳn ta cần một mảnh đất nhỏ này để làm gì, càng không biết quyết định này của anh rồi sẽ gây hậu quả như thế nào. Nhưng ... nếu không làm như vậy, liệu người con gái anh yêu sẽ được sống yên sao?

” Kevin Nguyễn, tôi thật nghi ngờ liệu có phải cô ta đã chuốc thuốc lú cho anh không? Sao lại có thể vì hạng người như thế mà chấp nhận trả món nợ này cơ chứ?”

Đồng tư anh bắt giác co lại, cảm nhận nhịp tim đang đập mạnh dần, lồng ngực đau nhói, cổ họng như khản đặc lại:

” Không được nói Jessica như vậy!”

” Jessica!” - Một Mắt sắc mặt không thay đổi, chỉ cười khê - ” Tên mới của cô ta đấy sao? Anh không biết tên thật cô ta là Mai Phương Nhã à?”

Quả nhiên lời nói của hẳn ta như đánh trúng điểm yếu của Kevin, sắc mặt anh vẻ như biến đổi hoàn toàn, sự căng thẳng hiện lên nơi đáy mắt. Không hiểu sao anh lại cảm giác được rằng có điều gì đó không bình thường, cẩn thận lặp lại cái tên lần nữa:

” Mai Phương Nhã?”

” Kevin Nguyễn! Anh quen cô ta bao lâu, một người con gái ngay cả cái tên anh cũng không biết mà có thể sẵn sàng trả nợ giúp cô ta vô điều kiện như thế này sao? - Hẳn kéo dài giọng, như đặt nặng tâm lý lên người anh - ” Anh thật sự không thắc mắc về quá khứ của cô ta?”

.
. .
. .
. .
. .

Trong khi đó, Phương Nhã và Nhã Trúc đang trên đường rời khỏi địa bàn của Một Mắt bằng xe đưa đón của Kevin. Suốt dọc đường đi, Nhã Trúc đã dần lấy lại bình tĩnh, nhưng vẫn còn bị ám ảnh bởi sự tra tấn tinh thần ban nãy. Đến mức một câu cũng không chịu nói, tránh xa Phương Nhã như tránh thứ gì đó đáng ghê tởm vậy.

Thời gian họ gặp được Kevin quá ngắn ngủi, đến mức Nhã Trúc muốn nói đôi lời với anh cũng không được. Vốn dĩ từ lúc nhìn thấy hai người, trong mắt anh chỉ có một mình Phương Nhã, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của cô. Mặc dù vẫn không biết được sự thật sự bên trong thế nào, dù không biết được Phương Nhã là ai thì anh vẫn quan tâm đến sự an toàn của cô ấy như thế. Đến mức phải một mực căn dặn chú Minh tài xế của công ty lập tức chở hai người rời khỏi nơi quái ác kia càng sớm càng tốt.

Không khí trong xe bắt đầu lạnh dần, Nhã Trúc không tìm được rừng mình lo lắng. Một mình giám đốc với cả bọn xã hội đen đầu gấu liệu có ổn không? Nếu như anh thật sự biết được Phương Nhã hoàn toàn không phải là cô gái yếu đuối ngây thơ như ở Hàn Quốc, thì anh vẫn có thể yêu cô ấy như bây giờ chứ?

Lại một lần nữa, Nhã Trúc không nhận được liên liếc mắt nhìn Phương Nhã.

Nhưng Phương Nhã hoàn toàn không để ý đến biểu hiện của Nhã Trúc, trong đầu cô chỉ chứa duy nhất hình ảnh của Kevin, sắc mặt và thái độ lo lắng của anh ban nãy ...

” Jessica!”

” Jessica!”

Giọng nói đầy kích động của anh khi gọi tên cô luôn không ngừng văng vẳng bên tai, hết như một đoạn băng bị đứt quãng, liên tục quay lại không ngừng nghỉ. Cuối cùng, cô thần thờ nhìn vào đôi bàn tay của mình toát đầy mồ hôi mới chợt phát hiện ra rằng bản thân... đang rất sợ!

Không biết bao lâu sau, một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống chiếc áo trắng đã lem luốc vì bụi bẩn, cho đến giây phút này... cô vẫn không làm gì được cho anh!

Mưa rơi tí tách xuống mặt đường, bắn những giọt nước mưa lên cửa kính và tan thành những hạt bụi, cô lặng người nhìn hình ảnh của chính mình qua ô cửa kính. Hai tay nhất thời buông lỏng, rồi lại nắm chặt như để khắc chế thứ tình cảm mãnh liệt đang dâng trào, thiêu đốt con người của chính mình.

Chiếc xe phóng trên mặt đường ướt đẫm nước mưa, mọi thứ bên ngoài dường như trắng xóa ...

Không khí trong xe dường như có một luồng khí lạnh khiến cô bất giác rùng mình, mắt vô thức nhắm lại khi chợt trông thấy một đôi nam nữ cầm dù cố gắng vật lộn với mưa gió. Không hiểu sao, cảm giác bất an trong cô ngày càng lớn dần, không cách nào khắc chế được.

Hai tay cô siết chặt lại, đôi môi run rẩy cuối cùng cũng cất thành câu, rõ ràng từng chữ:

” Dừng xe!”

” Hả?” - Tài xế nhà Kevin bỗng dừng lại tay lái, run run quay đầu lại hỏi.

” Tôi bảo dừng xe!!!” - Cô nhào cả người về phía trước, kích động hét lên - ” Mau dừng xe cho tôi!!”

Người đàn ông tóc đã lấm tấm những sợi màu bạc, kinh ngạc ngoái đầu lại, mắt mở to hết như nhìn thấy sinh vật lạ:

” Nhưng cô à, bên ngoài trời đang mưa mà?”

Lời nói vừa thốt ra, người đàn ông kia cũng lập tức sững sờ vì nhận ra được đôi mắt cô hoe đỏ, long lanh nhìn ông như cầu xin, bờ vai bé gầy liên tục run rẩy như sắp khóc. Trong vài phút sau đó, chiếc xe hơi dừng hẳn bên lề đường, cánh cửa xe bật mở, và cô lập tức lao đi giữa trời mưa tầm tã ...

Mưa trút như thác lũ, những giọt nước như tát vào mặt, đau rát mà vẫn không cách nào xoa dịu được nỗi lo lắng trong lòng cô. Đôi chân cứ thế mà lao thật nhanh trên đường. Không hiểu là vì chạy quá nhanh hay do sự sợ hãi đè nén mà tim cô càng đập mạnh, mỗi lúc một nhanh.

Không biết mất bao nhiêu lâu, đôi chân cô mới dừng lại ngay trước ngôi nhà cũ kĩ thô sơ, nơi mà mình vừa mới bị giam cầm cách đây nửa tiếng trước đó. Đứng một hồi, cuối cùng cô mới nhận ra được sự bức bối khó chịu trong lòng, ngực, bụng quặn lên hết như bị ai đó cào xé.

Hết như, ngày anh gặp tai nạn bên Hàn Quốc. Lúc đó, trái tim cô cũng đau như vậy!

” Hự! Bốp!”

Phương Nhã nhắm mắt, tim giật thót khi nghe được âm thanh đánh đập vọng ra từ bên trong ngôi nhà. Tiếng ngày một rõ ràng hơn, cú đấm chan chát như búa tạ liên tục vang ra, khiến tim cô như ngừng đập, cả người như có ngọn lửa nóng đang cháy hừng hực theo từng mạch huyết quản.

Hai mắt cô tối dần ...

Sâu hút ...

” Kevin!”

Giọng cô như vỡ ra, không nghĩ ngợi gì mà bật tung cánh cửa, kích động lao thẳng vào bên trong, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực khi nghĩ đến hình ảnh anh cả người đầy máu, chịu trận bởi những tên côn đồ xã hội đen hành hạ đánh đập. Vừa mở cánh cửa, cô đã đảo mắt nhìn bốn bề trong căn phòng rộng, và đập vào mắt cô lúc này là đôi mắt quá đỗi ngạc nhiên và giận dữ của anh:

” Kevin!!!!”

Phương Nhã thốt lên đầy bất ngờ, mắt mở to nhìn anh trước mặt mình, nhưng thân thể anh còn nguyên vẹn và đang ngồi yên trên ghế sofa, cả người không hề có dấu hiệu nào chứng minh rằng đã có cuộc xô xát

đánh nhau gì cả. Cô chết trân nhìn anh rồi lại nhìn xung quanh một lượt, liền phát hiện ra rằng bên kia vách tường, một người đàn ông cả người đầy máu me bị bọn chúng đánh đến mặt mũi sưng vù không còn nhận được dạng nữa. Vừa trông thấy cô, bọn côn đồ cũng dừng hẳn việc làm, gương mặt đầy kinh ngạc nhìn cô như thể nhìn thấy một sinh vật lạ.

Cô chấn kinh đến mức không nói được lời nào, trong lòng bỗng thấy hoảng sợ vội lập tức thu lại ánh mắt. Trong khoảnh khắc đó, cô thật sự cảm nhận được rằng không khí u ám trong ngôi nhà này ngày một tăng lên, đầy mùi vị của chết chóc ...

” Cô quay lại đây làm gì?”

Kevin gầm lên như con sư tử bị chọc giận, lao đến gần và thô bạo chộp lấy tay cô gắng hời, cái siết chặt tay đau điếng khiến cô phải nhăn mặt sức tỉnh, mắt trân trân nhìn anh đầy ngạc nhiên. Từ ngày cô quen biết Kevin, chưa bao giờ nhìn thấy anh giận dữ như thế, đôi mắt đục ngầu hệt như muốn sẵn sàng giết chết cô ngay lúc này vậy.

” Ra khỏi đây ngay!”

Anh tức giận nghiêng răng rít lên, âm thanh đầy lạnh lùng khô khốc phảng phất sự kích động quyết liệt:

” Lập tức ra ngoài!!!”

Môi Phương Nhã trắng nhợt, cánh tay bị siết chặt đau đến mức cô muốn rơi nước mắt, yếu ớt nói:

” Kevin! Em ...”

” Tôi bảo ra ngoài, có nghe chưa hả?” - Giọng anh khàn khàn, đôi mắt u uất hệt như bóng đêm đen, bàn tay đã bắt đầu run rẩy.

Khi cô còn chết trân nhìn anh, mặt đã bắt đầu biến sắc thì tiếng cười đầy giễu cợt của Một Mắt vang lên:

” Thật là cảnh tượng cảm động, anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng lại tưởng rằng mỹ nhân cứu anh hùng à? Phương Nhã, không phải cô nghĩ tôi sẽ làm hại gì đến anh ta nên mới chạy đến đây chứ?”

Cô cắn môi nhìn anh, rồi lại quắc mắt nhìn Một Mắt đầy căm phẫn tột độ. Dường như anh cũng bị lời nói của hắn ta tác động, nên bàn tay đang nắm chặt lấy cô cũng bắt đầu rời lỏng, nhưng vẫn không hề buông tay.

” Yên tâm đi. Giám đốc Kevin Nguyễn đã thay cô trả món nợ đó rồi. Tôi không làm gì anh ta đâu!” - Một Mắt mặt không biến sắc, hệt như không hề bị bất cứ thứ gì gây tác động - ” Kevin Nguyễn, nuốt lời với tôi sẽ gây hậu quả gì. Anh chắc biết rồi chứ?”

Ngoài đường mưa bắt đầu tạnh dần, cơn bão đã qua đi, khoe môi Kevin dường như mới hé mở:

” Ba ngày sau đến công ty tôi. Chúng ta sẽ ký hợp đồng!”

Một Mắt nhếch mép, đôi mắt nheo lại như cười, đứng phắt dậy ra về trịnh trọng:

” Tốt, ba ngày sau gặp lại! Phi Vũ, tiễn khách quý của chúng ta ra về!”

Lời vừa dứt, Kevin không nói không rằng nắm tay Phương Nhã bước thật nhanh ra ngoài, tay kia đẩy cánh cửa một cách thô bạo, sắc mặt lạnh lùng không liếc nhìn cô lấy một lần, môi mím chặt lại như cố kiềm chế cảm xúc, nhiệt độ bàn tay anh đột nhiên nóng dần, truyền hết vào bàn tay cô.

Trong vài giây sắp rời khỏi cánh cửa ngọt ngào khó thở kia, ánh mắt của cô vô tình lướt qua tay của Phi Vũ, trông thấy một bàn tay đã bị mất bốn ngón, chỉ còn lại một ngón cái to bè duy nhất!

Khi cánh cửa màu nâu sẫm từ từ khép chặt lại, trong đầu cô mới lóe lên một suy nghĩ, liệu vết sẹo sâu hút trên trán cùng với bàn tay bị mất bốn ngón của Phi Vũ, liệu có liên quan gì đến việc làm đàn em của Một Mắt không?

” Lên xe!”

Sau khi ra khỏi địa bàn Một Mắt, Kevin lập tức mở cánh cửa xe hơi của mình, cộc cằn đẩy cô vào bên trong, giọng hằn học đầy giận dữ. Lúc này, Phương Nhã mới hoàn toàn bình tĩnh, trong lòng có chút run sợ nhìn

người con trai trước mặt mình. Cử chỉ và thái độ quyết liệt của anh lúc này, từ trước đến giờ cô chưa từng nhìn thấy.

Những mối nghi hoặc trong lòng về Phi Vũ lập tức bay biến, thay vào đó là phải đối diện với không khí ảm đạm trong xe. Vì trên suốt quãng đường đi, anh thậm chí một câu cũng không nói, ngay cả liếc mắt nhìn cô lấy một lần cũng không. Sắc mặt kia vẫn không đổi, chuyên tâm vào lái xe, hết như ban nãy chẳng hề xảy ra bất cứ chuyện gì.

Không biết qua bao nhiêu lâu, xe lamborghini của anh dừng bánh tại một ngôi biệt thự rộng lớn đầy trang hoàng, xung quanh là cả một bãi cỏ rộng lớn mênh mông. Giữa đêm tối, cô hoàn toàn có thể nghe được tiếng kêu của lũ dế ẩn núp trong những bụi cỏ xanh thẫm.

Cạch!

Cánh cửa xe bật mở, Kevin thô bạo kéo tay cô ra ngoài, vẫn lạnh lùng không nói lời nào, từng bước đi thật nhanh tiến về ngôi biệt thự trước mặt.

” Buông ra!”

Không còn nghi ngờ gì nữa, ngôi biệt thự xinh đẹp kia chính là nhà của anh đang sống ở nước Việt. Đến lúc này cô không thể mặt dày được như anh xem như không có chuyện gì, ghi hết sức lực giằng tay thoát khỏi anh, hậm hực nói:

” Xin anh, đừng bắt em phải chịu ơn của anh thêm lần nữa. Em có nhà, không cần phải ở nhà của anh!”

Kevin cả người như bị cơn địa chấn, mặt biến sắc, quay đầu liếc cô một cái đầy giận dữ, sau cùng vẫn lì lợm lôi cô bước tiếp về phía ngôi nhà.

” Tiền em nợ anh nhất định em sẽ trả! Cho dù có bán mạng, em cũng trả hết cho anh!”

Bước chân của anh liền khựng lại, mất một lúc sau mới khàn khàn nói, không hề quay đầu lại:

” Muốn dứt khoát tránh xa tôi đến thế sao?”

Bàn tay nắm chặt lấy cô bỗng buông ra, khiến tay cô rơi vào trạng thái mất trọng lực, tay buông thông, nhất thời không kịp nén nỗi huyệt hẫng.

Anh xoay lưng về phía cô, nên cô không thể nhìn rõ được sắc mặt của anh lúc này. Cả người cứng đờ không nhúc nhích, hết như một bức tượng gỗ.

” Chị Jessica!”

Giọng nói quen thuộc đột ngột vang lên bên tai, khiến Phương Nhã kinh ngạc ngoái đầu nhìn. Cách hai người mấy bước, ngay trước cửa ra vào ngôi biệt thự, Thảo Nhi đứng đó, mắt mở to nhìn cô đầy mừng rỡ. Ngay lập tức liền lao đến ôm chầm lấy cô, quên mất cả việc mang dép vào chân.

” Huhu, chị Jessica! Tìm được chị thiệt là may quá!!! Huhuhu, sao chị lại bỏ đi như thế. Em lo cho chị lắm!!!”

Bị Thảo Nhi ôm chặt, cô không kiềm chế nổi sự ngạc nhiên trong đôi mắt, sắc mặt thẫn thờ:

” Thảo Nhi!”

” Chị thật xấu xa, báo hại mọi người lo cho chị đến thế. Giám đốc rất lo lắng cho chị, em về đây cũng là vì chị đó!!! Huhuhu!”

Nhìn nước mắt lưng tròng của cô bé, trái tim lạnh băng của cô như được sưởi ấm, nhất thời cũng không kìm được nước mắt. Môi mím chặt lại không biết nói gì hơn, chỉ đành giang tay ôm lấy Thảo Nhi vào lòng mà nức nở khóc.

” Cô thật sự không có gì để nói với tôi sao?”

Kevin lúc này mới lên tiếng, vẫn không hề quay đầu lại, giọng nói thốt ra lạnh lùng khô khốc đến mức Phương Nhã phải rùng mình. Trong vài giây kế tiếp, anh không đợi cô trả lời mà cứ thế đi thật nhanh vào nhà, găng giọng như ra lệnh:

” Đưa cô ấy vào nhà, không cho rời khỏi nơi này một bước!”

Vầng trăng sáng trên bầu trời bị màn đêm che khuất đi một nửa, sự tĩnh lặng trong bóng tối lan tỏa, có một chút thẳng thốt, một chút đau thương và một chút tình cảm bị bỏ sót. Không biết mất bao nhiêu lâu, cô mới ngấm được một thứ.

Đúng vậy! Chuyện của quá khứ, chẳng phải cô cũng có ý định nói với anh rõ ràng về quá khứ của mình hay sao? Để anh có thể hoàn toàn gạt bỏ đi tình cảm dành cho cô, không yêu cô nữa ...

Rồi sau đó, cả hai người sẽ không ai nợ ai. Mỗi người đi về một con đường riêng của mình!!!

Không thuộc về nhau, không thuộc một thế giới!

20. Chương 18: Lựa Chọn

{trích lời kể của Phương Nhã}

Từng ngày từng tháng được lấp đầy bằng những kí ức đau thương, đến mức dường như tự đánh mất đi nụ cười của chính mình. Giọt nước mắt nóng hổi không thể tự mình lau đi, những nỗi đau không thể tự mình kết thúc... vậy thì đến lúc nào mới có thể thoát khỏi vũng lầy của quá khứ, tìm một người giúp ta vấp lại con tim đang dần vụn vỡ?

Hạnh phúc đôi khi ngắn ngủi, nhưng lại có đủ sức mạnh để phá tan những đau đớn bủa vây giằng xé qua bao nhiêu năm tháng. Đi qua một con đường, rồi sẽ tiếp bước một con đường mới, ngã rẽ mới. Tuyệt đối không được quay đầu lại, không được vương vấn ... chỉ có vậy, ta mới tìm thấy được hạnh phúc đích thực trước mắt.

Phương Nhã, liệu cô có làm được không?

Sắc đêm ảm đạm, cơn mưa ngoài trời đã dứt hẳn.

Từng ngọn đèn trên trần nhà vẫn sáng ...

Anh và tôi bây giờ, thật sự chỉ cách nhau mỗi một bức tường. Đã hai tiếng từ khi bước chân vào ngôi nhà này, một câu anh cũng không nói với tôi, một bước cũng không hề ra khỏi căn phòng của mình. Và tôi biết, anh đang rất khó chịu!

Ngày hôm nay tôi đã trải qua biết bao nhiêu cung bậc của cảm xúc, từ cảm động chuyển sang kinh ngạc, rồi biến thành sợ hãi tột độ khi bị Một Mắt bắt giữ, và cuối cùng là nỗi đau giằng xé khi gặp lại anh trong tình trạng trở trêu này.

Hai năm trước, là tôi nợ anh. Lúc này, cũng là do tôi nợ anh. Suốt đời này làm sao có thể trả hết những ân tình mà anh đã làm cho tôi đây?

Tôi biết, bản thân đã quá tuyệt tình khi nói ra những lời đó. Nhưng tôi biết mình không sai, dù có phải bán mạng cũng phải trả hết số tiền tôi đã nợ anh, không thể để bản thân có dính liếu gì đến cuộc đời của anh được.

Vì tôi nhớ nhuốc, bản thủ, sống trong vũng lầy tăm tối. Còn anh, một người ở vị trí cao quý của tầng lớp xã hội, tương lai sáng lạng, tuyệt đối không thể dính dáng đến một cô gái như tôi!

Bầu trời thẫm đượm màu đen buồn bã u uất, hết như tâm trạng của tôi lúc này. Khó khăn lắm tôi mới thoát khỏi trận tỉ tê sụt sướt của Thảo Nhi và chạy lên phòng anh. Nhưng không hiểu sao khi đứng trước cửa phòng thì lại chết trân ra đó, cả người đờ ra hết như khúc gỗ.

Được một lúc, tôi lại hít một hơi thật sâu, sau đó mạnh dạn gõ cửa phòng, giọng lí nhí:

” Kevin!”

Mím chặt môi, tôi nín thở chờ đợi anh trả lời. Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng kéo dài đến đáng sợ. Lần này, tôi gọi to hơn, cả người cũng đứng thẳng:

” Kevin!”

Đến khi tôi gọi tên anh lần thứ 3, bên trong phòng cũng không có tiếng trả lời. Nhưng sau đó lại có tiếng tiếng ngáy ngủ khe khẽ vang lên. Âm thanh đó tuy không quá chói tai, cũng không đến mức lớn ... nhưng lại vô tình khiến trái tim tôi hụt hẫng.

Thì ra là anh đang ngủ!

Bất giác, tôi tự cười nhạo mình rằng đã quá tự đề cao bản thân, xem rằng chính mình là người có vị trí quan trọng trong lòng anh, khiến anh phải đau lòng đến mức không buồn nhìn mặt tôi nữa.

Nhưng, sự thật có lẽ không phải như thế.

Không biết mất bao nhiêu lâu, tôi vẫn không thể nào nhấc chân khỏi đây, chỉ biết nhìn chằm chằm vào cánh cửa, tưởng tượng ra khuôn mặt anh đang say ngủ, không lo âu tính toán, không chau mày mỗi khi tức giận ... và không tỏ ra đau đớn xót xa mỗi khi nhìn thấy tôi.

” Kevin, em xin lỗi!”

Tiếng ngáy ngủ vẫn đều đều, trong không gian vắng lặng vẫn chỉ có một mình tôi độc thoại. Không biết từ lúc nào, gương mặt đã ướt đầm những giọt nước mắt, có muốn ngăn lại cũng không thể được.

” Em đã từng nói với anh, dù cho quá khứ của em như thế nào. Thì hiện tại người em yêu là anh, tuyệt đối sẽ không rời xa anh. Nhưng ...”

Tôi dựa lưng vào tường, đôi mắt nhắm lệ nhìn lên trần nhà, nói tiếp:

” Em rất hối hận, khi ngày xưa đã hứa với anh một điều vọng tưởng. Anh biết không, Jessica yêu anh ... là thật. Nhưng khi ký ức ngày xưa đã trở lại, thì em đã không còn là Jessica mà anh yêu nữa. Em là Mai Phương Nhã, một cô gái hoàn toàn xa lạ không thể yêu anh!”

Ánh mắt sâu thẳm, tìm quên lên hết như bị ai đó cào xé:

” Kevin, anh đã hiểu rồi đó. Em là Phương Nhã, không phải là cô gái ngây thơ không biết gì như ở Hàn Quốc nữa. Em thật sự cảm ơn anh đã ban cho em một thân phận, một gương mặt và một cuộc sống mới. Hai năm qua là khoảng thời gian hạnh phúc nhất mà em có được, không lo âu, không đau khổ. Thế nhưng, đi rong chơi đến đâu cũng phải có ngày trở về nhà. Em có cuộc sống riêng của mình, không thể mãi ở bên anh. Huống gì, em còn có ... một người em yêu!”

Nói đến đây, giọng tôi trở nên đứt quãng. Những câu tiếp theo đột nhiên nghẹn lại trong cổ họng, không thể thoát ra khỏi miệng được nữa. Bất chợt, tôi không nén được việc giấu bản thân vì cứ mãi nói chuyện một mình, dù biết rằng anh sẽ không nghe được những gì tôi nói.

Tôi cúi thấp đầu, nhìn những ngón chân của mình qua đôi mắt ướt nhòe, đột nhiên cảm thấy tủi thân và cô đơn kinh khủng. Trên thế giới này, ngay cả người tôi yêu nhất cũng chưa chắc hiểu được trái tim tôi thật sự muốn gì.

Cảm giác an toàn từ lâu tôi đánh mất, đến khi nào mới tìm lại được?

Rầm!!!

Cánh cửa phòng anh đột ngột bật tung, đập vào bức tường thật mạnh khiến tôi giật nảy mình ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ngay ánh mắt náy lửa của anh, trầm uất nhưng lại vô cùng giận dữ, không nói không rằng nắm lấy tay tôi kéo vào phòng mình, sau đó đóng rầm cửa lại.

Lực kéo của anh quá mạnh khiến tôi có phần hoảng sợ, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, cả người nghiêng ngả vì không kịp thời giữ thăng bằng. Cuối cùng anh cũng thả tôi ra, và xô tôi thật mạnh lên giường, nghiêng rầm rít lên:

” Bây giờ cô giỏi rồi! Đã tìm được người yêu cũ nên sẵn sàng vứt bỏ tôi, coi tôi là đồ phế thải, không thèm ngó ngang tới, cũng không muốn đến gần. Có phải không??? Jess ... à không, tôi nên gọi cô là Phương Nhã mới đúng.”

Đôi mắt anh như bị sương mù bao phủ, nghiêng rầm bóp chặt cằm tôi đầy thô bạo, giọng khàn đặc:

” Vì cô mà tôi đã bắt hòa với ba ruột của mình. Vì cô, tôi lần đầu tiên không thể phân biệt nỗi việc công với việc tư, sẵn sàng chấp nhận ...”

Nói chưa hết câu, cả người anh liền cứng đờ, mắt nhắm lại như cố sức khắc chế cảm xúc của mình. Bàn tay mạnh mẽ của anh cũng bắt đầu nói lỏng, và nhanh chóng rời cầm tôi ra, lạnh lùng quay lưng đi, một hồi sau mới nói khẽ:

” Ra ngoài!”

Trái tim tôi như nát vụn khi nhìn thấy thái độ quyết liệt của anh, thật lòng rất muốn khóc nhưng không tài nào nặn nổi được một giọt nước mắt. Tại sao ban nãy đứng trước cửa phòng anh, tôi có thể khóc một cách ngon lành. Mà lúc này, lại không thể!?

” Em xin lỗi!”

Hai chân đau buốt đến tê dại, ngay lúc này tôi thật không thể nhấc chân đứng lên nổi nữa, chỉ có thể ngồi ì một chỗ, cúi thấp đầu xin lỗi anh.

” Xin lỗi sao?” - Anh lạnh lùng lên tiếng, ngoái đầu lại nhìn tôi với vẻ châm biếm - ” Tự động rời xa tôi, tránh né tôi và trở về với người tình cũ, bây giờ lại nói xin lỗi? Cô coi tôi là cái gì?”

Hơi lạnh bao trùm toàn thân, tôi ngược đôi mắt ráo hoảnh nhìn anh, bất chợt đưa tay lên nín lấy vạt áo anh, nói như van xin, nhưng lại đầy dứt khoát:

” Có thể nghe em nói một chút được không?”

Nhéch mép, anh cười khẩy như chế nhạo, nhưng lại không có ý định phản bác lời tôi nói. Và rồi, tôi bắt đầu kể chuyện của mình, nói một hơi, không hề dừng lại.

Ngoài trời gió se lạnh, tiếng chuông gió ngoài ban công ngân vang, mọi thứ trong phòng trở nên im ắng đến khác thường. Không biết qua bao nhiêu lâu, sau khi tôi kể hết tất cả chuyện của mình ra, anh vẫn không thể nói được lời nào.

Đôi mắt anh ngây dại, một lúc sau như chịu không nổi đả kích, cả người run lên bần bật, xoáy đôi mắt u ám như đêm đen, giơ một tay về phía tôi, những ngón tay anh ngày một gần hơn, rồi khẽ khàng chạm vào má tôi.

” Jessica!” - Giọng anh khàn đặc, đôi mắt vằn lên những tia đỏ, hơi thở nghèn nghẹn.

Tôi mím môi, đẩy tay anh ra và nhắm chặt mắt lại. Một lúc sau mới chậm chậm mở mắt, nói bằng giọng dứt khoát, rành mạch từng câu chữ:

” Kevin, có thể anh đã nghe Một Mắt nói về em. Nhưng mọi thứ không chỉ đơn giản như những gì ông ta nói đâu! Ông ta thật sự không biết, em đã đánh đổi mẫu xét nghiệm ADN của con gái ông ta, khiến ông ta sẵn sàng vứt bỏ đánh đập cả đứa con ruột của mình. Và để làm được điều đó, em ... đã đánh đổi bằng chính trình tiết của bản thân!”

Tôi bắt đầu cảm thấy mọi thứ quay cuồng, quá khứ bất chợt tái hiện trong đầu, ào ạt như dòng suối chảy không ngừng, nhưng vẫn cắn răng nói tiếp:

” Vì trả thù, em sẵn sàng chấp nhận để tên bác sĩ làm nhục, chỉ với một mục đích duy nhất, tráo đổi ADN để ông ta nghĩ rằng Cẩm Tú không phải là con ruột của mình!!! Em muốn Một Mắt tổng cổ đuổi cô ta, khiến cô ta có nhà mà không được về. Mất đi danh vọng, quyền lực, vậy thì sẽ không thể đấu với em được nữa!!!”

Bầu trời đen ngòm, những ngọn đèn đường đã tắt ngóm từ lúc nào. Bóng đêm hiu quạnh hoàn toàn bao trùm lấy toàn thân, ngăn không cho tôi được thở. Không hiểu vì sao, tôi lúc này thật không có đủ dũng cảm để nhìn vào đôi mắt của anh nữa.

” Kevin, anh có thể yêu một người như em được nữa không?”

Hít một hơi thật sâu, tôi đứng phắt dậy và nhanh chóng bước ra ngoài không đợi anh trả lời. Vì thật sự tôi biết rằng, anh có lẽ cũng không thể nào giải đáp được câu hỏi đó.

Tối ngày hôm nay, quả thật là một đêm dài đằng đẵng! Có lẽ cả tôi và anh, cũng không tài nào chợp mắt được!

.

.

.

Trong ký ức xa xăm, tôi nhớ như in những khoảnh khắc hạnh phúc ngắn ngủi bên Quốc Thịnh, và nỗi đau như giằng xé bao năm qua. Nhưng không hiểu sao, những nỗi đau đó lại nhanh chóng được lấp đầy bởi nụ cười của Kevin. Thời gian hai năm, có phải đã đập tan đi phần nào con tim vụn vỡ của tôi chăng? Hay là tôi vẫn chưa thể thoát khỏi giấc mộng thiên đường khi ở bên anh?

Nếu không phải vì giấc mơ đêm qua, thì tôi tuyệt đối sẽ không nghĩ đến điều này!

Một đêm trôi qua thật dài, khó khăn lắm tôi mới có thể chợp mắt. Nhưng không ngờ khi bản thân rơi vào trạng thái vô thức, thì lại có thể mơ thấy anh.

Anh trong giấc mơ có đủ mọi thái độ, cử chỉ dành cho tôi. Nhưng tất cả những hành động của anh đều thật lòng lo lắng, luôn ân cần chu đáo, dịu dàng nhưng lại quyết đoán. Và tôi trong giấc mơ, luôn nở một nụ cười rất tươi.

Đó là nụ cười hạnh phúc!

Và bất ngờ hơn, khi tôi tỉnh dậy ... thì cảm giác hạnh phúc đó vẫn còn thoang thoảng trong tim!

Chính cảm giác đó lại khiến tôi hoảng sợ vô cùng. Tôi sợ, rồi mình yêu anh thật. Sợ rằng bản thân sẽ làm điều có lỗi với Quốc Thịnh, có lỗi với chính mình. Và hơn hết, tôi sợ sẽ làm vấy bẩn Kevin - người con trai ở tầng lớp cao quý như anh.

Vẫn là cái tiết trời nóng bức đặc trưng của Sài Gòn, nắng phủ lên chiếc ra trải giường màu hồng phấn như hân hoan chào đón một ngày mới. Tôi đưa mắt nhìn ngắm căn phòng của Thảo Nhi một lượt quanh phòng, rồi mới thận trọng bước ra ngoài.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, tôi đã bị cô bé cùng những cô giúp việc trong nhà anh chặn lại, vẻ mặt ngày một nghiêm trọng hơn khi đoán được tôi sẽ rời khỏi đây:

“Chị Jessica, chị không được rời khỏi đây đâu!”

“Cái gì?” – Tôi quắc mắt nhìn cô bé.

“Chị Jessica, giám đốc đã dặn dò tuyệt đối không để chị ra khỏi nhà này một bước. Phòng của chị chúng em cũng đã dọn dẹp sạch sẽ rồi, tối nay chị không cần phải ngủ chung với em nữa!”

Dường như tôi cảm nhận được sự bức bối khó chịu lan tỏa trong người. Mất vài giây sau mới định thần lại được. Anh muốn giam cầm tôi sao?

Khóe miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh châm biếm, tôi hừ một tiếng:

“Kevin đâu?”

“Giám đốc ... đã ra ngoài từ sớm rồi. Không quên dặn rằng nếu chị dám bỏ đi lần nữa, anh ấy sẽ không tha thứ!”

Tôi trợn mắt, kinh ngạc khi nghe thấy lời nói đầy đe dọa anh gửi gắm cho Thảo Nhi. Một mặt thì lạnh lùng, mặt khác lại chèn ép tôi ở lại. Rốt cuộc anh muốn cái gì? Muốn hành hạ tôi vì đã khiến anh bị tổn thương sao?

Không tha thứ thì sao chứ? Dù sao cả đời này, tôi cũng không mong anh tha thứ!

“Nực cười!”

Tôi hai tay đẩy Thảo Nhi sang bên, chạy thật nhanh xuống lầu. Nhưng khi vừa đặt chân xuống sàn nhà thì liền bị chần động bởi những tên bảo vệ đô con lực lưỡng, họ chặn tôi ngay đầu cầu thang, khi đứng gần thì có vẻ cao hơn tôi gần hai cái đầu, mặt mũi bặm trợn như sẵn sàng lâm trận bất cứ lúc nào có thể.

“ Xin thứ lỗi!”

Họ trình trọng cúi đầu, cánh tay đưa ngang về phía cầu thang một cách lịch sự, phớt lờ ánh mắt trợn trừng vì tức giận của tôi, xem như không hề bận tâm.

Những người này là sao, thái độ này là sao? Anh cưỡng ép người quá đáng, biết chắc tôi sẽ bỏ đi nên dùng những tên bảo vệ này để giam cầm tôi???

Tôi nghiêng rặng treò treo, cố dấn cục tức vào trong lòng, quay người nói với Thảo Nhi:

“ Tôi muốn gọi điện cho Kevin!”

Thảo Nhi trầm ngâm hồi lâu, mắt nhắm lại buồn bã:

“ Chị Jessica, xin lỗi. Giám đốc hiện không muốn nói chuyện với chị!”

Sống mũi tôi chột cay cay, cảm giác tủi hờn dâng tràn trong lòng không cách nào khắc chế được nữa, nước mắt đột nhiên ứa ra, tôi bật khóc.

Ở bên anh khoảng thời gian hai năm, tôi có thể tự tin rằng bản thân nắm bắt được cảm xúc của anh, tính cách anh. Nhưng cho đến lúc này, tôi không thể nào hiểu được anh nữa...

Anh không muốn nói chuyện với tôi, không muốn nhìn mặt, tôi có thể hiểu. Nhưng tại sao lại dùng cách này để giữ chân tôi lại? Nếu suốt đời này không còn gặp lại nhau, nếu tôi hoàn toàn rời khỏi cuộc đời anh, chẳng phải anh sẽ vui vẻ hơn sao?

Vậy thì anh lấy lý do gì để bắt ép tôi? Quyền lực, hay với vai trò là chủ nợ?

Nỗi tuyệt vọng xé nát tim tôi, khiến vết thương trong lòng càng thêm lở loét. Mối quan hệ của chúng tôi đã trở nên không thể cứu vãn!

Đường dài, khoảng cách càng rộng...

Nơi mà tôi và anh đang đứng là cùng chung một đất nước. Nhưng tôi lại ngỡ như cả hai đang ở cách nhau cả một vòng trái đất!

Một ngày ... hai ngày ... rồi gần một tuần trôi qua ...

Cho đến lúc này, tôi không thể nào chịu đựng được nữa.

Anh đang trốn tránh, tôi biết. Vì mỗi tối, dù cố gắng thức khuya đến mức nào anh vẫn không hề trở về. Chỉ cho đến khi tôi thiếp đi anh mới xuất hiện, rồi sáng sớm lại bỏ đi khi tôi chưa thức dậy. Cứ như thế lặp đi lặp lại bốn năm ngày liên tục, cục tức tôi đè nén bao lâu nay lại có dịp bùng nổ dữ dội.

Nếu như di động tôi không bị tên Thái Vũ lấy mất thì đã có thể gọi điện cho anh, dù anh không bắt máy tôi cũng kiên trì gọi đến cùng. Tôi rất muốn hỏi vị giám đốc đa tài đó thật ra muốn cái gì? Hết ngày này đến ngày khác tránh né, nhưng lại không cho tôi ra ngoài. Cứ âm thầm lặng lẽ tránh xa tầm mắt tôi, tuyệt nhiên xem như Phương Nhã này không hề tồn tại.

Xoảng!

Cánh cửa kính trong suốt vỡ tan tành, rơi thành từng mảnh nhỏ li ti xuống đất, vô tình làm sụt chân tôi chảy cả máu. Đúng như tôi dự tính, chỉ vài giây sau đã có tiếng thành thịch của nhiều bước chân vang lên, bọn họ sắp chạy vào phòng tôi rồi.

Tôi khom người nhặt lên một mảnh thủy tinh sắc nhọn, cứa nhẹ vào mu bàn tay chỉ đủ để rỉ ra vài giọt máu. Ngay lập tức, cánh cửa phòng mở tung, những người làm trên dưới trong nhà đều có mặt đầy đủ hết, không thiếu một ai, kèm theo sau là tiếng hét lên cực kỳ giận dữ:

“ Jessica, em làm cái gì vậy hả?”

Từ trong đám người làm bao gồm cả hai tên vệ sĩ đứng cạnh Thảo Nhi, bóng dáng Kevin từ từ lộ ra, ánh mắt tối sầm lại, rít lên như thú dữ bị thương, đôi chân muốn tiến về phía tôi nhưng lạ do dự, dường như đang giằng xé nội tâm một cách dữ dội, sắc mặt cũng vì thế mà tím bầm lại:

“ Đừng làm càn, buông thứ đó xuống ngay!”

Tôi lặng người nhìn vào mắt anh, nếu không lầm, tôi có thể thấy được những tia máu đầy bi thương của anh, có xót xa, có giận dữ, nhưng hơn hết ... là sự sợ hãi.

Thoang thoảng trong căn phòng có mùi máu tanh, đến lúc này tôi mới phát hiện ra cái đau buốt từ mu bàn tay mình lan tỏa, đau đến mức tê dại, nhưng vẫn cố gượng nắm chặt lấy mảnh vỡ trên tay hết sức có thể, cười gằng gét từng tiếng:

“ Kevin, bây giờ anh chịu xuất hiện rồi sao? Anh giỏi thì trốn tránh tôi suốt đời đi, giam cầm tôi suốt đời ở đây luôn đi!!!”

Anh nhả mặt, mím môi lại như đang kìm chế điều gì đó, một lúc sau mới rời mắt tôi đi, dằn dò với những người làm xung quanh, giọng khàn khàn:

“ Ra ngoài hết đi!”

“ Giám đốc!!!”

Thảo Nhi từ nãy đến giờ im như thóc cũng phải thốt lên kinh ngạc, sắc mặt cũng tái mét đi vì sợ. Cô bé nhìn anh trân trối, rồi lại quay sang tôi kêu lên:

“ Chị Jessica ...”

“ Tôi bảo ra ngoài!!!” – Anh quay lưng đi, cắn răng hét lên với đám người làm, trong đó có cả Thảo Nhi – “ Ra ngoài hết cho tôi, không được bèn mảng đến gần phòng này nữa bước!”

Tôi ngăn người nhìn bọn họ tức tốc chạy ra khỏi phòng và đóng cửa lại một cách ngoan ngoãn mà bắt đầu thấy chột dạ. Không chỉ riêng Thảo Nhi mà ngay cả tôi cũng thấy lạ với thái độ của anh. Tại sao lại bắt bọn họ ra ngoài? Anh có gì muốn nói riêng với tôi sao?

Anh không sợ tôi sẽ làm điều dại dột trước mặt anh sao?

Thật sự không sợ sao?

Tôi nhìn anh đăm đăm, tay vô thức bóp chặt lấy mảnh vỡ sắc nhọn kia, khiến máu chảy ra ngày một nhiều hơn, rơi từng giọt xuống sàn nhà, lênh láng một vũng.

“ Đừng như vậy nữa, buông thứ đó xuống đi. Có được không, Jessica?”

Qua làn gió, giọng anh lạnh lạnh, khó nhọc như bị nghẹn lại, đôi mắt đỏ ngầu, hai tay cũng bắt đầu run run:

“ Anh xin lỗi, mấy ngày qua anh luôn né tránh em, là vì muốn bản thân xác định rõ một thứ!”

Hình dáng anh ngày càng tiến gần về phía tôi, bước chân nặng chịch khẽ khàng vang lên, trong căn phòng đặc mùi máu tanh, hòa quyện cùng với mồ hôi lạnh, tôi phát hiện ra rằng hơi thở của anh ngày càng dồn dập, đến mức có thể nghe được mùi hương dịu nhẹ quen thuộc mà tôi ngỡ như đã quên.

“ Anh thật sự rất sốc khi nghe em kể về cuộc sống trước đây của mình. Anh đau đến mức tim muốn vỡ ra, và càng không thể chịu đựng được mỗi khi tưởng tượng đến hình ảnh của em trước kia cùng tên bác sĩ, và cả hành động trả thù tàn nhẫn của em nữa. Mọi thứ quay cuồng trong đầu anh, khiến mọi tế bào trong người anh căng cứng không thể hoạt động được. Chúng khiến anh sợ!”

Hơi thở của anh ngày càng dồn dập, bước chân ngày một tiến gần tôi hơn, nhắm mắt, nặng nhọc nói tiếp:

“ Anh bắt đầu phát hiện ra rằng bản thân không cách nào đối mặt với em được. Mặc dù những điều đó đều bắt nguồn từ hoàn cảnh, em trở thành như vậy cũng chỉ vì phải bảo vệ lấy bản thân. Nhưng ...” – Sắc mặt anh ngày một tái đi, kích động run rẩy – “ Em có biết, anh rất căm hận khi em tự động rời xa anh, nhưng

khi biết hết mọi chuyện, thì anh lại càng hận em hơn, khi biết rằng em đã phải đánh đổi cả thứ quý giá nhất của mình để trả thù!!!”

Trong bầu không khí im lặng chỉ vang vọng mỗi tiếng nói anh, tôi bắt đầu chăm chú lắng nghe, bàn tay cầm chặt lấy mảnh kính vỡ cũng vô thức nói lỏng.

“ Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó, anh không còn dám đối mặt được với em nữa, vì vậy chỉ có thể trốn tránh. Trong mấy ngày qua, anh luôn không ngừng cảm hận bản thân, vì sao lại không quen biết em sớm hơn. Nếu là như vậy, em sẽ không khổ như lúc này. Vì anh nhất định sẽ không để em phải chịu khổ!”

Những ngón tay anh bắt đầu vuốt ve gương mặt tôi, tay còn lại nhanh chóng giật lấy mảnh kính vỡ rồi hất ra xa, sau đó ôm chặt tôi vào lòng, lồng ngực anh lạnh ngắt:

“ Anh đã âm thầm sai người tìm hiểu mọi chuyện, và hoàn toàn biết rõ được quá khứ của em, bao gồm người con trai tên Quốc Thịnh đó, cả đứa con gái của Một Mắt – Trương Cẩm Tú kia!” – Nghe đến đây, tôi không khỏi kinh hãi ngóc đầu lên, nhưng sức anh quá mạnh, lại một tay ép đầu tôi vào trong lồng ngực rắn chắc của mình, thì thầm nói tiếp – “ Em rời khỏi anh, một phần cũng vì anh ta có phải không? Vì anh ta chính là người mà em yêu sâu đậm, có phải vậy không?”

“ Khuôn mặt của em bị hủy hoại, cũng chính do một tay Cẩm Tú gây nên, vì vậy đã khiến em trả thù. Và hơn hết, người con gái độc ác kia cũng vô tình bị làm nhục bởi bốn tên bợm nhậu, hầu quả để lại là một đứa con hoang, hiện giờ đã được hai tuổi!”

Tôi bắt đầu thấy nghẹt thở, hai tay dùng sức rời khỏi lồng ngực của anh, nghiêng rống rít lên:

“ Anh điều tra chúng tôi?”

“ Jessica, anh không nghĩ rằng em đã phải chịu bao nhiêu ám ức vào đau khổ như thế này. Anh xin lỗi!”

Đôi mắt anh đỏ au, nhìn vào mu bàn tay đầy máu của tôi mà run rẩy, thoáng trong đôi mắt hiện lên những tia đau đớn xót xa, bi thương đến cùng cực.

Lại một lần nữa, anh ôm tôi vào lòng, bờ ngực anh run rẩy:

“ Anh có thể lựa chọn cuộc sống hiện tại, không cần quá khứ cay đắng đó. Anh cần em, vì em là người con gái của anh, không bao giờ thay đổi!” – Đôi môi anh trắng nhợt, nói bằng ngữ điệu đứt khoát – “ Gia đình của em đã tan nát, anh ta cũng không thể giúp gì được, cũng không thể bảo vệ cho em. Nhưng anh thì khác, cả đời Kevin Nguyễn này dù có chết, cũng phải liều mạng bảo vệ em đến hơi thở cuối cùng. Nhất quyết không để em phải chịu khổ lần nữa!”

Khóe mắt tôi rưng rưng vì xúc động, anh thật sự có thể lựa chọn hiện tại, không cần quá khứ của tôi. Có thể chấp nhận tôi, yêu thương bảo vệ tôi sao???

Kevin, tại sao anh lại tốt như thế?

“ Em là Jessica cũng được, là Phương Nhã hay gì cũng được. Anh cũng có thể chăm sóc cho em, kéo em tránh xa những nỗi đau của quá khứ, không để em phải mở mắt vì trả thù nữa.”

Anh tì cằm lên đầu tôi, nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc tung bay trước gió, thì thầm nói:

“ Vì vậy, đừng bao giờ tự hành hạ, làm tổn thương bản thân, được không? Tin anh, anh sẽ giúp em giải quyết tất cả. Chỉ cần em đừng hận thù, và tuyệt đối đừng rời xa anh nữa!”

21. Chương 19: Hạnh Phúc Mong Manh

HẠNH PHÚC MONG MANH

Mùa hè chôn đi mọi thứ, kể cả khoảng thời gian đã qua đi. Những ám ảnh quá khứ luôn không ngừng đeo đuổi, đến mức em không ngừng nghĩ rằng, tình yêu của ngày xưa là cuộc sống. Nhưng lại không hề hay biết, chính tình cảm hiện tại mới là điều quan trọng nhất!

Không phải ngộ nhận, cũng chẳng phải nghĩa tình, cảm giác đó, không thể nào chỉ dùng trong 3 từ là đủ.

Trước mắt em, là thiên đường. Nhưng, cuộc sống thiên đường này sẽ tồn tại bao lâu đây?

Tại một bệnh viện ở Sài Thành ...

“ Quốc Thịnh, anh làm cái gì vậy?”

Cầm Tú trên tay đang cầm hộp thức ăn, vừa bước chân vào phòng bệnh thì đã trông thấy anh đang chuẩn bị gói ghém đồ đạc, ngay cả đồ bệnh nhân cũng đã được thay ra, xếp lại gọn gàng và đặt ngay ngắn trên giường.

“ Anh đang làm gì thế? Bệnh anh chưa khỏi hẳn còn tính đi đâu?”

Cầm Tú vội vàng chạy đến, giật từ tay anh túi đồ, nhăn mặt gắt lên. Cả một tuần nay, bệnh phổi của anh ngày càng nặng, đến mức đành phải nhập viện điều trị. Anh đúng là người cứng đầu, bệnh như thế còn không chịu uống thuốc, đã vậy bác sĩ còn bảo rằng anh có dấu hiệu uống rượu, hơn nữa còn dầm mưa cả đêm nên mới ra nông nỗi này. Bây giờ bệnh tình chỉ mới có chuyển biến tốt lên một tí thì anh lại đòi xuất viện. Thế này là thế nào đây?

“ Cầm Tú, em nói đi, rốt cuộc em đã thấy gì trong điện thoại của tôi rồi???”

Anh cố kềm chế cơn ho, sáng giọng nói với Cầm Tú, tay chìa điện thoại của mình ra trước mặt cô, gằm gè:

“ Sao em có thể tự tiện động vào điện thoại của tôi hả???”

Cô cắn môi, lòng thấy chột dạ, nhưng vẫn cố ra vẻ không hay biết gì:

“ Anh nói gì thế?”

“ Đừng làm ra vẻ vô tội như thế trước mặt tôi. Tôi luôn nghĩ rằng em không có ác ý, nên luôn đợi sự thú nhận của em. Nhưng không, em không hề lên tiếng một câu nào cả. Em nghĩ tôi thật sự ngu ngốc không biết gì sao hả???”

Cơn thịnh nộ của anh bất ngờ bộc phát khiến Cầm Tú như chết sững, chân lùi một bước theo quán tính, sắc mặt từ trắng bệch chuyển sang tím bầm. Cô trừng mắt nhìn anh, nỗi căm phẫn bấy lâu nay được dịp tuôn ra hết:

“ Anh hung dữ cái gì chứ? Anh sợ em biết được hai người liên lạc với nhau sao? Anh sợ em sẽ thấy cái tên “ Phương Nhã” xuất hiện trong danh bạ điện thoại của anh sao? Vũ Quốc Thịnh, rốt cuộc trái tim anh làm bằng sắt đá có phải không? Tình cảm em dành cho anh bao năm qua, chẳng lẽ không đủ để anh quên được cô ta??? Tại sao đã hai năm rồi, mà hai người còn có thể liên lạc được với nhau chứ hả???”

Đôi mắt anh tối sầm, dạ dày như bị thứ gì đó cuộn lên, quặn thắt, trào lên cổ họng khiến anh không kềm được cơn ho bộc phát. Anh trừng mắt nhìn cô, hận đến mức không tự tay giết chết bản thân mình. Sao có thể ngu ngốc vậy chứ, nếu anh không quá chủ quan mà cho rằng Cầm Tú đã hoàn toàn thay đổi, tuyệt đối không đụng chạm vào điện thoại của anh, và anh không ngây thơ đến mức để tên Phương Nhã lộ liễu như vậy, thì sẽ không có chuyện Cầm Tú biết được chuyện này.

“ Rốt cuộc cô đã làm gì Phương Nhã rồi hả? Từ lúc cô chịu trao lại điện thoại, thì tôi đã không cách nào liên lạc được với cô ấy rồi! Cầm Tú, trong lúc tôi còn bình tĩnh, hãy mau khai thật cho tôi!!!”

Sắc mặt anh đỏ au vì đè nén cơn ho lại, đôi mắt cũng đầy tia máu đỏ, trừng trừng nhìn cô như đe dọa. Một tuần qua, bệnh tình trở nặng khiến anh không tài nào xuất viện được. Nên anh đã phải uống thuốc đều đặn, chỉ mong bản thân có thể khỏe hẳn mà tìm kiếm Phương Nhã. Ngày hôm nay nhân lúc cơ thể đã có chuyển biến, muốn xuất viện nhưng lại bị Cầm Tú làm tức chết, khiến hô hấp anh ngày càng khó nhọc hơn, tay dựa vào thành giường thở dốc.

Nhìn thấy sắc mặt anh ngày càng nghiêm trọng, cô bắt đầu thấy hoảng, cắn môi cố gắng kềm chế những tủi hờn trong lòng, nuốt vào bụng, quyết định không cãi với anh nữa. Cả người nghiêng về một bên, cúi anh ngồi xuống, nói nhỏ nhẹ:

“ Quốc Thịnh, anh đừng kích động quá, bệnh phổi của anh còn chưa khỏi, anh ...”

Nói chưa hết câu, anh đã gạt tay cô ra, gằng tên cô từng chữ:

“ Trương Cẩm Tú!!!”

Dưới ánh nắng, cô có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh, sắc mặt trắng bệch nhưng giọng nói khi gọi tên cô lại rất khỏe và kiên định. Đã lâu lắm rồi, dường như đã có lúc cô ngỡ như đã quên mất cả họ của chính mình. Hai năm qua, cả anh và cô luôn ngấm ngấm tránh đi cái từ này, không bao giờ thoát ra. Ngờ đâu hôm nay lại có dịp nghe lại, lý do duy nhất chỉ vì Phương Nhã?

Cô cúi đầu nhìn chiếc bóng của anh in nghiêng dưới chân mình, nước mắt lặng lẽ trào ra, nỗi đau như cào xé tim phổi, đến mức cô phải lấy tay dấm lên ngực mình ngăn chặn cơn đau đớn đó.

“ Một người mất tích hai năm trời, không ngờ khi xuất hiện lại có thể thay hình đổi dạng, đến mức tôi thật không thể nhận ra được nữa. Quốc Thịnh, rốt cuộc anh và cô ta đã gặp nhau như thế nào? Ngày sinh nhật tôi, anh sang Hàn Quốc và không nói một câu chúc mừng sinh nhật, tôi gọi anh cũng không bắt máy, để rồi khi trở về nước lại mang theo một Phương Nhã lột xác hoàn toàn. Ha! Jessica là tên mới anh đặt cho cô ta sao? Rốt cuộc anh giấu diếm tôi, là sợ tôi sẽ làm gì cô ta có phải không hả???”

Cô quay mặt đi, lấy cùi tay chùi nước mắt:

“ Phải, anh không sai! Tôi đã biết cô ta không phải là bạn đối tác gì của anh cả, cô ta cũng không phải là Jessica, mà là Mai Phương Nhã - tình địch lớn nhất của tôi!!! Cái ngày anh sốt li bì ở nhà không hay biết gì, cô ta đã gọi cho anh, nhưng tôi lại bắt máy. Cũng chính vì vậy tôi mới biết được Jessica chính là Phương Nhã!!!”

“ Cô đã nói gì???”

Giọng anh lạnh tanh, khô khốc đến mức cô cảm thấy cay đắng, cơn lạnh thấu xương từ đâu ập đến, khiến khóe môi cong lên thành nụ cười giễu cợt:

“ Trễ rồi, bây giờ cô ta đã bị ba tôi bắt giữ, số tiền nhà cô ta nợ đã không thể trả được. Anh nghĩ một người trong hoàn cảnh như vậy có thể toàn mạng thoát khỏi ba tôi sao?”

Lời nói vừa dứt, cô liền cảm thấy kinh hãi khi nhận ra cái nhói đau từ cổ mình bởi bàn tay rắn chắc siết chặt của Quốc Thịnh. Anh nghiêng răng trợn mắt, gân xanh nổi đầy trên mặt chứng tỏ đang rất giận dữ, rít lên như thú dữ bị thương:

“ Chết tiệt! Cô là loại đàn bà gì thế hả??? Phương Nhã có xảy ra chuyện gì, tôi quyết không tha cho cô!!!”

Hai lỗ tai anh đỏ bừng, buông cô ra và lập tức xoay người chạy thật nhanh ra khỏi phòng, không quên trừng mắt nhìn người phụ nữ xấu xa trước mặt mình lần cuối cùng. Nếu như Phương Nhã có xảy ra chuyện gì thật, cả đời anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân!!!

Đến khi thấy anh khuất dần sau cánh cửa, Cẩm Tú lúc này mới bật khóc thành tiếng, hận bản thân tại sao không chạy ra ngăn cản anh, dù cho có núm kéo, van xin cũng không muốn anh chạy đi tìm cô ta. Ngàn lần, vạn lần cũng không muốn!

Nhưng, dường như cô đã quá đau đớn, đến mức không thể cử động được. Đôi chân không biết nghe lời, không tài nào nhấc chân lên mà đuổi theo anh được nữa.

Đến lúc này, cô mới cảm nhận được nỗi đau bên ngoài từ da thịt mang lại. Những vết bầm tím vẫn còn nguyên vẹn, chỉ vơi đi một ít nhưng lại đủ làm cả người cô ê ẩm, nhức nhối. Một tuần trước, cô bất chấp tất cả lao đến sào huyệt của Một Mắt, chỉ để báo tin là Phương Nhã đã trở về. Nhưng họ không tin, hoàn toàn không tin, còn đánh đập cô rất tàn bạo, rất quyết liệt. Khi đó, cô đã không hề chống trả, cũng không hề than vãn một câu nào.

Chỉ vì cô muốn họ tin rằng lời nói của cô là thật, cô muốn họ bắt giữ Phương Nhã và hành hạ cô ta, để cô ta thâm thía những nỗi đau mà cô phải gánh chịu!

Khoảnh khắc Phương Nhã bị Một Mắt bắt đi, cô vĩnh viễn cũng không thể nào quên ánh mắt mà ba cô dành cho mình. Đôi mắt đó đầy lạnh lẽo tàn khốc, hoàn toàn không một chút cảm xúc, chỉ có cảm hận đến mức không thể bầm nát cô thành trăm mảnh.

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thật từ đầu đến cuối, tất cả đều là do cô tạo nghiệt. Cô biết, bản thân đã trở thành một người phụ nữ độc ác đến mức cả chính mình cũng phải ghê tởm. Vì quá yêu một người, nên bất chấp tất cả. Có thể cần rằng chịu nhận nhục cái danh phận con riêng suốt hai năm qua, không một tiếng đánh chính, cũng không muốn trở lại là con của trùm xã hội đen Một Mắt. Dù cho bản thân chịu rất nhiều khổ sở, nhưng cô không một câu oán than. Chỉ vì, hai năm sống bên anh chính là điều hạnh phúc nhất cô mong có được.

Cô bị mọi người ganh ghét cũng không sao, cô bị chính ba ruột của mình căm ghét cũng không sao, chỉ cần cô được ở bên cạnh anh. Như vậy là đủ!

Từ khi gặp và yêu Quốc Thịnh, cô biết mình chẳng khác gì một con thiêu thân, dù biết rằng lao đầu vào sẽ chết, nhưng lại không cách nào ngăn cản được ham muốn của con tim mình, bất chấp cả lý trí mà đắm chìm vào, mong muốn có được anh, tình yêu của anh.

Cô từng rất khâm phục bản thân, vì lý do gì mà có thể kiên trì, quyết tâm dẻo dai vững bền đến mức này, dù cho cả người mang nhiều vết thương, nước mắt sắp đóng băng thành đá, con tim đã trở lì đến mức chai sạn, cũng vẫn không thể buông tay.

Mở tung cửa sổ, cô nhắm mắt tận hưởng làn gió mạnh như tát vào mặt, như cố gắng cho những cơn gió mau chóng cuốn đi những buồn phiền, đau đớn. Cô cần thời gian để tự huỷ hoại mình, xoa dịu đi cảm giác tội lỗi dâng tràn trong lòng, vứt bỏ đi hình ảnh của một Cẩm Tú đầy yếu đuối.

Cứ đứng như thế hồi lâu, bất chợt trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ quái gở, cô và Phương Nhã có lẽ sẽ thật sự là bạn, nếu như không có Quốc Thịnh xuất hiện trong cuộc đời của hai người.

Trong khi Quốc Thịnh đang phóng xe như bay đến nơi ở của Một Mắt, lòng nóng như lửa đốt vì sợ rằng Phương Nhã sẽ xảy ra chuyện. Mà không hề hay biết rằng lúc này cô đang ở trong vòng tay của một người đàn ông khác.

Tại ngôi nhà của Kevin ...

Phương Nhã ngồi thờ thẩn nhìn chiếc đồng hồ cát to đùng đặt trên bàn, một tay chống cằm, tay còn lại dù đang quần băng cũng vẫn mân mê chiếc đồng hồ trước mặt, thỉnh thoảng lại không nén được thở dài. Như biết được cô gái mình đang ôm chặt có tâm sự, anh càng siết chặt eo cô hơn, thì thào sau gáy cô nói nhỏ:

“ Em đang nghĩ gì?”

Anh thì cầm lên vai cô, ở cự ly gần như thế cô có thể nghe được cả tiếng thở của anh, hai lỗ tai phút chốc đỏ bừng, đầu vô thức nghiêng một bên, trịnh trọng nói:

“ Nhột quá, buông em ra!!!”

Biết cô xấu hổ, anh càng muốn trêu chọc cô hơn, khóe môi không tự chủ được cũng nhếch lên mãn nguyện, tay càng vì thế mà siết chặt, cứng đầu nói:

“ Không!”

Có nói với anh thêm nữa cũng không ích gì, cô bắt đầu bực bội, dùng tay không bị thương cố thoát khỏi vòng tay rắn chắc kia, nhưng suy cho cùng vẫn không được, hơn thế nữa còn bị anh cốc một phát lên trán, hậm hực nói:

“ Con bé này, trừ phi anh cho phép, thì em tuyệt đối không được buông tay anh ra, có rõ chưa?”

Vòng eo lại bị anh siết chặt, cô vừa đưa tay lên xoa trán, vừa trừng mắt nhìn anh. Một lúc sau cảm giác lại chùn xuống, cô không nhận được mà nói với anh:

“ Kevin, chúng ta có thể ...”

Cô nói chưa hết, thì hai tay anh đã ôm lấy mặt cô, bắt nhìn thẳng vào mắt anh. Mất vài phút sau, anh mới lên tiếng, giọng dịu dàng như dứt khoát:

“ Jessica, em nói đi, em có yêu anh không?”

Cô nhìn sâu vào mắt anh, cảm nhận rõ một tình cảm thấm thiết không thể diễn tả thành lời. Cô hiểu, và cô cũng biết, cảm giác hiện tại mà mình đang có, đích thực cũng giống như anh.

Kể từ khi anh vì cô mà bị dính liếu đến Một Mắt, khi cô nghĩ rằng anh sẽ gặp nguy hiểm, thì cảm giác lúc đó, thật sự rất đau, đau đến mức không thở nổi.

Đó là lúc cô biết rằng, bản thân mình đã yêu anh rồi!

Chỉ là, cô không muốn mình phải yêu anh. Cảm giác an toàn vẫn chưa thể tìm lại, những nỗi đau của quá khứ vẫn chưa thể nguôi ngoai, cô lại càng không muốn làm tổn thương đến Quốc Thịnh. Người đàn ông đó đã vì cô mà cố gắng, đã chờ cô hai năm, làm sao có thể phụ anh được nữa đây.

Cô cau mày nghĩ ngợi, Kevin liền dùng ngón trỏ vuốt cặp chân mày của cô giãn ra, sau đó mới dịu dàng lên tiếng, nhưng lần này giọng nói rõ ràng có chút buồn bã:

“ Jessica, em đang nghĩ đến anh ta, có phải không?”

Anh ho khan, đôi mắt đượm buồn, nói tiếp:

“ Em đừng dối lòng nữa, người hiện tại em yêu là anh, không phải là Quốc Thịnh. Thật ra em có từng nghĩ đến, tình cảm bấy lâu nay của em và anh ta đã không còn nữa, đơn giản đó chỉ là một thói quen hay không?”

Cô nhìn anh đăm đăm, lòng bàn tay bỗng đổ đầy mồ hôi, tại sao anh có thể nói những lời nói giống hệt trong suy nghĩ của cô như thế???

“ Jessica, em đừng như vậy nữa. Nếu có thể, anh rất muốn em trở lại là Jessica của ngày xưa. Những lúc đó, em sẽ không suy nghĩ, không đau buồn, cũng không nhiều tâm sự như bây giờ.” – Anh vuốt ve gương mặt cô, thở dài – “ Hãy gạt bỏ quá khứ, sống một cuộc sống mới. Và anh, sẽ cho em một cuộc sống hoàn toàn khác, không có hận thù, không có đau khổ! Chỉ cần, em toàn tâm toàn ý ở bên anh thôi!”

“ Kevin!”

Cô mím chặt môi, ngăn những giọt nước mắt vì xúc động, đôi mắt đỏ hoe nhìn anh không nói nên lời, để yên bàn tay mình trong tay anh, cảm nhận được sự ấm áp lan tỏa tận trong tim.

“ Anh sẽ thay em làm tất cả. Từ bây giờ, em phải ở lại đây. Nhất định phải nằm trong vòng kiểm soát của anh, có như vậy anh mới an tâm được!”

Anh nói một cách chắc nịch, đôi mắt lộ rõ vẻ cương quyết khiến cô không khỏi giật mình, vùng tay khỏi anh, cô đáp nhanh:

“ Không được!”

Kevin nhất thời liền cau mày, đôi mắt u ám hệt như đêm đen, có thể từ chối anh nhanh như thế mà không cần phải tốn thời gian suy nghĩ, chẳng lẽ cô không muốn ở bên anh:

“ Em dám cãi lời? Anh nói rồi, em phải ở đây, không được đi đâu hết!”

“ Anh sao có thể vô lý như thế, em ...” – Cô trợn mắt, não bắt đầu hoạt động để tìm kiếm ra lý do nào đó – “ Em có nhà, sao có thể ở nhà của anh được!”

“ Chẳng phải nhà em đã bị Một Mắt lấy đi rồi sao? Em còn có nhà khác để về à?”

Cô không khỏi kinh hãi, đứng phắt dậy, chỉ tay vào mặt anh, trợn mắt găm gè:

“ Anh!!! Ngay cả chuyện này anh cũng biết sao?”

Cô vuốt ngực, ngăn chặn cơn thịnh nộ sắp bộc phát, quay mặt đi không nói thêm lời nào nữa. Anh thật quá quắt, âm thầm điều tra tất cả mọi việc liên quan đến cô. Có biết cái gì gọi là quyền riêng tư hay không???

Trong lúc cơn giận của cô bốc lên tới đỉnh đầu, thì cả người liền cảm nhận được mùi nam tính đầy mạnh mẽ bao trùm toàn thân, kèm theo đó là tiếng nói nhỏ nhẹ đầy xót xa, cả vòng eo đột nhiên bị siết chặt, kèm hăm trong lồng ngực rắn chắc:

“ Anh xin lỗi, Jessica! Anh chỉ muốn bản thân có thể hiểu em hơn, muốn mình có thể làm điều gì đó cho người con gái ngu ngốc này! Thật sự, anh không muốn em phải đau lòng, phải chịu khổ một mình nữa, có biết không?”

Anh lập tức xoay người cô lại, một tay nhẹ nhàng nâng niu bàn tay bị thương của cô, xót xa nói:

“ Em đau, cũng có nghĩa là anh đau. Nếu như có thể, anh sẽ thay em giải quyết tất cả. Tuyệt đối em đừng đại dốt mà làm ra những chuyện gây tổn hại đến bản thân mình, đừng hành hạ bản thân như thế này nữa. Anh sẽ không vui đâu!”

Trong nháy mắt, hai hàng lệ tuôn trào, gương mặt anh mờ dần trong mắt cô, phải cố gắng lắm cô mới có thể cất thành tiếng:

“ Kevin!”

“ Jessica!” – Anh nhẹ nhàng gọi tên cô – “ Đừng nghĩ nữa, mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

Không biết mất bao nhiêu lâu, khi mọi thứ xung quanh chìm trong vắng lặng, cô mới gục đầu vào vai anh, tâm sự tất cả những chuyện đã xảy ra khi cô đặt chân trở về nước sau hai năm mất trí nhớ. Không hiểu sao, cô lại muốn nói hết cho anh nghe, không giấu giếm, có như vậy, lòng cô mới cảm thấy ấm áp và thanh thản hơn.

Anh nghe cô kể về người mẹ ở trong ngục tù cùng với người cha đã mất của mình, và sự xuất hiện bất ngờ của Một Mắt, tất cả đều do một tay Cẩm Tú gây ra. Người con gái đó cũng chính là nơi bắt nguồn mọi ân oán, mọi đau khổ. Hơn hết, cô ta cũng là một xúc tác khiến vận mệnh của cô hoàn toàn thay đổi.

Thật ra, cho dù cô không nói, anh cũng biết được chuyện gia đình cô rất rõ ràng, hơn thế nữa là cái chết đau thương của người cha nghiện ma túy, cả chuyện tên bác sĩ đã cưỡng bức cô, anh cũng điều tra hẩn ta rất rõ, từ gia đình, thân thể cho đến gương mặt, tất cả đều không hề bỏ sót bất cứ chi tiết nào.

Anh cau mày, tên bác sĩ đồn mạt năm xưa, dù có biến thành tro cũng có thể nhận ra được. Chính là hẩn, Phi Vũ – tên đàn em của Một Mắt. Theo như anh tìm hiểu, thì gia đình của hẩn ta sụp đổ chỉ trong một đêm, đều là do Một Mắt gây nên. Đáng lý ra hẩn sẽ phải rất căm hận ông ta, chứ lý nào lại gia nhập vào băng đảng xã hội đen, tôn vinh ông ta làm đại ca như thế được?

Nếu như không có Một Mắt chống lưng, anh có lẽ sẽ giết chết tên khốn đó vì đã dám động vào Jessica của anh. Nhưng bây giờ vị trí của hẩn ta thật sự không nhỏ bên cạnh Một Mắt, lỡ như làm kinh động đến ông ta, rất có thể chuyện cô đánh tráo ADN sẽ bị bại lộ. Vậy thì cô nhất định sẽ gặp nguy hiểm!

Vấn đề quan trọng nhất bây giờ, là phải đảm bảo cho cô được an toàn, tuyệt đối không để bất kỳ ai động vào cô dù chỉ là một sợi tóc!

Còn mọi chuyện còn lại, anh sẽ gánh vác tất cả thay cô!

Nếu như bàn tay anh có nhuốm đầy tội ác, anh cũng mong rằng cô vẫn không bị bất kỳ tổn thương nào!

Tại địa bàn của Một Mắt ...

Trong không khí ngột ngạt đến khó thở, những tên đàn em của Một Mắt ngồi xung quanh chiếc bàn tròn, ai cũng im lặng đợi chờ một lời phán quyết từ phía đại ca của họ, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

Một Mắt ngồi yên một chỗ, mắt vẫn dán chặt vào bản hợp đồng về quyền sở hữu mảnh đất ở Quận 7, thỉnh thoảng khẽ mép lại co giật như ngụ ý cười:

“ Vụ bàn bạc đã xong, mảnh đất này đã thuộc về chúng ta. Phi Vũ, mày liên lạc với địa bàn bên Tên Lửa, dặn dò chúng kỹ càng thứ bảy tuần này 8h tối sẽ có cuộc giao dịch!”

Phi Vũ đút bàn tay bị mất bốn ngón của mình vào trong túi áo, gật đầu nghe lệnh của Một Mắt, tay còn lại chắp ra sau lưng, hết sức gồng chặt rồi lại thả ra, hết như đang cố sức khắc chế cảm xúc nào đó.

“ Dạ, đại ca!”

“ Lão Đầu, hàng trắng bên tụi mày thế nào rồi?”

“ Đại ca, đã có đầy đủ không thiếu một lô hàng nào!”

Một tên trong số đàn em của Một Mắt, tóc bờm ngựa màu đỏ chói, đeo một khuyên tai bên mũi, cánh tay trái còn để lộ hình xăm hình chim ưng, nhếch môi đắc thắng:

“ Đại ca thật sáng suốt, lợi dụng miếng đất nhỏ nhoi này để làm thành một lò sản xuất hàng trắng. Nơi thông giáp với những du khách nước ngoài, sẽ càng tiện lợi cho chúng ta hơn! Có trách, phải trách tên giám đốc ngu ngốc kia đã tự dâng món mồi ngon vào tay đại ca!”

Xung quanh chiếc bàn tròn lại được rầm rộ tiếng cười nắc nẻ, bọn đàn em thay phiên nhau xua nịnh, ủa theo đồng tình với cách làm của Một Mắt. Thật ra chuyện này đối với bọn chúng thật sự là một chuyện tốt, chỉ cần những lô hàng bán chạy thành công, thì sẽ mở thêm được thế lực của Một Mắt. Đến lúc đó, dù có là mười khách sạn Red cũng không thành vấn đề!!!

22. Chương 20: Lương Tâm

“ Yêu không phải là cái tội, nhưng cái tội đáng tiếc nhất của đời người, là vì tình yêu mà đánh mất đi chính mình!

Dù bản thân đã dám yêu, dám hận, nhưng cái chủ yếu vẫn không thể giữ lại cho bản thân một khoảng trời riêng. Cũng vì thế mà cuộc sống ngày càng mệt mỏi, trôi đi một cách vô vị, xung quanh chẳng còn ai, chỉ còn một mình với chiếc bóng, lạnh lẽo hiu quạnh ...

Tội ác dần lấp đầy đi tâm can con người, biến nó thành một màn đêm dài và sâu đến tưởng chừng như không thể nhìn thấy được ánh sáng.

Không chỉ riêng họ, ngay cả tôi cũng thấy ghê tởm chính bản thân mình!”

- Trương Cẩm Tú -

Tại địa bàn của Một Mắt ...

Trong không khí ngột ngạt đến khó thở, những tên đàn em của Một Mắt ngồi xung quanh chiếc bàn tròn, ai cũng im lặng đợi chờ một lời phán quyết từ phía đại ca của họ, về mặt vô cùng căng thẳng.

Một Mắt ngồi yên một chỗ, mắt vẫn dán chặt vào bản hợp đồng về quyền sở hữu mảnh đất ở Quận 7, thỉnh thoảng khẽ mép lại co giật như ngụ ý cười:

“ Vụ bàn bạc đã xong, mảnh đất này đã thuộc về chúng ta. Phi Vũ, mày liên lạc với địa bàn bên Tên Lửa, dặn dò chúng kỹ càng thứ bảy tuần này 8h tối sẽ có cuộc giao dịch!”

Phi Vũ đút bàn tay bị mất bốn ngón của mình vào trong túi áo, gật đầu nghe lệnh của Một Mắt, tay còn lại chắp ra sau lưng, hết sức gồng chặt rồi lại thả ra, hết như đang cố sức khắc chế cảm xúc nào đó.

“ Dạ, đại ca!”

“ Lão Đầu, hàng trắng bên tụi mày thế nào rồi?”

“ Đại ca, đã có đầy đủ không thiếu một lô hàng nào!”

Một tên trong số đàn em của Một Mắt, tóc bờm ngựa màu đỏ chói, đeo một khuyên tai bên mũi, cánh tay trái còn để lộ hình xăm hình chim ưng, nhếch môi đắc thắng:

“Đại ca thật sáng suốt, lợi dụng miếng đất nhỏ nhoi này để làm thành một lò sản xuất hàng trắng. Nơi thông giáp với những du khách nước ngoài, sẽ càng tiện lợi cho chúng ta hơn! Có trách, phải trách tên giám đốc ngu ngốc kia đã tự dâng món mồi ngon vào tay đại ca!”

Xung quanh chiếc bàn tròn lại được rầm rộ tiếng cười nắc nẻ, bọn đàn em thay phiên nhau xua nịnh, ủa theo đồng tình với cách làm của Một Mắt. Thật ra chuyện này đối với bọn chúng thật sự là một chuyện tốt, chỉ cần những lô hàng bán chạy thành công, thì sẽ mở thêm được thể lực của Một Mắt. Đến lúc đó, dù có là mười khách sạn Red cũng không thành vấn đề!!!

Đúng lúc không khí xung quanh đang dần trở nên cao trào, thì cánh cửa phòng đột ngột mở ra. Tên Thái – đàn em dưới quyền của Phi Vũ liền bước đến gần nơi Một Mắt ngồi, trịnh trọng nói:

“Đại ca, bên ngoài có thằng tên Vũ Quốc Thịnh, muốn gặp mặt đại ca!”

Bên ngoài cửa sổ, gió hiu hắt, ánh nắng chói chang làm sáng bừng cả căn phòng. Trong vài giây sau đó, đáy mắt tên trùm khét tiếng lóe lên một tia sáng khó hiểu, ban đầu là có chút bất ngờ, nhưng ngay sau đó liền ẩn chứa một sự nguy hiểm đến khó lường.

Quốc Thịnh? Người con trai một thời khiến đứa con hoang Cẩm Tú của ông yêu đến cuồng dại. Sau hai năm không gặp lại có thể ăn gan hùm đến mức tự động nộp mạng vào hang cọp???

Trong một góc khuất của hành lang bệnh viện, Cẩm Tú mồ hôi đầy trán, một tay cầm chắc điện thoại, mắt trợn trừng như đang cố gắng tiếp thu những gì tin tức mình vừa nghe được, cầu mong mọi thứ chỉ là nghe lầm.

Sự sợ hãi bao trùm lấy toàn thân, từng giây từng phút trôi qua căng như dây đàn, từng lời nói của Quốc Hùng cô không bỏ sót lấy một chữ, tim dường như chịu phải áp lực quá lớn, khiến cả người run rẩy co thắt lại, sắc mặt càng lúc càng trở nên nghiêm trọng.

Chuyện đó, cố tình để những tên cai nghiện trốn trại, sao bọn cảnh sát có thể tìm được người nhanh như thế được???

< cẩm=“ tú,=“ là=“ cô=“ đã=“ hại=“ tôi.=“ bây=“ giờ=“ bọn=“ cảnh=“ sát=“ đang=“ đến=“ trại=“ điều=“ tra,=“ cô=“ phải=“ mau=“ chóng=“ giải=“ quyết=“ vụ=“ này=“ đi.=“ nếu=“ không=“ cả=“ tôi=“ và=“ cô=“ đều=“ không=“ xong=“ đâu!!!=“>>

Mu bàn tay đổ đầy mồ hôi đến mức điện thoại sắp tuột khỏi tay, Cẩm Tú cố gắng hít thở thật sâu đủ năm lần, sau đó mới liếc mắt nhìn về phía giường bệnh bên trong, nơi một cô gái trẻ đang nằm thiêm thiếp với những dây nhựa chằng chịt xung quanh, mắt cô vô thức lộ ra tia nguy hiểm, môi vì thế mà nhếch lên, cô cười lạnh, giọng vẫn đục vang trong không trung:

“Quốc Hùng, anh là một người cha tốt!!! Tôi nghĩ anh cũng hiểu được tình trạng con gái anh bây giờ, đúng không?”

Đầu dây bên kia vang lên âm thanh rùng rợn, có tiếng va đập, tiếng người hô hoán, và tiếng còi xe vang lên inh ỏi, đủ mọi thứ tạp âm, dường như tên Quốc Hùng đó đang ở ngoài đường, một nơi nào đó. Đợi một lúc sau, cũng không có tiếng trả lời. Cô liền cắn răng nói tiếp:

“Thu Dung đang bệnh nặng, ngay cả hô hấp cũng khó khăn. Nếu anh muốn tôi cứu chữa cho con gái của anh, thì hãy làm theo lời tôi!!!”

< trương=“ cẩm=“ tú,=“ cô=“ thật=“ đề=“ tiện!!!=“>>

Tiếng Quốc Hùng gay gắt, dường như đang mất bình tĩnh, giọng thốt ra trở nên lạnh như băng:

< tôi=“ thật=“ hỏi=“ hận=“ vì=“ đã=“ để=“ cô=“ lợi=“ dụng,=“ nếu=“ như=“ ban=“ đầu=“ tôi=“ không=“ ngu=“ muội=“ tin=“ tưởng=“ cô=“ thì=“ sẽ=“ không=“ có=“ ngày=“ hôm=“ nay.=“ con=“ gái=“ tôi=“ cũng=“ sẽ=“ không=“ trở=“ thành=“ đứa=“ mồ=“ côi=“ cha!!!=“>>

“ Đừng kích động như thế, bây giờ anh đã ra nông nổi này rồi, không còn khả năng ở bên cạnh con gái nữa đâu. Đừng quên, Thu Dung đang ở trong tay tôi, nó có hề hấn gì, thì cũng là do quyết định ở anh đấy Quốc Hùng!”

“ Không còn cách nào khác đâu, nên biết Thu Dung cần phẫu thuật gấp để giữ được tính mạng, hiện giờ chỉ có tôi mới giúp được anh thôi. Chỉ cần thừa nhận tất cả âm mưu đều là của mình, thì con gái anh sẽ được sống!”

“ Chỉ cần, anh tự giác nói với bọn cảnh sát, tất cả mọi chuyện, đều là một mình anh làm, không có ai khác!!!”

Làn gió lồng lộng, đôi mắt Cẩm Tú sáng ngời, dè chừng lặp lại những lời nói của mình trong điện thoại, tay nắm chặt đến nỗi các khớp tay trắng bệch, vài giây sau liền cúp máy, quay mặt hướng về chiếc giường trắng toát bên trong căn phòng.

Cô cứ đứng yên như thế, mắt đăm đăm nhìn Thu Dung thiêm thiếp trên giường bệnh.

Mười mấy phút trôi qua, như đã suy tính thật kỹ càng, cô mới từ từ bước vào trong, tựa như mọi thứ đã đổi khác, cô mím chặt môi, giọng khê khàng như gió:

“ Tôi đã chịu thua thiệt quá nhiều, không thể để bản thân chịu cay đắng thêm lần nào nữa. Quốc Hùng, anh đành phải làm vật hi sinh cho tôi thôi! Tôi hứa, sẽ lo cho con anh thật chu đáo!!!”

Dứt lời, Cẩm Tú khoác vội áo khoác, rồi bước thật nhanh khỏi phòng bệnh, mọi thứ xung quanh ngay lập tức chìm trong không khí vắng lặng, u uất, không một tiếng động.

Ba ngày sau ...

Phương Nhã ngẩn người nhìn vào màn hình điện thoại, nỗi lo lắng bất an đột nhiên dâng tràn trong lòng, khiến cô không tài nào ngồi yên được một chỗ. Đã hơn một tuần trôi qua, kể từ khi cô bị Kevin bắt ở trong ngôi nhà này, đến giờ cô vẫn chưa gặp được Quốc Thịnh, cũng không thể liên lạc được với anh. Cẩm giác này, khiến cô rất khó chịu.

Từ khi cô chấp nhận tình yêu của mình và Kevin, cô đã quyết định chuyện gì cũng sẽ bàn bạc với anh, không giấu giếm anh bất cứ chuyện gì. Nhưng về mối quan hệ giữa cô và Quốc Thịnh, nhất định phải làm rõ. Suốt mấy ngày nay, cô thật sự rất muốn gặp Quốc Thịnh để nói cho rõ ràng, rằng quá khứ của họ đã qua rồi, tất cả rồi chỉ còn lại những hạt cát bụi mỏng manh tan vào hư không!

Không phải cô phản bội quá khứ của chính mình, phải bội tình yêu say đắm bao nhiêu năm qua ... mà là hiện tại, mọi thứ đã đổi khác.

Cô không hề quên đi tình yêu của hai người, càng không thể quên nỗi đau ngày xưa lớn đến chừng nào. Chỉ là trong thời gian ngắn ấy năm, con tim ngỡ như đã chai sạn lại có thể nảy mầm thành một tình yêu mới, thật lòng!

Những năm qua, hạnh phúc luôn tuột khỏi tầm tay. Nếu như bây giờ bỏ lỡ đi tình yêu hiện tại chỉ bởi vì quá khứ ám ảnh, chẳng phải cô sẽ càng đáng trách hơn sao?

Chính vì vậy, cô mới quyết định tìm gặp Quốc Thịnh, chỉ để nói với anh rằng: cô đã sẵn sàng từ bỏ quá khứ!!!

Có thể anh sẽ đau lòng, sẽ buồn bã, sẽ hận cô, nhưng có thể sẽ tốt hơn nếu như cả hai cứ mãi vướng vại mối quan hệ luẩn quẩn, không tìm được lối thoát!

Đối với cô, không còn để quá khứ ám ảnh, chính là lối thoát!

“ Thảo Nhi, chị ra ngoài một tí!”

Cô ngồi xuống đất xỏ giày vào chân, vụng vào trong nói với Thảo Nhi. Không đợi cô kịp phản ứng, cô nhanh chóng chạy như bay ra khỏi nhà, vội đến mức quên luôn đem theo điện thoại.

“ Chị Jessica!!!!!!”

Thảo Nhi ngay tức thì vừa ló đầu ra khỏi nhà bếp, thì đã không còn thấy bóng dáng Phương Nhã đâu. Ngẩn người vài giây, cuối cùng cô bé mới thốt lên kinh hoàng:

“ Trời ơi, chị Jessica ra khỏi nhà rồi. Huhu, lần này chết chắc rồi, giám đốc giết mình mất thôi!!!” – Thảo Nhi ngay lập tức phóng như bay ra cửa, í ới gọi – “ Chị Jessica!!!!”

“ Jessica, mau bắt máy ngay! Jessica, mau bắt máy ngay!”

Âm thanh lạnh băng của Kevin bất chợt vang dội khắp nhà, khiến Thảo Nhi cũng phải giật bắn mình vì sợ hãi. Vài giây định thần lại, cô mới nhận ra tiếng nói của anh phát ra từ chiếc điện thoại của Phương Nhã nằm trên sàn, bèn chần chừ với tay cầm lên rồi bắt máy, giọng rụt rè:

“ Giám ... giám đốc!”

Đầu dây bên kia chợt nín bặt, vài giây sau liền đáp, giọng trở nên khắt khe:

< jessica=“” đâu?=“”>>

“ Huhu, chị ... chị Jessica nhân lúc không có ai canh chừng, liền chạy ra khỏi nhà rồi, ngay cả điện thoại cũng không mang theo!!!” - Thảo Nhi nói như mếu, khuôn mặt nhăn nhó thảm thương, rằng môi va vào nhau lập cập.

< cái=“” gì?=“” lúc=“” nào?=“” hả?=“”>>

Anh gầm lên phẫn nộ, khiến Thảo Nhi xém đánh rớt luôn cả điện thoại: “ Mới ... mới ban nãy!”

Đầu dây bên kia đột nhiên im lặng, cô bé chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ, như đang cố chế ngự cảm xúc của mình. Một lúc lâu sau, không nói không rằng, anh cúp máy.

Thảo Nhi ngẩn người nghe một tràng tút tút, mới biết là đầu dây bên kia đã ngắt máy. Mặt mày cô bé chợt tái mét, cắn răng nói như khóc:

“ Chết rồi, giám đốc giận dữ quá rồi. Chị Jessica, lần này chị hại em rồi, huhu!!”

Trong khi Thảo Nhi cắn môi mường tượng đủ thứ hình phạt mà Kevin ban tặng cho mình, thì lúc này anh đang phùng phực lửa vì tức giận, cả người nộ sát khí, đôi mắt u ám hệt như đêm đen, xoáy sâu nhìn đăm đăm về phía cửa sổ.

Mấy ngày nay cô luôn ngoan ngoãn nghe lời, không ra khỏi nhà một bước. Hôm nay lại giả chứng trốn anh bỏ đi không nói một tiếng nào, đã thế còn vút luôn điện thoại anh mua cho cô cách đây mấy hôm, không thêm mang theo bên người nữa chứ.

“ Jessica, em giỏi lắm!!! Để xem anh trừng trị em thế nào!!!!”

Mây đen dày đặc, vài hạt mưa nặng hạt nối tiếp nhau rơi xuống đất, loang lổ trên những vùng bùn tạo thành một vũng. Phương Nhã nhắm mắt, lặng lẽ hứng những giọt nước mưa như tát vào mặt, lòng cảm thấy bồn chồn không yên.

Cô đứng ở trạm điện thoại công cộng, liên tục gọi cho anh nhưng đáp lại chỉ là những tiếng tút dài. Không biết rằng cô đã gọi bao nhiêu cuộc, chỉ biết rằng bản thân mình đợi anh rất lâu rồi, lâu đến mức ... bầu trời trong xanh cũng dần chuyển sang u ám mù mịt.

“ Quốc Thịnh, anh đang ở đâu?”

Mưa ngày một lớn, sấm giạt liên hồi khiến nền đất công viên trở nên láng bóng trơn trượt. Cô vô thức ép sát người gần bộ điện thoại, tim bất giác chùn xuống theo từng tiếng sấm rền vang, đôi mắt ươn ướt nhòe liếc nhìn con đường trước mắt, giọng vang lên khe khẽ:

“ Anh thật không đến sao?”

Trước khi đi, cô đã nhắn tin cho anh, hẹn gặp tại công viên ngày xưa cả hai đã từng trao nhau nọ hôn đầu. Nếu như anh có đọc được tin nhắn, nhất định sẽ đến! Nhưng ... mấy tiếng đồng hồ trôi qua, dường như cô

Trong tay Quốc Thịnh, chiếc điện thoại cảm ứng tưởng chừng như sắp nát vụn, những ngón tay anh nắm chặt đến mức trắng bệch, lồng ngực như tắc nghẽn lại, mọi thứ trong đầu dường như trống rỗng, một lúc lâu sau cũng không thể nói thêm được gì.

“ Quốc Thịnh, làm sao anh biết? Mấy ngày qua anh đã làm gì, nói em biết đi?”

Sắc mặt anh trắng nhợt, mắt đăm đăm nhìn cô trong màn mưa, bất chợt hình ảnh khi cô và một người con trai khác quần quít bên nhau đầy hạnh phúc cứ liên tục hiện về, khiến tim không khỏi nhói đau:

< nhĩ!=" nếu=" như=" trước=" mắt=" em=" thật=" sự=" là=" hạnh=" phúc,=" vậy=" thì=" anh=" sẽ=" toàn=" tâm=" toàn=" ý=" chúc=" phúc=" cho=" em!=" từ=" giờ=" trở=" đi,=" có=" người=" thay=" anh=" chăm=" sóc=" và=" yêu=" thương=" người=" con=" gái=" này,=" có=" lẽ=" anh=" sẽ=" an=" tâm=" hơn.=" ">>

Trong khoảnh khắc, cô cảm nhận được nỗi chua xót dâng tràn trong lòng, hơi thở như đặc quánh lại, nín thở lắng nghe từng động tĩnh của anh, không bỏ sót một chữ nào.

Con đường trơn láng với những hàng cây xanh nối dài, xung quanh không một bóng người.

Hết như, thế giới chỉ có anh ... và cô.

< hứa=" với=" anh,=" mãi=" mãi=" sau=" này=" ...=" cũng=" đừng=" quên=" anh=" -=" đừng=" quên=" một=" người=" đã=" từng=" rất=" yêu=" em,=" được=" chứ?=" ">>

“ Quốc Thịnh!”

Không biết từ lúc nào, những giọt nước mắt vội rơi trên má, mọi thứ trước mắt cô đều trở nên mơ hồ, không còn nhìn rõ được khuôn mặt của anh nữa.

Ánh mắt sâu thẳm, anh nhìn cô cầu khẩn:

< nhĩ,=" xoay=" lưng=" lại=" đi,=" tuyệt=" đối=" không=" được=" quay=" đầu=" lại.=" có=" hiểu=" không?=" ">>

“ Quốc Thịnh???” – Lấy cùi tay quệt nước mắt, cô lắc đầu không hiểu.

< vút=" bỏ=" quá=" khứ=" thì=" phải=" dứt=" khoát,=" tuyệt=" đối=" không=" được=" ngoái=" đầu=" nhìn=" lại!=" nghe=" lời=" anh=" đi!=" ">>

Tiếng mưa dồn dập, hàng mi cong rũ xuống, cô cúi đầu nhìn xuống đường để mặc cho nước mắt tuôn rơi. Rất lâu sau, cô mới rời mắt khỏi anh, từ từ quay mặt đi.

Ông nghe vẫn giữ nguyên trên tay, cuộc gọi vẫn chưa kết thúc.

Giữa màn mưa đen kịt, bóng áo trắng bị mưa hắt lên, bước chân ngày càng xa dần, đến khi bị cơn mưa cuốn đi, mất hút.

Đến lúc cô bắt giác quay đầu lại, thì đã không còn nhìn thấy anh nữa.

Cuộc gọi cũng đã ngắt đi từ lúc nào.

“ Ào!!!”

Mưa trút như thác lũ, những giọt nước nặng hạt rả rích tuôn rơi như cuốn trôi đi mối tình đầu, để rồi mọi thứ đều chìm vào quá khứ, vĩnh viễn không quay trở lại.

Cô cứ đứng mãi trong mưa, nhìn mọi thứ xung quanh trong cảm lạnh mà không khỏi ghen ngào, lòng dâng tràn chua xót.

” Quốc Thịnh! Xin lỗi anh!”

Cho dù vạn vật xoay chuyển theo vòng tuần hoàn, trời vẫn chia ra ngày và đêm, trái đất vẫn không ngừng quay, thời gian vẫn luôn trôi đi nhưng ... khoảng cách thì lại ngày một xa hơn, có muốn cũng không thể nào níu giữ lại được khoảng khắc tươi đẹp của thuở ban đầu!

Vì khoảng cách quá xa nên số phận mỗi người mỗi rẽ!

Chính vì thế, nên chuyện của Quốc Thịnh cô hoàn toàn không biết!

Không biết rằng vì cô, anh đã vô tình bước chân đến địa bàn của Một Mắt. Chính vì vậy, anh mới biết được mối quan hệ giữa cô và Kevin tình sâu nghĩa nặng đến như thế nào!

Kevin ra mặt cứu cô, và ngay cả cô cũng bất chấp bản thân mà một lần nữa chạy vào địa bàn của Một Mắt. Hành động đó, dù là người mù cũng có thể nhận ra.

Anh từng rất giận, rất khó chịu hay thậm chí là rất ghét khi phải thừa nhận rằng đã có một người thứ ba xen vào cuộc sống của họ, đập tan đi tình cảm bao năm qua giữa hai người. Vì thế, vị trí quan trọng nhất trong lòng cô bây giờ có lẽ không phải là anh nữa!

Đó là điểm yếu của anh! Là nỗi đau của anh!

Nhưng anh vẫn cố chấp, muốn cho bản thân một tia hi vọng, vẫn muốn tin rằng ... tình yêu của họ không hề thay đổi!

Nhưng ...

Ba ngày thời hạn của Một Mắt, cũng chính là thời gian anh nhìn rõ được ... rằng vẻ mặt rạng ngời không hề lo âu, phiền muộn kia là minh chứng cho việc cô đã hạnh phúc như thế nào.

Anh tắt máy, ba ngày liền ở một khách sạn gần đó, không hề liên lạc với bất cứ ai, chỉ lặng lẽ theo dõi nơi Kevin sống qua thông tin mà Một Mắt cung cấp. Chỉ để tìm cho mình một đáp án hợp lý rằng ... cô có hạnh phúc không, có vui vẻ hay không mà thôi.

Giờ anh đã có được đáp án, đã biết được rằng cô hoàn toàn hạnh phúc. Vậy thì anh cũng nên hoàn thành nốt việc còn lại của mình!

Không thể thoát được ngày hôm nay... chỉ ít, anh đã có thể an tâm về Phương Nhã!

Còn Cẩm Tú, liệu sau này không có anh, rồi cô sẽ ra sao đây???

“ Khụ, khụ!!!”

Ho dữ dội, những tia máu đỏ lôm hỏm trên đôi mắt, anh đưa tay lên che miệng, xoay người bước đi.

Cơn bão qua đi, mưa lất phất!!!

Những hạt mưa mỏng manh rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh nhỏ li ti hòa cùng gió. Trái tim của anh cũng không phải làm bằng sắt đá gì cả, chỉ cần một tác động nhỏ hết như bàn tay ai đó bóp nhẹ, sẽ se sắt đón đau, lạnh buốt tim gan không cách nào kềm chế được.

Anh đã bước chân vào hang cọp rồi, không thể thoát ra được nữa!

Anh biết, dù cương hay nhu, một khi đã dính dáng đến Một Mắt thì đừng mong bản thân được toàn mạng. Rất có thể, sau lần này anh sẽ không còn được nhìn thấy ngày mai nữa!!!

Gió đêm hiu hắt lùa theo từng kẽ tóc, từng tế bào trên người khiến lòng anh tràn ngập ưu phiền, đầu óc miên man suy nghĩ đến việc chỉ chốc lát nữa thôi, anh sẽ phải đưa ra quyết định của mình cho Một Mắt!!!

Vài phút sau, khi tâm trạng anh còn tràn ngập suy tư sâu não, vẫn không hề hay biết rằng có nguy hiểm đang rình rập trước mắt.

Từ xa, chiếc xe Benz bóng lưỡng màu bạc lao đến với tốc độ nhanh, càng lúc cự li càng gần nơi anh đứng, tuyệt nhiên vẫn không có ý định dừng lại ...

Màu chói lóa của đèn pha như chọc thủng giác mạc của con người, đồng tử bắt giắc co lại, toàn bộ sức lực trong tích tắc bị trút cạn kiệt, cả người cứng đờ nhìn thẳng vào chiếc xe điên sắp sửa tông vào mình. Trong tích tắc, điện thoại anh cầm trên tay bị sự va đập mạnh liên văng ra xa, vỡ tan tành.

Anh khi đó, một chút cảm giác đau đớn cũng chưa kịp lan tỏa, thì trước mặt đã chỉ còn là một màu đen tăm tối ...

Giữa đêm khuya u ám, mùi máu tươi thoang thoảng phả ra ... chiếc xe hơi điên không mang bảng số nhanh chóng lao mất hút giữa con đường vắng không người ...

23. Chương 21: Trả Giá

” Sinh ra trong một gia đình tội lỗi, cả người nhuộm đầy mùi tanh của máu, tôi như chết đi sống lại trong tình yêu không hoàn hảo. Dù không có được, tôi vẫn cố chấp muốn có, đến mức sẵn sàng đánh đổi bất cứ điều gì trên đời. Chỉ là ...

Vốn dĩ không thể nào ngờ, cái giá mà tôi phải trả cho những điều này lại quá đắt!

Quốc Thịnh! Em sẽ luôn yêu anh, ngay cả khi em chết!”

- Trương Cẩm Tú -

Trời đêm, không một ánh sao.

Trong căn phòng lạnh lẽo, tiếng chuông điện thoại réo rất được vài tiếng, tên Thái Vũ đứng bên cạnh đã nhanh chóng bắt máy, đôi mắt u ám hết như đêm đen:

” Biết rồi!”

Cúp máy, hấn lại kề sát tai Một Mắt nói nhỏ điều gì đó. Một lát sau, khóe môi Một Mắt co giật, đôi mắt thâm hiểm lóe sáng, không tránh khỏi nụ cười hài lòng trên gương mặt:

” Làm tốt lắm!”

Tại một bệnh viện ở Sài Gòn ...

Oh sáng ...

” Tránh ra, tránh ra! Làm ơn tránh ra!!!”

Chiếc băng ca màu trắng như tuyết được khiêng ra. Anh nằm trên đó, mặt mũi đầy máu, đôi mắt mập mờ cố hết sức mở ra nhưng cũng chỉ có thể nhận thức được vài chiếc bóng trắng lập lờ trước mắt, tiếng hét tiếng la vang vọng bên tai ngày càng yếu ớt, nhỏ dần ... rồi đến khi không còn nghe được gì nữa.

Miệng anh chụp bình dưỡng khí, máu từ trán liên tục chảy ra không ngừng ...

Một cánh tay buông thõng, sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy chìm trong vô thức hoàn toàn ...

Khi đó, một ngôi sao lập lờ trên bầu trời thoáng chốc vụt tắt.

Mười mấy phút sau khi anh còn đang trong phòng cấp cứu, thấp thoáng từ xa bóng dáng Cẩm Tú hốt hoảng chạy đến, sắc mặt tái mét không còn giọt máu.

” Quốc Thịnh!!!!”

Cẩm Tú gào lên như điên loạn nhào về phía phòng cấp cứu, đèn phòng đỏ rực vẫn sáng, cánh cửa im lìm không một tiếng động, chỉ có một cô y tá đi ngang qua trông thấy vẻ kích động của cô thì nhanh chóng cản lại:

” Cô ơi, không vào được đâu!”

Mái tóc dính bết trên trán vì thấm đẫm mồ hôi, Cẩm Tú nhịn không được liền bật khóc, hai tay run rẩy nín chặt tay áo cô y tá hét lên:

” Cô y tá, cô nói cho tôi biết đi! Anh ấy sẽ không sao đâu, có phải không? Có phải không????”

Cô khóc nức nở, liên tục lắc đầu như người điên rất đáng thương. Tình cảnh này, những người đi ngang qua nhìn thấy cũng phải động lòng thương cảm. Nhưng vẫn là không có tiếng đáp trả, hoàn toàn không có ai trả lời thay cho cô câu hỏi đó.

Đèn đỏ phòng cấp cứu còn sáng rực, cô ngồi bệt xuống đất, không ngừng cầu nguyện anh được bình an, tuyệt đối không được xảy ra bất cứ chuyện gì. Nếu không, nếu không cô sẽ không sống nổi.

Nửa tiếng sau, cánh cửa cấp cứu cũng mở, một vị bác sĩ bước ra nhìn cô và nói:

” Cô là người thân bệnh nhân???”

” Bác sĩ, anh ấy không sao đâu phải không? Chồng tôi vẫn khỏe mạnh, tại sao lại ra nông nỗi này chứ?”

Gió lạnh run người, Cẩm Tú đôi môi không chút sắc máu thều thào với vị bác sĩ, đôi mắt đỏ hoe như người bị sốt, thể trạng vô cùng bị kích động. Nếu anh có bề gì, nếu như ... nếu như ...

” Xin lỗi, vụ tai nạn khiến chồng cô bị xuất huyết não gây tử vong lập tức. Chúng tôi rất tiếc!”

Trong phòng đợi, thời gian dài đằng đẳng như một thước phim quay chậm, rồi dừng lại giữa không gian.

Như sợi dây kéo căng bị đứt!

Mạch máu sự sống trong người cô cũng ngừng chảy!

” Không!!!” - Cô lắc đầu nguầy nguậy, lập tức lao vào chiếc giường anh đang nằm, cắn môi đến bật cả máu - ” Quốc Thịnh, anh mau tỉnh dậy đi! Đừng dọa em nữa, làm ơn!!!!”

Sắc mặt anh trắng nhợt, hàng mi khép chặt lại yên trong giấc ngủ vĩnh hằng nhưng một tay vẫn co chặt không buông lỏng ... hệt như trong tiềm thức hoàn toàn không muốn buông tay, không muốn từ bỏ thứ gì đó!

Cô rơi nước mắt, nắm lấy hai tay anh chà lên má mình, cứ mãi lắc đầu như người điên, toàn thân lạnh ngắt hệt như đã chết:

” Quốc Thịnh, coi như hãy vì bé Hạo! Xin anh đừng chết, đừng rời xa em và con! Đừng đối xử với em như vậy! Em xin anh!!! Huhu!”

Làn hơi từ ngực dâng lên bỗng chốc tắc lại, khiến cô không cách nào thở được nữa. Một tay ôm lấy ngực trái, tay còn lại ôm chầm lấy anh nằm bất động trên giường, vừa cười vừa khóc:

” Anh tỉnh dậy đi, đừng lười biếng nữa. Trời sắp sáng rồi, anh không tỉnh dậy mau là sẽ trễ giờ đi làm đó, có biết không??? Về nhà đi anh, về nhà với em, đi anh!!!” - Cô ráng sức lôi anh dậy, đầu tóc rối bù, tóc tai dính bết lại vào nhau - ” Được, được!!! Anh muốn cô ta, em sẽ cho cô ta ở cùng với anh! Không bắt hai người xa nhau nữa đâu. Chỉ cần, chỉ cần anh tỉnh dậy. Em chỉ cần anh tỉnh dậy mà thôi, như vậy cũng không được hay sao???”

” Chỉ cần anh tỉnh dậy, em hứa sẽ không bao giờ bắt anh phải rời xa cô ta nữa, sẽ không bao giờ!!!! Không bao giờ!!!!”

Trắng sáng, bầu trời đêm nay vẫn không một ngôi sao.

2h sáng, Vũ Quốc Thịnh lìa khỏi cõi đời!!!

Cũng cùng một bầu trời, cùng một không khí hít thở, và cùng một mặt đất để sống... Phương Nhã lúc này đang ngủ yên giấc trong lòng Kevin, hoàn toàn không hề hay biết gì về sự ra đi của anh - mối tình đầu muôn thuở của mình!

Ba ngày sau kể từ khi làm lễ tan cho Quốc Thịnh hoàn tất, Cẩm Tú suốt ngày chỉ như hình với bóng bên chiếc bàn thờ và bức ảnh duy nhất của anh, tươi cười rạng rỡ không ưu phiền, không đau khổ, hệt như thời gian từng bước trở về khoảnh khắc khi anh bắt đầu nảy sinh mối tình với Phương Nhã, khi cuộc sống của họ vẫn chưa bị cô làm đảo lộn.

Cô vì quá đau lòng, nên toàn bộ những vật dụng của anh, những nơi anh đã đi qua, ngay cả căn phòng anh đã ở cũng không có một tí xê dịch nào. Tất cả đều được cô cẩn thận lau chùi, dọn dẹp, mọi thứ đều hoàn toàn sạch sẽ.

Mỗi nơi anh đã đi qua, mỗi vật dụng anh từng động đến hay thậm chí chiếc giường anh hay nằm còn vương vẩn hơi ẩm ướt lại cũng không còn khiến cô rơi nước mắt nữa. Đứng trong phòng làm việc, cô chờ đợi nhìn một lượt khắp phòng, sau đó bắt đầu làm công việc dọn dẹp mọi thứ xung quanh như một thói quen khó xóa bỏ.

Ánh đèn neon bừng sáng, ở phía cuối phòng, dường như chiếc ra giường màu trắng nơi đầu anh nằm đã bắt đầu ngả vàng.

Cô xoay người lại, mỉm cười nhìn hình ảnh trước mắt. Chỉ mới mấy ngày trước đây thôi, cô đã từng trông thấy anh vui vẻ cười đùa cùng bé Hạo trên chiếc giường đó, cũng chỉ cách đây vài ngày thôi!

Nhìn từ xa, đáy mắt Cẩm Tú sáng bừng, hệt như chỉ cần chạm nhẹ là sẽ rơi nước mắt.

Bước đến bên giường, cô run rẩy cầm lên chiếc gối nằm, phủi phủi vài cái. Cô thật đáng trách quá, bấy lâu nay dường như đã lãng quên thay ra giường cho anh thường xuyên, chỉ vì mỗi khi anh thức dậy, khi anh còn ở nơi này thì mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn như mới, sạch sẽ không tí bụi. Thế mà chỉ có mấy ngày thôi, chiếc giường này đã bám đầy bụi bẩn rồi!!!

” Cộp!”

Một quyển sổ nhỏ rơi ra từ trong áo gối xuống đất, gió làm tung bay những trang giấy với nét chữ quen thuộc. Cô ngẩn người vài giây, sau cùng khom người xuống nhặt lên vội. Giữa ánh sáng của mặt trời xuyên suốt qua tấm kính cửa sổ, cô ngồi sụp xuống giường, mắt chờ đợi những vào những dòng chữ nhật ký của Quốc Thịnh, những lời tâm sự của anh trong thời gian qua.

Ba ngày sau kể từ khi làm lễ tan cho Quốc Thịnh hoàn tất, Cẩm Tú suốt ngày chỉ như hình với bóng bên chiếc bàn thờ và bức ảnh duy nhất của anh. Nụ cười rạng rỡ không ưu phiền, không đau khổ kia hệt như thời gian từng bước trở về khoảng khắc khi anh bắt đầu nảy sinh mối tình với Phương Nhã, khi cuộc sống của họ vẫn chưa bị cô làm đảo lộn.

Cô vì quá đau lòng, nên toàn bộ những vật dụng của anh, những nơi anh đã đi qua, ngay cả căn phòng anh đã ở cũng không có một tí xê dịch nào. Tất cả đều được cô cẩn thận lau chùi, dọn dẹp, mọi thứ đều hoàn toàn sạch sẽ.

Mỗi nơi anh đã đi qua, mỗi vật dụng anh từng động đến hay thậm chí chiếc giường anh hay nằm còn vương vẩn hơi ẩm ướt lại cũng không còn khiến cô rơi nước mắt nữa. Đứng trong phòng làm việc, cô chờ đợi nhìn một lượt khắp phòng, sau đó bắt đầu làm công việc dọn dẹp mọi thứ xung quanh như một thói quen khó xóa bỏ.

Ánh đèn neon bừng sáng, ở phía cuối phòng, dường như chiếc ra giường màu trắng nơi đầu anh nằm đã bắt đầu ngả vàng.

Cô xoay người lại, mỉm cười nhìn hình ảnh trước mắt. Chỉ mới mấy ngày trước đây thôi, cô đã từng trông thấy anh vui vẻ cười đùa cùng bé Hạo trên chiếc giường đó, cũng chỉ cách đây vài ngày thôi!

Nhìn từ xa, đáy mắt Cẩm Tú sáng bừng, hệt như chỉ cần chạm nhẹ là sẽ rơi nước mắt.

Bước đến bên giường, cô run rẩy cầm lên chiếc gối nằm, phủi phủi vài cái. Cô thật đáng trách quá, bấy lâu nay dường như đã lãng quên thay ra giường cho anh thường xuyên, chỉ vì mỗi khi anh thức dậy, khi anh còn ở nơi này thì mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn như mới, sạch sẽ không tí bụi. Thế mà chỉ có mấy ngày thôi, chiếc giường này đã bám đầy bụi bẩn rồi!!!

Quét sạch những hạt bụi bám đầu thành giường, cô mới phát hiện ra có một vật gì đó nhô ra bên tấm vải ra dưới chân giường bên khom người cúi đầu xuống. Mắt mở to khi nhìn thấy một chiếc hộp gỗ nhỏ đã phai màu, được cất kỹ rất cẩn thận.

Bên trong là một quyển sổ nhỏ, Cẩm Tú mở ra từng trang giấy với những nét chữ quen thuộc. Giữa ánh sáng của mặt trời xuyên suốt qua tấm kính cửa sổ, cô tựa người vào thành giường, mắt chờ đợi những vào

những dòng chữ nhật ký của Quốc Thịnh. Đây hoàn toàn là những gì anh muốn nói, những gì anh đã trải qua trong suốt hai năm nay. Ngay cả ...

” Tách!”

Giọt nước mắt rơi xuống làm ướt nhoe những dòng chữ viết vội của anh. Đầu óc cô quay cuồng,quyển sổ tuột khỏi tay rơi xuống giường, những trang giấy liên tục tung bay trong gió, rồi dừng lại ngay trang nhật ký anh chỉ viết cách đây bốn ngày. Nghĩa là trước đêm anh xảy ra tai nạn.

” Ngày ...tháng ...năm ...

Hôm nay là đêm thứ hai, có lẽ sau này tôi không còn dịp để viết những dòng chữ như thế này nữa. Nếu như thật sự không có ngày mai, vậy thì tôi sẽ không còn được nghe thấy tiếng khóc trẻ thơ của bé Hạo, không còn cảm thấy tức giận mỗi khi Cẩm Tú làm điều gì ác.

Cũng ... không còn nhìn thấy được nụ cười của cô ấy nữa!

Thời gian trôi quá nhanh đến mức có thể khiến cho cuộc sống của một người thay đổi. Cách đây mấy ngày, tôi vẫn là Quốc Thịnh của ngày nào nhưng ... từ khi bước chân vào địa bàn của Một Mắt, tôi như bị chính sự ích kỷ của mình giày vò, đến mức không còn nhận ra được bản thân nữa!

Tôi không ngờ rằng, Kevin đã đến trước tôi một bước và cứu Nhã khỏi tay ông ta. Ngay lúc đó, tôi dường như thấy rằng khoảng cách giữa hai chúng tôi thật sự quá xa vời còn hơn cả một vòng trái đất!

Tôi hận bản thân mình đã quá vô dụng, hận vì không thể bảo vệ được cô ấy thoát khỏi những nguy hiểm đang rình rập, không thể chịu thay cô ấy những đòn đau và càng không thể ở bên cạnh khi người con gái tôi yêu cần nhất một bàn tay che chở.

Không gì đau đớn bằng việc đứng yên một chỗ và nhìn một người đàn ông khác kéo cô ấy rời xa khỏi cuộc đời mình!

Tôi đọc được nỗi căm hận trong mắt mình, rằng bản thân là một người đàn ông thất bại.

Cũng vì thế, nên tôi đã bị ông ta dễ dàng nắm được điểm yếu.

Một Mắt biết được công ty của tôi và Kevin là nơi đối tác làm ăn quan trọng, muốn lợi dụng tôi để biết thêm tư liệu về khách sạn Red. Nhưng chấp nhận làm chuyện đó nghĩa là tôi đã bán đứng đi lương tâm của mình, tiết lộ thông tin làm ăn của khách hàng cho bên ngoài là đã tiết lộ cơ mật của công ty. Hành động đó là phạm pháp!

Ông ta đơn thuần chỉ muốn dùng công ty tôi làm bàn đạp để lật đổ sự nghiệp của Kevin. Một khi loại bỏ được một đối thủ khá mạnh như khách sạn Red, thì tiền đồ của ông ta sẽ càng vượt bậc. Đến khi đó sẽ không còn ai dám đối chọi với người đàn ông đó nữa.

Vào thời khắc đó, trong lòng tôi đột nhiên rất muốn chấp nhận!

Toàn bộ suy nghĩ, toàn bộ lương tâm của tôi thật sự đã bị nuốt chửng!

Ngày trước, tôi không ngừng khó chịu ghê tởm về những điều ác mà Cẩm Tú đã làm. Nhưng hôm nay, tôi lại có những suy nghĩ hèn hạ, rằng nếu tiếp tay cho Một Mắt để lật đổ Kevin thì tôi sẽ loại bỏ được nỗi bất an to lớn của mình. Mọi thứ, rồi sẽ trở lại như thuở ban đầu không có Kevin!

Thế nhưng, tôi khi đó vẫn cần thời gian để thông suốt, để tự hỏi bản thân rằng có phải không hề hối hận???

Ba ngày thời hạn, tôi âm thầm đến nhà Kevin theo nguồn tin của Một Mắt đã đưa. Thật ra, tôi chỉ muốn xác nhận một điều rằng: có phải cô ấy đang sống hạnh phúc hay không?

Có phải, cô ấy đã quên tôi rồi hay không?

...

Ngày thứ nhất: tôi thấy cô ấy lấp ló đằng sau cánh cửa chính, hệt như muốn trốn ra ngoài nhưng sau đó lại bị Kevin bắt lại. Đứng cách xa một con đường, tôi có thể nghe được tiếng cười giòn tan đầy hạnh phúc đó

hoàn toàn không mang một chút u sầu nào khác. Đến khi trời đã xế chiều, tôi mới có thể nhìn thấy cô ấy một lần nữa ... khi họ cùng nhau đứng giữa bãi đồi thả diều dưới làn gió lồng lộng.

Ngày thứ hai: Lần đầu tiên trong đời, tôi phát hiện ra rằng nụ cười của Phương Nhã lại đẹp đến như vậy. Sáng sớm tinh mơ, cô ấy cùng Kevin chạy bộ quanh khách sạn nơi tôi ở, sự hạnh phúc hiện rõ nơi đáy mắt, sáng rực không chút tì vết. Nhìn thấy người con gái đó vui vẻ như vậy, bỗng tôi thấy bản thân mình quá thất bại.

Tôi yêu Nhã năm năm, nhưng chưa lần nào tôi đem lại nụ cười trong sáng đầy hạnh phúc cho cô ấy như Kevin đã làm lúc này. Cái mà tôi đem lại cho cô ấy, chỉ toàn đau khổ mà thôi.

Năm năm của chúng tôi, thật sự không bằng khoảng thời gian hai năm của Kevin bên Hàn Quốc. Không phải cô ấy thay đổi, mà vì những đau đớn mà cô ấy phải chịu đã khiến cho tình yêu giữa chúng tôi không còn nữa.

Có lẽ, Phương Nhã cũng như Jessica ... sẽ hạnh phúc hơn khi có Kevin bên cạnh!

Tối ngày hôm nay, cũng tức là cách đây vài tiếng đồng hồ, tôi mở nguồn điện thoại và nhận được nhiều cuộc gọi nhỡ của cô ấy, trong đó có một tin nhắn đính kèm:

” Em có chuyện muốn nói với anh. Quốc Thịnh, nếu như anh nhận được tin nhắn thì hãy gọi cho em nhé!”

Ngay lúc cô ấy nhắn cho tôi tin này, chắc rằng vẫn không hề hay biết tôi chỉ ở cách xa cô ấy một con đường. Cũng hoàn toàn không biết ngày mai tôi sẽ phải đối mặt với điều gì!?

Tôi biết được đáp án, biết được câu trả lời của bản thân là như thế nào. Chính vì vậy, rất có thể tôi sẽ không còn toàn mạng để trở về ngôi nhà của mình nữa.

Nếu như trời cao có mắt, cho dù tôi không còn sống trên đời thì thiên lý bất dung cũng sẽ khiến cho Một Mắt gặp quả báo!”

Những dòng chữ cuối cùng kết thúc. Cẩm Tú dờ dẫm nhìn vào khoảng không, miệng há hốc thở không thể ra hơi. Cuối cùng, những giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống, tí tách lăn xuống.

Cô há hốc mồm, khuôn ngực phập phồng cơn kích động nhưng mãi cũng không thể thốt ra được bất kỳ âm thanh nào.

Đêm tối yên lặng, những ngón tay của Cẩm Tú dần cử động ...

Thì ra là như vậy, cái chết của anh thì ra là đáng đáng đến Một Mắt!

Cố gắng giữ lấy một người không yêu mình, cũng giống như hai tay ôm lấy cây xương rồng. Càng ôm chặt thì càng khiến bản thân mang nhiều thương tích. Rồi rốt cuộc khi buông tay, điều bản thân cảm nhận được ... là máu!

Cô yêu anh, yêu đến mức bất chấp tất cả. Chỉ cần là thứ gây cản trở đến tình yêu của mình, thì tất cả đều phải loại bỏ! Cô vì anh đã có thể giết chết một mạng người vô tội, kéo theo một nạn nhân hiện đang trong lao tù, ngay cả cô bé yếu ớt đang hôn mê trong bệnh viện cô cũng có thể lợi dụng được thì mọi thứ có đáng là gì. Cho dù có độc ác gấp trăm lần, chỉ cần giữ được chân anh thì Cẩm Tú này bằng lòng chấp nhận!

Cô biết, mình sẽ phải trả giá cho mọi tội lỗi đã gây ra nhưng ... không ngờ, cái giá mà cô phải trả chính là gây ông đập lưng ông. Chính vì sự độc ác của bản thân đã bóp chết sự sống của Quốc Thịnh - người đàn ông cô yêu đến si dại.

Nếu như ngày đó cô không hãm hại Phương Nhã, đưa cô ta cho ba mình xử lý thì sẽ không có chuyện anh đến địa bàn Một Mắt và xảy ra chuyện này. Nếu như không phải vì bản tính độc ác của cô thì anh nhất định sẽ không chết!!!

Nếu như không đến nơi đó thì ba của cô nhất định sẽ không dùng anh để làm bàn đạp, càng sẽ không giết người diệt khẩu!

” Hahaha! Hahah!”

Cẩm Tú chột bặt cười như điên dại, tiếng cười như mũi dao nhọn cắm thật sâu vào con tim đang rỉ máu ...

Bàn tay cô nhuốm đầy mùi tanh của máu, làm biết bao điều ác trái với lương tâm. Rốt cuộc, quả báo phải trả là phải trơ mắt nhìn ba ruột giết chết người đàn ông mà mình cố hết sức để giành lấy.

Cái giá phải trả thật quá đau đớn!!!

Bóng tối tĩnh lặng, u buồn.

Trong thời khắc đó, mọi đau khổ như nhấn chìm khoảng không tĩnh lặng, nhấn chìm vạn vật xuống tận cùng của thế giới.

Trước mắt Cẩm Tú, hoàn toàn là một màu đen của chết chóc.

Một ngày mới, nắng ấm tràn về. Đôi mắt Cẩm Tú trống rỗng, tay ôm chặt quyển nhật ký của anh trước ngực, lặng lẽ bước xuống giường.

“ Cẩm Tú, con đi đâu vậy???”

Đình Phong và Triệu Ánh hoảng hồn giữ tay con gái của mình lại khi thấy cô dờ dẩn như người mất hồn tính bước ra khỏi nhà. Không khí xung quanh tràn ngập âm ảm đau đớn, ánh sáng của căn phòng như xuyên suốt mọi thứ, cô chớp chớp mắt:

“ Anh ấy đang gặp nguy hiểm. Con phải đi cứu anh ấy!!!”

Lúc này, giữa ánh đèn lắt lự, tất cả mọi người trong ngôi nhà của Quốc Thịnh ngỡ như thời gian đang trôi chậm lại. Đáy mắt của họ tràn đầy thống khổ, bi thương, hết như đang chìm trong sự tuyệt vọng đến cùng cực:

“ Cẩm Tú, đừng làm mẹ sợ! Con đang nói cái gì thế hả???” – Triệu Ánh sắc mặt tái mét, bàn tay run rẩy nắm chặt lấy đứa con gái yêu quý nhất của mình, nói như sắp khóc.

“ Ba, là ba cố tình giết anh ấy! Ba muốn giết anh ấy, con phải ngăn chặn chuyện này lại. Không được, con phải đi, phải cứu anh ấy!!!”

Nói đến đây, Cẩm Tú như phát điên liên tục lấy hai tay mình ra sức đập vào đầu thật mạnh, bản thân như trở nên điên cuồng suy sụp, đôi mắt ứ đầy nước tí tách rơi xuống. Cô vùng vẫy cố thoát khỏi sự kềm chặt của Triệu Ánh và Đình Phong, bất chấp tất cả lao như bay ra đường.

Cẩm Tú bước đi xiêu vẹo trên đường, vô thức nhìn mọi thứ xung quanh bằng đôi mắt ngây dại. Mãi cho đến khi đứng trước ngôi nhà của Một Mắt, nơi đã từng gắn bó với cô biết bao nhiêu tội lỗi đầy máu.

“ Đây, đây!!! Làm gì thế hả???”

Ngay lúc cô nhấc chân bước vào nhà, thì hai tên côn đồ to con đứng canh cửa đã nhanh chóng cản lại, mặt mũi bặm trợn gầm gè lên tiếng:

“ Cô là ai???”

“ Tránh ra, tôi phải gặp ba! Tôi phải gặp ba!!!!”

Cô oằn người, gào thét điên dại, liên tục đâm túi bụi lên người tên vừa phát ra tiếng nói. Ngay lập tức, một cái tát thật mạnh giáng vào một bên má Cẩm Tú khiến cô nổ đom đóm mắt, cả người ngã vật xuống đất.

“ Con điên này, mày chán sống rồi à???”

Bàn tay thô ráp hung bạo của tên đó còn giữ yên trên không trung, chuẩn bị giáng xuống một đòn lên người cô nữa thì tên còn lại lúc này mới thốt lên, đáy mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ:

“ Đây, khoan đã!”

Tên thứ hai sấn tới gần Cẩm Tú dò xét một lượt cả người cô, sau đó cười rú lên:

“ Hahaha, thì ra là con gái hờ của đại ca. Chả trách nhìn mặt quen như thế. Sao hả, mày còn có gan đến nơi này làm loạn à??? Đây là nơi để thứ rác rưởi như mày đến và đi dễ dàng vậy sao???”

Tên thứ nhất dường như còn chưa kịp phản ứng lại, thì Cẩm Tú đã vội nhảy căng lên, ra sức gào thét:

“ Tao không phải là con hờ. Tao là con ruột – là Trương Cẩm Tú, là cô chủ của bọn mày có biết không hả??? Tao phải gặp ba. Tao cần phải gặp ba!!!!”

Lời nói vừa dứt, hai tên hung tợn kia đã lao vào đâm cô túi bụi, vừa đánh vừa gằng lên giận dữ:

“ Chết đi, mày nghĩ mày xứng làm con gái của đại ca sao? Mày xứng sao???? Về nhà mà nằm mơ đi, đồ điên!!!”

Cả hai tên ra sức đánh đâm vào người, vào mặt cô đến mức cả khuôn mặt của cô chẳng mấy chốc phồng lên sưng đỏ không còn nhận được diện mạo nữa, hai mí sưng húp cố gắng trợn to mắt, môi cắn vào nhau đến bật cả máu nhưng vẫn cố gắng hét lên:

“ Tao là con ruột của ba, là cô chủ của tụi mày. Tao không phải là con hờ! Không phải! Không phải!!!!!!”

Giữa đêm thanh gió buốt, tiếng hét của Cẩm Tú vang vọng, xé toạc bầu không gian vắng lặng đến rợn người. Không một ai nghe, cũng không một ai thấu hiểu được toàn bộ lời nói của cô chính là sự thật!

Bầu trời nhuộm đuộm màu tím của sự ảm đạm, đàn hạc cũng bay về nơi đất tổ, gió đêm buốt lạnh, tiếng chuông điện thoại ngân vang trong căn phòng tràn ngập mùi hương bạc hà mát dịu.

Tiếng chuông nhanh chóng tắt đi, kèm theo đó là giọng nói của Kevin bất ngờ được thốt lên:

“ Cái gì???”

Hàng chân mày đậm quuyền rũ chột cau lại, sắc mặt trở nên nghiêm trọng khi nghe được tin thông báo, các ngón tay cứng đờ ra sức nắm chặt lấy điện thoại, trầm giọng nói:

“ Canh chừng cô ta, tuyệt đối không được để cô ta làm loạn! Tôi sẽ đến đó ngay!!!”

< nhưng=“” giám=“” đốc,=“” cô=“” ta=“” ...=“” có=“” về=“” không=“” được=“” ...=“” bình=“” thường!=“”>>

Tiếng nói đầy e ngại của tên vệ sĩ giám sát vang lên bên tai. Anh cau mày vài giây rồi lập tức cúp máy.

Vừa cúp máy, Phương Nhã đứng bên cạnh đã nhanh chóng chộp lấy tay anh, môi mím lại căng thẳng:

“ Có chuyện gì vậy?”

Anh nhắm mắt, chân mày thoáng cử động nhưng chỉ một lát sau đã trở lại bình thường, mỉm cười nhìn cô nói:

“ Không có gì, công ty có chút chuyện!” – Dừng lại một chút, anh khẽ hôn lên trán cô yêu chiều – “ Anh sẽ về nhanh thôi!”

Nói xong câu cuối cùng, anh xoay người bỏ đi. Nhưng chỉ đi được vài bước thì Phương Nhã đã vội chặn anh lại, đôi mắt lộ rõ vẻ sợ hãi:

“ Kevin!!!” Cô như nghĩ đến điều gì đó liền ngừng lại – “ Có phải, có phải Một Mắt đã làm gì công ty anh rồi không???”

Anh ngẩn người nhìn cô, lòng bỗng dâng tràn chua xót. Một lát sau bỗng thở dài, nghiêm nghị nhìn cô và nói:

“ Jessica, anh sẽ dẫn em đi gặp một người!”

Bầu trời tối mịt, con đường rộng thênh thang phủ đầy những đóa hoa phượng vĩ. Gió như rít bên tai, đâu đó trong không khí vang lên tiếng rên rĩ của một cô gái. Đến khi nhận biết được nơi phát ra tiếng nói, thì chiếc xe Lamborghini màu trắng đã kịp thời xuất hiện, và xung quanh là bốn tên vệ sĩ mặc đồ đen đứng đó cung kính cúi đầu chào.

Người vừa bước xuống xe là Kevin và Phương Nhã. Anh thận trọng quàng vai cô, ép cô sát vào ngực mình, khuôn mặt lạnh lùng phát ra tiếng nói:

“ Sao rồi?”

Một tên vệ sĩ trong đám e dè lên tiếng, đôi mắt hướng về phía xa – nơi cô gái điên ngồi ôm mặt khóc. Vì khuôn mặt của cô ta bị đôi tay thon dài trắng như ngọc che lại, nên Phương Nhã hoàn toàn không thể nhận ra đó là ai.

Trong một góc khuất của con hẻm, giọng nói của tên vệ sĩ khiến Phương Nhã như bừng tỉnh:

“ May là chúng tôi đã kịp thời kéo cô ta rời khỏi nơi đó. Nếu không nhất định chuyện của Một Mắt sẽ bại lộ!” – Ngập ngừng một chút, hắn ta vẻ như hơi bất ngờ, lại lần nữa liếc nhìn cô gái kia – “ Giám đốc yên tâm, chúng tôi vẫn đang kiểm soát. Hoàn toàn không có vấn đề gì. Chỉ là ... hình như tâm lý của cô ta lúc này không được bình thường!”

Cái tên Một Mắt bất ngờ được nhắc đến, cô kinh ngạc nhìn anh và tên vệ sĩ, sau đó liền hải hùng nhìn cô gái đang ngồi khóc kia. Bất chợt, một ý nghĩ hình thành trong đầu theo trực giác. Người con gái đó không phải là???

“ Cẩm Tú!!!!”

Xuyên suốt màn đêm, tiếng khóc thê lương của cô ta như rạch một nhát dao vào tim Phương Nhã. Trong bóng tối, khuôn mặt của người con gái kia từ từ hiện rõ, đập vào mắt cô lúc này là gương mặt của một Cẩm Tú với những vết tích bầm tím do bị đánh đập.

Bàn tay cô bị Kevin siết thật chặt. Khi cô còn chưa kịp định thần lại chuyện gì đang xảy ra thì anh liền nghiêm nghị nói:

“ Em đừng lo lắng, có anh ở đây. Anh sẽ không để cô ta động vào em đâu!”

Cô quắc mắt nhìn anh trân trối. Chuyện gì đang xảy ra vậy??? Tại sao ... sao Cẩm Tú lại trở thành như thế này???

“ Kevin, anh mau giải thích cho em chuyện gì đi!”

Anh cau mày nhìn Cẩm Tú vừa cười vừa khóc từ đằng xa. Ngay cả anh lúc này cũng cảm thấy mơ hồ trước sự việc trước mắt. Đường như cô ta rất khác lạ, hoàn toàn không giống như bình thường!

“ Hôm nay người của anh vô tình bắt gặp cô ta đang gào thét điên dại trước nhà của Một Mắt, cứ luôn miệng nói rằng muốn gặp ông ta, nói rằng ... cô ta chính là con ruột của người đàn ông đó!! Nhưng may mắn là những tên lính của ông ta không hề tin chuyện này, nên đã đánh đập Cẩm Tú rất tàn bạo!” – Anh thở dài, nhìn sâu vào mắt cô – “ Nhân lúc mọi chuyện không bị cô ta làm rối lên, người của anh đã kịp thời kéo cô ta tránh xa tầm mắt của Một Mắt và đưa đến đây!”

“ Có chuyện như thế sao?” – Cả người Phương Nhã run lên, những suy nghĩ trong đầu còn quá mơ hồ không thể định rõ được gì. – “ Bấy lâu cô ta không hề đá động gì đến chuyện này, tại sao đến lúc này lại muốn vạch mặt em???”

“ Tôi là con của Một Mắt, là cô chủ của các người. Tại sao không cho tôi vào, tại sao không cho tôi cứu Quốc Thịnh. Tại sao chứ??? Tại sao???”

Cẩm Tú ra sức đâm mạnh vào ngực mình, khóc thét lên. Đôi mắt hoảng loạn bị thương đến cùng cực, hoàn toàn chỉ là một màu đen tối không thể nhìn thấy được chút ánh sáng nhỏ nhoi nào.

Điên cuồng gào thét, điên cuồng cào cấu vào ngực, vào da thịt mình như người phát điên, rồi liên tục lắc đầu lảo đảo điều gì đó, vốn dĩ không hề hay biết rằng Phương Nhã đang chết trân nhìn mình. Đôi mắt chứa đầy sự hoảng loạn và sợ hãi.

Những ngón tay lạnh ngắt của cô lập tức vùng khỏi bàn tay Kevin, lao đến nắm lấy bắp vai Cẩm Tú kêu lên:

“ Cô nói cái gì? Quốc Thịnh làm sao hả?????”

Cẩm Tú chìm trong sự đau đớn hoang dại, ánh mắt đỏ ngầu bất chợt nhận ra sự xuất hiện của Phương Nhã liền trở nên điên cuồng hơn, một cú tát nảy lửa đột ngột giáng xuống mặt cô, khiến cô nhất thời không kịp phản ứng.

“ Chát!”

“ Này, cô làm cái gì vậy????”

Tiếng gầm lên đầy giận dữ của Kevin như xé toạc bầu không khí im lặng đầy chết chóc. Anh ra sức nhào tới ôm chầm cô, dùng thân của mình đỡ những đòn “ cào cào” điên loạn của Cẩm Tú, giọng hằn học căm giận:

“ Cẩm Tú, cô bị điên rồi sao hả???”

Cẩm Tú lao về phía Phương Nhã, la hét điên cuồng nhưng ngay lập tức đã bị hai tên vệ sĩ của Kevin giữ chặt tay lại. Cô ta giãy giụa như người điên, đôi mắt long lên sòng sọc nhìn Phương Nhã như hận nỗi không thể giết chết được cô:

“ Mai Phương Nhã, cả cuộc đời tôi đều thua cô, thua một cách thảm hại. Ngay từ đầu tôi đã không có tư cách tranh giành với cô. Đáng lý ra tôi không nên tạo nghiệt, không nên xuất hiện trước mặt các người mới phải” - Cẩm Tú bắt đầu nói linh tinh, đôi môi không ngừng run rẩy – “ Tôi thật sự rất ghét cô, hận cô vô cùng. Rốt cuộc dù có cố gắng cách mấy vẫn không thể so bì được với vị trí của cô trong tim anh ấy. Tại sao chứ??? Tại sao tôi phải chịu quả báo như vậy, chẳng lẽ tôi gây bao nhiêu tội ác là phải trả giá bằng cách mất đi Quốc Thịnh hay sao? Cô nói đi, cô mau nói đi!!!”

Cẩm Tú càng nói càng phát điên, cả người nhào về phía cô nhưng vẫn nằm trong vòng kiểm soát của Kevin, hoàn toàn không thể chạm được đến người Phương Nhã.

“ Cô nói cái gì vậy? Cẩm Tú, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy hả????”

Cô sắc mặt tái đi, mồ hôi lạnh ứa ra đầy trán, trong lòng chợt thấy hoang mang. Hai chân run rẩy từng bước tiến về phía Cẩm Tú, giọng nghèn nghẹn:

“ Quốc Thịnh đã xảy ra chuyện gì rồi? Cô nói đi chứ????”

Cơn khó thở bộc phát, đôi môi Cẩm Tú tím đi vì đau đớn, trợn trừng nhìn cô rất lâu, rất lâu sau đó mới bật khóc:

“ Tôi xin lỗi, là tôi đã sai. Tôi không nên độc ác như vậy, không nên đối xử với cô như vậy. Nếu như tôi có lương tâm một chút thì sẽ không làm liên lụy anh ấy và khiến anh ấy chết!!!! Là tại tôi, là tại tôi đã hại chết Quốc Thịnh!!!! Huhuhu!!!!”

Sấm chớp bão bùng ...

Trái tim cô chết sững ...

Xa phía chân trời, một tia chớp lóe lên báo hiệu cơn mưa giông sắp đến!

Sắc mặt cô càng thêm tái mét, dường như mọi sức lực bị trút đi hết, toàn bộ sự sống cạn kiệt, cả người cô đổ ập xuống mặt đường, mọi thứ dường như quay cuồng trước mặt:

“ Cô ... cô nói cái gì? Quốc Thịnh ... anh ấy ...????”

Gió đêm lay động, bờ môi Cẩm Tú trắng nhợt run rẩy cố kềm chế cơn nấc nghẹn. Vài giây sau, cô ta trở nên điên cuồng hơn, lập tức nhào người lao ra đường lớn, liên tục gào thét cuồng loạn. Nhưng chưa kịp chạy được nửa bước thì những người của Kevin đã kịp thời giữ chân cô ta lại. Hai tên vệ sĩ đứng ở hai bên tạo thế kim kẹp, tuyệt đối không để cho Cẩm Tú một kẽ hở nào để thoát khỏi.

“ Buông tôi ra, tôi phải gặp ba của mình!!!! Tôi phải đi gặp Một Mắt!!!!”

Phương Nhã cả cơ thể cứng đờ, điên cuồng xoay đầu lại nắm lấy vạt áo của Cẩm Tú mà kêu lên. Cô không còn giữ nổi bình tĩnh nữa, cô thật muốn biết rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào!!!

“ Cẩm Tú, cô mau nói cho tôi biết. Quốc Thịnh anh ấy làm sao rồi???? Anh ấy đã bị gì vậy hả????”

“ Jessica, em bình tĩnh lại đi!!!”

Kevin giọng trầm đục vang lên nhu nuốt chững cả đêm đen u tối. Ngoài trời bắt đầu tí tách những hạt mưa nhỏ lất phất, đôi mắt anh đỏ ngầu vì chua xót. Nhìn cô đau đớn vì người con trai khác, nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của cô lúc này ... anh thật không thể chịu đựng nổi.

“ Kevin, anh mau nói cho em biết! Anh ấy không bị gì đâu, có phải không??? Cô ta chỉ nói vậy thôi đúng không? Em chỉ mới gặp anh ấy cách đây mấy ngày, khi đó vẫn còn khỏe mạnh như thế. Sao có thể xảy ra chuyện được chứ??? Không thể nào, không thể nào đâu!!!”

Cô sà vào lòng anh khóc tức tưởi, trong lòng vô cùng hoảng loạn mà không hề nhận ra cả người anh cứng đờ, sắc mặt trầm lặng nhưng đầy đau đớn vì câu nói vừa thốt ra. Hai tay anh nắm chặt lại, thì ra là như vậy. Thì ra là ngày đó cô sẵn sàng cãi lệnh anh mà ra ngoài đường tìm gặp Quốc Thịnh. Trong lòng cô thật ra còn vương vấn anh ta đến như vậy sao???

Anh thật sự rất tức giận, nhưng nhìn thấy cả người cô run lên từng hồi vì xúc động thì lại không nỡ trách mắng. Chỉ có thể mím chặt môi ngăn cảm xúc dào dạt trong lòng mình, miệng thì khô khốc nói:

“ Đừng khóc, đừng khóc nữa. Anh sẽ sai người tìm hiểu chuyện này cho rõ ràng!”

Trong phút chốc, Cẩm Tú từ lúc nào luôn giãy giụa cố sức thoát khỏi hai tên vệ sĩ của anh, nay đã dần trở nên yếu ớt hơn. Rồi chỉ vài giây sau, cả người cô ta đã nhanh chóng đổ ập xuống mặt đường bất tỉnh.

“ Cẩm Tú!!!! Cẩm Tú!!!!”

Đường phố Sài Gòn tấp nập, thân thể yếu mềm của Cẩm Tú chìm trong màn đêm tối lạnh lẽo, hòa theo cùng với âm thanh rả rích tiếng mưa vang bên tai.

24. Chương 22: Chạy Trốn

p/s: hiện tại sách TT2M ở Hà Nội đã có, một tuần sau mới chính thức có ở Tp.HCM và các tỉnh khác. Mong rằng những ai đã và yêu thích TT2M sẽ ủng hộ TT2M - quyển sách đầu tay của mình.

Một lần nữa rất cảm ơn tình cảm của mọi người - những ai đã xem và yêu thích TT2M cũng như couple đáng iu Kevin - Jessica ^^

“Thời gian trôi qua, lúc nhanh lúc chậm. Nhưng mỗi cơn đau luôn lớn gấp bội phần hạnh phúc. Không hề có điều gì là vĩnh cửu. Chỉ có nước mắt và bi thương là còn mãi trong lòng. Cách tốt nhất để chữa lành chỉ đơn giản là chờ đợi. Chờ một ngày nào đó, nỗi đau sẽ hóa thành cát bụi, chôn theo nỗi nhưng nhớ vào tận cùng của trái tim.

Một đêm, mọi trật tự phút chốc bị đảo ngược.

Một đêm, chỉ một đêm thôi mà cả thế giới dường như đều thay đổi!

Nghiệp chướng này, chẳng biết đến bao giờ mới kết thúc?”

11h đêm. Ngoài trời, mưa vẫn không ngớt.

Trong phòng đợi, thời gian dài đằng đẳng...

Cánh cửa phòng bệnh đã khép chặt. Thân ảnh cô gái với dáng vẻ tiều tụy kia cũng vừa mới chợp mắt được một lát.

Bốn bề xung quanh im phăng phắc, hoàn toàn không một tiếng động. Dường như, cô đã ngồi ở đây được lâu lắm rồi!

Anh ngồi bên cô, không hề nói một câu nào. Đầu dựa vào tường, hai tay đặt lên đùi giữ dáng vẻ lạnh lùng hiem có. Bây giờ, ngoại trừ im lặng anh thật không biết phải mở lời với cô thế nào. Mọi chuyện, dường như đã vượt ngoài tầm kiểm soát của anh!

Họ nhớ như in khoảnh khắc phát điên khi ở ngoài đường của Cẩm Tú. Nhưng chỉ vồn vện vài tiếng đồng hồ ở bệnh viện thôi, cô ta dường như biến thành một cô bé mang trí óc tám tuổi.

“Có vẻ như trong những ngày qua, bệnh nhân đã trải qua một cú sốc rất lớn. Trong thân tâm cô ấy không hề muốn chấp nhận sự thật này, nên tiềm thức đã đánh thức bản năng tự bảo vệ, khiến cô ấy chọn cách lãng quên. Và tác động lên hệ thần kinh làm cho cô ấy cứ nghĩ mình là một cô bé tám tuổi không hề lo âu buồn phiền, cũng không hề đau khổ.”

Lời nói của bác sĩ luôn văng vẳng bên tai Phương Nhã và Kevin. Họ thật sự không biết phải làm cách nào để đối mặt, cảm giác trong lòng cũng không rõ có phải hễ vui sướng hay không? Hơn thế nữa...

Cô liếc nhìn quyển nhật ký của Quốc Thịnh nằm trên ghế, bàn tay run rẩy không hề dám động đến. Hay nói đúng hơn, cô không có can đảm để biết được nội dung bên trong là gì.

“Em không muốn xem sao?”

Màn đêm lạnh lẽo, âm thanh trầm đục của anh vang lên át cả những tiếng nấc nghẹn của Phương Nhã. Cô lắc đầu, môi mím chặt lại đau khổ. Cô không dám nhìn anh, cũng không còn đủ sức để cầm lên quyển nhật ký đó. Nước mắt cứ vì thế mà thấm trên đầu môi, tí tách chảy xuống.

Khi kịp thời dẫn Cẩm Tú vào bệnh viện, cô đã lấy điện thoại của cô ta mang trong người gọi điện cho Triệu Ánh và Đình Phong để họ biết được chuyện này. Nhưng khi họ xuất hiện, cô lại không nghĩ rằng trên tay họ còn mang theo quyển nhật ký của Quốc Thịnh.

Lúc đó, cô hoàn toàn cảm nhận được nỗi bất an trong lòng mình. Sợ rằng khi đọc được những dòng nhật ký sẽ không tìm được nước mắt.

Hơn ai hết, cô biết cảm giác của Kevin lúc này cũng không hề vui vẻ!

Từng giây, từng phút trôi qua như một đoạn băng quay chậm, Triệu Ánh và Đình Phong hoàn toàn không có cơ hội để tiếp cận cô dù chỉ là một mét. Người của anh bảo vệ cô rất kỹ, hầu như trong suốt thời gian ở bệnh viện, anh chẳng thể rời khỏi cô một bước!

Tuy nhiên, vẻ mặt của anh lại lạnh lùng như núi tuyết, không hề mang tí biểu cảm nào. Chỉ lặng lẽ ngồi yên nhìn cô khóc trong câm lặng.

Nhưng ngay lúc này, khi thấy cô đứng ngồi không yên, muốn đọc quyển nhật ký của Quốc Thịnh mà lại không dám đọc thì tim anh thật sự rất khó chịu. Không có người đàn ông nào trên đời có thể nhẫn nại nhìn người con gái của mình khóc đau khổ vì người khác.

Kevin chẳng phải là thần thánh, anh cũng có những ích kỷ của riêng mình. Tất nhiên là vẫn mong rằng cô sẽ không xem quyển nhật ký đó, vì điều đó làm cho anh cảm thấy bất an.

Anh không thích tâm trạng phức tạp đó, cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng thật ra nội tâm lại vô cùng dao động.

Ngồi yên một hồi, điện thoại anh rung lên. Dưới tầm nhìn bị nhòe đi bởi nước mắt, Phương Nhã trông thấy anh khẽ cau mày lại:

“Chuyện gì?”

< câu=“” chủ=“” một=“” số=“” người=“” trong=“” dám=“” vệ=“” sĩ=“” đã=“” mất=“” tích.=“” ban=“” đầu=“” họ=“” còn=“” báo=“” cáo=“” với=“” chúng=“” tôi=“” tình=“” hình=“” chuyện=“” của=“” quốc=“” thịnh,=“” nhưng=“” chỉ=“” vài=“” tiếng=“” sau=“” đều=“” đồng=“” loạt=“” mất=“” hết=“” liên=“” lạc.=“” chúng=“” tôi=“” hoàn=“” toàn=“” không=“” thể=“” tìm=“” ra=“” được=“” họ=“” nữa!=“”>>

“Cái gì?”- Quai hàm anh siết chặt lại, bóng lưng cao gầy đổ nghiêng xuống mặt đất - “Có chuyện gì không ổn. Tiếp tục tìm kiếm bọn họ. Tôi sẽ đến ngay!”

“Kevin!”

Giọng Phương Nhã nghèn nghẹn nhưng chất chứa sự lo lắng đột ngột cất lên, lúc này anh mới sực tỉnh xoay đầu lại. Đôi mắt u ám hết như đêm đen:

“Anh có công chuyện phải giải quyết. Nếu em muốn, có thể ở lại đây!”

Nhìn đôi mắt đỏ hoe vì khóc xen lẫn bất ngờ của cô, tim anh như hẫng một nhịp. Cho dù không muốn, anh cũng phải thừa nhận rằng bản thân rất ích kỷ.

Không nói thêm câu nào nữa, anh ra lệnh cho những vệ sĩ đứng cạnh cô theo anh về công ty. Chỉ để lại đúng hai người ở lại bảo vệ cho Phương Nhã, sau cùng xoay người bước đi không một lần ngoảnh đầu nhìn lại.

Rời khỏi bệnh viện, một vệ sĩ thân cận đứng cạnh anh lúc này mới lên tiếng:

“Cậu chủ, chỉ hai người ở cạnh cô Jessica liệu có ổn không?”

Bước chân anh dừng lại, nét mặt trở nên dăm chiêu vài giây rồi ngay lập tức trở về trạng thái bình tĩnh, cổ họng khàn phát ra tiếng:

“Cô ấy đâu phải là con nít, không cần phải giám sát cô ấy 24/24 như vậy. Hiện giờ cũng không có nguy hiểm gì, không cần phải lo!”

Giọng của anh không giận dữ, cũng không tỏ bất kỳ thái độ nào để người khác nhìn ra được. Tuy nhiên, những vệ sĩ đứng bên cạnh hoàn toàn thấy rõ được hai bàn tay anh ra sức nắm chặt, rồi lại buông ra, cứ như vậy vài lần, hết như đang cố sức khắc chế cảm xúc nào đó.

Ánh đèn đường phát sáng, bóng dáng anh nhanh chóng bị màn đêm đen nuốt chửng.

Sau khi anh bỏ đi, ngay hành lang bệnh viện chỉ còn lại mình cô và hai người vệ sĩ. Cô không nghĩ nhiều như anh, vì trong lúc này mọi thứ không có gì quan trọng bằng cái chết của Quốc Thịnh.

Thế mà trong khoảnh khắc nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Kevin, cô hiểu rằng chính mình đã vô tình làm anh buồn. Khi cô chưa kịp nói câu nào khác, thì anh đã không nói không rằng quay lưng bỏ đi.

Cho dù người cô yêu là anh, nhưng khi đối mặt với cái chết của người yêu cũ, tất nhiên rằng ai cũng khó tránh khỏi cú sốc lớn. Không đi cùng nhau trên một con đường, không trao trọn cho nhau một trái tim cùng nhịp, nhưng chí ít vẫn có thể là bạn.

Là quá khứ, không thể nào so sánh với hiện tại. Tình yêu một thời dành cho Quốc Thịnh, cô sẽ luôn ghi nhớ trong lòng. Nhưng người ngự trị trong trái tim cô lúc này chính là anh!

Chẳng lẽ điều này, anh vẫn không hiểu?

Tháng năm mưa, cơn mưa rào của mùa hạ, ào ạt đến rồi đi, cũng như tình cảm một thời đã không còn nữa.

Tuy rằng mọi thứ đã qua, nhưng rốt cuộc cái chết của Quốc Thịnh là như thế nào. Cô nghĩ bản thân có quyền được biết!

Ngồi yên trên ghế, cô hít sâu đủ năm lần, sau đó mới chậm chậm lật từng trang quyển nhật ký.

“Này, ai đó, ai đó!!!”

Mùa hè tháng năm, một cậu thanh niên hấp tấp đuổi theo một cô gái trên con đường rộng lớn. Lúc đó, trên tay anh còn giữ chặt một chiếc bóp màu nâu, cả người nhể nhại mồ hôi vì đuổi theo cô khi trời nắng nóng.

“Bạn kêu tôi à?”

Cô gái ngay lập tức ngoảnh đầu lại. Giữa ánh nắng chói chang của ngày hè, đôi mắt đen to tròn của cô càng làm nổi bật những đường nét thanh tú trên gương mặt, hàng lông mi cong vút nhìn anh rồi vội chớp mắt.

“À, phải! Bạn làm rách bóp tiền này!”

Khi đó, cô hoàn toàn bị nụ cười ngọt ngào của anh làm xao xuyến. Và hoàn toàn không hề nghĩ rằng, sau lần gặp đầu tiên như thế, cô và anh lại có thể học cùng nhau tại một mái trường cấp 3.

Xuân đến, đông đi...

Nắng tắt, rồi nắng lên...

Tình cảm nảy nở giữa cô và anh ngày càng lớn dần, đến mức không thể kiểm soát được những suy nghĩ ngây thơ vụng dại của mỗi tình đầu nữa. Cứ như thế, một năm sau, họ chính thức yêu nhau dưới những ánh mắt tò mò của các bạn học.

Khoảng khắc năm đó, cũng chính là một bước chuyển thay đổi cả cuộc đời cô bé Mai Phương Nhã.

Tình cảm tưởng chừng giản đơn giữa cô và anh dần dần rạn nứt bởi sự xuất hiện của Cẩm Tú - con gái của ông trùm thế giới ngầm Một Mắt, là kẻ mưu mô hiểm độc nhưng lại yêu cậu thanh niên Quốc Thịnh đến si dại.

Chỉ với thời gian ngắn ngủi, cả cuộc đời cô bị hủy hoại khi bản thân vô tình rơi vào những ghen tức ích kỉ. Đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần, cô khi đó đã hoàn toàn biến đổi tâm tính lẫn khuôn mặt. Trở thành một cô gái mang vẻ mặt xấu xí với tâm can chứa đầy sự thù hận!

Một ngày, rồi lại một đêm. Cứ như thế, tình yêu ngày xưa của hai người cũng dần tàn phai theo năm tháng. Vì những biến chuyển cuộc sống xô đẩy, anh và cô đã rời xa nhau từ lúc nào cũng không hề hay biết. Để rồi một ngày, vụ tai nạn và cuộc hội ngộ bất ngờ giữa cô và vị giám đốc Việt Kiều trẻ tuổi càng khiến tình yêu giữa hai người chôn vào dĩ vãng.

Hai năm sau gặp lại, cô và anh tái ngộ với nhau trong một hình hài, một thân phận hoàn toàn khác biệt với ngày đó. Cô mang tên Jessica, yêu một người con trai khác và điều quan trọng nhất, khi đó cô là một người sống không hề có ký ức, hoàn toàn là một Jessica mang gương mặt khác. Còn anh...

Anh khi đó, đã mang danh nghĩa vợ chồng với Cẩm Tú, và làm cha nuôi của đứa bé nhỏ hai tuổi, cùng với sự nghiệp ngày càng đi theo quỹ đạo. Cậu thanh niên nghèo của khi xưa từ lâu đã không còn nữa...

Hai năm trước, sự xuất hiện của Cẩm Tú đã khuấy đảo cuộc sống yên bình giữa hai người. Thì hai năm sau, chính vì thời gian và cuộc đời xoay chuyển, đã vô tình kéo cô rời xa anh, vĩnh viễn.

“Rào! Rào!!!”

Những dòng nước liên tục chảy ra ào ạt, cô hắt những giọt nước trong vắt lên mặt như cố gắng xoa dịu cơn đau thắt trong lòng. Đứng trong phòng vệ sinh của bệnh viện được gần nửa tiếng đồng hồ, cô vẫn không tài nào chấp nhận nỗi sự thật.

Cô đã cùng quyển nhật ký đi đến hết cuộc hành trình, đến khi những dòng chữ cuối cùng kết thúc cũng là lúc một loạt kỷ niệm về quá khứ ào ạt hiện lên trong đầu cô như một đoạn băng sống động. Mọi ký ức của những ngày tháng có Quốc Thịnh trong đời giờ đây đã biến thành ngọn dao cứa thẳng vào tim cô một nhát, đau đớn đến mức cô có thể nghe được tiếng tim mình tan vỡ.

Cơn phản uất trào dâng trong lòng, khiến mắt cô vẫn lên những tia máu đỏ. Lại một lần nữa, cô bật khóc.

“Nếu như không phải vì muốn cứu em thì anh có ra nông nổi này không?”

Là do tình cảm của cô đã thay đổi, là do cô từ bỏ quá khứ của hai người nên anh mới...?

“Nếu như không phải em đã yêu Kevin, thì anh có ra nông nổi này không?”

Là do cô quá vô tình, do cô phản bội hay vì thời gian hai năm khiến cho tình cảm của cô thay đổi?

“Nếu như... nếu như ngày đó em không ngu muội nghe theo lời của Cẩm Tú, nếu như em thông minh hơn một chút thì sẽ không bị Một Mắt bắt đi. Vậy thì sẽ không phải liên lụy đến anh. Anh sẽ không phải chết!”

Phương Nhã khụy người xuống đất, nước trên bồn rửa mặt ào ạt chảy không ngừng, những giọt lệ cũng thay phiên nhau tuôn rơi.

Chuyện xưa ủa về rõ mòn một, cổ họng cô nghẹn đắng. Thời gian dường như trôi quá nhanh, nhanh đến mức cô không thể tưởng tượng nổi có một ngày anh không còn trên đời này nữa.

Bầu trời về đêm, hoàn toàn không có một ánh sao. Và tất nhiên, đèn đường bên ngoài vẫn còn sáng.

Trong khoảng thời gian đó, tất nhiên Phương Nhã cũng không thể biết được người con trai cô yêu nhất lúc này lại điên cuồng lao như bay đến bệnh viện, đi theo sau là một đám người vệ sĩ vận đồ đen.

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!”

Kevin sốt ruột liên tục gọi vào số máy của cô, nhưng vẫn không hề nhận được bất cứ tín hiệu nào khác. Điều này càng khiến anh rất bất an hơn, vầng trán đầy mồ hôi lạnh, không nhận được liên kích động gầm lên:

“Lái xe nhanh lên, mau đến bệnh viện thật nhanh cho tôi!!!”

Quai hàm Kevin siết chặt lại đầy giận dữ, đôi mắt đỏ ngầu cố gắng từng tiếng:

“Jessica, em nhất định không được có chuyện gì đâu đấy!!!”- Chiếc điện thoại anh cầm trên tay dường như phát ra tiếng gầy - “Một Mất, ông động vào cô ấy thử xem, tôi nhất định sẽ không để yên đâu!!!”

Đứng trong toilet một hồi lâu, Phương Nhã lúc này mới nhận ra điều bất thường. Cô chợt hướng về phía cánh cửa, từ lúc bước chân vào đây thì cách mười phút hai người vệ sĩ của Kevin lại gọi cô một lần. Thế nhưng sao lúc này, lại không nghe được động tĩnh gì từ bên ngoài nữa.

Thở hắt một cái, cô với tay ôm lấy quyển nhật ký vào trong lòng mình như ôm lấy bảo vật. Đôi mắt đỏ hoe cố kiềm chế cơn nấc trong lòng mình, tự nhủ rằng bản thân lúc này nhất định phải thật sáng suốt.

Quyển nhật ký của Quốc Thịnh, chính là manh mối duy nhất buộc tội ông trùm Một Mất. Để trả lại sự công bằng cho anh, cô nhất định phải tìm cho ra kẻ hở để lật đổ ông ta, nhất định phải bắt ông ta chịu sự trừng phạt của pháp luật! Nhất định không thể để con người nguy hiểm đó cứ mãi nhởn nhơ với bao điều tội ác!

Còn Cẩm Tú, sống chết vì tình yêu như vậy, rốt cuộc cũng khiến bản thân trở nên điên dại. Như vậy, là đáng thương hay đáng trách?

Cẩm Tú đã ra nông nổi này, sao Phương Nhã có thể tận tay trả thù, đòi lại công đạo cho người cha quá cố của mình được đây???

Suy nghĩ vừa dứt, cô chợt nghe bên ngoài có tiếng động liên tục tĩnh, âm thanh bên ngoài càng lúc càng tĩnh lặng hơn, đến mức có thể nghe được tiếng tim mình đang đập rất mạnh.

Cô nhanh tay khóa vòi nước rồi tiến về phía cửa, cứ tưởng rằng khi mở ra thì sẽ thấy hai người vệ sĩ chực chờ đứng ngoài, nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Ngoài hành lang hoàn toàn không có một bóng người, ánh đèn cũng nhấp nháy trong đêm tối. Cô bắt đầu thấy hoảng, mắt đảo dáo dác nhìn xung quanh tìm kiếm hai người vệ sĩ kia.

Đồng hồ điểm đúng 0h, trăng tròn vành vạnh. Phương Nhã rùng mình ôm chặt lấy quyển nhật ký, từng bước tiến về phòng bệnh của Cẩm Tú.

Ngay ngã rẽ, khi bước chân cô chỉ vài bước là đến được căn phòng của Cẩm Tú, thì lúc này dưới ánh đèn nhấp nháy ngoài hành lang, cô bắt đầu nhận ra được sự xuất hiện của bốn năm tên lạ mặt đứng ở trước cửa canh gác, tiếng xì xào cất lên, cô thật sự không rõ là họ đang nói cái gì cho đến khi âm thanh lạnh buốt của Một Mất đột ngột vang bên tai:

“Tìm cho ra hai đứa đó, nhất định không được để con nhỏ đó sống. Cả Phi Vũ, giết luôn nó cho tao!”

Sắc mặt cô tái mét, cả người chấn kinh bởi lời nói vừa rồi của Một Mất. Cô lập tức thu người vào góc khuất, tim đập mạnh đến mức sắp nhảy ra khỏi ngoài.

Chuyện gì thế này??? Tại sao Một Mắt lại vào được nơi này. “Con nhỏ” mà ông ta nói, không phải là cô chứ???

Đột ngột xuất hiện ngay phòng bệnh của Cẩm Tú, muốn truy bắt cô và giết chết Phi Vũ.

Không phải là chuyện cô đánh tráo ADN đã bị bại lộ chứ???

“Còn đứng đó làm gì, chia ra hai bên tìm kiếm đi. Tên vệ sĩ của Kevin còn ở đây, chắc chắn con bé đó chưa đi xa được đâu!!!”

Giọng nói cay độc đầy dữ tợn của Một Mắt lại một lần nữa khiến Phương Nhã rùng mình. Cô nắm chặt tay lại, cả người đờ đẫn mất mấy giây, trong đầu đột nhiên không thể suy nghĩ được bất cứ thứ gì nữa, chân bất giác lùi về sau một bước.

“Cạch!”

Quyển nhật ký đang cầm trên tay bỗng nhiên bị tuột rơi xuống đất, cô hốt hoảng cúi người nhặt lên thì nhanh chóng cánh tay còn lại cũng bị bàn tay thô bạo của ai đó chộp lấy:

“Đại ca, em tìm được nó rồi!”

Bầu trời đột nhiên nổi cơn giông, gió mạnh liên tục đập vào cửa kính. Giữa bóng tối tĩnh lặng với âm thanh va đập vào nhau của cửa sổ, sống lưng Phương Nhã trở nên lạnh toát, bờ môi trắng nhạt kêu lên:

“Buông ra!”

Tên vừa phát ra tiếng nói dùng lực rất mạnh siết lấy cánh tay cô đến mức có thể cảm nhận được xương bên trong sắp gãy đến nơi. Nhưng trong giây phút này, ý chí muốn được thoát khỏi đây chột bùng dậy mãnh liệt, nhân lúc những tên đồng bọn chưa kịp đến gần, cô đã ra sức cắn thật mạnh lên tay của hắn.

“Con khốn này, dám cắn tao à?”

Một phát cắn bất ngờ khiến hắn nổi cơn thịnh nộ, không những không buông tay ra mà còn nắm lấy tóc cô giật mạnh. Phương Nhã cắn răng chịu trận, đầu cúi ngả về sau trong khi tay còn lại được phóng thích, ra sức quờ quạng về phía trước tìm kiếm thứ gì đó có thể níu mình lại.

“Bộp, bộp!”

Tiếng bước chân ngày càng gần, kèm theo là tiếng hô hoán của những tên đồng bọn. Cảm nhận được sự nguy hiểm cận kề, cô túm quần giơ chân đá ngay giữa háng tên khốn đó thật mạnh. Ngay lập tức hắn buông cô ra rồi hai tay ôm chặt lấy chỗ bị đá, đau đớn kêu lên thất thanh.

Cô vô tình thoát khỏi tay tên côn đồ, tất nhiên không cần phải nói liền cầm đầu chạy thật nhanh, không dám quay đầu lại.

“Bắt nó!”

Đêm dày đặc, không khí tĩnh lặng trong bệnh viện ngày càng trở nên u ám đáng sợ. Cô càng cầm đầu chạy, càng cảm thấy kỳ lạ. Thông thường vào giờ này, tất nhiên bệnh viện sẽ đóng cửa. Vậy lý gì bọn chúng có thể vào đây được. Hơn thế nữa còn lộng hành truy bắt cô ngay tại giờ giờ nghiêm của bệnh viện???

Cô nghiêng rảo lao về phía bậc thang, sợ hãi càng thêm căng phồng trong lồng ngực, cầu mong có thể may mắn bắt gặp bảo vệ của bệnh viện, thậm chí là một người xa lạ nào đó. Có như vậy cô sẽ cảm thấy bớt sợ đi một chút.

Nhưng, tại sao càng chạy thì cầu thang lại càng tối mịt như thế này???

Chạy được vài bậc thang, cô bỗng cảm thấy sau lưng mình không còn vang lên tiếng ồn ào nữa. Vừa kịp nghĩ bản thân đã thoát được vòng vây thì lúc này lại bị bàn tay như móng vuốt, túm lấy eo cô giật về phía sau, đầu cô thì đập mạnh vào tường đau điếng.

“Á!! Thả tôi ra, thả ra!!!”

Trong khi đó, chiếc xe của Kevin đã nhanh chóng dừng ngay tại cửa bệnh viện.

“Cái quái gì thế này? Bảo vệ canh cửa đâu rồi?”

Gần chục vệ sĩ đứng bên cạnh Kevin chờ đợi lệnh. Anh vừa cầm điện thoại vừa nghiêng răng tức giận, hét xé giọng:

“Tôi đã bảo anh ta để cửa cho tôi cơ mà. Tại sao lại đóng cửa???”

Cơn sợ hãi bất chợt xộc lên người khiến anh phát hoảng. Trong đầu liền hiện lên cảnh tượng Jessica của anh bị nguy hại liền cảm thấy cả người lạnh toát, đầy mắt tràn đầy phần nộ xen lẫn đau đớn.

“Gọi cho nhân viên bảo vệ của bệnh viện ngay!”

Một tên vệ sĩ đứng bên cạnh anh ra lệnh cho người phía sau, hành động tác phong vô cùng bình tĩnh chuyên nghiệp.

Sắc mặt Kevin trắng nhợt, bàn tay nắm chặt đến mức các khớp tay tê dại đau buốt, giọng khàn khàn:

“Phá cửa!”

Đồng loạt ba bốn tên vệ sĩ trợn mắt đồng thanh: “Sao ạ?”

“Không còn kịp nữa, mau phá cửa!”

Đôi mắt anh vằn đỏ, sát khí bùng bùng hét lên với bọn vệ sĩ. Ngay lập tức đám người của anh nhanh chóng tụ tập xung quanh che chắn cho một tên trong số đó phá cửa. Nhưng vừa động vào cánh cửa thì tên đó đã kêu lên:

“Cậu chủ, cửa khóa đã bị cạy rồi!”

Kevin toàn thân như bị trút đi sức sống, vừa nghe xong liền lấy lại tinh thần, không do dự gì nữa mà xông thẳng vào trong bệnh viện, cả người không ngừng run lên vì sợ hãi.

“Đau quá! Thả tôi ra! Ưm...!”

Bị dồn chặt vào tường, hai tên to con lực lưỡng ở thế gọng kìm, kèm chặt cô không cho giãy giụa. Mùi rượu và mùi mồ hôi tanh nồng xộc vào mũi làm cô muốn nôn. Nhưng hai tay đều bị giữ chặt, bịt luôn cả miệng không cho cô kêu gào. Trong bóng tối, hai thân thể đàn ông lạ lẫm dựa sát vào chiếc eo mảnh dẻ khiến cô sợ đến mức phát khóc, toàn thân ớn lạnh, nước mắt trào ra ngoài hồi nào mà không hay biết.

Khóc nhून người, cô ngỡ như không thể thoát khỏi được nữa thì ngay lúc này đèn neon đột nhiên bật sáng. Cả cầu thang bất chợt sáng trưng, phía đầu đó có tiếng chân ai đó thành thục dậm lên sàn nhà, ngày càng gần nơi họ đứng. Cô ban đầu có chút sững người, nhưng ngay lập tức phát hiện ra bàn tay đầy mùi hăng của tên côn đồ trên miệng cô đã nói lỏng, liền thuận thế cắn một phát lên tay hắn.

Bị cắn bất ngờ lần thứ hai, tên do không kịp đề phòng liền rống lên một tiếng. Tên thứ hai trong bọn thấy vậy liền hung bạo tát cô một cái, miệng không ngừng chửi rủa:

“Con khốn!”

Cô bị tát đến mức bên má nóng rát, cả đầu hoa mắt chóng mặt đến muốn nôn. Ngay lúc này tên bị cô cắn cũng đã sực tỉnh lại liền cho cô thêm một bạt tai nữa, cổ họng xộc lên mùi tanh tanh, khoe miệng rỉ ra vài giọt máu.

Hai kẻ to con điên cuồng đánh túi bụi lên mặt lên người cô không thương tiếc. Cô bị đánh đến mức khuôn mặt bầm tím, cảm giác đau rát bùng nổ toàn thân, cô cắn răng nhẫn nhịn, cho đến khi mắt vô tình nhìn thấy chiếc gậy sắt dày cộm nằm yên một góc ở phía cuối bậc thang gần nơi cô đứng.

“Con bé đây rồi! Đại ca, Tuấn Anh và Tuấn Vũ bắt được con bé đó rồi!”

Vào lúc này, ba bốn tên đồng bọn đứng ngay giữa hành lang đông loạn xuất hiện, trông thấy cô bị hai tên côn đồ đánh như vũ bão liền hả hê đắc chí, quên không vọng lên lầu trên báo cáo tình hình cho Một Mắt biết. Cô nhân lúc hai tên khốn kia phân tán sự chú ý, liền lập tức sà ngay đến cây thanh sắt to bè, xoay người một cú ngay đầu gối hai tên đó, sau đó quăng luôn cây gậy sắt nhảy xuống cầu thang bỏ chạy.

Hai tên ban nãy đánh Phương Nhã túi bụi nay bị một cú đánh vào đầu gối liền khụy người xuống rên rỉ. Bọn đồng bọn trên hành lang thấy vậy liền phóng nhanh xuống đất đuổi theo, miệng văng tục đầy phần nộ, không nể nang việc dè chừng nơi đây là bệnh viện.

Chạy xuống tầng trệt, khuôn mặt cô đầm đìa mồ hôi lại phải đối mặt với bóng tối dày đặc xung quanh. Quần trí cộng thêm hoảng loạn, đôi chân cô đột nhiên cứng đờ không cách nào cử động được. Cho đến khi từ đằng sau lưng có bàn tay ai đó bất ngờ bịt miệng cô lại, kéo tọt vào trong một góc khuất.

“Ừm.. ừm!!!!”

25. Chương 23: Chia Tay

“Người bắt đầu phải là người kết thúc. Em đã gây ra chuyện, thì chính em mới phải là người giải quyết tất cả. Cẩm Tú đã bị quả báo, Quốc Thịnh cũng không còn trên đời này nữa. Em thật sự không muốn người tiếp theo gặp nguy hiểm sẽ là anh.

Cho dù không còn khả năng đánh bại Một Mắt, cho dù trên đời này không còn nơi nương tựa em cũng không hề oán than nửa lời. Chỉ cần anh tránh xa em ra một chút, bớt yêu em một chút. Như vậy Kevin Nguyễn sẽ sống một cuộc sống rất bình yên!

Em không hề hối hận đã yêu anh. Nhưng em lại hối hận vì lúc này đã vô tình kéo anh vào vòng vây nguy hiểm. Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, Mai Phương Nhã này nhất định sẽ không để oán hận làm lu mờ lý trí.”

“Con khốn đó đâu rồi, mau tìm kiếm xung quanh cho tao!”

Ngồi núp trong một góc khuất, Phương Nhã cảm thấy lạnh sống lưng khi mà nghe thấy bốn bề xung quanh đều có dấu hiệu đi lại của bọn xã hội đen, tiếng hô hoán ngày càng lớn hơn. Hình như bọn chúng đã huy động thêm vài đồng bọn, quyết tâm truy bắt cô cho bằng được.

Môi cô bị bàn tay ai đó bóp chặt đến mức sưng phồng, cả người bị ép chặt vào trong kẹt. Khi đôi mắt dần quen với bóng tối, cô mới có thể nhận ra được vầng trán bị rạch một đường sẹo dài đến đỉnh thái dương của người tóm lấy cô lúc này.

Phi Vũ!

Cô thất kinh muốn hét lên một tiếng, nhưng đôi môi đã bị bàn tay to bè của hắn ta chặn lại, cả người không ngừng ra sức giãy giụa nhưng vô ích. Cô thẳm rửa mình, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa. Ngờ là thoát được Một Mắt, rồi cuộc vẫn là bị Phi Vũ tóm lấy.

“Muốn chết thì cứ la lớn lên!”

Giọng the thé của Phi Vũ vang lên bên tai khiến cô phát run. Đầu óc mơ hồ chợt trở nên minh mẫn. Phải rồi, so với bị Một Mắt bắt lại thì tên Phi Vũ này cũng đỡ nguy hiểm hơn ít nhiều.

Nhưng... tại sao hắn lại ở đây???

Ở trong góc tối, cho dù không thể nhìn rõ được sắc mặt hắn lúc này nhưng cô có thể nhận ra lòng bàn tay hắn đang đỏ đẫm mồ hôi vì căng thẳng. Được chừng vài phút, khi không còn nghe thấy động tĩnh gì bên ngoài nữa thì hắn đã nhanh chóng kéo cô đứng lên và đi vòng ra phía sau cầu thang.

“Chúng ta sẽ thoát ra từ cửa sau, nếu muốn rời khỏi đây thì hãy đi theo tôi!”

Giọng hắn có chút khàn, ánh mắt đỏ lờm lờm lét nhìn xung quanh. Nhưng đi được chừng vài bước thì đằng sau lưng chợt vang lên tiếng nói đầy giận dữ.

Cô và Phi Vũ hoảng hồn xoay đầu lại. Không phải chỉ riêng bọn người của Một Mắt mà còn có cả...

“Kevin!”

Cô không kèm được mà kêu lên. Đôi mắt của Kevin đục ngầu vì điên tiết, đứng cách xa cô chỉ vài mét thôi. Và anh đang thể hiện sự tức giận của mình đối với bọn đàn em của Một Mắt, sau lưng anh còn có cả gần chục tên vệ sĩ được huấn luyện chuyên nghiệp luôn túc trực bảo vệ.

Dường như anh tức giận vì nghĩ là bọn chúng đang bắt giữ cô, cổ họng khàn đặc lên giọng như ra lệnh:

“Jessica đâu? Cô gái mà các người bắt đâu rồi??? Mau thả cô ấy ra ngay!!!”

Chỉ nghĩ đến việc cô gặp điều gì bất trắc là tim anh đã cảm thấy rất khó chịu, toàn thân lạnh run, mồ hôi ướt đầm lưng, trợn mắt nhìn bọn còn đồ đang hung hăng chuẩn bị sẵn tới:

“Khốn thật, mày là ai? Đừng cản trở bọn tao, tránh ra!”

Một tên tóc đỏ chói với một bên cánh tay xăm hình chim ưng hung tợn lên tiếng, đồng thời bọn đồng bọn cạy thế xông tới, sắc mặt càng dữ dằn hơn.

Đám người vệ sĩ của Kevin ngay lập tức đứng xung quanh che chắn cho anh, không cần nói thêm điều gì nữa liền tự khắc tung đòn trước. Trong vài giây sau đó, không khí u ám trong bệnh viện ngày càng dày đặc, âm thanh vang lên rùng rợn bởi hai phe đấu đá lẫn nhau.

Âm thanh đánh đập giữa hai bên ngày càng ầm ĩ, trông thấy Kevin đứng đánh một tên trong số đó, kích động đến cả gương mặt đỏ bừng, đôi mắt cô chợt nhòe lệ, kèm không nổi liền kêu lớn tên anh:

“Kevin!”

Trong bóng tối, cô cố sức thoát khỏi sự kèm chặt của Phi Vũ. Từ xa, mọi cử động của Kevin đột nhiên cứng đờ, chậm chậm xoay đầu, đáy mắt anh chợt hiện lên tia sáng vô cùng sung sướng.

“Jessica!”

Không chỉ Kevin, ngay cả bọn xã hội đen mặt mày dữ tợn cũng dừng hẳn việc động tay động chân, đồng loạt xoay người về phía Phi Vũ và Phương Nhã đứng. Đôi mắt bọn chúng hệt như bắt được vàng, lộ lộ tia sắc bén như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi. Đến lúc này, cô mới chợt vỡ lẽ ra mọi chuyện, cả người cứng đờ không thốt nổi nên lời.

“Cô bị điên rồi sao? Muốn chết hả? Chạy mau!!!”

Trông thấy đám đàn em của Một Mắt lao đến gần, Phi Vũ mới sực tỉnh nắm lấy cánh tay Phương Nhã lùi đi. Tiếp theo sau đó là cả bọn còn đồ và Kevin cũng nhanh chóng lao theo sau.

“Jessica!”

Sắc mặt anh trắng nhợt, cô vừa bị Phi Vũ bắt đi, bọn đàn em của Một Mắt dường như cũng có vẻ rất kích động. Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?

Anh điên cuồng lao về phía Phi Vũ, không quên vờn ra phía sau ra lệnh cho đám vệ sĩ:

“Chặn chúng lại, không được để bọn chúng đuổi theo!”

Trong tích tắc, tầng trệt của bệnh viện nổ ra cuộc chiến giữa hai phe đối địch. Đám người xã hội đen càng đánh càng hăng, điên cuồng xông ra ngoài nhưng lại bị người vệ sĩ của anh chặn lại. Cho đến vài giây sau, giọng nói có sức sát thương lớn nhất đột ngột cất lên.

“Đủ rồi, không cần đuổi theo nữa!”

Ngay lập tức, không khí náo loạn quanh bệnh viện trở nên im phăng phắc. Khóe môi Một mắt cong lên, các ngón tay thả nhịp bên thang vịn cầu thang, cười rử rượi nói:

“Sao có thể thất lễ với người ta như thế được chứ?” - Đáy mắt ông ta lộ ra tia nham hiểm, vẫn không bước hẳn xuống đất mà đứng yên như thế mà nhìn đám vệ sĩ - “Các cậu không đi theo cậu chủ à, không sợ anh ta xảy ra chuyện gì sao?”

“Đau quá, buông tôi ra!!!”

“Jessica!!!”

Kevin điên cuồng lao theo sau. Lúc này Phương Nhã đã bị Phi Vũ thô bạo kéo ra khỏi bệnh viện, ép buộc cô lên xe nhưng cô nhất quyết chống cự, không ngừng gọi tên Kevin càng khiến cho anh thêm sốt ruột, mọi thần kinh trên người đều căng lên như dây đàn.

“Phi Vũ, trả Jessica lại cho tao!”

Đôi mắt anh đỏ như lửa, hai tay siết thành nắm đấm tung thẳng một cú vào mặt Phi Vũ khiến hắn mất thế ngã về phía đầu xe. Nhưng chỉ trong tích tắc, hắn lại xoay người đấm trả lại vào mặt anh, khiến anh không kịp đề phòng lãnh trọn một cú đấm trời giáng.

Hắn ta gầm ghè, thật tình lúc này không phải lúc đánh nhau. Mọi thứ bây giờ đã quá nguy hiểm đối với hắn rồi, nhất định không thể nán lại đây thêm giây phút nào nữa!!!

“Kevin!!!”

Cô hét xé giọng, nước mắt tràn trên gương mặt, sức lực chợt yếu ớt đến mức không còn khả năng chống cự nữa. Dường như Phi Vũ có vẻ không muốn kéo dài thời gian, lập tức đẩy cô vào trong xe và nổ máy phóng đi.

“Jessica!”

Anh gào lên, giọng như vỡ ra. Cả người lao như điên đuổi theo chiếc xe hơi của Phi Vũ, cảm giác như tim lúc này đã không còn đập nữa.

“Cậu chủ, lên xe đi!!!”

Chiếc xe của đám vệ sĩ nhanh chóng xuất hiện trước mặt anh. Trong bóng đêm, sắc môi anh trắng bệch, không suy nghĩ gì nữa mà nhảy lên xe.

Con đường lộ vắng không người, những chiếc xe của đám vệ sĩ như rồng rắn liên tục đuổi theo chiếc xe của Phi Vũ.

“Anh bị điên rồi sao? Mau dừng xe!!!”

Sau khi biết được người của Kevin vẫn bám theo hắn ta sát nút, Phi Vũ trở nên điên cuồng hơn, một chân đạp ga phóng thật nhanh về phía trước khiến cả người Phương Nhã đập mạnh vào ghế sau đau điếng. Con đau trên gương mặt còn đang nhức nhối, lúc này lại bị Phi Vũ bắt cóc càng khiến cô cáu tiết hơn, nghiêng rằng nghiêng lợi quay sang nói gần như hét với hắn:

“Phi Vũ, rốt cuộc anh muốn cái gì hả????”

Hắn đưa bàn tay chỉ còn lại ngón cái chìa trước mặt. Cô kinh hãi đến mức nín bật, cả bàn tay đầy vết sẹo, lồi lõm không còn nhìn ra được hình dạng ban đầu nữa.

Cô tức giận đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, tự nhủ rằng có nói hắn cũng không thèm nghe nên dùng cả hai tay ráng sức đẩy cánh cửa ra để nhảy ra ngoài. Nhưng đâu dễ vậy, hắn ta đã khóa chốt cửa rồi còn đâu.

“Cô ngồi im cho tôi! Ở đây là đường lộ, không muốn sống để gặp mặt mẹ cô sao hả????”

Mọi cử động của cô chợt khựng lại, mí mắt co giật, lập tức quay phắt đầu lại hỏi cho ra lẽ:

“Anh nói vậy là có ý gì????”

Quai hàm Phi Vũ siết chặt, trán đổ đầy mồ hôi, không ngừng liếc tẩm kính chiếu hậu, nhìn xem những chiếc xe của Kevin đuổi theo từ phía sau, cả người run lên liên hồi:

“Chuyện đánh tráo ADN đã bị bại lộ, cô muốn Kevin và mẹ cô phải chịu liên lụy hay sao? Cô thật ngây thơ, chúng ta hiện giờ như thế nào hả? Là đang bị truy sát đấy!!!”

Mưa lất phất...

Sấm chớp rạch ngang bầu trời...

Một làn gió khê rít qua người, toàn thân cô bắt đầu thấy lạnh, cơn lạnh buốt đến tận tim.

Nhìn qua gương chiếu hậu, ba bốn chiếc xe Mercedes nối đuôi nhau đuổi theo chiếc xe hơi của Phi Vũ. Trong khoảnh khắc đó, cô có thể tưởng tượng được sắc mặt của Kevin lúc này lo lắng và căng thẳng đến như thế nào.

Hàng chân mày khê cau lại, trên trán anh hằn lên vài nếp nhăn...

Anh đã dùng hai năm để chăm sóc, để yêu và toàn tâm lo lắng cho một người không thân thích. Ngay cả mối quan hệ của cha con anh cũng bị rạn nứt bởi vì cô. Thậm chí sẵn sàng vì cô mà đâm đầu vào vòng vây nguy hiểm của Một Mắt.

Anh là Kevin Nguyễn, giám đốc đa tài, đứng trên vạn người, thấp hơn một người. Địa vị của anh cao sang quyền quý, hoàn toàn không thích hợp để dẫn vào cuộc tranh chấp như bọn xã hội đen còn đồ ngoài xã hội. Cái mà anh cần làm là tròn đạo chữ hiếu, ngồi trong văn phòng hưởng thụ cái đáng ra thuộc về anh... chứ không phải bất chấp danh dự quyền quý của mình mà xả thân vào thế giới xã hội đen đầy rẫy nguy hiểm!

Sấm chớp rền vang.

Mưa phủ trắng xóa một vùng trời, phía trước con đường... Phương Nhã không còn nhìn rõ được bất cứ thứ gì nữa.

Lúc này, sự im lặng của cô khiến Phi Vũ hài lòng. Hắn hừ một tiếng, bất chấp cơn mưa ngày một lớn, phóng xe với tốc độ cực nhanh, chỉ mong rằng có thể sớm bắt đuôi bọn người của Kevin được chừng nào hay chừng đó.

Tâm trạng của hắn ngày một kích động, cây kim số tăng lên vùn vụt.

50km/h

70km/h

80km/h

Phương Nhã rung mình, mồ hôi toát ra trên trán trũng mắt nhìn hắn. Đường trơn, bên ngoài trắng xóa một màu. Chạy với tốc độ thế này chẳng khác nào muốn tự sát.

“Anh bị điên sao? Chạy chậm lại đi, nguy hiểm lắm!!!”

Cô gào lên, yêu cầu hắn giảm tốc độ nhưng lý trí của hắn lúc này lại cứng như đá, làm cách nào cũng không thể lay chuyển được.

“Không thể dễ yên như thế, không thể để bọn chúng bắt được. Một Mắt là kẻ thù không đội trời chung với tôi. Cô nhất định phải cùng tôi tiêu diệt hắn. Là cô giúp, chứ không phải là tên Kevin đó. Tôi xem hi sinh tính mạng, dày công cực khổ mọi thứ mới có thể trở thành đàn em của ông ta. Nếu như không phải nhờ trời giúp thì ngay cả tính mạng này cũng không còn. Phải hạ gục ông ta, thì mất thêm bốn ngón nữa, thậm chí là mất hai tay hai chân tôi cũng cam lòng!!”

Đôi mắt hắn vằn lên những tia đỏ, những phần uất dồn nén bao lâu nay được dịp bùng lên như ngọn lửa sắp sửa thiêu rụi mọi thứ:

“Nếu không tại vì con bé Cẩm Tú ngu xuẩn đó đột ngột đến địa bàn của ông ta, không khiến ông ta nghi ngờ thì chuyện đánh tráo ADN sao có thể bị bại lộ được chứ????”

Giữa cơn mưa tầm tã, tiếng gào của Phi Vũ như đối chọi với sấm chớp ầm ầm trên bầu trời. Tức thời, cô không thể nào tiếp thu nổi sự thật.

“Hôm nay tôi chờ đợi cuộc giao dịch lô hàng trắng của Một Mắt để âm thầm lấy chứng cứ tố giác ông ta, thế nhưng chính vì con bé đó đã khiến cuộc giao dịch đó bị hủy bỏ. Cô ta điên cuồng gào thét trước cửa, cứ một mực nói rằng chính mình mới là con gái ruột. Hắn thật sự không tin cho đến khi một trong đám đàn em thấy được bọn người của Kevin âm thầm lén lút muốn kéo cô ta rời khỏi nhà của hắn. Từ nghi ngờ, hắn theo các người đến tận bệnh viện để chắc chắn rằng mọi thứ là sự thật. Cô có biết không, lúc đó hắn vẫn chưa nhận ra chính tôi là tên bác sĩ năm xưa đánh tráo ADN!!!... ”- Nắm chặt vô lăng, hắn nghiêng răng cắn phần - “Hắn không nhận ra tôi, nhưng đã bắt đầu nghi ngờ. Nên âm thầm sai bảo bọn đàn em tìm ra quá khứ của tôi, chính vì thế mới biết được Phi Vũ này chính là tên bác sĩ đó. Lúc đó nếu như tôi không kịp thời phát hiện bọn chúng đang dần biết được sự thật, không kịp thời bỏ chạy thì có lẽ sẽ không còn toàn mạng nữa!!!”

Phi Vũ càng nói càng kích động, tốc độ đã vọt lên tới 100 km/h. Và ngoài đường lúc này không còn vắng nữa, mọi người đã bắt đầu ùn ùn kéo đến, xe cộ tắc nghẽn ngược.

“Giảm tốc độ lại, Phi Vũ!!! Anh điên rồi sao, mau dừng xe!!!!!!!!!!”

Khi thấy tên Phi Vũ càng lúc càng điên cuồng, cô nhào người về phía hắn giật lấy tay lái nhưng lập tức bị hắn thô bạo đẩy ra, đầu cô đập vào cửa kính hoa mắt chóng mặt, nhưng vẫn cố chấp giằng co với hắn thêm lần nữa, chỉ mong có thể khiến hắn giảm phanh lại.

Chiếc xe nghiêng bánh lái quẹo sang khúc đường gồ ghề, đến lúc này Phi Vũ mới giảm tốc độ chậm chậm lại. Cho đến khi qua khỏi đoạn đường dốc, hắn mới tiếp tục điên cuồng chạy nhanh hơn thế nữa.

“Rốt cuộc anh muốn gì hả??? Anh muốn chết để khỏi phải trả thù Một Mắt có phải như vậy không????”

65 km/h.

Tốc độ xe phóng đi trên đường vẫn không hề giảm.

Sắc mặt hắn đanh lại, mắt đỏ ngầu dần lên những tia giận dữ. Nhưng chỉ vài giây sau, nụ cười hiện lên trên khóe miệng, găng từng tiếng đầy giễu cợt:

“Cô yên tâm đi, tôi không ngu ngốc như tên giám đốc si tình của cô. Một trong số cổ phần của thằng đó đã bị Một Mắt lấy rồi. Chẳng mấy chốc nữa cả sự nghiệp của nó sẽ rơi vào tay ông ta cả thôi!”

Cô trợn mắt, toàn thân cứng đờ ngây dại nhìn hắn, bất chợt trong người lạnh toát:

“Cái gì?”

“Cô nghe thấy không? Mọi thứ là do cô ban cho thằng đó cả đấy. Một lũ ngu ngốc!”

Cô há hốc mồm, sắc mặt trắng bệch không thể tin nổi vào tai mình. Cả người rơi vào trạng thái đờ đẫn mất mấy giây, chưa kịp định thần lại thì ngay lập tức đã có chuyện khác dồn dập kéo đến.

Chiếc xe thẳng gấp, cả người Phương Nhã lập tức ngã về trước, đầu đập vào cửa kính đau điếng. Vài giây nhận thức sau đó, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được sự kinh hãi trong lòng mình, mắt trợn trừng nhìn về phía trước...

Một đoàn người nước ngoài đang xếp theo hàng băng qua đường, cự ly chỉ cách cô và Phi Vũ chừng chục mét. Hắn nhanh chóng bẻ tay lái, phanh gấp rút nên cả bánh xe nghiêng một bên, đâm thẳng vào lề đường.

Tiếng hét vang lên thất thanh, toàn bộ những hành khách trên đường hoảng loạn chạy tứ phía, một số thì sốc đến mức đứng yên như trời trồng mở to mắt hãi hùng nhìn phần đầu xe bị móp méo bên cạnh gốc cây, hơn thế nữa là cả chiếc xe đều bị lật ngược, xăng từ bên trong chảy lan ra mặt đất.

Tách!

Tách!

Mặt đường trơn ướt, những giọt xăng từ trong xe chảy ra ngày càng nhiều hơn. Giữa cơn mưa tầm tã, máu tươi hòa cùng nước mưa loang lổ trên mặt đất. Bên trong xe, Phi Vũ và Phương Nhã hoàn toàn bị chiếc xe to con đè bẹp, hơi thở cũng trở nên vô cùng yếu ớt.

Từ phía xa, sắc mặt Kevin trắng bệch không còn sắc máu!

Những chiếc xe vệ sĩ của Kevin chẳng mấy chốc đã đuổi theo được Phi Vũ đến đây. Chỉ mất vài phút mất đầu, chỉ vài phút không đuổi kịp hắn ta thôi...

Chỉ có vài phút, tại sao có thể xảy ra chuyện như thế này?

“Jessica!!!!!!”

Anh hét lên, giọng như vỡ ra giữa trời mưa tầm tã. Gió như giông bão, làm bén cả gốc rễ bên đường. Từ xa, tay anh run run mở cửa xe, thần kinh như phát điên lao về chiếc Mercedes nằm lật ngược bên lề đường.

Cả thân người như bị trút đi sức sống, đôi chân anh chưa kịp chạy vài bước đã ngã khụy xuống đất, trước mắt hoàn toàn là một màu đen tăm tối.

Vực thẳm đen sâu hút không thấy đáy!

Mọi thứ trong người anh sụp đổ!

Đôi chân run rẩy cố đứng vững, lại một lần nữa lao thẳng về phía cô, đôi mắt mở to đầy kinh hoàng:

“Jessica, Jessica!!!!!!!!!!!!!!”

Một tuần sau ...

“Tao lặp lại lần cuối. Mà mà không bỏ nó, thì chức vụ giám đốc khách sạn Red này không cần phải làm nữa!”

Âm thanh phẫn nộ của chủ tịch Nguyễn có quyền uy đến mức toàn bộ nhân viên đứng bên ngoài văn phòng đều bị khiếp sợ không dám hó hé tiếng nào. Ngay cả thờ cũng không ai dám thờ mạnh.

Mặt mày ai nấy cũng tái mét, lấm lét nhìn nhau đầy đau khổ. Chủ tịch của họ lần này về nước đột ngột nguyên do chính là sai lầm của người con trai duy nhất - giám đốc Kevin!

“Con không muốn nói với ba lúc này. Con phải đến bệnh viện!”

Rầm!

“Cơ đồ của hai cha con chúng ta gây dựng bao nhiêu năm nay, mọi khó khăn đều có thể vượt qua được, bao sóng gió cũng chẳng là gì. Từ trước đến nay, chưa bao giờ con làm ba phật lòng. Thử hỏi lại bản thân con xem, lúc này con có còn là đứa con trai của ba ngày xưa nữa không??? Quyết đoán đâu rồi? Lý trí đâu rồi? Sự bản lĩnh lạnh lùng trên thương trường hai năm trước đâu rồi hả?”

Sắc mặt ông lãnh đạm nhưng vẫn không kiềm chế được cơn kích động, tay đập mạnh xuống bàn. Đôi mắt sắc bén xuyên suốt tâm can anh, khiến nhất thời không khí xung quanh im phăng phăng. Mọi thứ dường như lắng xuống, phải mất một hồi lâu, ông mới gằn gè nói, cả người tràn đầy sát khí:

“Trương Thái Minh là nhân vật nguy hiểm, đặc tội đến hấn chẳng khác nào tự tìm cho mình con đường chết. Sự nghiệp của chúng ta đang bị đe dọa, nếu mà cứ tiếp tục hồ đồ ngu muội che chở cho con bé đó thì sớm muộn gì mà cũng sẽ tiền cả gia sản chúng ta chôn xuống nấm mồ!”

Bước chân anh cứng đờ, đôi chân mày tuấn tú cau lại, cảm nhận rõ từng sợi dây thần kinh trên người căng lên như dây đàn. Về mặt mỗi lúc càng tối sẫm, hàng loạt những hình ảnh đứt đoạn của một tuần trước liên tục ủa về ào ạt không ngừng. Cảnh tượng đó, chưa bao giờ anh quên được.

Lúc đó, chiếc xe hơi to đùng đè lên cả thân người nhỏ bé kia, cô toàn thân đầy máu, bất tỉnh nằm dưới chiếc Mercedes bị lật ngược. Còi xe cứu thương kêu inh ỏi, tiếng người xung quanh bàn tán xôn xao hòa cùng cơn mưa to rả rích, mọi thứ trước mắt lúc đó hết như một ngọn dao cắm thẳng vào tim anh một nhát.

Cảnh tượng đó, anh ngỡ như bản thân đã mất đi lẽ sống của cuộc đời.

Gần một tiếng đồng hồ sau, mọi người xung quanh mới có thể kéo hai nạn nhân của vụ tai nạn ra khỏi chiếc xe và đưa đến bệnh viện. Bất chấp cả việc mọi người xung quanh nhìn anh bằng đôi mắt kì dị xen lẫn cảm thông, anh vẫn ôm chặt lấy cô không buông.

Nỗi đau đó vẫn còn âm ỉ nhói lên mỗi khi anh nghĩ đến.

Một tuần trôi qua, sau tai nạn kinh hoàng đó cô vẫn chưa tỉnh lại. Mặc dù anh túc trực bên cô từ chiều đến sáng, rồi lại từ sáng đến chiều, ngay cả công việc anh cũng không còn sức quản lý, hơn thế nữa là kêu gọi tất cả những vệ sĩ thân cận nhất bảo vệ cô 24/24 thì cô vẫn nằm đó, mắt nhắm nghiền như không hề quan tâm đến bất cứ chuyện gì đang xảy ra bên ngoài.

Cô hôn mê một tuần, ngủ một giấc mơ dài như vậy rồi, hoàn toàn không hề biết rằng mảnh đất bên quận 7 anh đánh đổi sự an toàn của cô cho Một Mắt nay đã bán đứng lại anh, trở thành một thành phần đe dọa đến sự nghiệp của khách sạn Red.

Quai hàm anh siết chặt lại, không ngừng mắng rửa bản thân mình. Rõ ràng anh đã sớm nghi ngờ, đã lường trước được việc này, vậy mà chỉ vì lo lắng cho sự an toàn của cô mà anh đã đánh mất đi lý trí, lẫn lộn giữa việc công và việc tư, khiến cổ phần nắm trong tay bị lung lay đe dọa.

Lúc đó anh vẫn không hiểu một mảnh đất bé nhỏ, làm sao có thể khiến Một Mắt hao tâm tổn sức tìm mọi cách để giành lấy? Thế nhưng ngày hôm nay, anh đã hiểu rồi!

Lực lượng của bọn xã hội đen lớn đến mức nào thì tin đồn của Một Mắt lớn gấp ba lần chừng đó. Tuy nhiên, điểm yếu duy nhất của ông ta chính là thiếu mất một cứ điểm quan trọng để lan rộng sự nghiệp ra nước ngoài. Quận 7 chính là địa điểm lý tưởng nhất. Chỉ cần xuất khẩu được lô hàng trắng qua biên giới, nhập sang các nước khác thì cơ đồ của người đàn ông đó... chắc chắn sẽ nuốt chửng các công ty lớn bé xung quanh, bao gồm cả khách sạn Red.

Ngày đó, khi cô vẫn còn hôn mê ở bệnh viện thì ba của anh đã tức tốc đáp chuyến bay về nước sớm nhất, nổi cơn tam bành thịnh nộ đến mức toàn bộ nhân viên trên dưới khách sạn đều khiếp sợ.

Ông nói: Mảnh đất nhỏ bé tưởng như vô hại, rốt cuộc lại khiến gia sản của khách sạn mất đi một cổ phần. Buổi giao dịch ngày hôm đó không chỉ đơn giản là giao dịch, mà còn là một kế hoạch được sắp đặt từ trước. Người đàn ông nguy hiểm đó chỉ muốn từng bước tiến gần cho đến khi nuốt trọn cả sản nghiệp của khách sạn Red mà cả gia đình này đã gầy dựng ba mươi năm qua.

Không phải chỉ nhắm vào mỗi tiền đồ của anh, của khách sạn này. Mà vì đây chỉ là một trong những bước tiến gầy dựng nên sự hùng mạnh của Một Mắt.

Một phần nào đó có thể nói rằng, Một Mắt đang từng bước gây ảnh hưởng nặng nề đến sự nghiệp của anh, của khách sạn này.

Phải, anh biết bản thân mình cần gì và làm gì. Ngày hôm đó, để đánh đổi tính mạng cô và Nhã Trúc... còn lựa chọn nào khác nữa sao?

Đã từ lâu anh không còn là con người quyết đoán như hồi còn bên Mỹ nữa. Cuộc sống của anh lúc này, ngoại trừ lý trí còn có tình cảm. Một tình cảm mãnh liệt dành cho người con gái anh yêu.

Anh hiểu cảm giác của ba mình, hiểu rõ cảm giác của ông lúc này thật sự rất thất vọng. Người con trai này đã bất hiểu rồi!

“Xin lỗi ba! Dù thế nào con cũng không từ bỏ cô ấy đâu!”

Dứt lời, sắc mặt anh lãnh đạm mở tung cánh cửa rồi bước ra ngoài, ánh mắt sắc bén trừng mắt một lượt những kẻ không phận sự nghe lén từ nãy đến giờ.

Bước đi của anh vững chãi, cả người toát lên vẻ nam tính quyền rũ nhưng phong thái lại vô cùng uy quyền khiến ai cũng phải nể sợ.

Trên đường đến bệnh viện, đột nhiên tim anh hẫng một nhịp, không hiểu vì sao cảm giác bất an từ đâu chợt xâm chiếm, toàn thân dấy lên một nỗi lo lắng vô hình.

Chiếc điện thoại reo vang, anh đưa tay lên bấm vào nút nghe. Ngay lập tức đầu dây bên kia vang lên giọng nói gấp gáp của vệ sĩ thân cận:

< cậu=“” chủ=“” không=“” xong=“” rồi!=“” nhịp=“” tim=“” của=“” cô=“” jessica...=“” không=“” được=“” bình=“” thường!!!=“”>>

Đường như đầu đó có tiếng tim đang vỡ nát, nỗi sợ hãi mơ hồ ngày càng rõ rệt khiến anh không thể thở được nữa. Bàn tay nắm chặt vô lăng, nghiêng răng nhả ga phóng xe chạy thật nhanh tiến về bệnh viện.

“Jessica, em không được có chuyện! Em phải đợi anh, tuyệt đối phải đợi anh!!!!”

Trong khi đó, tại bệnh viện...

Chiếc giường bệnh của Phương Nhã run lên bần bật, cả người cô không ngừng nảy lên theo cú huých của máy trợ tim. Xung quanh là những cô y tá, bác sĩ không ngừng tiếp tay trợ giúp, họ hoạt động không ngừng, ngay cả sắc mặt cũng trở nên căng thẳng:

“165”

“170”

“181”

“Không xong rồi, 190!”

Cô y tá nhìn vào màn hình, rít lên. Cả phòng lập tức nín thở, cảm nhận từng nhịp tim gấp gáp của cô đang bị rối loạn. Cánh cửa thần chết sắp sửa mở ra trong gang tấc. Cứ tiếp tục như thế này thì...

“Cô gái à, cố lên chứ? Cô kiên cường lắm mà, phải không???”

Vị bác sĩ già kiên trì đến giây phút cuối cùng, huých máy trợ tim lên ngực cô một lần nữa. Tuy nhiên, lần này tình hình vẫn không hề khả quan!

Tít! Tít!!!!

Tiếng tít tít của máy đo nhịp tim vang lên khiến ai nấy đều sửng sốt quay đầu lại.

“Không thể nào. Nhịp tim bệnh nhân đang xuống lại rất nhanh!!!”

Chẳng mấy chốc, trên màn hình hiển thị một đường chỉ kéo dài, báo hiệu rằng tim cô đã không còn đập nữa!

Đến lúc này chiếc xe của Kevin đã đi được hơn phân nửa đoạn đường.

Gió rít bên tai, hoàng hôn buông xuống, bầu trời sắc đượm màu tím buồn man mác, không ai biết rằng tính mạng của đôi nam nữ này hết như chỉ mảnh treo chuông, gần cái chết ngay trong gang tấc.

Rầm!!!

Cả chiếc xe bị chấn động mạnh, đầu anh đập vào vô lăng, máu chảy từ trán nhỏ xuống áo, cơn đau điếng đến mức đầu anh bị choáng váng xây xẩm mặt mày, mắt vô thức nhắm lại nhìn vào gương chiếu hậu.

Rầm!!!

Chiếc xe lại nảy lên, đầu anh lại lần nữa đập vào vô lăng, máu càng lúc chảy ra nhiều hơn. Trong vài giây tỉnh táo còn sót lại, anh nhắm mắt nhìn cho thật kỹ phía sau xe mình. Cả người như có ngọn lửa lan ra toàn thân, anh bắt đầu cầu tiết.

Là ai?

Chiếc xe màu đen phía sau lưng như càng lúc càng phát cuồng, cứ thế mà chĩa mũi tông vào xe của anh. Hệt như là, người tài xế đó cố tình?

Anh phóng ga chạy nhanh hơn, cố gắng thoát khỏi chiếc xe điên phía sau. Nhưng...

“Két!!!”

Bánh xe chà sát lên mặt đường tạo nên một tiếng rít chói tai. Anh trợn to mắt nhìn về phía trước. Không chỉ có một chiếc xe điên, mà có tới hai chiếc. Một trước một sau, hệt như một sự sắp đặt từ trước, và hai chiếc chặn anh lại chính là đồng bọn!

Chiếc xe màu trắng của anh nằm ở tư thế kẹp, nằm giữa hai chiếc màu đen. Giữa con đường vắng vẻ, bọn chúng hành động tráo trở, đồng loạt một đám tên côn đồ tay xách mã tấu, gây gộc bước xuống xe.

Máu rỉ từng giọt xuống trán làm cản trở tầm nhìn của anh, đầu óc trở nên choáng váng muốn ngất đi. Nhưng trong đôi mắt mờ hồ, anh có thể nhìn thấy được cái bóng của bọn chúng... hoàn toàn chỉ cách anh được mấy thước.

Bàn tay anh nắm chặt vô lăng, chân nhấn ga phóng về phía trước, bắt chập cả bọn xã hội đen và chiếc xe hơi màu đen chắn ngang trước mặt.

Uỳnh!

Xe của Kevin điên cuồng tông vào chiếc xe của bọn chúng, những tên xã hội đen đứng xung quanh hoảng hồn né tránh sang hai bên, đến khi tiếng va chạm giữa hai chiếc xe xảy ra. Một phần mũi xe của anh bị móp méo, cánh cửa xe của bọn chúng cũng như sắp gãy, cả bọn mới điên cuồng cầm gậy cầm mã tấu đập tới tấp lên xe anh.

Máu tươi loang lổ trên mặt, anh gắng gượng nhìn về phía trước. Đường đi quá hẹp, cho dù có đè bẹp chiếc xe của bọn chúng thì cũng chưa chắc thoát khỏi nơi này.

Hai tay anh siết chặt thành nắm đấm, dồn sức lao ra khỏi chiếc xe, cả người như phát điên nhào về phía bọn chúng. Dùng tay không tát sất, đối đầu với cả bọn mang theo người vũ khí gậy gộc.

Căn bản, anh biết bản thân không thể nào đánh lại!

“Bốp, hự!!!”

Cây gậy sắt từ đằng sau giáng thật mạnh vào đầu anh. Cú va đập trong xe ban nãy còn chưa hết, nay lại thêm một cú phang vào đầu từ đằng sau. Cả người anh chịu trọng lực bởi đôi chân, thì trong tích tắc một tên nữa cầm cây sắt giơ từ trên cao, rồi hạ xuống đập vào đầu gối anh một lực thật mạnh.

Rắc!

Cả người anh ngã khụy xuống đất, mùi tanh của máu xộc lên mũi, phun ra từ miệng. Một tay ôm lấy đầu gối, máu lan ra ống quần nhỏ từng giọt xuống nền đường lạnh ngắt, thân người run lên từng hồi, kèm chế cơn đau như cào buốt tim gan:

“Không được, phải đến bệnh viện. Phải đến bệnh viện gấp cô ấy!!!”

Bốp!!!

Anh nằm bệt xuống đường, đầu và chân bị thương nặng không ngừng buốt lên tận óc thì liên tục bị những cú đánh như búa bổ của bọn chúng tới tấp lên người. Đèn pha của xe từ xa chói lóa chiếu thẳng vào mắt anh. Giây phút đó, chân bên trái không bị thương của anh liền ráng sức đứng dậy.

Đôi mắt đục ngầu, anh nghiêng rống dùng bàn tay to bè của mình giơ lên cao đỡ lấy cây gậy sắt từ từ hạ xuống đầu. Ngay lập tức liền giật lấy cây gậy sắt đó, ra sức đập những tên xã hội đen bu xung quanh như ổ kiến. Chân đầy máu lết từng bước trên đường, tay điên cuồng đánh tới tấp vào bọn chúng với một sức mạnh vô hình mãnh liệt.

Chiếc xe hơi nát tan tành không còn ra hình ra dạng, khuôn mặt anh cũng bầm tím đến mức sưng phồng. Sức lực mỗi lúc yếu ớt, nhưng chẳng biết bằng động lực nào đó khiến anh kiên trì chống chọi với bọn chúng, dù cho bị đánh tới tấp lên người, lên đầu gối cũng đứng vững được với một đôi chân bị thương.

Anh không biết chuyện này kéo dài đến bao lâu, trong đầu chỉ vang vọng câu nói: “Phải đến bệnh viện, phải đến bệnh viện!”. Ngoài ra, bản thân anh dần mất đi ý thức, hoàn toàn không cảm nhận được những cơn đau phát ra toàn thân nữa.

Cho đến khi từ xa vang lên tiếng một số người dân xung quanh hò hét, dường như họ vô tình trông thấy cảnh tượng hãi hùng này thì bọn chúng mới dần dần rút lui.

Bọn còn đồ bỏ đi, thì cũng là lúc toàn thân anh mềm nhũn, không còn chút sức lực mà đổ ập xuống mặt đường, môi vẫn còn mấp máy:

“Jessica, đợi anh! Nhất định phải đợi anh!”

Trong bệnh viện...

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, một số y tá đã bắt đầu tản đi hết, chỉ còn lác đác một bác sĩ và hai cô y tá đứng bên cạnh cô gái nằm trên giường. Tâm trạng của một bác sĩ, khi biết được bệnh nhân của mình ra đi thì sẽ khó chịu đến mức nào. Hoàn toàn không ai có thể cười nổi được nữa.

Vị bác sĩ nhìn bệnh nhân của mình thêm một lần nữa, sau đó xoay đầu bước đi, trong lòng không nén nổi thở dài.

“Tít! Tít!!!”

Tiếng máy đo nhịp tim lại một lần nữa vang lên, cả hai cô y tá đồng loạt nhìn vào màn hình, kinh hãi kêu lên:

“Bác... bác sĩ!!!”

Ông bác sĩ già ngay lập tức xoay đầu lại, cũng nhìn vào màn hình, biểu cảm trên gương mặt cũng không khác gì hai cô y tá kia, đều kinh ngạc đến không thể tưởng tượng nổi:

“Không thể tin được!”

Nhịp tim của cô gái đang có dấu hiệu đập lại.

“20”

“40”

“50”

“60”

“Nhịp tim đã trở lại bình thường!”

Trong phòng bệnh, cả ba người đều đứng sững sờ nhìn dấu hiệu của nhịp tim đập đều đặn hiện trên màn hình, phải mất một lúc sau, bọn họ mới phát hoảng lắc đầu:

“Không thể nào, kỳ tích! Là kỳ tích!!!”

Mười phút trước đây, rõ ràng cô đã không còn đập nữa. Rõ ràng sự sống đã chấm dứt, vậy mà...

Không thể nào tin được. Nếu như không phải chính mắt họ nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ này thì tuyệt đối sẽ không thể tin rằng có người tim ngừng đập cách đây mười phút lại có thể đập trở lại bình thường!?

“Cô ấy vẫn còn sống!”

Sau vài giây hoàn hồn lại, vị bác sĩ già cố gắng bình tĩnh lại, tay run run khám lại một lần nữa trên đôi mắt cô, sau đó mới dám tin rằng người bệnh nhân này vẫn còn sống.

“Đưa vào phòng hồi sức. Mau, mau đưa bệnh nhân vào phòng hồi sức!”

“Dạ!”

Các cô y tá xung quanh bệnh viện bắt đầu nháo nhào, câu chuyện về một bệnh nhân thoát khỏi hồ tử thần ngay trong gang tấc nhanh chóng lan truyền, chẳng mấy chốc phán tán khắp nơi, các ngõ ngách của bệnh viện.

Năm phút sau, chiếc băng ca màu trắng được mang ra ngoài, bốn năm y tá đứng xung quanh khiêng đi. Người nằm trên đó không ai khác là Phương Nhã.

Trong khoảnh khắc đó, ngay tại một tầng lầu, một chiếc băng ca khác cũng được khiêng vào. Và người nằm trên đó là Kevin với cả người đầy thương tích, trên đầu tích tụ máu me loang lổ.

Cả hai vô tình đi lướt qua nhau nhưng đôi mắt họ nhắm nghiền, hoàn toàn không thể biết được người mà mình muốn gặp nhất - chỉ cách nhau trong gang tấc.

“Kevin!”

Trong tâm trí đầy mơ hồ, đôi mắt cô hoàn toàn không thể mở lên được nữa, tuy nhiên lại có một cảm giác quen thuộc xâm chiếm toàn thân, trong đầu không ngừng vang lên giọng nói của anh:

“Kiên cường lên, phải tuyệt đối kiên cường. Không được rời bỏ cuộc đời này, không được rời bỏ anh. Có nghe không, Jessica? Jessica?”

Sáng ngày hôm sau...

Phương Nhã dựa người vào tường, ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào khiến bóng cô in nghiêng xuống mặt đất, đôi mắt vô hồn hướng về cửa kính, thỉnh thoảng khóe môi không tránh khỏi nụ cười đầy mệt mỏi.

Làn hơi từ ngực dâng lên như tắc lại, từ đâu đó cô vẫn còn cảm giác được nỗi sợ hãi đó - khi mà bản thân nhận thức rõ được mình đã không còn sự sống nữa.

Trong bóng tối dày đặc, cô không thể phân biệt rõ được cái gì ở trước mắt mình, chỉ có thể mơ hồ đi mãi, đi mãi cho đến khi bắt gặp được hình dáng của một người rất quen thuộc - đó là Quốc Thịnh.

Khoảnh khắc khi nhìn thấy anh, sự bức bối khó chịu trong người đột nhiên tuôn trào ra xối xả, xộc lên mũi cay xè rồi vỡ òa trong làn nước mắt.

Đứng giữa thiên đàng và địa ngục, cô lại một lần nữa nhìn thấy nụ cười ngọt ngào mà bấy lâu bản thân đã dần quên lãng, anh không hề nói gì, chỉ chìa tay về phía trước như bảo rằng cô hãy nắm lấy bàn tay đó, thật chặt.

Rồi thời gian qua đi, khi bàn tay của hai người khê siết chặt vào nhau, cô nhìn thấy được mình đang cùng anh đi qua một chiếc cầu nhỏ bắc qua sông, mọi thứ xung quanh quá đổi mơ hồ và huyền ảo, đến mức bản thân không thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì khác nữa.

Nhưng khi gần bước xuống cầu, đột nhiên một loạt hình ảnh hiện lên trong đầu cô, không phải về những khoảnh khắc có Quốc Thịnh hay kỷ niệm xưa kia của hai người. Những gì cô thấy trước mắt chính là những gì cô mong đợi, cô cần phải làm, cần phải giải quyết trong cuộc đời này.

Cô siết chặt tay lại, đôi mắt dần dần chuyển sang kiên định. Phải rồi, cô còn có mẹ, có Kevin. Cô cần phải sống, phải quyết tâm tồn tại để khiến Một Mắt trả cái giá mà mình gây ra, để những người đã khuất như ba cô và Quốc Thịnh được thanh thản nơi vĩnh hằng.

“Nhã, em không muốn đi với anh sao?”

Khi thần sắc còn mơ màng, cô nghe được giọng nói nhẹ nhàng của Quốc Thịnh. Đôi mắt anh phủ đầy sương, vẻ mặt vô cùng thanh thản, hoàn toàn không mang một chút vướng bận nào cả. Ngay cả bàn tay rắn chắc cũng từ từ buông cô ra, mỉm cười nói:

“Anh biết em vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành mà! Mau đi đi, về với thế giới của em ấy!”

“Quốc Thịnh!”

Khuôn mặt của anh nhòe dần trong mắt cô, bàn tay lạnh ngắt chợt níu lấy tay anh, run giọng nói:

“Quốc Thịnh, anh đi đâu?”

Anh khẽ cười, đáy mắt chợt ánh lên tia nhìn dịu dàng hết như ngày xưa, nhưng khoảng cách với cô ngày càng xa dần, xa dần, rồi biến mất trong không gian mờ ảo.

Khói sương càng lúc dày đặc, cô hốt hoảng chạy theo anh, vừa chạy vừa bật khóc. Cảnh vật xung quanh chẳng mấy chốc lại chìm vào bóng tối, cô hoàn toàn không thể nhận ra được con đường trước mắt mình, cho đến khi đâu đó vang lên giọng của Quốc Thịnh một lần nữa:

“Nhã, mỗi năm em phải đến thăm anh nhé, để anh biết được rằng em và Kevin sống hạnh phúc đến thế nào. Anh hy vọng khi ngày đó đến, Quốc Thịnh này sẽ thấy được nụ cười thật tươi của Phương Nhã!”

“Quốc Thịnh! Quốc Thịnh!”

Giọng nói của anh dần dần bị bóng đêm dày đặc nuốt chửng. Cô khó thở gào lên tên anh, sau cùng lại như rơi vào hang động tối tăm dày đặc không nhìn thấy được lối ra, cả người hoàn toàn mất đi phương hướng.

Ngay lúc này, đằng sau lưng chợt vang lên tiếng nói quen thuộc, da diết đầy đau khổ:

“Jessica, quay lại đi!”

Cô xoay lưng lại, đôi mắt ướt nhoe vẫn chỉ thấy một màu đen tăm tối, giọng run rẩy thốt lên không thành lời.

“Kevin!”

“Quay về đi, quay về với anh. Chúng ta cùng nhau giải quyết tất cả. Đừng rời bỏ cuộc đời này, đừng rời bỏ anh có nghe không? Jessica!”

Giọng của anh tha thiết như lời khẩn cầu khiến đôi chân cô dừng lại, nhưng cũng ngay lúc này, mọi thứ trước mắt cô sáng bừng đủ để thấy được con đường rộng phía trước.

“Jessica, kiên cường lên em! Đừng rời bỏ cuộc đời này, hãy tỉnh lại đi. Mau tỉnh lại đi!”

Dòng ký ức miên man vừa dứt thì cũng là lúc gương mặt cô đã đầm đìa nước mắt. Hai bàn tay siết chặt vào nhau như cố gắng nhắc nhở bản thân phải thật kiên cường. Từ lúc này trở đi, cô không thể yếu đuối như ngày xưa nữa.

“Jessica, à không. Tôi nên gọi cô là Phương Nhã, có đúng không nhỉ?”

Giọng nói bốn cột đầy vẻ khinh thường bất chợt cất lên từ đằng sau. Dường như người đó đã có mặt trong phòng bệnh này lâu lắm rồi, đủ để có thể quan sát rõ được từng sắc thái biểu cảm trên gương mặt cô lúc này.

Cô giật mình lau vội nước mắt, môi mím chặt ngăn chặn cơn tức ngực trong lòng mình, bất giác khó tránh khỏi nụ cười đau khổ trên môi.

Giọng nói này, làm sao cô có thể quên được!

“Cô tốt số thật, đã thoát chết mấy lần rồi. Nhưng con trai tôi thì lại khác. Vì cô mà nó đã XÉM CHẾT MẤY LẦN rồi có biết không hả? Vì cô mà nó không còn được đi lại bình thường, vì cô mà sự nghiệp của khách sạn này bị đe dọa! Hahaha, Mai Phương Nhã, làm người đừng nên độc ác quá như thế chứ?”

Người đàn ông đó nói trong sự phẫn nộ tột cùng, cổ tình nhấn mạnh bốn chữ “xém chết mấy lần” để cho cô biết rằng... bản thân đã mang đến cho con trai ông ta biết bao nhiêu điều xui xẻo.

Khóe mắt cô lại ươn ướt, nhưng vẫn cắn chặt răng để không phải bật khóc, nói như gió khê bên tai nhưng lại chứa đầy sự dứt khoát:

“Con xin lỗi, nếu như không có Phương Nhã thì mọi chuyện sẽ khác. Kevin cũng sẽ không ra nông nỗi này!”- Nhắc đến tên anh, tim cô như bị khoét sâu thêm một lỗ lớn, đau đến mức không thở nổi - “Từ giờ trở đi, Mai Phương Nhã này tuyệt đối sẽ không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời của các người nữa!”

Đáy mắt chủ tịch Nguyễn chứa đầy sự nghi ngờ, chẳng mấy chốc đã phá lên cười:

“Cô buông tha con tôi dễ dàng như vậy sao? Được rồi, cô nói đi. Một giá một, 100 triệu và lập tức rời khỏi cuộc sống của chúng tôi ngay!”

Những móng tay cô ấn sâu vào da thịt đến mức đau rát, lúc này cô không ngăn được những giọt nước mắt nữa, cứ mặc cho chúng tuôn ra xối xả, rơi tí tách xuống tấm nệm trắng tinh.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao nhiêu lâu, cũng không biết cô đã hít thở thật sâu bao nhiêu lần mới có thể thốt ra thành câu nói:

“Không cần. Cả đời này, tôi cũng không muốn mắc nợ gia đình các người nữa. Làm ơn để tôi yên!”

Người đàn ông tóc đã lấm tẩm vài sợi màu bạc khẽ run người, nụ cười càng lúc càng hiện rõ trên môi, đáy mắt không tránh nổi sự khinh thường chán ghét cực hạn:

“Cô lấy cũng được, không lấy cũng được. Nhưng đừng để tôi phải nhìn thấy mặt cô lần nữa!”

Sau khi đặt cọc tiền 100 triệu xuống bàn, người đàn ông đó hần học sải bước ra khỏi cánh cửa, chẳng mấy chốc thân hình già nua đó cũng biến mất khỏi tầm mắt cô rất nhanh chóng.

Âm thanh cánh cửa đập mạnh vào tường như tạo thành một cái gai vô cùng nhức nhối trong tim cô, khiến đôi chân mày khẽ cau lại vì đau đớn. Xung quanh vang lên đầy đủ mọi âm thanh hỗn tạp, tiếng xe cộ, bước chân qua lại, hay là những chiếc lá xào xạc bên cành cây ngoài cửa sổ càng làm tim cô thêm nặng nề khó thở.

Cơn tức ngực trào lên cổ họng, hơi thở càng trở nên dồn dập hơn. Cô ngồi dựa vào thành giường, sắc môi trắng bệch không còn sức sống.

Nhớ đến Kevin, khóe mắt cô lại một lần nữa cay xè. Mọi kỷ niệm trước mắt không ngừng tái hiện trong đầu như dòng sông ào ạt chảy xiết, chứa đựng một tình cảm chất chứa không thành lời.

Cô nhớ đến ánh mắt anh khi cười, khi ôm cô vào lòng, khi bịn rịn quấn lấy môi cô không rời, hay bá đạo một cách đáng yêu. Mọi thứ của anh, tất cả những thứ trên người anh, cô đều nhớ hết tất cả.

Tình yêu của Kevin dành cho Jessica, có lẽ sẽ chấm dứt nếu như ngày đó anh không vì cô mà quay về nước, không vì cô mà đến gần Một Mắt, và cũng không mất bình tĩnh đến nỗi đem mảnh đất bên quận 7 làm điều kiện trao đổi.

Anh mang đến cho cô những hồi ức tươi đẹp nhất, không phải là Phương Nhã chỉ biết đến thù hận, mà là Jessica luôn vô tư vui vẻ. Cũng chính vì anh đã khiến con tim đã khép kín này biết thế nào là yêu thêm lần nữa.

Người đàn ông đó từng nói, không cần biết cô là Jessica hay Phương Nhã, không cần biết quá khứ hay hiện tại của cô gái đáng thương này có ra sao, chỉ cần biết người anh yêu là cô. Thế đã đủ rồi!

Dù gặp phúc hay họa, dù vui hay buồn, lúc nào Kevin cũng luôn xuất hiện kịp thời để đến bên cô, khiến cô cảm nhận được sự hân hoan vui sướng khi được che chở, được yêu thương là như thế nào.

Nếu như có ai đó bảo rằng Kevin là phúc tinh của Phương Nhã, thì họ phải nên đính chính lại rằng: chính Phương Nhã mới là khắc tinh của Kevin!

Anh cứu cô hai lần, nhưng cô cũng khiến anh xém chết hai lần. Định mệnh này rốt cuộc là nợ hay duyên?

Cứu cô khỏi Một Mắt, ngay cả trong giây phút cô sắp bước vào quỹ môn quan, anh lại một lần nữa cất tiếng nói tha thiết của mình để kéo cô quay trở về.

Vậy mà Phương Nhã này đã làm gì được tốt đẹp cho anh?

Vì cô mà anh đã tận tay đưa mảnh đất cho Một Mắt, để rồi bây giờ chính mảnh đất bé nhỏ đó lại là một trong những thứ đe dọa đến cổ phần anh nắm trong tay. Hơn thế nữa, anh còn bị bọn người của ông ta đánh đập dã man đến mức suýt mất cả mạng sống của mình.

“Tách!”

Nước mắt cô thấm ướt đầy áo, cơn tức ngực dâng tràn trong lòng bật ra khỏi cổ họng, khiến cô không còn ngăn được những tiếng khóc đau thương kia nữa. Mặc cho cơn đau giằng xé ruột gan, con tim vụn vỡ thành trăm mảnh, cô cũng chỉ muốn khóc cho hết ngày hôm nay thôi.

Yếu đuối... cho hết ngày hôm nay thôi!

“Quốc Thịnh đã không còn, Cẩm Tú lại thành ra thế này. Em không muốn người tiếp theo sẽ là anh! Xin lỗi, Kevin!”

Nắng tắt, đêm buông dần...

Ngày cuối cùng của tháng 5 sắp tàn, Phương Nhã phải cố bước đi với đôi chân yếu ớt ra khỏi bệnh viện, khi đi vẫn không ngừng dặn lòng rằng: nhất định không được nhìn vào phòng bệnh của Kevin, càng không được phép nghĩ đến anh dù chỉ trong giây phút.

Nhưng cho dù có cố gắng cách nào cô vẫn không làm được. Thậm chí vẫn khờ dại mong rằng anh có thể níu giữ bước chân mình, ôm mình vào lòng thật chặt và nói:

“Em muốn bỏ đi là bỏ đi sao, em nghĩ làm vậy là tốt cho anh sao? Nghe cho kỹ, có chết anh cũng không để em đi. Không bao giờ!”

Mỗi bước đi của Phương Nhã một lúc chậm dần, cơn đau giằng xé trong lòng càng thêm đau đớn. Cô biết cho dù lúc này có xoay lưng lại nhìn về phía anh, anh cũng không thể nhìn thấy được cô lúc này đâu.

Sau vụ tai nạn ngày hôm qua, anh đã phải nằm viện với đôi chân bị bó bột. Từ giờ trở đi, rất có thể sẽ không còn đi lại bình thường được nữa.

Nghĩ đến đây Phương Nhã lại muốn bật khóc. Vì cô mà anh bị tước quyền được đi lại, khiến cơ đồ của khách sạn Red bị lung lay. Trong khi người bắt nguồn nên mọi đau khổ như cô lại sống khỏe mạnh và không hề bị tổn hại dù chỉ một sợi tóc.

Một tuần rơi vào trạng thái hôn mê và thoát khỏi tử thần trong phút chốc, khi tỉnh lại cô vẫn có thể hoạt động bình thường như bao con người khác, chỉ có mỗi con tim là ngày càng yếu ớt, tuyệt vọng.

Nếu như anh ở bên cô thêm giây phút nào nữa, cô không dám chắc tính mạng của anh sẽ được bảo toàn!

Nếu như mọi nghiệp chướng lại tái diễn, cô sợ rằng mình sẽ phát điên mất, nhất định sẽ phát điên mất thôi.

“Kevin, em là sao chối mang đến cho anh biết bao nhiêu xui xẻo. Bất cứ ai ở gần em cũng đều phải mất mạng. Ba em đã chết, Quốc Thịnh cũng ra đi. Em không muốn ngay cả anh cũng rời xa em, rời xa cuộc đời này!”- Sức khỏe cô lúc này vô cùng yếu ớt, duy nhất chỉ có sự kiên quyết là vô cùng vững vàng - “Coi như anh hãy vì em mà sống, vì em mà tồn tại, có được không?”

Dưới ánh nắng gay gắt, sắc môi cuối cùng trên môi cô cũng biến mất:

“Tất cả mọi chuyện, em sẽ tự mình giải quyết, tất cả!”

“Rầm! Xoảng!”

Chiếc điện thoại trên tay bị Kevin dùng hết sức lực bóp đến nứt cả màn hình, toàn bộ vật dụng có trong phòng đều bị anh đập nát, vỡ tan tành. Đôi mắt lạnh như băng xoáy thẳng vào người đàn ông trước mặt, đỏ rực như báo hiệu sự phẫn nộ sắp lên tới đỉnh điểm.

“Mày điên đủ chưa?”

Người đàn ông tràn đầy nhiệt huyết ngồi trên ghế sofa ngay đầu giường, dáng vẻ bình tĩnh cùng thư thái rớt trà. Hệt như không cần quan tâm đến bất cứ thứ gì đang xảy ra, cứ như vậy mà nhả ra từng chữ:

“Con trai của Justin Nguyễn này không thể mất đi lý trí như thế được. Vì nó mà mày ra nông nổi này, xem nữa là mất luôn tính mạng. Ngay cả cơ đồ của khách sạn chúng ta sắp bị chi phối bởi tên Trương Thái Minh kia cũng bởi vì con bé đó. Vậy mà vẫn chưa chịu tỉnh ngộ sao?”

Kevin cả người toát lên sát khí bùng bùng, đôi mắt đục ngầu cắn phẫn nhìn đắm đắm vào lá thư đặt trên đầu giường bị anh vò nát đến mức nhăn nhúm. Con tim phút chốc như bị ai đó cào xé thành trăm mảnh.

Cô không nói không rằng, chỉ để lại mảnh giấy nhỏ và bỏ anh đi. Từ đầu đến cuối chỉ có duy nhất một dòng chữ “Chia tay đi, đừng bao giờ tìm đến em nữa!”

Cô nghĩ chỉ với vồn vện một câu nói, một câu xin lỗi rồi một đi không trở về là được hay sao? Cô nghĩ Kevin này ngu ngốc đến mức không hiểu được người con gái mà anh yêu đang nghĩ gì à?

Chiếc điện thoại trên tay bỗng dưng phát lên tiếng gáy. Người con gái đó bức anh đến mức anh sắp điên lên rồi!

Đôi mắt Kevin sắc lạnh, toàn thân phát run. Đường như sự tức giận trong lòng sắp sửa không kiềm chế được nữa.

Justin Nguyễn hừ nhẹ một tiếng, đôi mắt có chút đau thương nhưng rồi nhanh chóng che giấu đi bởi sự lạnh lùng vốn có. Vì thật sự ông không thể chịu đựng được đứa con trai của mình bất chấp tất cả như vậy.

“Canh cửa đi! Không được để cậu chủ bước khỏi phòng này một bước!”

Đáy mắt Justin lãnh đạm, nói xong câu cuối cùng rồi quay lưng bước ra khỏi cánh cửa.

“Đủ rồi!”

Sắc mặt anh không chút sức sống, giọng khàn khàn lên tiếng. Những ai nhìn thấy cảnh tượng lúc này cũng có thể nhìn ra sự áp chế cơn tức giận sắp sửa chực trào trong anh.

Cả căn phòng chìm trong lạnh lẽo, ngay cả những tên vệ sĩ được huấn luyện với tinh thần sắt thép cũng bắt đầu thấy căng thẳng. Duy nhất chỉ có Justin Nguyễn vẫn như vậy, hoàn toàn không một chút doái hoài đến sắc mặt của đứa con trai mình lúc này.

“Tiếp tục canh cửa, không được cho nó ra ngoài!”

Đôi mắt tích tụ sự căm phẫn tột độ, toàn thân lạnh run không kèm được găm lên:

“Đủ rồi!”

Cả người Kevin bùng bùng lửa giận. Từng giây từng phút đối với anh lúc này chẳng khác nào là tra tấn, là cực hình. Hết như hàng ngàn hàng vạn con kiến bò khắp người, khiến anh không cách nào bình tĩnh thêm được nữa.

Toàn bộ sức lực trên người như bị trút hết, bàn tay anh run rẩy sờ lên một bên chân bị thương đến mức tê liệt của mình, sự bất lực dồn nén trong lòng bỗng trào ra xối xả, khiến anh kích động nổi cơn thịnh nộ:

“Đủ rồi, con nói đủ rồi! Ba có nghe không? Ba muốn ép bức con đến chừng nào nữa? Có phải muốn thẳng con trai này nhảy từ đây xuống dưới ba mới vừa lòng???”

Sự tức giận từ từ bốc lên, căng tràn lồng ngực. Đáy mắt anh tràn đầy sự căm ghét, căm ghét bản thân mình sao lại quá vô dụng như vậy???

Đôi chân này, tại sao có thể không cảm thấy đau? Một chút cũng không?

Nếu như ngày đó anh không vì sự ghen tức của bản thân, không đại dốt rút những tên vệ sĩ rời khỏi cô thì sẽ không có chuyện bị Phi Vũ bắt lên xe và xảy ra tai nạn. Để rồi sau những chuyện đó, anh lại một lần nữa không thể bảo vệ được cô, không thể chạy đến bên người con gái của anh khi đôi chân đã dường như tàn phế.

Hai bàn tay anh siết chặt thành nắm đấm, xung quanh nổi đầy gân xanh run rẩy mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng đó.

Trong màn mưa dày đặc, chiếc xe Mercedes lật ngược bên lề đường, xăng chảy từng giọt xuống mặt đất, loang lổ hòa cùng nước mưa trên bầu trời. Sau vụ đó, Phi Vũ tử nạn ngay tại chỗ, còn Jessica thì rơi vào trạng thái hôn mê suốt một tuần.

Khi đó, anh đã tưởng rằng cả đời sau này cũng không còn được nhìn thấy ánh mắt nụ cười của cô nữa...

Không dẫn được cơn tức giận, anh nói gần như hét lên với ba của mình, giọng nói trở nên vô cùng kích động:

“Con lặp lại lần nữa. Cho dù đôi chân này có tàn phế con cũng không bỏ mặc Jessica. Và cho dù ba có sai thêm chục tên vệ sĩ bao vây căn phòng này cũng chẳng vấn đề gì. Vì bây giờ con sẽ nhảy xuống phía dưới và tìm cô ấy!!!”

Đến lúc này, giọng nói quyết liệt của anh khiến Justin Nguyễn không thể làm ngơ được nữa. Ông xoay người lại và lập tức phát hoảng khi trông thấy anh dồn hết sức lực vào hai cánh tay của mình, cổ trào ra khỏi cánh cửa sổ.

Cảm thấy được toàn thân lạnh buốt, mồ hôi ứa trên trán liên hồi. Mặt đất cách cửa sổ này hơn mấy chục mét. Nói cách khác nơi mà họ đang đứng là ở tầng thứ mười lăm của bệnh viện.

“Kevin! Con bị điên rồi sao? Cẩn nó lại!!!”

Ngay lập tức những tên vệ sĩ đứng bên ngoài nhào đến bên giường cản anh lại, chúng kẹp hai bên tay không cho anh cử động, những tên còn lại đứng bao vây xung quanh, cửa sổ cũng vì thế mà che bít kín mít.

Nhưng bản thân anh giãy giụa quá kịch liệt, đôi mắt vằn lên những tia đỏ lòm như máu, cơn phản nộ hình thành bấy lâu trong lòng bỗng bùng phát dữ dội:

“Buông tôi ra, mấy người có còn coi tôi là cậu chủ không? Tôi nói buông ra!!!”

Không biết lấy từ đâu ra sức mạnh vô hình nào đó, thể trạng yếu ớt của anh phút chốc chuyển sang một lực vô cùng mạnh mẽ, một tay cố dằng khỏi ba tên vệ sĩ lực lưỡng, hành động chống trả vô cùng quyết liệt cộng thêm giọng nói phát ra đầy uy quyền khiến chúng bắt đầu thấy e ngại. Toàn bộ hành động nhất quán đều bị dừng hẳn.

Anh tựa người vào tường thở dốc, sắc môi trắng bệch mím chặt lại vì cố sức khắc chế cảm xúc trong lòng mình, dần dần phát ra tiếng nói, gầm lên hết như sư tử bị chọc giận:

“Kevin Nguyễn này dù có bị tàn phế cả đôi chân cũng quyết không để cho Jessica gặp nguy hiểm thêm lần nào nữa. Nếu ba muốn thấy đứa con trai này chết ngay tức khắc, ngay lúc này. Vậy thì ba cứ làm đi!!!”

Người đàn ông tóc đã thưa những sợi màu bạc run rẩy theo từng hơi thở của con trai mình, khóe mắt chợt nhòe lệ. Không biết mất bao lâu sau, khi mọi thứ xung quanh chìm trong căng thẳng đến khó thở, ông mới nghẹn giọng mà nói:

“Thằng con bất hiếu! Được rồi, tao chịu thua mày rồi. Mày muốn ngăn cản con bé đó, vậy thì tao sẽ sai người đưa con bé đó trở về đây với mày. Vậy được rồi chứ?”

“Không được!”- Quai hàm anh siết chặt lại, cơn tức ngực cuộn lên khiến trái tim anh không ngừng đau đốn, từng lời từng chữ nhả ra theo hơi thở dồn dập. - “Người phải đi là con. Người phải kéo cô ấy quay về là con. Dù có chết, con cũng phải kéo cô ấy quay về!!!”

26. Chương 24: Tỉnh Ngộ

CHƯƠNG 24: TỈNH NGỘ

“Bao năm qua, dù là buồn vui, cay đắng hay đau khổ, níu kéo rồi lại buông tay, tất cả đều chỉ như một cơn ác mộng ngỡ như cả đời không bao giờ tỉnh dậy.

Nhưng...

Không có ngày hay đêm nào là kéo dài mãi mãi, cũng chẳng có giấc mơ nào mà không kết thúc.

Nắng tắt, rồi nắng lên.

Sau cơn mưa, trời sẽ lại sáng.

Mọi thứ rồi cũng đến lúc phải chấm dứt!”

Tại trại giam...

“02654, chúc mừng bà đã được thả!”

Ánh nắng gay gắt chiếu xuyên qua khe hở của cánh cửa sắt, tiếng rít chói tai vang lên theo sau. Những phạm nhân xung quanh đều hân hoan vui sướng thay cho một người trong số họ cuối cùng cũng đã được thoát khỏi chốn địa ngục.

“02654, chúc mừng bà! Cuối cùng cũng có ngày bà và gia đình được đoàn tụ!”

“Con gái bà nhất định sẽ rất vui mừng. Chắc con bé đang ở ngoài đợi bà đó. Mau đi đi, nhanh lên!”

Người đàn bà trên trán đã in hằn những nếp nhăn của tuổi già khế bật cười, nụ cười hạnh phúc sung sướng tận đáy lòng. Cuối cùng cũng có ngày bà được tự do!

Hai năm trôi qua, không biết con gái bà đã ra sao rồi?

Hữu Nghĩa - chồng bà đã cai nghiện thành công chưa?

Họ có nhớ bà hay không?

Sau sự vui sướng tràn ngập trong lòng, thì cơn sợ hãi xen lẫn hồi hộp nhanh chóng ập đến. Hai tay ôm chặt chiếc túi da cũ kỹ, bà nhanh chóng chào một lượt những bạn bè trong trại giam của mình rồi bước thật nhanh khỏi cánh cửa sắt.

Dưới làn gió lồng lộng, tâm trạng của người đàn bà đứng tuổi ngày càng trở nên lo lắng. Hai năm qua, không ngày nào mà bà không ngóng đợi tin tức của Hữu Nghĩa và Phương Nhã, nhưng rốt cuộc cái bà nhận được chỉ là con số 0, hoàn toàn không có bất kỳ hồi âm hoặc một tin tức nhỏ nhoi nào khác.

Hai năm sống cách biệt với thế giới bên ngoài, sự già yếu và giằng xé tâm can luôn không ngừng thôi thúc mạnh mẽ, khiến bà càng ngày trở nên lầm lì ít nói. Tuy nhiên bản thân vẫn luôn cố gắng hành thiện với hy vọng rằng một ngày nào đó sẽ được trở về nhà đoàn tụ cùng gia đình.

Khỏe mắt bà rưng rưng, đôi môi mấp máy không thành lời. Lãng phí gần nửa tuổi đời và hai năm trong nhà giam, bà thật không muốn phải bỏ lỡ thêm giây phút nào nữa.

Bà cần phải trở về với gia đình của mình!!!

“Cao Mỹ Lệ!”

Cánh cửa nhà giam bằng sắt hoen gỉ vừa đóng lại chưa được bao lâu thì một chiếc Benz màu đen đã nhanh chóng dừng lại nơi bà đứng, chẳng mấy chốc một loạt những tên xã hội đen đồng loạt lao ra khỏi xe và túm lấy hai bên cánh tay người đàn bà.

“Các người là ai? Nè, các người dẫn tôi đi đâu vậy? Buông tôi ra!!!”

Bọn chúng thô bạo đẩy Mỹ Lệ vào trong xe rồi nổ máy. Trên đường vắng ngoài quốc lộ, chiếc xe Benz phóng đi với tốc độ nhanh, hoàn toàn không một ai nghe được tiếng kêu cứu thất thanh của bà.

Tại địa bàn Một Mắt.

Mùa hè oi bức với cái nắng gay gắt của tiết trời khiến vạn vật xung quanh như khô cạn. Ngay cả những bông hoa được trưng trên bàn làm việc cũng rơi những cánh lá héo úa xuống nền đất. Một Mắt ngồi trên chiếc ghế sofa, đôi mắt lạnh lẽo âm u như xuyên suốt màn đêm, cả người đầy sát khí trùng mắt nhìn người đàn bà quần áo rách tả tơi, tóc tai bù xù rối rắm không ngừng kêu la thảm thiết với sợi dây thừng siết chặt quanh người, môi nở một nụ cười ma mị tàn nhẫn, hệt như đang thỏa mãn với tiếng khóc rên rỉ vì trò đùa tra tấn của chính mình

Tách!

Những giọt máu loang lổ rỉ ra từ chân tóc, từ khóe miệng và toàn thân đầy máu liên tục chảy ra không ngừng. Người đàn bà hai tay bị trói chặt treo ngược lên trên đầu, toàn thân nhũn ra không còn sức để chống cự, miệng liên tục rên rỉ đầy đau đớn. Chỉ có đôi mắt là tràn đầy căm phẫn nhìn ông trùm trước mặt. Hình dáng này, gương mặt này, có làm ma bà cũng không thể nào quên!

“Một Mắt, tao có chết cũng không tha cho mày!!!”

Bốp!

Cái tát nẩy lửa giáng thật nhanh xuống bên má của Mỹ Lệ khiến mặt mũi bà choáng váng, đôi mắt mờ dần trong mệt mỏi, mọi thứ trước mắt dường như chỉ còn là những cái bóng mờ nhạt.

Một Mắt khê hừ một tiếng, một bên mắt còn lại trừng mắt nhìn người đàn bà thê thảm trước mặt, môi khê nhếch lên thành nụ cười khinh bỉ:

“Cao Mỹ Lệ. Bà có trách, thì trách đứa con gái của bà cả gan động đến Một Mắt này. Bà nên nhớ, nợ cũ chưa trả. Bây giờ lại gánh thêm một nợ mới. Mà món nợ này, chỉ có thể trả bằng cái mạng của gia đình bà thôi!”

“Đồ khốn, tao có nợ gì của mày thì để cho một mình tao trả, một mình tao gánh hết. Mày không được động đến con gái và chồng tao!”

Hai bên má bà sưng phồng, cơn đau buốt đến tận óc khiến giọng nói của bà dường như biến dạng, cả người lão đảo cổ sức căng mắt để nhìn cho kỹ gương mặt của kẻ đáng bị nguyên rửa kia.

Cảm giác tê dại dọc lên sống lưng, tiếng cười của Một Mắt như nuốt chửng bầu không khí lạnh lẽo xung quanh, khóe mắt co giật đầy nham hiểm:

“Hahaha! Cao Mỹ Lệ, hai năm trong nhà tù bà vẫn chưa biết được chuyện gì thì phải? Chồng bà bây giờ đã yên giấc ngàn thu dưới suối vàng rồi! Tôi muốn động đến ông ta cũng không còn dịp nữa.”

Tim bà phút chốc như ngừng đập.

Mọi thứ xung quanh dường như tan vỡ thành từng mảnh.

Lỗ tai bà ù đi, trong mắt hoàn toàn chỉ hiện lên mỗi nụ cười đầy nguy hiểm của người đàn ông trước mặt. Cổ họng khô khốc hoàn toàn không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

“Bất ngờ lắm sao? Người đàn ông đó không cai nghiện thành công, lén uống thuốc ma túy trong trại. Cuối cùng dẫn đến sốc thuốc rồi tử vong tại chỗ. Chẳng lẽ đứa con gái yêu quý của bà không nói gì cho bà biết hay sao?”

Cả người Mỹ Lệ như bị trút đi sức sống, một thứ gì đó xộc lên mũi rồi trào ra thành tuyến nước mắt, tuôn ra xối xả, không có cách nào kiềm lại được.

Chân mày Một Mắt khê co giật, nụ cười mãn nguyện hiện trên khóe môi. Ông ta ra hiệu cho bọn đàn em của mình tiếp tục hành xử, còn nhấn mạnh rằng nhất định phải thật nặng tay, khiến người đàn bà này phải dở sống dở chết.

“Có giỏi thì giết tao luôn đi. Tốt nhất là mày giết tao chết đi! Chỉ cần từng giây từng phút còn sống trên đời, tao sẽ không ngừng nguyên rửa mày!!”

Khóe miệng Một Mắt không còn che giấu được nụ cười đắc ý nữa, cứ thế mà cười rữ rựi rất đáng sợ:

“Cao Mỹ Lệ, bà quá ngây thơ! Đứa con gái bà khiến hai cha con tôi khốn đốn đến thế này, chỉ với một từ chết thì quá dễ dãi cho hai người rồi! Bà vẫn còn giá trị, chỉ khi bắt được bà, tra tấn bà thì con bé đó mới xuất hiện. Đến lúc đó, từ từ các người sẽ biết mùi vị đau đớn là như thế nào!”

Ông ta nói xong liền trợn mắt ra lệnh cho bọn đàn em đứng xung quanh mình, gầm giọng hét như thú dữ:

“Tiếp tục đi!”

Trong căn phòng được bao bọc bởi cửa kính, tiếng đánh đập hành hạ vang lên khiến ai nghe thấy cũng kinh hãi. Chẳng mấy chốc mọi thứ xung quanh như chìm trong mùi máu.

“Lá lá là là la!”

Bên ngoài phía cửa đột nhiên có tiếng cười khúc khích hòa theo vầng điệu của bài hát nào đó. Tiếng hát trong trẻo cất lên vô tình khiến mọi thứ xung quanh dường như vắng lặng. Ngay cả mọi hoạt động của bọn chúng cũng dừng lại.

Một Mắt cau mày lại, cổ họng phát ra tiếng hừ khê:

“Chuyện gì thế?”

Lời nói vừa dứt, cánh cửa bằng gỗ trước mặt đã đập mạnh vào tường, và Cẩm Tú từ đâu chạy như bay về phía Một Mắt, đầu cứ mãi lắc lư theo điệu nhạc, thỉnh thoảng lại cười rữ rựi như người điên:

“Ba ơi, ba ơi! Con muốn đi hát, con muốn đi hát!!!”

Nụ cười của Một Mắt tắt lịm, đôi mắt âm u lạnh lẽo nay càng trở nên đáng sợ hơn, khóe mắt co giật nhìn một lượt bọn đàn em trước mặt, gầm nhẹ:

“Tụi bây không muốn sống nữa à? Tại sao lại để cô chủ bọn mày vào tận đây? Hả?”

Bọn đàn em bị dọa đến khiếp cả hồn vía, sắc mặt tái mét đồng loạt cúi đầu xuống đất, miệng liên tục xin lỗi không ngừng nghỉ:

“Xin lỗi đại ca, để bọn em đưa cô chủ về phòng!”

“Không, không chịu! Ba ơi, con muốn đi hát! Con muốn đi hát!!!!”

Bọn còn đồ vừa bước chân đến gần Cẩm Tú thì cô đã giẫy nảy kịch liệt, hai tay bấu víu chặt cánh tay Một Mắt, ôm chặt mãi không buông. Đôi mắt ngây thơ nhìn cha mình mà vùi vĩnh.

Nhìn thấy đôi mắt trong veo đầy ngây thơ của đứa con gái, tâm tình Một Mắt cũng bắt đầu dịu đi chút ít. Ông ta khẽ hừ mũi, rồi cố dần cơn bực tức vào trong lòng, nhỏ nhẹ nói với cô:

“Được rồi, được rồi! Ba sẽ kiểm giáo viên dạy con tập hát. Ngoan nào, nghe lời ba ra ngoài đi!”

“Không được, con muốn cô ta dạy con tập hát!”- Cẩm Tú ré lên một tiếng, rồi đưa tay chỉ thẳng vào mặt Mỹ Lệ bị đánh đến thê thảm không còn nhìn ra hình dạng - “Ngay bây giờ!”

Một Mắt gầm nhẹ, âm thanh tràn đầy cáu tiết, đôi mắt sắc bén như dao như tỏ ý rằng: “Không được!”

Không đợi ba mình nói thêm câu nào, Cẩm Tú lập tức sà đến bên Mỹ Lệ, ra sức nắm lấy vạt áo cô ta lay mạnh:

“Cô ơi, cô dạy con tập hát đi. Cô dạy con tập hát, mau lên! Mau lên!!!”

Ngay lập tức bốn bề xung quanh im phăng phắc, bọn đàn em đều ngó người theo dõi từng động tác từng sắc thái biểu cảm trên gương mặt Một Mắt. Tình thế này, quả thật bọn chúng không thể nào ngờ tới.

Bọn chúng có thể đánh đập người đàn bà này không thương tiếc, hành hạ bà ta sống dở chết dở. Nhưng vẫn không thể nào nghĩ đến việc đứa con điên của đại ca chúng lại phát tiết vào lúc này, mặc nhiên mà bắt buộc Mỹ Lệ làm người dạy cô ta tập hát!?

Quả thật, sắc mặt của Một Mắt tím ngoét, cả người tràn đầy sát khí bùng bùng phẫn nộ, hai bàn tay ra sức nắm chặt, rồi lại buông ra. Cứ như thế vài lần, người đàn ông này cuối cùng cũng nhả ra đúng hai chữ:

“Ra ngoài!”

Ngay tức khắc, bọn đàn em của Một Mắt răm rắp nghe theo lệnh, nắm lấy hai tay Cẩm Tú lôi ra ngoài cửa. Nhưng chưa kịp động đến cô thì Một Mắt lại một lần nữa gầm lên:

“Tao bảo bọn mày đưa mẹ đàn bà này ra ngoài! Dẫn lên phòng cô chủ của tụi mày!!!”

Cả đám còn đồ như không tin nổi vào tai mình mà đồng loạt há hốc, mắt tròn mắt nhìn nhau đầy kinh hãi, dường như não bộ vẫn chưa kịp thích ứng được với quyết định bất ngờ của đại ca bọn chúng.

“Còn không mau làm đi!”

Đến khi mọi thứ xung quanh lại trôi vào tĩnh lặng, Mỹ Lệ mới được an toàn mà có mặt trong phòng của Cẩm Tú.

Ánh đèn neon sáng bừng phủ trên gương mặt trắng mịn của Cẩm Tú, nụ cười rạng ngời như mặt trời cộng thêm đôi mắt ngây ngô hết như đứa trẻ, hoàn toàn không giống với một Trương Cẩm Tú độc ác đầy thâm hiểm mà Mỹ Lệ đã từng biết.

Bà ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ, cả người đều bị sợi dây thừng trói chặt đến mức không động đậy được gì, cả thân người bầm dập đến mức bản thân không còn chút khả năng nào để chống cự, cứ nghĩ rằng phó mặc

cho bản thân bị Cẩm Tú làm gì thì làm. Nhưng rồi suy đi tính lại, rốt cuộc bà cảm thấy rằng cô gái này quả thật không còn giống với những gì bà biết nữa.

Trong con mắt của Mỹ Lệ, Cẩm Tú là cô gái mang hai bộ mặt, bề ngoài tiếp cận Phương Nhã con gái bà để rồi âm thầm hãm hại, mưu mô hiểm độc sau lưng. Đến khi mọi thứ vỡ lẽ, bà mới biết được sự thật rằng cô ta chính là con gái của trùm xã hội đen Một Mắt - đồng thời cũng chính là con của chủ nợ gia đình mình.

Nhưng những cử chỉ và hành động của cô ta từ nãy đến giờ chẳng khác nào một người điên cả.

“Hi hi, cô dạy con hát đi! Cô dạy con hát đi!!!”

Cánh cửa đã khép chặt, nhưng bà biết Một Mắt đã sai người bảo vệ Cẩm Tú chặt chẽ bên ngoài, đến mức không một kẻ hở nào có thể lọt khỏi tầm mắt của ông ta.

Đến lúc này, dường như bà mới phát hiện ra một điều kỳ lạ nữa ngay trước mắt mình.

Khoảnh khắc cánh cửa chính đóng lại, thần sắc của Cẩm Tú cũng có phần thay đổi, nụ cười ngây ngô trên môi thưa dần rồi tắt lịm, chỉ có mỗi câu “Cô dạy con hát đi, cô dạy con hát đi!” là cứ liên tục lặp lại không ngừng nghỉ.

Cẩm Tú đứng bật dậy, sắc mặt dần khôi phục lại trạng thái bình thường rồi từng bước tiến về phía cánh cửa, sau đó khóa chốt cửa lại.

Tiếp sau đó, cô ta nép cả người sát vách, lắng nghe mọi động tĩnh bên ngoài. Về mặt vô cùng bình tĩnh và sáng suốt, đây là hành động cử chỉ của một người hoàn toàn bình thường.

Mỹ Lệ cả người như hóa đá, cứ nhìn đăm đăm người con gái trước mặt mình, thật sự không thể biết được những gì cô ta sắp phải làm tiếp theo nữa.

Chẳng biết thời gian trôi qua bao lâu, Cẩm Tú mới từ từ xoay người lại, đôi mắt trong suốt kia hoàn toàn không một chút vẩn đục, hoàn toàn biến thành một con người khác - không còn là đôi mắt đầy hiểm độc ganh tị như ngày xưa nữa. Vì bây giờ, ánh mắt đó chỉ có mỗi sự u buồn xen lẫn một nỗi bao trùm lấy mà thôi.

Cẩm Tú với lấy con dao trên kệ giường, rồi không kịp để Mỹ Lệ phản ứng thì cô đã rạch một nhát... chém đứt cả sợi dây thừng to bè siết chặt trên người bà.

Đến khi sợi dây thừng rớt xuống đất, thì về mặt của Mỹ Lệ vẫn không thể tránh khỏi sự ngạc nhiên đến tận độ của mình. Từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, não bộ của bà vẫn không thể thích nghi tiếp được nữa.

Rốt cuộc, người con gái này giả điên hay là thật đây???

Hơi thở dường như đặc quánh lại, chẳng biết tại sao mà khi thấy đôi mắt u sầu của người con gái trước mặt, Mỹ Lệ bỗng trở nên lúng túng, ngây người ngồi đó như một pho tượng sống.

“Dì yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa dì rời khỏi đây!”

Giọng nói dịu dàng quen thuộc bất chợt cất lên khiến Mỹ Lệ sửng sốt. Trong khoảnh khắc, bà như có cảm giác được quay trở lại ngày xưa, khi người con gái mang bộ mặt hiền lành giả tạo để tiếp cận cả gia đình Mỹ Lệ này.

Khi đó, đứa con gái ngây thơ của bà thật tình coi cô ta là bạn, những vật dụng hằng ngày nó yêu thích nhất cũng có thể sẵn sàng nhường cho cô ta chỉ với một câu nói: “Mình thích vật này/thứ này!”. Thế là toàn bộ những gì Phương Nhã quý trọng nhất đều bị cô ta cướp đoạt hết tất cả.

Ngoài mặt hiền lành đáng yêu nhưng tâm địa bên trong lại xấu xa không thể tưởng tượng được. Phải, chính vì bà không thể tưởng tượng được trên đời lại có người đóng kịch hay đến như thế!

Người con gái mang lòng dạ nham hiểm như thế này, làm sao bà có thể tin tưởng cô ta thêm lần nữa.

Mỹ Lệ nhìn Cẩm Tú chăm chăm, nét mặt khó hiểu, giọng nói trở nên dè chừng:

“Đừng có làm hành động đạo đức giả đó nữa! Rốt cuộc cô muốn gì?”

Trong thoáng chốc, dường như Mỹ Lệ nhìn thấy được sự thất vọng không thể che giấu trong đôi mắt Cẩm Tú. Bà càng không thể hiểu vì sao lúc này mình còn có đủ sức để lắng nghe những gì cô ta nói tiếp theo mà không tìm cách để bỏ trốn.

Giọng Cẩm Tú nhẹ nhàng chứa đựng một nỗi tuyệt vọng, nhưng dường như đâu đó vẫn ẩn hiện sự khẳng định trong lời nói:

“Tối nay Một Mắt có cuộc giao dịch lô hàng trắng rất quan trọng nên hầu hết người trong hội đầu gấu đều đi hết, cả những tên đàn em cũng theo sau. Tôi lại ở trong căn phòng này rất an toàn, nên chỉ có vài người bên ngoài canh giữ thôi” - Đôi mắt cô ẩn chứa sự bi thương đau đớn, cúi người nhấc tấm nệm giường lên cao rồi lôi một chiếc Ipop MP3 ra chìa trước mặt bà và tiếp - “Trong đây có cất giữ cuộc hội thoại của ba tôi khi ông đang giao dịch lô hàng ma túy với một bang hội trong nước. Dì nhất định phải giao thứ này cho Phương Nhã, vì đây chính là bằng chứng duy nhất buộc tội Một Mắt!”

Không đợi bà trả lời, Cẩm Tú lại nói thêm:

“Dì yên tâm, tối nay bọn chúng sẽ lơ là cảnh giác. Chỉ cần dì làm theo lời tôi thì nhất định sẽ được gặp lại Phương Nhã!”

Mỹ Lệ lúc này đã bàng hoàng đến mức đứng phắt dậy, mở to mắt nhìn người con gái trước mặt như thể nhìn thấy người ngoài hành tinh tiến vào trái đất vậy. Suy cho cùng, là bà vẫn không thể nào tin nổi những lời nói đó lại phát ra từ miệng của Cẩm Tú.

Ý của cô ta chẳng phải là chuyển hướng đứng bên gia đình bà tố cáo chính cha ruột của mình hay sao?

“Cẩm Tú, cô ... rốt cuộc cô ...”

Ánh mắt bà dò xét một lượt cả người Cẩm Tú, thậm chí còn không thể dùng từ nào để hình dung được thái độ và cách cư xử của người con gái này.

Không thể nào!

Đôi vai Mỹ Lệ cứng đờ, cả thân người bất động. Dường như bà lại một lần nữa trông thấy ánh mắt của Cẩm Tú thoáng buồn hết như chất chứa rất nhiều tâm sự.

Bà lùi về sau một bước, trong lòng không thoát khỏi ý nghĩ điên rồ rằng: những lời nói của cô ta là thật lòng!

Những tia nắng len lỏi ngoài cửa kính như chiếu rọi lên gương mặt sáng bừng của Cẩm Tú. Cô đứng lặng nhìn người đàn bà trước mặt mình, khẽ nhún vai rồi mỉm cười:

“Tôi đã gọi điện cho Phương Nhã, tối nay cô ấy sẽ đợi chúng ta ở bãi đất trống sau nhà!”

Buổi tối hôm đó ...

“Đau bụng quá! Trời ơi, đau quá. Huhuhu!!!”

Đang yên lặng bỗng bẽ, đột nhiên trong phòng phát ra tiếng rên rỉ của Cẩm Tú. Tiếng rên càng lúc càng dữ dội đau đớn, khiến hai tên gác cửa đứng bên ngoài lập tức xông vào phòng với dáng vẻ hoảng hốt:

“Cô chủ, cô chủ có sao không?”

Bọn chúng vừa xộc vào phòng thì đã trông thấy cả thân người Cẩm Tú co quắp trên nền nhà, liên tục rên rỉ không ngừng, hoàn toàn không nhận ra được điều khác thường trong căn phòng.

“Roẹt! Roẹt!”

Chẳng kịp để bọn chúng cất thêm tiếng nữa, cây chích điện đã nhanh chóng đâm vào bụng một trong hai tên. Ngay tức thời tên thứ hai giật mình lùi ra xa, tên đứng gần Cẩm Tú nhất cũng bị cô chích một phát liên tiếp xuống đất bất tỉnh.

“Đại Tuấn!”

Tên thứ hai sững sờ vài giây rồi nhanh chóng sực tỉnh, sắc mặt hần sa sầm lại nhìn tên đồng bọn của mình gục xuống đất, rồi lại nhìn sang Cẩm Tú với đôi mắt vừa hoang mang vừa khó hiểu. Đường như hần vẫn không thể nào hiểu được hành động của cô là có ý gì?

Lại nhìn xuống cây chích điện nằm yên vị trên tay Cẩm Tú, đồng tử hần dần co giãn ra, hàng chân mày cau lại, hình như đã bắt đầu phát hiện ra được điều gì đó.

“Cô, cô giả điên..”

Bộp!

Tên côn đồ vừa ré lên một tiếng thì liền bị vật gì đó thật cứng giáng mạnh vào sau đầu khiến hần loạng choạng chúi người về phía trước, cú đánh mặc dù trúng ngay gần tử huyệt nhưng vẫn không thể khiến một tên sức lực cường tráng như hần ngã gục.

“Mụ đàn bà thối tha này, dám đánh tao?”

Những giọt máu trên trán bắt đầu nhều xuống, hần gồng giọng xoay người lại, gằm ghè nhìn Mỹ Lệ cầm cây gậy bằng gỗ - vũ khí để đánh hần ban nãy. Đầu óc choáng váng nhưng vẫn đủ sáng suốt để nhận định chính xác một điều rằng: “Cẩm Tú thật sự giả điên, và cô ta đang tìm cách giúp người đàn bà nguyên rủa này thoát ra ngoài!”

Ngay tức khắc, bàn tay giữ chặt cây chích điện của Cẩm Tú bị hần thô bạo giữ lại. Cả khuôn mặt bừng bừng sát khí trừng mắt với cô, hoàn toàn không còn chút nể nang nào nữa:

“Đừng nghĩ sẽ lại dùng chiêu này với tôi chứ? Xem ra cô giả điên hay thật, tôi phải báo với đại ca chuyện này!”

Cô bị hù dọa đến mức cây chích điện chưa kịp động vào người hần đã vội rút xuống đất. Một bàn tay bị hần giữ chặt, tay còn lại ra sức cấu vào tay hần hòng thoát khỏi nơi này, cổ họng khàn khàn hét lên:

“Chạy đi!”

“Muốn chạy hả? Tụi bây đâu? Mau bắt... ”- Chưa kịp nói hết câu, tên côn đồ đã bị Cẩm Tú cắn một phát lên cánh tay khiến hần rống lên đau điếng, đôi mắt vằn đỏ không kềm nổi cơn phẫn nộ như muốn xé toạc đứa con gái trước mặt mình, dường như hần đã không chịu nổi được nữa rồi - “Cô chủ, cô... ”

Hần cố kềm cơn giận, điều trước tiên phải làm lúc này là bắt lấy người đàn bà kia lại. Nếu để mụ ta chạy thoát thì đầu của hần nhất định sẽ lìa khỏi cổ!!!

Mỹ Lệ đôi mắt đỏ đẫn nhìn hai người trước mặt mình, toàn thân cứng ngắc, ngay cả não bộ cũng không thể thông suốt được ngay lúc này. Cho đến khi tiếng hét của Cẩm Tú lại một lần nữa gào lên:

“Chạy đi!!!”

Chỉ vài giây sau, bóng dáng Mỹ Lệ đã khuất nhanh khỏi căn phòng. Cẩm Tú trong lòng chợt thấy nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cổ tay bên phải cũng nhói lên vì lực siết chặt của tên côn đồ trước mặt.

Đôi mắt cô sáng bừng, dù đau nhưng vẫn cắn răng đe dọa:

“Anh dám động vào tôi? Cho dù tôi có làm ra lỗi lầm nào thì tôi vẫn là Trương Cẩm Tú - cô chủ của anh - là con gái của đại ca anh! Nhớ cho kỹ điều đó!!!”

“Cô..”

“Tôi là con của Một Mắt. Anh nghĩ ông sẽ tin tôi hay tin một đứa sai vặt như anh? Cẩm Tú này là đứa con gái ông thương nhất, tôi mà bị đánh một cái thì anh sẽ bị mất một cánh tay. Tôi bị đánh trọng thương thì anh cũng sẽ mất luôn cả cái mạng! Giỏi thì thử đi!!!”

Màn đêm tĩnh lặng, không khí bên ngoài trong lành nhưng bên trong phòng lại chìm trong sự căng thẳng đến tột độ. Hần nghiêng răng nhìn Cẩm Tú như muốn ăn tươi nuốt sống cô, quai hàm siết thật chặt hệt như cố sức kiềm chế cơn kích động.

Nếu có đắc tội với ai, thì tuyệt đối cũng đừng đắc tội với bọn xã hội đen coi mạng người như cỏ rác. Trong khoảnh khắc hai bàn tay Cẩm Tú bị giữ chặt bởi tên côn đồ, thì hắn đã chuẩn bị giáng bàn tay to bè của mình vào mặt cô, khuôn mặt bừng đỏ hệt như thú dữ.

Thế nhưng...

Chỉ tích tắc vài giây cánh tay của hắn hạ xuống, một tiếng roẹt vang lên từ sau lưng khiến hai cổ tay Cẩm Tú vừa bị bóp chặt đã cảm thấy rời lỏng, tiếp sau đó là cả thân người của tên côn đồ liền ngã khụy xuống đất bất tỉnh.

“Di?”

Người đàn bà toàn thân mang đầy thương tích, trong khoảnh khắc bỏ chạy lấy thân không hiểu vì sao lại quay trở lại nơi này, nhặt lấy cây chích điện nằm trên sàn và đâm thẳng vào người tên côn đồ đó. Đến khi hắn ta bất tỉnh nằm dưới đất, đôi vai bà vẫn còn run rẩy.

“Tại sao dì không chạy đi? Bọn chúng chắc đã nghe tiếng động, chẳng mấy chốc sẽ chạy lên đây đó!”

Mỹ Lệ cố hết sức bình tĩnh, không nói năng gì nữa mà chộp lấy cổ tay Cẩm Tú cùng nhau chạy ra ngoài.

“Có chạy cùng chạy! Mẹ con chúng tôi cần có cô để tổ giắc Một Mắt!”

Mây vẫn vũ trên bầu trời, cơn mưa từ đâu đột ngột trút xuống như thác lũ. Cẩm Tú lắng nghe tiếng sấm trên đầu mình, lòng chợt thất lại.

Dù tính mạng bị đe dọa, nguy hiểm kề cận, người đàn bà này vẫn không bỏ mặc cô mà quay lại đây. Bất kể có phải vì lý do cần một nhân chứng để tố giác Một Mắt hay chẳng qua là tình người đi nữa, Cẩm Tú thật sự cảm thấy rất cảm động.

Chỉ một cử chỉ nhỏ nhoi thôi, cũng có thể khiến một cô gái lòng dạ đầy hiểm ác này cảm động sao?

Trong phút chốc, bàn tay của Cẩm Tú đã chuyển tư thế sang chủ động, cô đi đằng trước và dẫn dắt Mỹ Lệ đi đằng sau, giọng nói đầy kiên định:

“Tôi quen địa hình ở đây, chúng ta có thể thoát ra bằng cửa sổ phòng vệ sinh!”

Vài phút sau, hai người họ quả thật đã đứng ngay trước cửa phòng vệ sinh, nhưng là ở khoảng cách mười mét.

Cẩm Tú và Mỹ Lệ đứng nép vào trong vách tường, dườn như căng thẳng đến mức nín cả thở. Xung quanh, từ mọi ngõ ngách ở các căn phòng có cửa sổ đều có bóng dáng của bọn chúng. Mỗi cánh cửa ít nhất cũng phải có hai tên, hoàn toàn không cách nào có thể đến gần.

Cô bặm môi, trong lòng vô cùng tức tối. Theo như những gì cô biết, hôm nay tất cả những kẻ tai to mặt gầu trong bang hội đều đi cùng với Một Mắt đến nơi giao dịch hàng rồi cơ mà. Đáng lý ra lúc này phải ít người qua lại mới đúng chứ?

Cửa sổ phòng vệ sinh là nơi thông giáp ra bên ngoài dễ dàng nhất, nhưng bây giờ chỗ này cũng bị phong tỏa, làm sao họ có thể thoát khỏi được đây?

Hai bàn tay cô siết chặt lại, cho dù không muốn thì cũng phải chấp nhận. Chỉ còn một lối đi duy nhất thôi!

“Dì à, chúng ta phải quay trở về phòng!”

“Cái gì?”

Mắt Mỹ Lệ mở to hết cỡ, nét mặt sa sầm lại nhìn cô với vẻ không tin được.

Cẩm Tú hít một hơi thật sâu, nắm lấy hai bả vai bà và nói:

“Hãy nghe tôi nói, bây giờ chúng ta không thể thoát khỏi nơi này được. Mọi ngõ ngách tầng lầu này đều bị bọn chúng bao vây hết rồi. Chỉ còn cách duy nhất là... thoát khỏi cửa sổ phòng của tôi, có như vậy chúng ta mới có thể ra bên ngoài gặp Phương Nhã. Dì hiểu chứ?”

“Cô... cô có bị điên không? Phòng của cô ở tầng thứ ba đó?”

“Chúng ta có thể tìm cách. Không còn cơ hội nào nữa đâu, đi mau!”

“Muốn đi đâu hả? Con gái yêu quý của ba?”

Sấm chớp rạch ngang bầu trời, bên ngoài cơn mưa xối xả như trút nước. Mỹ Lệ và Cẩm Tú chết sững, đôi mắt kinh hoàng từ từ xoay đầu lại.

Người đàn ông bị chốt một bên con mắt, xung quanh là cả một bang hội đủ các loại cấp thuộc tay sai, thượng cấp hạ cấp đều có mặt đầy đủ cả. Bọn chúng đứng trước mặt cô và Mỹ Lệ, cả người toát lên mùi sát khí vô cùng đáng sợ.

Cẩm Tú toàn thân cứng đờ, cổ họng run rẩy kêu lên:

“Ba!”

Trong khi đó, tại nơi cứ địa giao hàng của Một Mắt...

“Chết tiệt, bọn chúng trốn thoát rồi!!!”

Bầu trời sấm nổ đùng đùng, ngoài đường chỉ toàn một màu trắng xóa. Ngay lúc này, toàn bộ lực lượng cảnh sát đã tụ tập đầy đủ, đứng trước địa điểm giao dịch mà Phương Nhã đã báo tin. Họ đứng bao vây xung quanh nơi này, xe cảnh sát và cả những người của Kevin phủ kín lối đi, hoàn toàn không một vật gì thoát khỏi được.

Thế nhưng không ngờ bọn họ đã đến quá trễ. Khi đội lực lượng tinh anh của cảnh sát phá cửa xông vào căn cứ, thì bên trong nhà hoàn toàn không một bóng người, cũng không có lấy một lô hàng cấm nào cả. Ngoài trừ những vật dụng nơi này, bàn ghế, đồ đạc toàn bộ đều vương đầy khắp nhà, mọi thứ lộn xộn dường như bọn người xã hội đen đã bỏ chạy rất vội vã.

Điều đó có nghĩa là, đã có người lén lút báo tin cho bọn chúng.

Kevin hai tay vịn xe lăn, sống lưng lạnh toát nhìn một bãi tang hoang trước mặt. Đội cảnh sát đều đã có mặt đông đủ, tay cầm súng, áo chống đạn, mũ bảo hộ, tất cả đều được trang bị vô cùng kỹ càng. Rốt cuộc cũng để bọn người của Một Mắt đi trước một bước.

“Hoàn toàn không có ai, sir!”

“Bên này cũng không có một bóng người, sir!”

“Đội chúng tôi cũng không tìm thấy dấu vết khả nghi nào, sir!”

Cả thân người Kevin cứng như gỗ đá, sắc mặt vô cùng căng thẳng. Anh lúc này chỉ nghĩ đến mỗi an nguy của Jessica - người con gái anh yêu mà hoàn toàn không nhận ra được vẻ mặt của Justin Nguyễn và viên chỉ huy cảnh sát mỗi lúc một sa sầm hơn.

Cách đây vài tiếng đồng hồ, khi anh sai người truy lùng ráo riết Phương Nhã thì cô đột nhiên bắt liên lạc với anh, báo rằng tối nay Một Mắt sẽ có một cuộc giao dịch ngay tại nơi này. Anh còn chưa kịp hỏi rõ nguồn ngành xem cô đang ở đâu, vì sao lại biết chuyện này thì đã vội cúp máy. Có gọi lại cách mấy cũng không thể nào liên lạc được với cô lần nữa.

Đôi mắt anh nheo lại, quai hàm siết chặt đầy phẫn nộ. Cuộc gọi báo tin bất ngờ của Phương Nhã lúc này làm anh rất bất an, thật sự rất bất an.

Cảnh sát truy lùng gắt gao, theo dõi động tĩnh của tổ chức xã hội đen phi pháp đó còn không tìm ra được đầu mối nào. Vậy mà chỉ trong vài tiếng đồng hồ, cô có thể tìm ra được tin tức nóng đến như thế này?

Kevin ngồi trên xe lăn, bắt giắc môi mím chặt.

Sau khi thông báo cho đội cảnh sát, anh đã cùng ba mình tức tốc đi theo đến nơi này. Nhưng rốt cuộc vẫn là đến trễ một bước.

Nhất định đã có người báo cáo chuyện này cho Một Mắt kịp thời, nếu không làm sao bọn chúng thoát khỏi nơi này nhanh như thế.

Càng nghĩ đến vấn đề có người tiết lộ cơ mật báo với cảnh sát, rồi lại bị Một Mắt nhận ra được. Anh lại càng lo lắng cho sự an toàn của Phương Nhã.

Con bé đại đột này, rốt cuộc em đang ở đâu???

Xung quanh ai nấy đều im phăng phắc, mọi thứ như chìm trong khoảng lặng. Ngay cả Justin Nguyễn cũng đưa mắt mông lung nhìn ra màn mưa, hoàn toàn không một ai biết được ông đang nghĩ đến điều gì.

Bất chợt di động rung, viên chỉ huy cảnh sát cầm lên rồi bắt máy, chân mày khẽ nhíu lại:

“Biết rồi!”

Cuộc gọi kết thúc, anh ta mới xoay người đối diện với Kevin, cổ họng khàn khàn phát ra tiếng:

“Ngài Kevin, chúng tôi vừa mới hay tin cô gái mà anh đang tìm kiếm đã giằng co với một cảnh sát đi tuần, cướp lấy khẩu súng của anh ta và bỏ chạy rồi!”

Sự căng thẳng bộc lên tới tim, trào ra cổ họng khiến Kevin không kềm được tiếng ho, một tay đưa lên bịt miệng, tay còn lại nắm chặt vịn xe lăn, đôi mắt đục ngầu như người bị sốt, bàng hoàng đến mức không nói nên lời:

“Cái.. cái gì?”

Vạn vật chìm trong màn mưa, phủ trắng xóa. Người dân đi đường đều đã kiếm được nơi trú nấp bên ngoài hầu như không còn bóng người, gió lạnh của màn đêm càng làm cho ngôi nhà của Một Mắt trở nên u ám, rùng rợn.

Trong bóng tối mờ ảo, sắc môi cuối cùng của Mỹ Lệ cũng biến mất, bà núm lấy tay áo Cẩm Tú, mắt chăm chăm nhìn về phía trước.

Gương mặt của Một Mắt chuyển từ trắng sang xanh khiến Cẩm Tú sợ hãi, dưới ánh đèn neon, đôi mắt còn lại của ông ta càng lúc trở nên nguy hiểm hơn, chỉ liếc nhìn cô, hoàn toàn không trả lời.

Cô biết, thái độ đó của ông chính là cao trào của việc cơn giận dữ đã bốc lên tới đỉnh điểm.

“Trương Cẩm Tú, cô là con gái của đại ca sao có thể làm ra chuyện tày trời này? Muốn tạo phản sao?”

“Chúng tôi thật không biết nên cảm ơn hay nên đánh chết bọn cảnh sát đây. Nếu như không nghe tin sẽ có cảnh sát tới mai phục vị trí giao dịch lô hàng cấm đó, thì làm sao chúng tôi có thể quay trở về đây kịp lúc và biết được nội gián lại chính là cô???”

“Tôi...”

Tim Cẩm Tú như lệch một nhịp. Là cô đã nói với Phương Nhã địa điểm giao dịch, hòng muốn cô ta báo lại với cảnh sát, tới nơi tóm gọn ổ bọn chúng. Nhưng không ngờ lại có người biết được tin báo lại với Một Mắt, rốt cuộc là toàn bộ bang hội đều đã trốn thoát chạy về đây, và bắt được tại trận cô muốn đưa Mỹ Lệ rời khỏi nơi này.

Đáy mắt Một Mắt sáng rực, khóe môi nhếch thành một đường cong nguy hiểm, giọng nói lạnh như băng cất lên, ngăn chặn những tên đàn em xung quanh mình làm lộ:

“Cẩm Tú, rõ ràng là con gái điên? Có đúng vậy không?”

Cô cảm nhận được luồng sát khí tỏa ra trên người ông ta, đôi mắt nheo lại nhìn cô trừng trừng, hết như muốn kiểm tra thực hư xem có đúng là như vậy hay không?

Nếu đúng là như vậy, Một Mắt nhất định sẽ không tha!

Nhất định sẽ không tha thứ cho kẻ nào phản bội lại mình, kể cả đứa con gái ruột!

“Nói ba biết, con đã hồi phục lại từ lúc nào?”

“Đại ca, rõ ràng cô ta...”

Những tên đầu gấu đứng bên cạnh sắc mặt đen xì, khi nghe thấy lời Một Mắt nói đều không tránh khỏi ngạc nhiên. Nhưng dường như ông ta rất bình tĩnh khi nói ra những lời này, sắc mặt cũng không biểu lộ cảm xúc nào, chỉ đưa tay ngăn các hành động lời nói của bọn đàn em.

Không chỉ riêng bọn chúng ngạc nhiên, mà ngay cả Cẩm Tú cũng rất bàng hoàng.

Làm sao ông có thể biết cô không hoàn toàn giả điên. Mà là đã hồi phục lại trí nhớ như bình thường từ sớm rồi?

Cơ thể cô cứng đờ, bàn tay lạnh ngắt vô thức nắm chặt lấy tay Mỹ Lệ khiến bà cũng phải giật mình. Bà thật sự cảm nhận được nỗi sợ hãi trong lòng cô gái này, vì không những Cẩm Tú mà ngay cả bà cũng như bị một tảng băng lớn đè lên ngực, căng thẳng đến ngộp thở.

Mỹ Lệ sợ bản thân sẽ không còn toàn mạng trở về gặp lại con gái của mình, nhưng chừng đó cũng không thấm thía gì so với nỗi sợ bị bọn chúng phát hiện được đoạn băng ghi âm bà đang giữ trong người. Nếu như bị mất đi manh mối duy nhất, thì cuộc sống của hai mẹ con bà và cả thế giới này sẽ không có ngày nào được bình yên.

Nhưng vấn đề đáng nói hơn, người con gái ngày xưa từng hủy hoại gương mặt con gái của bà nay lại quay ngược mũi giáo phản bội lại người cha ruột của chính mình.

Cổ họng bà khô khốc, ngay cả nuốt nước bọt cũng trở nên khó khăn. Từng lời từng chữ Cẩm Tú đều nói tất cả cho bà nghe cả rồi. Rốt cuộc bà cũng có thể hiểu được lý do vì sao một người ích kỷ nham hiểm như cô lại có thể lột xác thay đổi hoàn toàn hết như lúc này.

Một người con gái có thể bất chấp tất cả vì người mình yêu, từng coi mạng sống của người khác không ra gì, tạt axit cũng đã làm, cả việc xúi giục người khác giết người cũng đã từng. Hơn thế nữa, nạn nhân gián tiếp bị Cẩm Tú hại chết lại là người chồng cùng chung chăn gối với bà - Mai Hữu Nghĩa.

Một người độc ác như vậy, sống trên đời là thiên lý bất dung. Nhưng rốt cuộc thứ mà cô ta phải đánh đổi, phải trả giá lại chính là tình yêu mà bản thân luôn cố gắng hết sức để giành lấy.

Quốc Thịnh không còn sống trên đời này cũng vì Cẩm Tú gián tiếp hại chết. Và người thật sự giết chết Quốc Thịnh, cũng chính là ba ruột của cô ta - lão cáo già Một Mắt.

Chính vì không thể chịu nổi sự thật rằng bản thân đã trả cái giá quá đắt như thế, Cẩm Tú đã thật sự biến thành một cô bé mang trí óc tám tuổi.

Đáng lý ra, căn bệnh này sẽ theo đuổi Cẩm Tú đến suốt cuộc đời nếu như cô không trông thấy quyền nhật ký của Quốc Thịnh ngay trước mắt mình.

Trái tim Cẩm Tú đập thành thịch liên hồi, cảm giác chua xót dâng tràn trong lòng. Cô đang đối mặt với toàn bộ anh em trên dưới trong bang hội trong khi đang có ý định giúp Mỹ Lệ trốn ra ngoài. Thử hỏi xem, tính mạng của cô lúc này sẽ như thế nào???

“Ba, con xin lỗi!”

Vừa dứt lời, Một Mắt đã đâm một phát vào bức tường đằng sau lưng Cẩm Tú, trừng mắt nhìn cô đầy giận dữ, vừa chửi thề vừa đe dọa:

“Mẹ kiếp, nói mau!”

Cô sợ hãi thu lại ánh mắt, hoàn toàn không đủ can đảm để nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo của ba mình, đầu cúi gập xuống đất, bất giác cô có thể thấy được cổ tay mình đang phát run:

“Năm ngày trước, khi ba đốt quyền nhật ký...”

Trong tích tắc, từ cuối cùng “của Quốc Thịnh” chưa kịp thoát ra khỏi môi thì cô đã bị Một Mắt tát một cái như trời giáng ngã vật xuống đất, khoe miệng bắt đầu hiện lên vết tím bầm mờ mờ.

Dưới ánh đèn neon trong phòng, đôi mắt còn lại của Một Mắt càng thêm sắc lạnh, bàn tay vừa tát Cẩm Tú còn giữ yên trên không trung, khóe môi co giật như đang cố sức khắc chế cảm xúc của mình. Đường như cô có thể nhìn ra được sự do dự trong đôi mắt tàn ác đó.

“Không ngờ Một Mắt như tao lại có ngày này, bị chính đứa con ruột của mình phản bội!!!” - Ông ta gầm lên khiến toàn bộ người trong bang hội đều khiếp sợ, không ai dám hó hé câu nào - “Người bất chấp mọi thủ đoạn chỉ để được ở bên thằng đó cũng là mày, và người vì nó mà từ bỏ tất cả cũng là mày. Rốt cuộc là nó cho mày ăn thuốc lú gì? Tại sao cả việc phản bội lại tổ chức mày cũng làm? Tại sao hả?”

Đôi môi Cẩm Tú mím chặt, nước mắt đua nhau tuôn rơi xối xả, hai tay ôm lấy mặt, hoàn toàn không đủ can đảm để nhìn ông nữa.

“Mày biết tao đã giết thằng đó, vì chấp nhận không nổi sự thật nên mới phát điên phát dại, đầu óc suốt ngày chỉ như một con nhóc tám tuổi. Nhưng tao thật không ngờ, chỉ một hành động trông thấy tao tận tay đốt quyền nhật ký thôi... lại khiến mày nhớ hết tất cả, thậm chí phản lại cả ba ruột mình!”

Từng giây từng phút trôi qua hết như một quả bom nổ chậm, không khí xung quanh trở nên căng thẳng đến mức ai cũng nín thở, cả người căng cứng như dây đàn. Mỹ Lệ nhìn chằm chằm Một Mắt, thấy ông ta hướng đôi mắt lạnh lẽo nhìn Cẩm Tú, lặng im một hồi, sau đó mới từ từ hạ cánh tay xuống, giọng ồ ồ nói với đàn em sau lưng mình, sắc mặt không hề thay đổi:

“Tuấn Anh, Tuấn Vũ!”

Ông kêu hai tên anh em tóc vàng tóc xanh kế cạnh, hất hàm về phía Mỹ Lệ. Chỉ với một động tác nhỏ đó thôi, bọn đàn em đã hiểu được đại ca chúng muốn gì, liền nhào đến kẹp hai bên cánh tay bà, hành động vô cùng thô bạo.

“Mấy người muốn làm gì? Thả tôi ra!!!”

Mỹ Lệ tứ chi mềm nhũn nhưng vẫn ra sức vùng vẫy khỏi bọn chúng, tuy nhiên càng chống cự bọn chúng càng siết chặt hơn, đến mức bà có thể nghe được tiếng xương tay mình đang vỡ vụn.

“Á!! Đau quá!!”

Tiếng thét của bà khiến Cẩm Tú phát hoảng, cô lồm cồm bò dậy, hai tay ôm lấy chân ông mà van xin, đôi mắt đỏ hoe vì đã khóc quá nhiều:

“Con xin ba, tha cho đi! Đừng làm hại đi nữa, con xin ba!”

Cạch!

Một Mắt nhìn Cẩm Tú đầy chán ghét, một tia khinh bỉ lóe lên trong ánh mắt. Chẳng nói thêm lời nào, ông rút trong người cây súng, dí vào đầu Cẩm Tú, điềm tĩnh cất lời:

“Tao cho mày cơ hội. Một, là mày cầm cây súng này bắn vào đầu mẹ già đó. Hai, là chính tao dùng cây súng này giết chết mày!”

Mây mưa mù mịt, bầu trời dường bị những áng mây đen che khuất, hoàn toàn không thấy được mặt trăng hay bất cứ ngôi sao nào. Cẩm Tú như tê dại, trong đầu chỉ ong ong những lời khiêu khích giễu cợt của cả bang hội.

“Con đàn bà này là mẹ của tình địch cô đó, không phải xưa kia ngay cả ba Phương Nhã cô cũng có thể giết sao? Chuyện này có đáng là gì???”

“Một phát súng xóa đi mọi hành động phản bội lại tổ chức, vậy là quá lời cho cô rồi còn gì???”

“Sao còn không làm đi! Mau làm đi chứ! Cầm súng và siết cò, giết chết bà ta đi chứ???”

“Hoặc lựa chọn thứ ba, cả hai người... đều phải chết!”

Trong khi Cẩm Tú dờ dẩn nhìn cây súng chìa thẳng vào đầu mình, thì Một Mắt đã bắt đầu siết cò, âm thanh lạnh lẽo cẩn thận lặp lại lời nói:

“Lựa chọn thứ ba, hai đứa mày... đều phải chết!!!”

Đoàng!!!

Tiếng súng nổ như trời gầm, vang lên thật lớn giữa ngôi nhà nguy nga tráng lệ của bọn tổ chức. Cẩm Tú tê buốt toàn thân vài giây, sau đó liền mở mắt ngạc nhiên. Cô vẫn chưa chết!

Ngón tay siết cò của Một Mắt chợt khựng lại, đôi mắt đáng sợ hướng về phía phát ra tiếng súng.

Là ai?

Toàn bộ những người trong tổ chức đều đồng loạt nhìn về phía nhà kho ngay gần lối ra vào - nơi lưu trữ gần 5 tấn hàng ma túy, đồng thời cũng là đồng tiền xương máu của tất cả anh em trong bang hội.

Đám đông trong bang lập tức tách ra hai bên, tạo thành một lối đi. Một Mắt nhíu mày, hai tay siết chặt thành nắm đấm khi bóng một người từ phía cánh cửa nhà kho bước ra, đứng trước mặt họ - trên tay cô ta còn cầm một khẩu súng chĩa về phía họ như đang khiêu chiến.

“Một Mắt, người tính không bằng trời tính! Ông không ngờ phải không, không ngờ tôi đã lên vào đây và dùng xăng châm ngòi toàn bộ những số hàng trong kho của ông, có phải không???”

Người con gái trước mặt, mái tóc rối bời bù xù, bộ quần áo hàng hiệu rách tả tơi đen sì, thân thể nhỏ nhắn gầy gộc ngoại trừ đôi mắt to chiếm đầy bản lĩnh, không hề yếu đuối mà ngược lại rất mạnh mẽ, cương quyết. Ngay cả Cẩm Tú cũng thật sự không thể tin nổi vào mắt mình. Đó có phải là...

“Mai Phương Nhã!!!!”

Một Mắt và tất cả những anh em trong bang hội đồng loạt gào lên, đôi mắt rực lửa hết như muốn thiêu sống người con gái đằng trước. Một Mắt sắc mặt như dã thú, khoe môi giật liên hồi, buông khẩu súng khỏi thái dương Cẩm Tú, lập tức chĩa mũi súng về phía Phương Nhã, nghiêng rằng:

“Con khốn, thì ra là mày! Dám đến địa bàn Một Mắt tao gây sự, mày chán sống sao?”

Phương Nhã trán ướt đầm mồ hôi, quắc mắt nhìn ông ta, gằng từng câu từng chữ:

“Một phát súng của tôi, toàn bộ 5 tấn ma túy của ông sẽ chìm trong biển lửa. Một Mắt, ông sẽ không nghĩ đến việc tôi đã canh nơi này được một tiếng trước rồi. Chỉ cần một ngọn lửa bén vào, thì không những ông mất đi hàng, mà toàn bộ ngôi nhà này đều sẽ như ‘xăng chìm trong ngọn lửa’!!!!”

Trời nổi cơn giông, gió ngày một lớn. Phương Nhã giơ khẩu súng về phía nhà kho, lấy toàn bộ hơi từ trong khí quản ép ra ngoài, đồng dục nói lớn một lần nữa:

“Một là ông thả người, hai là mất đi 5 tấn hàng và chúng ta cùng chết!!!!”

Ngoài trời mưa trút xối xả, hàng loạt chiếc xe cảnh sát nối đuôi nhau chạy dọc theo con đường dài tiến đến địa bàn Một Mắt. Chiếc xe của Kevin lại ở hàng dẫn đầu, người ngồi trong xe lại không ngừng bầu chặt vào đuôi mình, mồ hôi lạnh đầm dề trước trán:

“Em không được làm gì đại dột nhé Jessica! Em nhất định không được xảy ra bất cứ chuyện gì, nhất định không!!!!”- Người con trai cà vạt đã lệch, sắc mặt tái mét liên tục lẩm bẩm không ngừng, thần kinh căng lên như dây đàn, từng giây từng phút đối với anh lúc này hết như ngàn mũi kim đâm vào ngực vậy, rất nhức nhối, đau đớn không thể chịu đựng nổi - “Tăng tốc độ đi, mau chạy nhanh lên cho tôi!!!!”

“Kevin, con bình tĩnh đi! Lúc này ngoài đường trơn ướt, chạy nhanh hơn nữa sẽ có tai nạn đấy! Có đội cảnh sát ở đây, nhất định lão cáo già Một Mắt sẽ không thoát được đâu. Con đừng lo lắng quá, con bé nhất định sẽ không có chuyện gì!!!!”

Giọng Justin Nguyễn đầy chua xót, dù cố gắng kềm chế nhưng vẫn bị vẻ mặt sắp phát điên của thằng con trai làm cho đau lòng. Thái độ này của anh lúc này là lần đầu tiên ông nhìn thấy trong đời.

Thằng con trai ngốc nghếch của ông đã quá yêu con bé đó rồi!

“Phải! Cô ấy sẽ không có chuyện gì đâu. Nhất định không! Nhất định!!!!”

Mây đen vần vũ trên trời.

Tiếng sấm nổ rền vang, âm ỉ trên đầu bọn họ.

Sắc mặt tên trùm xã hội đen ngày càng sa sầm, khoe môi bắt đầu co giật, lại chĩa súng vào thái dương của Cẩm Tú, đôi mắt vô cảm sắt đá gằng lên từng chữ:

“Là mày báo với nó nơi này?”

Cổ họng Một Mắt phát ra âm khàn, một tay chấp sau lưng vừa nắm chặt lại vừa buông ra, hết như đang cố gắng khắc chế cảm xúc của mình, tuyệt nhiên sắc mặt vẫn không hề thay đổi:

“Cũng là mày, lén lút báo tin cho cảnh sát để bọn nó tới địa điểm giao dịch lô hàng? Có đúng không?”

Đôi môi Cẩm Tú tái nhợt, môi run run chưa kịp thốt ra tiếng nào thì đã bị Một Mắt dùng mũi súng đập vào đầu, khiến cô đau đớn kêu lên thất thanh, hai cánh tay dồn sức đỡ lấy thân người đang gục xuống đất, mắt nổ đom đóm, cơn đau bỗng nhói lên ở đầu rồi tí tách chảy xuống trán những giọt máu tanh nóng hổi.

Bốp! Chát!

Một Mắt hung hãn cầm khẩu súng lục trên tay đánh vào mặt, vào đầu Cẩm Tú tới tấp, âm thanh chứa đầy sự phẫn nộ tích tụ bấy lâu:

“Khốn kiếp! Mày không phải là con tao sao? Mày không phải là người của tổ chức à? Đứa con gái lòng dạ mưu mô hiểm độc như loài rắn đầu mất rồi, hả? Dăm lần bảy lượt, hết lần này đến lần khác phản bội lại tao, tại sao hả????”

Ánh đèn sáng nhức mắt.

Ngón tay siết cò của Phương Nhã cũng chột cứng đờ, mắt trợn trừng kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mặt mình.

Người đàn ông này còn kinh khủng hơn cả loài rắn độc, thẳng tay đánh đập đứa con gái ruột của mình không thương tiếc như thế sao? Cô cả người phát run, nhịn không được liền hét lên:

“Dừng tay!”

“Mày lợi dụng ngày hôm nay chúng ta có cuộc giao hàng quan trọng, biết rằng cả tổ chức sẽ tập hợp đông đủ nên mày mới thông báo cho bọn chúng để bắt trọn ổ chúng ta? Và vì mày biết tao sẽ lơ là cảnh giác nên mới kéo con khốn này tới tận đây, để nó đứng ngay tại nơi này - chĩa mũi súng vào kho hàng lậu và đe dọa tao????”

Không khí xung quanh âm ỉ mùi máu tanh nồng, âm thanh rên rỉ của Cẩm Tú không ngừng vang lên đầy tuyệt vọng, những cú đánh vào mặt không thương tiếc của Một Mắt vẫn cứ tiếp diễn, hoàn toàn không coi sự có mặt của Phương Nhã ngay tại nơi này.

“Tôi bảo dừng tay!”- Giọng Phương Nhã cao vút lên - “Trương Thái Minh, tôi cho ông biết. Nếu ông không thả người thì chúng ta sẽ chết chung tại nơi này!”

Một Mắt sầm mặt, bàn tay cầm súng chột cứng lại, xoay người nghiêng rằng trợn mắt nhìn đứa con gái vừa thốt ra câu nói kia, bắt giác khoe môi khó tránh khỏi nụ cười khinh miệt:

“Mai Phương Nhã! Mày nghĩ tao sẽ tin lời con nhóc ranh như mày nói sao?”

Đoàng!

Không do dự, không nói thêm một lời phản kích nào. Vì phát súng tiếp theo của Phương Nhã đã là câu trả lời thích đáng nhất cho Một Mắt.

Cây súng cô đang cầm vẫn giữ nguyên trên không trung, hướng về phía bên phải nơi bọn họ đứng, nghĩa là đối diện chỗ nhà kho chứa lô hàng - nơi những ngọn lửa bắt đầu bốc cháy dữ dội, chẳng mấy chốc lan rộng khắp xung quanh ngôi nhà.

Phùng! Phùng!

Đầu đạn bắn xuống đất, tạo ra tia lửa điện bén vào những vật dụng bị tạt đầy xăng do Phương Nhã đã làm trước đó khiến mọi thứ xung quanh như rực đỏ.

“Khôn kiếp! Dập lửa!”

Mọi người dường như đều phát hoảng, bọn đàn em đứng gần đó cũng bắt đầu lui dần, chạy đôn đáo tìm nước để dập lửa. Chỉ có Một Mắt vẫn giữ nguyên khẩu súng lục trên tay, thẳng tay bóp cò chĩa về phía Phương Nhã, nghiêng răng ken két:

“Mai Phương Nhã!”

Người con gái mái tóc rối bù, cổ che giấu đôi môi đang run rẩy bằng những lọn tóc lòa xòa trước mặt, tuy nhiên các khớp tay vẫn nắm chặt lấy khẩu súng, gắng giọng hét lớn:

“Một Mắt, tôi đã đến đây cũng có nghĩa là tôi biết mình sẽ không còn đường để quay về!”- Lại chĩa súng về phía kho hàng, tiếng click cò vang lên đầy dứt khoát - “Nếu không thả người, thì phát súng tiếp theo sẽ là thiêu rụi toàn bộ số hàng này!”

Mảnh trăng khuyết lạnh lẽo bị mây đen bao phủ, gió rít mỗi lúc một mạnh hơn.

Bên trong nhà, toàn bộ anh em trên dưới đã huy động lực lượng, ra sức dập tắt những ngọn lửa sắp bén lại gần, không còn một ai để ý đến Cẩm Tú và Mỹ Lệ nữa.

Cẩm Tú đứng gần Một Mắt nhất, nòng súng không còn chĩa vào thái dương cô nữa mà dồn hết vào người con gái đứng trước mặt. Cô nhân cơ hội ngay lúc này, lao đến xô mạnh Tuấn Anh - Tuấn Vũ rồi chộp lấy tay Mỹ Lệ chạy ra ngoài.

“Chạy đi!!!”

Đoàng!

Tiếng súng nổ vang rền, Một Mắt chĩa mũi súng xuống đất và bắn, viên đạn xẹt ngang chân Cẩm Tú khiến cô rùng mình, cả người sững lại nhưng vẫn đủ sáng suốt để kéo bà ra ngoài:

“Dì mau chạy đi! Mau thoát khỏi nơi này, nhanh lên!!!”

Toàn thân Mỹ Lệ cứng đờ, bà toát mồ hôi. Mắt đờ đẫn nhìn người con gái trước mặt, ban nãy bọn chúng gọi cô là gì - là Mai Phương Nhã ư???

Người con gái đó không phải là Jessica - là bạn của con gái bà sao?

“Phương... Phương Nhã! Là c.o.n.. sao?”

Cẩm Tú sắc mặt tái mét nhìn bà rồi lại ngó sang Phương Nhã, rồi lại cắn răng hét lên:

“Chuyện đó nói sau đi! Dì nhất định phải thoát khỏi nơi này ngay!”

Một Mắt gầm lên giữa thế loạn xung quanh đang nháo nhào, tiếng hô hoán, chạy qua lại tạo thành bầu không khí hỗn loạn. Nộ khí trong người ông ta bốc lên ngùn ngụt, âm thanh đáng sợ không ngừng rít lên bên tai:

“Không được, bắt lấy bọn nó!!!!”

“Chạy đâu?”

Chưa chạy được hai bước, Cẩm Tú đã bị một tên trong đám đứng gần đó nắm lấy tóc giật ngược về phía sau khiến cô đau muốn nổ đom đóm mắt, nước mắt ứa ra, vừa khóc vừa thét lên:

“Đau quá, buông ra!!!!”

Mặt trắng bệch, sắc môi không còn sức sống, Phương Nhã nhìn thấy cảnh tượng đau lòng trước mắt bèn không kềm nổi tâm trạng kích động của mình, lỡ tay bóp cò, viên đạn cũng vì thế bắn về phía nhà kho:

ĐÙNG!

Mùi thuốc súng nồng nặc âm ỉ xung quanh ngôi nhà, cơn lửa ban nãy chưa được dập tắt nay đã bùng lên ngọn lửa khác lớn gấp bội. Phía nhà kho bốc lên ngùn ngụt những làn khói chọc trời, chẳng mấy chốc lửa đã bùng cháy lan tỏa khắp xung quanh, mọi ngõ ngách đều như chìm trong biển đỏ.

Tiếng súng nổ âm như sấm, lửa bốc cháy dữ dội khiến toàn bộ anh em trong bang đều đồng loạt xoay đầu lại. Ngay cả Một Mắt và tên nắm lấy tóc Cẩm Tú cũng bàng hoàng, cả người cứng đờ nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Phương Nhã!!!”

Cẩm Tú và Mỹ Lệ đồng loạt gào tên cô, vì cô đang đứng ngay tại trung tâm của vụ cháy xung quanh là một biển lửa với màn khói mù mịt.

Hơi khói bốc lên khiến cô không ngừng ho sặc sụa, ngực tắc lại, hơi thở trở nên rất khó khăn. Ngôi nhà này dù ở mọi góc ngách nào đều không có kẽ hở nào lọt vào, toàn bộ cửa sổ đều đóng kín như bưng vì vậy nồng độ vô cùng nóng, nóng như lò thiêu vậy.

Ngọn lửa cháy một lúc dữ dội, bén sang các cửa ra vào. Trong làn khói mờ ảo, cô nén cơn ho dâng lên từ ngực, nói như hét lên với Cẩm Tú:

“Chạy đi! Chạy khỏi nơi đây mau!!!!”

Cẩm Tú sắc mặt tái mét nhìn bóng dáng Phương Nhã chìm trong biển lửa, sự hoang mang sợ hãi càng dâng lên mỗi lúc rõ ràng hơn. Trong giây phút này, cô thật sự không biết phải làm gì nữa...

“Phương Nhã! Không!!!”

Ầm!

Mỹ Lệ hét xé giọng, tim như vỡ toạc thành từng mảnh khi nhìn thấy cây gỗ mục nát to bè từ trên trần nhà sập xuống, đè trúng bả vai Phương Nhã, cơn lửa lại lan rất nhanh xung quanh, chẳng mấy chốc đã nuốt chửng luôn cả bóng dáng nhỏ bé của con gái bà.

Bà vỡ òa trong đau đớn, đôi chân không còn sức lực, sắp sửa ngã khụy xuống đất. Chẳng trách bà lại cảm thấy thân thuộc đến như vậy. Thì ra cô gái xinh đẹp đó đích thị là con gái của bà!!!

Người con gái đó, một thân một mình dám xộc vào địa bàn của bọn xã hội đen khét tiếng, tạt xăng ở những góc khuất không có bọn chúng canh giữ, không những muốn cứu bà còn dám lên vào bên trong phóng hỏa tất cả lô hàng ma túy ngay cả tính mạng cũng không màng đến - bất chấp tất cả lỗi từ đâu ra một khẩu súng lục đe dọa tên trùm thuốc phiện Một Mắt.

Cô đã bắn một phát súng đầu tiên lên trời, xuất hiện ngay tại nhà kho gần tầng hầm của ngôi nhà, ra điều kiện với hàng ngàn anh em xã hội đen trong giang hồ, khi mà đôi vai vẫn không ngừng run lên vì sợ hãi.

Cô luôn miệng đòi Một Mắt thả người, trong đôi mắt chỉ có an nguy của bà, ngay cả việc bản thân bị bao vây bởi bọn giang hồ cũng không hề màng đến, thậm chí biết chắc sẽ không có đường toàn mạng mà trở về.

Cảnh tượng hãi hùng đó khiến đôi mắt Mỹ Lệ như phủ sương mù, hoàn toàn không thể chấp nhận được khi người con gái mang khuôn mặt xa lạ đó lại là Phương Nhã của bà.

Nhưng trong khoảnh khắc bóng dáng người con gái đó hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn của Mỹ Lệ, bà lại lo sợ đến tái mặt, đôi mắt kinh hãi cố tìm cô trong biển lửa đang cháy dữ dội. Con tim dường như đang mách bảo rằng đó chính là con gái của bà...

Bà đã mất Hữu Nghĩa, chẳng lẽ ông trời còn muốn cướp đi cả đứa con gái duy nhất này nữa sao?

“Phương Nhã!!!!”

Tình thế lúc này vô cùng căng thẳng, lúc này không một ai để tâm đến Cẩm Tú và Mỹ Lệ nữa. Ngay cả tên đang nắm lấy tóc Cẩm Tú cũng đã sợ hãi tháo chạy từ lúc nào.

Cẩm Tú đôi mắt đỏ hoe, hai tay run rẩy bấu chặt bả vai bà, giọng yếu ớt như van xin:

“Chạy đi! Chúng ta phải thoát ra ngoài tìm người đến giúp đỡ! Mau chạy đi!!!”

“Phương Nhã!!!!”

Giọng bà nghẹn lại, không ngừng giãy giụa gào thét giữa biển lửa mịt mù. Cẩm Tú cũng khóc, nước mắt lại tuôn, hai tay không ngừng lôi kéo bà ra khỏi cánh cửa lớn sắp sửa bén lửa.

“Chạy đi!”

Cẩm Tú nhìn cánh cửa chính bằng đôi mắt sưng húp, ý chí bùng lên càng thêm mãnh liệt. Chỉ cách vài gang tấc nữa thôi, cô nhất định phải thoát khỏi nơi này, thoát khỏi nơi ma quỷ này!

Ầm! Ầm!

Lửa lan mỗi lúc một nhanh, ngay lúc này mọi thứ trở nên rối loạn, người người đạp vào nhau tháo chạy, cả những bọn đầu gấu trong bang cũng tái mét lao về phía cửa sau của ngôi nhà, nơi duy nhất lửa không bén đến gần. Một số đàn em trung thành thì bất chấp sống chết lao đến bên Một Mắt, không ngừng hét lên đòi rút khỏi nơi này càng sớm càng tốt:

“Đại ca, nơi này sắp sập tới nơi rồi. Mau chạy thôi!!!”

“Đại ca, đừng nhìn nữa. Chúng ta phải mau thoát khỏi nơi này!!!”

Một Mắt đôi mắt đỏ đẫn nhìn một lượt bãi tang hoang trước mặt mình, rồi lại nhìn về phía nhà kho đã bị sập và cháy trong biển lửa, đôi mắt lạnh lẽo nhắm lại, cả người run rẩy gầm lên:

“Không! Không!!!”

Dường như không thể chấp nhận nỗi số hàng khổng lồ tích trữ bao lâu nay lại bị thiêu rụi trong một đêm, Một Mắt như phát điên lao về phía nhà kho, nhưng cánh cửa lối vào đã bị bít lại bởi những cây gỗ mục nát trên trần nhà xếp chồng lên nhau, hơn thế nữa ngọn lửa bốc cháy quá dữ dội, hoàn toàn không cách nào bén mảng đến gần được nữa.

“Không được, đại ca! Hàng mất cũng không sao, nhưng chúng ta không thể chết ngay tại nơi này được!”

Tên trùm xã hội đen nhắm mắt đầy đáng sợ, cơn phẫn nộ dâng lên ngực khiến cả khuôn mặt ông ta đỏ như người phát sốt, nghiến răng quay đầu rút lui khỏi nơi này cùng bọn đàn em.

Bên ngoài cơn mưa đã ngớt, những giọt mưa lất phất tan nhanh trong đêm. Sau cơn bão lớn, mọi thứ có vẻ trở lại bình thường, chỉ có đám cháy ngày một lớn hơn, hệt như sẵn sàng nuốt chửng bất cứ ai dám đến gần.

Phùng! Phùng!!!

Mọi thứ xung quanh tràn ngập trong biển lửa, toàn bộ số hàng ma túy hầu hết đều bị thiêu rụi cháy đen không còn nhìn ra được hình dạng. Phương Nhã gục xuống đất, cả người cô bị đè lên bởi tấm gỗ mục nát nên không thể cử động được. Cánh cửa ra vào của nhà kho cũng bị bít bùng, những tấm gỗ trên trần nhà liên tục rớt xuống, căn phòng chứa đựng ma túy chẳng mấy chốc biến thành một quả cầu lửa rực đỏ.

“Khụ, khụ!!!”

Lửa tích tụ trong phòng kín khiến hơi thở cô bắt đầu nặng nhọc, đầu óc choáng váng cổ mở thật to mắt nhìn mọi thứ xung quanh, môi tái mét muốn kêu cứu nhưng cổ họng lại không thể phát ra tiếng nào.

Căn phòng ẩm thấp, cộng thêm xăng nên chỉ cần một tia lửa điện từ viên đạn đã khiến mọi thứ xung quanh bùng cháy dữ dội. Hơi nóng không thể thoát ra bên ngoài, ngay cả một ngọn gió cũng hoàn toàn không lọt vào được.

Xoảng!

“Jessica!!!!”

Phương Nhã gục đầu xuống đất, tro bụi vương đầy mặt, hàng mi nặng chịch không thể mở mắt nhìn về phía trước, chỉ có thể yếu ớt nói bằng giọng đứt quãng:

“Ke..kevin?”

Dường như cô nghe được tiếng của anh...

Tiếng cửa sổ va đập vào thứ gì đó vang lên âm thanh kính vỡ chói tai kèm theo tiếng của nhiều người... rất nhiều người gọi tên cô...

“Kevin...! Có phải anh không?”

Ý thức trong đầu cô lụi dần, đôi mắt sụp xuống, và rồi mọi thứ liền chìm trong màn đêm tăm tối.

27. Chương 25: Lời Hẹn Ước

CHƯƠNG 25: LỜI HẸN ƯỚC

“Có rất nhiều người khi đi ngang qua đời nhau sẽ đều trở thành người xa lạ. Bao lời thề non hẹn biển rồi cũng sẽ không cánh mà bay xa, mãi mãi không trở lại. Cũng có rất nhiều người từ xa lạ trở thành nửa mảnh ghép còn lại của nhau, cùng nhau sống đến răng long đầu bạc.

Một đời người của tôi, trải qua hai mối tình. Nhưng mối tình đầu là mối tình tôi suốt đời không thể quên, nhưng mối tình thứ hai mới là mối tình bất diệt mà tôi cần có.

Sự tồn tại của Quốc Thịnh đối với chúng tôi là vĩnh cửu. Anh mãi mãi trong trái tim tôi và Cẩm Tú, dù bất kể nơi đâu và bất cứ khi nào. Có một người để yêu đến khắc cốt ghi tâm, thì thật đã không uổng phí một kiếp người.

Thế nhưng...

Nếu như nói rằng mối tình đầu mang đến cho tôi nhiều đau khổ, thì sự xuất hiện của Kevin lại chính là món quà lớn mà ông trời đã ban tặng cho Phương Nhã.

Tôi biết người con trai đó vì tôi mà chấp nhận đánh cược cả cuộc đời này, vậy thì hãy để tôi đánh cược cả hạnh phúc của mình... mà chờ đợi anh ấy!

Kevin...! Anh có nghe không?

Một ngày không xa, chúng ta sẽ cùng nắm tay nhau đi hết đoạn đường đời, anh là ông lão đầu bạc trắng. Và em... là bà lão đầu bạc trắng!

Lời hẹn ước này cho dù trải qua năm năm, mười năm, hai mươi năm hay thậm chí là bốn mươi năm sau cũng vẫn còn hiệu lực. Vì em mãi đợi anh, đợi anh quay trở về!

Em yêu anh! Kevin...! Yêu anh... cho đến khi em không còn sống trên đời này nữa!”

— Mai Phương Nhã —

Ngày trôi qua, đêm lại tới...

Nắng tắt, rồi nắng lên...

Ánh dương của chiều tà nhuộm màu tím buồn cả một vùng trời, dòng sông lặng yên, gió ngừng thổi, dường như báo hiệu rằng tất cả đã qua đi, mọi thứ cũng đến lúc phải chấm dứt.

Phương Nhã ngồi co gồi trên chiếc ghế dựa, mắt nhắm nhắm nhìn mặt trời xuống núi mà lòng dấy lên một cảm giác bất an vô hình. Cảnh tượng đoạt lại sự sống của chính mình từ tay tử thần đêm đó, cô thật sự không cách nào quên được.

Hai bàn tay lạnh ngắt của cô đan chặt vào nhau, môi mím lại đầy kích động. Từng ký ức của những ngày qua lập tức ồa về trong trí nhớ, khiến tim cô vô thức đập nhanh hơn, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót cắt không thành lời.

Tối hôm đó, địa bàn nơi Một Mắt như biến thành một quả cầu lửa, phát sáng cả một bầu trời, xung quanh mọi thứ đều bị thiêu rụi, cháy đen không còn nhìn ra được hình dạng nữa. Cô lại bị kẹt trong đám cháy, toàn thân bị tắm gổ lớn mục nát đè lên người, thê thảm đến nỗi cổ họng ứ ờ điều gì chính cô cũng không thể nghe rõ.

Có lẽ cô sẽ bị chết ngột bởi khói đặc, hoặc sẽ bị thiêu sống trong biển lửa... nếu như Kevin không xuất hiện kịp thời ngay lúc đó.

Phương Nhã cảm nhận được sự rát buốt bên hông sườn và biết rằng nửa thân dưới của mình đã bị lửa bén vào người, cảm giác hết như tẩm trong biển nham thạch, nóng tưởng chừng như sắp bị thiêu đốt thành than. Nhưng trong khoảnh khắc cô nửa mê nửa tỉnh, anh và đội cảnh sát đã nhanh chóng đập cửa sổ nhỏ cho không khí lọt ra ngoài, sau đó anh lại bắt chấp đôi chân đang bị thương của mình mà chui vào cửa sổ nhỏ đó... để cứu cô ra khỏi biển lửa.

Đội cảnh sát đã đến kịp thời và dập tắt lửa, đồng thời bang hội của Một Mắt đều bị bắn gọn. Chỉ duy nhất tên trùm đầu sổ Một Mắt lại chạy thoát được. Cho đến bây giờ đã một tháng trôi qua, tung tích của người đàn ông đó vẫn là một con số 0 tròn trịa.

Lệnh truy nã đã ban hành toàn quốc, toàn bộ phi vụ làm ăn phi pháp của ông ta đều bị tịch thu làm bằng chứng, trả lại những cổ phần cho các công ty đã bị ông ta nuốt gọn. Và khách sạn Red chính là một phần lớn trong số đó.

Sự nghiệp của Kevin đã trở lại hùng mạnh như thuở ban đầu, và đôi chân của Kevin cũng có dấu hiệu hồi phục. Trong suốt một tháng qua, anh có thể cử động đi lại tuy vẫn còn dùng nạng để chống. Nhưng điều này thật sự là một tin tức đáng mừng!

Cô đặt tay lên ngực, cảm nhận được tim vẫn đập rất nhanh mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng anh cứu cô thoát khỏi nơi đó.

Phương Nhã thật không thể nhớ được mình đã thoát như thế nào, chỉ nghe một số người chứng kiến vụ việc kể lại rằng chính Cẩm Tú đã nói rằng trong nhà kho của Một Mắt có một cửa sổ nhỏ nằm trong góc khuất. Vì vậy đội cảnh sát mới có thể biết mà đập phá cửa.

Họ cũng nói rằng khi Kevin nghe được tin đó, anh đã kích động đến mức toàn thân phát run, lao khỏi xe lăn và lết trên bãi cỏ dưới đất, cố gắng dùng hết sức mình để trườn qua cửa sổ vừa mới bị đập để cứu cô ra bên ngoài. Cho dù mọi người ngăn cản, bắt chấp cả việc bản thân không còn đủ sức để đi lại, anh vẫn không hề màng đến.

Sau khi anh lao vào biển lửa thì vài phút sau, xe cứu hỏa đã kịp thời đến dập tắt đám lửa và cứu hai người ra ngoài. Nhưng khi đã cứu ra khỏi nơi đó, họ phát hiện rằng chiếc áo anh mặc đã cháy đen đến kỳ dị - đó cũng bởi vì anh đã dùng cả thân mình để dập tắt lửa đang bén vào người Phương Nhã.

Anh ôm cô rất chặt, chặt đến mức một tiếng sau bọn họ mới có thể tách hai người ra khỏi nhau và đưa họ lên xe cấp cứu.

Đêm âm u, bầu trời không lấy một ánh sao...

Mọi thứ hầu như đã chấm dứt.

Bang hội Một Mắt tan rã, đàn em đều bị bắt giữ. Và ngay cả Cẩm Tú, cô cũng đã tự thú với cảnh sát tất cả những tội lỗi mình đã gây ra bao năm qua. Chấp nhận bản thân phải chịu sự cô đơn lạnh giá bên song sắt nhà tù.

Người con gái đó, cả đời sống trong biển máu tanh nồng, đập trên đầu mạng sống của bao người vô tội, và bắt chấp tất cả để có được người con trai mình yêu thương. Rốt cuộc vẫn là bản thân không có gì cả.

Thử hỏi xem, cô ấy có đáng thương hay không?

Bầu trời ngày hôm nay, cũng như cái đêm đó... âm u lạnh lẽo đến rợn người...

“Con bé này, sao không mặc áo khoác vào, hả?”

Phương Nhã đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì âm thanh khàn khàn của Kevin đột ngột cất lên khiến cô thót tim xoay đầu lại. Anh vẫn như vậy, mỗi lần tức giận là chân mày cứ nheo lại, đôi môi run run kèm chế con xúc động của mình, mắt dán chặt vào bờ vai gầy mỏng manh kia, nghiêng rằng nói:

“Đứng yên đó!”

Thấy cô chuẩn bị bước đến đỡ thì anh đã gồng giọng ra lệnh, một tay chống nạng khó nhọc bước đến, âm thanh vút lên cao:

“Anh nói bao nhiêu lần rồi. Lỡ cảm lạnh thì sao đây, hả?” - Dứt lời, anh cởi áo khoác của mình rồi đắp lên vai cô, thân người lạnh lùng cứng nhắc nhưng đôi mắt lại tràn đầy sự âu yếm chiều chuộng.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, cô không kềm được lòng mình mà ôm chầm lấy anh, giọng thổ thê:

“Em xin lỗi! Lần sau sẽ không như vậy nữa!”

Đột nhiên bị cô ôm chặt lấy, anh có chút bất ngờ, ánh mắt cũng đã dịu lại phần nào, giọng nói trở nên dịu dàng hơn:

“Sao thế?”

“Kevin, anh hứa với em, sau này nhất định không được đại đột như vậy nữa. Anh hứa đi!”

Giọng cô nghèn nghẹn, không hiểu sao cảm giác lúc này rất mơ hồ. Cô chỉ biết rằng mình hoàn toàn không muốn buông anh ra, không muốn anh vì người con gái này mà bất chấp nguy hiểm như thế một lần nữa!!!

Kevin không trả lời, anh chỉ mím môi như đang suy nghĩ điều gì đó, khóe mắt hơi đỏ. Nhưng chỉ một lát sau đã ôm cô thật chặt vào lòng, hôn lên trán cô đầy yêu thương rồi thì thầm:

“Anh yêu em!”

Bầu trời về khuya rất lạnh, từng đợt gió tràn về khiến tim Phương Nhã buốt giá. Cô biết, và cô hiểu tình yêu của anh lớn đến nhường nào, lớn hơn tất cả những gì anh có thể nói.

Nhưng, cái cô cần thật sự không phải vậy!

Bình an! Cô chỉ muốn anh được bình an thôi. Bao nhiêu người đi ngang qua cuộc đời cô và mãi mãi đi không hề quay lại. Người cha cô yêu nhất, mối tình đầu cô từng say đắm và một tình bạn trong ảo tưởng đều lần lượt bỏ cô mà đi.

Nếu như một lần nữa cô mất đi người mình yêu, nhất định Mai Phương Nhã này sẽ không đủ can đảm mà sống tiếp nữa...

“Mọi chuyện đã qua rồi! Chuyện truy tìm Một Mắt hãy để cho cảnh sát họ làm đi. Anh đừng như vậy nữa, đừng dấn thân vào nguy hiểm nữa. Có được không???”

“Ngốc à! Sẽ không có chuyện gì đâu! Đừng lo lắng quá!” - Giọng anh khàn khàn, cố che giấu sự xúc động của mình mà an ủi cô, cứ thế mà ôm lấy cô thật chặt - “Nếu có thể, anh rất muốn cùng em sống đến răng long đầu bạc!”

Đầu cô ép chặt vào lồng ngực Kevin, cảm nhận rõ được nhịp tim đang đập mạnh của anh, bất giác không nhận được mà ngẩng đầu lên nhìn. Nhưng anh lại ôm ghì lấy cô chặt hơn, cả vòng tay to lớn mạnh mẽ ôm trọn lấy tấm thân nhỏ nhắn của Phương Nhã:

“Yên nào!”

“Kevin...!”

Cô ngổn ngang trong lòng biết bao thắc mắc. Là tại cô đa nghi, hay vì quá lo lắng mà nảy sinh ảo giác. Đường như anh đang có điều gì muốn che giấu!?

“Anh đừng mạo hiểm nữa được không?”

Cho đến khi cô leo lên giường vẫn không chịu buông tha anh, kiên trì lặp lại câu hỏi. Hết như muốn chính tai mình nghe được câu trả lời từ anh, để cô có thể được yên tâm một chút.

Cách đây một tháng, cô dứt khoát ra đi chỉ với một lý do duy nhất là giết chết Một Mắt, trả thù thay Quốc Thịnh và đòi lại cổ phần khách sạn cho Kevin - dù có phải làm bất cứ giá nào. Cho đến khi nhận được cuộc gọi cầu cứu từ Cẩm Tú, cô mới biết được mẹ cô đã bị ông ta bắt giữ.

Trong khoảnh khắc đó, cô thật sự rất hận bản thân mình. Là một đứa con gái nhưng lại không hề hay biết ngày nào mẹ mình được thả, thậm chí từ lần đặt chân trở về nước thì cô cũng chẳng đi thăm bà lần nào.

Ngay cả việc bà bị bọn xã hội đen bắt đi, Phương Nhã này cũng phải để một cô gái như Cẩm Tú báo tin mới có thể biết được.

Cái đêm của một tháng trước, cô bất ngờ nhận được cuộc gọi từ Cẩm Tú mới hay biết: thì ra người con gái đó không phải bị tâm thần, chỉ là cô ta giả ngây ngốc đánh lạc hướng Một Mắt mà thôi.

Nhất thời nhận được cú gọi đột ngột như vậy, cô thật khó tránh khỏi bất ngờ. Lúc đó, cô đã nghĩ rằng cô ta đang nói dối. Nhưng khi đứng lặng người chừng mười phút thì không hiểu sao cô lại bắt đầu sợ hãi rằng những lời nói của Cẩm Tú... là thật!

Dù có nằm mơ, cô cũng không dám nghĩ rằng sẽ có một ngày bản thân lại tin tưởng Cẩm Tú một lần nữa!

Hai năm trước, cô ta từng khiến cô trở thành người con gái xấu xí nhất thế gian. Thì hai năm sau, chính cô ta lại là nguyên nhân gián tiếp hại chết ba của cô.

Thế mà giờ đây, vì cái chết của Quốc Thịnh mà Cẩm Tú đã hoàn toàn thay đổi.

Cô ta không còn là Cẩm Tú độc ác nguy hiểm cô từng quen biết nữa - bất chấp nguy hiểm bán đứng lại cha ruột, bán đứng tổ chức, và chấp nhận cung cấp thông tin cho cảnh sát.. Người con gái đó thật sự đã tỉnh ngộ rồi!

Nhờ có cô ta, mọi thứ dường như đã được giải quyết!

Một tháng trôi qua, cơ đồ của khách sạn Red đã đi vào quỹ đạo, thế giới trở nên yên bình hơn bao giờ hết. Ngay cả vị chủ tịch đứng đầu khách sạn Justin Nguyễn cũng không còn ngăn cản anh và cô đến với nhau nữa, mặc dù ông thật sự không mấy hài lòng vì mối quan hệ của hai người.

Thế giới mất đi một nhóm xã hội đen lớn mạnh, tuy nhiên người được xem là trùm của bang hội lại còn nhõm nhõ ngoài vòng pháp luật. Cho đến bây giờ vẫn chưa được tìm thấy.

Chính vì Một Mắt còn chưa vào tù, lòng của Phương Nhã mới không có ngày nào thật sự bình yên!

“Ngủ đi! Đừng nghĩ nhiều nữa!”

Trước khi tắt đèn, anh còn hôn lên trán cô như một cử chỉ yêu thương của riêng mình, không ngừng dặn đi dặn lại rằng tối ngủ không được tung chăn ra, vì như vậy rất dễ bị cảm lạnh.

Anh là như vậy, chăm sóc cô chu đáo hết như một đứa trẻ. Thử hỏi xem với người con trai như thế này, làm sao cô nỡ đánh mất anh thêm một lần nữa.

Còn anh...

Trong bóng tối, anh tựa người vào cánh cửa, chần chừ không bước ra ngoài. Đôi mắt sâu thăm thẳm cố gắng làm quen với bóng tối để nhìn người con gái của anh ngoan ngoãn rơi vào giấc ngủ.

Anh biết, chỉ cần một ngày không tìm được Một Mắt thì cô sẽ không có một giấc ngủ ngon.

Một tháng qua, tuy rằng đôi chân vẫn chưa lành lặn nhưng anh vẫn làm hết sức mình để trợ giúp cảnh sát tìm ra người đàn ông nguy hiểm đó. Cho dù ba anh tỏ thái độ giận dữ ra mặt, nhưng anh vẫn quyết không từ bỏ!

Vì tất cả những thứ anh đang làm là đều vì tương lai của hai người. Chỉ khi Một Mắt bị trừng phạt thì quá khứ của cô mới có thể yên!

Chừng mười phút sau, anh mới khép cửa lại và đi xuống lầu, từng bước đi nặng nề theo những suy nghĩ tính toán, hoàn toàn không để ý rằng chuông điện thoại bàn đang reo lên.

“Reng! Reng!”

Tiếng chuông điện thoại reo lên không dứt, Kevin thần thờ ngang qua bàn điện thoại mà vẫn không hề hay biết gì. Cho đến khi Thảo Nhi chạy đến bắt máy, thì nửa phút sau đã thẳng thốt kêu lên tên anh, sắc mặt tái mét không còn giọt máu:

“Giám... giám đốc!”

Tiếng gọi của Thảo Nhi vô cùng hốt hoảng, khi anh xoay đầu lại đã thấy cô bé sợ hãi đến mức ngồi bệch xuống đất, đôi môi run rẩy thều thào:

“Dì... dì Mỹ... Mỹ Lệ! Dì ấy... ”

Mỹ Lệ!

Đồng tử anh co lại, đôi mắt đảo một lượt xung quanh phòng, rồi lại bất giác nhìn lên đồng hồ. Đã 8h tối, mẹ của Phương Nhã ở đâu mà lại gọi đến vào giờ này.

Từ lúc mọi chuyện được giải quyết thì bà và Phương Nhã đã ở biệt thự cùng anh. Đáng lý ra giờ này bà vẫn còn ở trong nhà mới đúng!

Các cơ trên mặt anh bắt đầu co giật, không nghĩ ngợi gì nữa mà chạy đến nắm chặt điện thoại áp lên tai, tìm bắt giác đập thành thịch liên hồi:

“Dì?”

Đầu dây bên kia vang lên âm thanh hỗn tạp, tiếng rè rè phát lên bên tai hòa theo tiếng nước nở của Mỹ Lệ:

< kevin...!=“” một...=“” một=“” mắt=“” chết=“” rồi!=“” là=“” dì...=“” là=“” dì=“” đã=“” giết=“” chết=“” ông=“” ta!=“” là=“” dì!=“” dì=“” đã=“” giết=“” người,=“” dì=“” giết=“” người=“” rồi!!!=“”>>

Trong chớp mắt, điện thoại rơi xuống đất.

Toàn bộ mọi thứ, tất cả, như rơi vào một vực thăm tối tăm, sâu hút không thấy đáy.

Bóng tối dày đặc khiến tim Kevin hoảng loạn, đôi mắt như phủ sương mù, mơ hồ không nhìn rõ được những gì trước mắt nữa.

Bầu trời không một ánh sao, ánh trăng sáng thắm đâm lòng người, hệt như xuyên suốt, cắm vào tim anh một nỗi đau đớn kịch liệt.

Đau đến điên cuồng!

“Tí tách! Tí tách!”

Trong một bụi cỏ gần công viên hoang vắng, Mỹ Lệ thẩn thờ nhìn ngọn lửa bập bùng trong đêm tối, rồi lại nhìn sang Kevin đang bình tĩnh đốt chiếc áo đầy máu cho đến khi toàn bộ đều biến thành tro, sau cùng là lau đi những vết máu vương vãi trên mặt đất, tiêu hủy chứng cứ.

Bên cạnh, Một Mắt toàn thân lạnh ngắt nằm trên bãi cỏ, con dao được cắm ngay trên ngực ông ta, mùi máu tanh nồng thoang thoảng dưới ngọn lửa rực đỏ.

Mỹ Lệ vẫn cứ như vậy, khuôn mặt tèm lem nước mắt nhìn anh rồi lại nhìn Một Mắt nằm bất động, môi run rẩy cất không nên lời.

Sau khi dọn xong những vết máu, lau sạch người bà, anh mới cẩn thận nhìn bộ quần áo trên người bà đang mặc. Sau khi xác định đúng bộ quần áo anh mang từ nhà đến đây thì nụ cười mệt mỏi mới hiện lên trên gương mặt.

Đôi mắt anh hoe đỏ nhìn bà một lần nữa, tưởng chừng thời gian trôi qua rất lâu sau đó, Kevin mới đến gần Một Mắt, dùng tay quét những vết máu trên người ông ta lên người bản thân mình, cuối cùng mới ngẩng mặt lên trời, giọt nước mắt đầu tiên chậm chậm lăn xuống.

“Jessica! Ba phát súng của em đã xem như thành công rồi! Còn việc sau cùng, cứ để anh làm thay em!”

Bầu trời đêm nay rất lạnh lẽo, hòa theo dòng người lướt vội trên đường, mọi thứ dường như đẹp đến bi thương!

Tiếng còi xe cảnh sát hú lên trong đêm, khi đó, Kevin đã hoàn toàn bị giải đến đồn, trên tay còn bị khóa bởi chiếc còng số tám.

“Anh xin lỗi, Jessica! Nếu có thể, anh rất muốn cùng em sống đến răng long đầu bạc!”

Nhưng... thế gian này, vốn dĩ không có chữ “nếu” tồn tại!

28. Chương Cuối: Đại Kết Cục

***** HỒI KẾT *****

Năm năm sau...

Tại trại giam số 4, phòng thăm phạm nhân...

“Cạch!”

Chiếc điện thoại lạnh ngắt chợt áp lên tai, Phương Nhã ngồi đối diện với Cẩm Tú qua tấm chắn mỏng, khoe mắt lại đỏ lên vì xót xa.

Năm năm rồi, cứ mỗi lần cô nhìn thấy hai gò má hóp lại của người con gái trước mặt đều không tránh khỏi chua xót dâng trào. Cẩm Tú ốm quá!

“Phương Nhã, cô khỏe chứ?”

“Tôi khỏe! Còn cô, cô có bị họ hành hạ không?”

Câu hỏi vừa thốt ra, Phương Nhã đã muốn cười chế nhạo mình. Chẳng phải lời cô vừa nói cũng chính là câu trả lời hay sao. Bao năm qua, Cẩm Tú phải chịu biết bao những lần đánh đập của bọn ma cô trong ngục tù, hành hạ ức hiếp đến mức không ngày nào mà trên người không có vết tích vết bầm. Chỉ đơn giản một điều, vì bọn chúng rất căm thù cô chủ của bọn xã hội đen Một Mắt!

Cô ấy làm bao điều ác, đối xử man rợ với biết bao người, đập trên nỗi đau của người khác để làm thú vui. Loại người như vậy, trên khắp đất nước Việt Nam này ai mà chẳng căm ghét chứ!

Khóe môi Cẩm Tú vẫn còn vết tím bầm, bộ áo tù nhân cũng bị nhàu nát, màu đã phai cũ kỹ do sự xô sát diễn ra hằng ngày hằng đêm, đến mức đôi mắt sắc sảo của cô ấy cũng trở nên u sầu buồn bã.

Cho dù không muốn cô cũng phải thừa nhận rằng từ lâu bản thân đã không còn hận Cẩm Tú nữa!

Mọi thứ đã qua rồi, người đã chết cũng đã chết rồi!

Hận thù nối tiếp chồng chất cho đến bao giờ chứ?

“Tôi không sao!”- Đôi môi tái nhợt yếu ớt cất thành tiếng, cô đưa một tay tím bầm của mình che giấu dưới gầm bàn, hoàn toàn không muốn Phương Nhã phải lo lắng vì mình nữa - “Tôi thật sự không sao, cô yên tâm đi!”

“Cẩm Tú!”

Phương Nhã nhìn Cẩm Tú đầy mơ hồ. Đã từ lúc nào, hai người con gái như kẻ thù sống chết với nhau lại trở nên khách sáo như vậy? Đến mức họ có thể bình thản mà đối diện, tâm sự với nhau như một đôi bạn tri kỷ!

Năm năm trước, khi quan tòa phán tội mười năm cho Cẩm Tú, cô ấy đã thật sự rơi lệ. Không phải vui mừng vì kết tội quá nhẹ, mà là cô cảm thấy vô cùng xấu hổ khi nhận được ân huệ lớn lao đó.

Chủ mưu người khác giết người, tội gây tổn hại đến thân thể người khác cộng lại đã có thể phán xử 20 năm tù. Nhưng vì cô biết hối lỗi, báo cáo với cảnh sát việc làm ăn phi pháp của cha mình, biết lấy công chuộc tội nên đã được giảm hình phạt mười năm tù giam.

Sau mười năm, Cẩm Tú có thể ra khỏi nơi này, và bắt đầu một cuộc sống mới.

“Phương Nhã!”- Giọng nói của Cẩm Tú hơi ngập ngừng - “Kevin, ngày mốt có lẽ sẽ ra tù đó!”

Giọng của Cẩm Tú tuy nhỏ nhưng cũng đủ khiến Phương Nhã giật mình. Mỗi khi nhắc đến cái tên của người con trai đó, tim cô không ngừng co thắt, hết như bị ai đó bóp nghẹn vậy.

Cô mím chặt môi cố kìm cơn xúc động nhưng không hiểu sao nước mắt vẫn chảy ra ngoài, ào ạt không cách nào ngăn lại được nữa.

Nhìn cô đau đớn, Cẩm Tú cũng không nén được tiếng thở dài, trong lòng dâng lên niềm chua xót vô bờ. Nếu như không phải vì mẹ của Phương Nhã, thì người con trai đó có vào tù không?

Trong lòng mỗi người đều biết rõ cái đêm của năm năm trước, không phải vì anh ấy giết người, chỉ đơn giản là chịu tội thay cho mẹ của Phương Nhã mà thôi!

“Phương Nhã! Không phải tại cô, cô đừng cảm thấy ray rứt nữa.”

Vụ án giết người của Kevin được phiên tòa xếp vào tội ngộ sát, phán năm năm tù giam. Sở dĩ kết quả được như vậy đều là do Phương Nhã và Justin Nguyễn không ngừng thuê luật sư giỏi nhất chỉ để cứu chữa lấy tội trạng cho hành động của anh.

Năm năm trước, khi hay tin anh phạm tội giết chết Một Mắt chỉ vì bao che cho mẹ của mình, Phương Nhã đã đau lòng đến mức muốn chết đi, không đêm nào mà cô không gặp ác mộng khi trông thấy cảnh tượng anh bị bọn ma cô hành hạ trong ngục tù.

Những ngày tháng đó, đối với anh, với cô, và với gia đình của Justin Nguyễn là một cơn ác mộng khủng khiếp!

Sự nghiệp của khách sạn Red vừa mới lên đà trong chốc lát đã bị tuột dốc một cách nhanh chóng. Tin đồn vị giám đốc mà bao người ngưỡng mộ nay lại vướng vào tội danh giết người được lan truyền khắp nước, hình tượng khách sạn sụp đổ. Một mình Justin Nguyễn phải chống chọi với dư luận, gồng gánh trên mình gánh nặng chỉ để mong cơ đồ bao nhiêu năm của ông không bị tan nát.

Trong thời gian đó, cô thật sự rất sốc, và khóc suốt ngày đêm, cả ngày đều nằm trong phòng mà khóc, ngay cả một hạt cơm cũng không hề động đến, tình trạng của biệt thự Kevin bỗng chốc trở nên vô cùng căng thẳng.

Mọi người ai nấy đều lo cho cô, ngay cả Mỹ Lệ cũng không ngừng khóc lóc và tự trách bản thân mình. Đáng lẽ người phải ngồi trong tù, người bị phán tội giết người là bà chứ không phải là anh!

Cái đêm đó, bà đột ngột nhận được cuộc gọi của Một Mắt. Không biết vì sao hần lại có số bà, hần chỉ hung hãn đe dọa rằng: nếu như Phương Nhã và Kevin không xuất hiện tại khu công viên gần trường tiểu học đó, thì hần sẽ giết từng người một trong gia đình bà!!!

Chỉ trong khoảnh khắc, trong đầu bà không khỏi có lối suy nghĩ điên cuồng rằng, nhất định phải giết chết tên xấu xa đe dọa đó!

Kẻ nào dám động đến con gái mình, Mỹ Lệ này quyết không tha cho kẻ đó!

Cũng chính vì lối suy nghĩ lệch lạc đó, chính tay bà đã gián tiếp hại Kevin, khiến anh chịu sự chỉ trích chê bai của người đời, hơn thế nữa còn phải mang tội danh giết người một cách oan uổng.

Chuyện này đối với Phương Nhã thật sự là một cú sốc rất lớn!

Cô không hề giận bà, cũng không giận anh. Cô chỉ giận chính bản thân mình. Vì hơn ai hết, Phương Nhã là người duy nhất có thể hiểu được người con trai ấy đang nghĩ cái gì.

Anh biết cô thiếu thốn sự chăm sóc từ gia đình, nay khó khăn lắm hai mẹ con mới có thể đoàn tụ. Nếu như phải để Mỹ Lệ vào tù một lần nữa, có lẽ cô hần sẽ buồn lắm. Chính vì vậy, anh mới quyết định dành hết mọi tội lỗi về mình, tự phán cho bản thân tội giết người đó.

Tại sao người phải hi sinh lúc nào cũng là anh?

Anh vì cô mà sẵn sàng từ bỏ các đối tác bên Mỹ, vì cô mà xem nữa đoạn tuyệt quan hệ cha con ruột với Justin Nguyễn, vì cô mà biến thành vật cản đường của Một Mắt, khiến sự nghiệp của khách sạn xem nữa là bị ông ta nuốt trọn. Đến mức cô ngỡ rằng sẽ không bao giờ được nhìn thấy anh đi lại bình thường được nữa.

Tách!

Giọt lệ đau đớn thay phiên tuôn rơi, hàng loạt ký ức về anh, về toàn bộ những gì thuộc về anh chầm chậm hiện ra trong đầu, thật rõ ràng, hết như chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua.

Tại sao mọi thứ lại xảy ra dồn dập với cô và anh? Tại sao anh luôn vì cô mà hi sinh lớn đến mức này?

Bao năm qua, cô không ngừng tự trách mình, cắn rứt với những gì anh đã làm cho cô. Chính vì vậy, đã năm năm rồi, cô thật sự không cách nào để đối diện gặp mặt anh, dù chỉ là một lần.

Năm năm trước, sau ba ngày vui trong chốn khóc, cô ngỡ như mình đã quên hết sự đời, không thiết sống nữa. Thì ngày hôm sau truyền hình lại phát tin tức về sự nghiệp của khách sạn Red nổi tiếng lừng lẫy đã tuột dốc thảm hại, chẳng mấy chốc cơ đồ của anh, tâm huyết của Justin Nguyễn gầy dựng bao năm rồi sẽ tiêu tan hết tất cả.

Trong khoảnh khắc đó, cuối cùng lý trí cũng quay lại, tinh thần cô đã thật sự hồi phục nhanh chóng.

Cô biết, mình có khóc thì cũng không thể cứu vãn được thứ gì. Anh không thể trở lại, cơ đồ khách sạn Red cũng không thể khả quan hơn, miệng lưỡi của thế gian cũng không thể vì một tiếng nói của cô mà biến mất được.

Cách duy nhất cô phải làm lúc này, là thay anh gánh vác trọng trách, giúp Justin Nguyễn tạo dựng được lòng tin với mọi người, khiến vị trí của khách sạn Red lại một lần nữa đứng vững trên thị trường, hùng mạnh như thuở ban đầu.

Cô đã quỳ gối trước cửa khách sạn cầu xin Justin Nguyễn đứng hai ngày, mặc cho mưa cuốn trôi vạn vật, trút như thác lũ, chẳng màng đến cơm ăn nước uống, chẳng cần phải biết mọi người xung quanh nghĩ sao về mình thì quyết tâm của cô vẫn không hề bị lung lay.

Để một người như Justin chấp nhận Phương Nhã vào khách sạn là một vấn đề rất khó khăn. Từ trước đến nay, mối quan hệ giữa cô và ông không hề khăng khít. Nay lại vì hai mẹ con cô mà con trai ông vào tù, hơn thế nữa còn khiến cả khách sạn Red bị tai tiếng, tuột dốc trầm trọng. Vậy thì làm sao một vị chủ tịch như ông lại có thể cho người con gái này đạt được toại nguyện?

Hai đêm liền, hết nắng rồi mưa, hết ngày rồi lại đêm, một giọt nước cơm canh cũng không hề có, cho dù cô có quyết tâm đến mấy rồi cũng phải ngã gục vì không thể chịu đựng nổi.

Nếu như không vì thế, Justin Nguyễn sẽ không vì tấm chân tình của Phương Nhã mà động lòng!

Năm năm, cô thay thế vị trí của Kevin đã được năm năm rồi. Bao tháng ngày qua, cô từ một người không hay biết gì đã có thể chuyển sang làm cố vấn cho Justin Nguyễn, giúp ông khôi phục lại khách sạn Red như thuở ban đầu. Dần dần, ông cũng không còn nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lẽo đó nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, không cần ai phải nói gì, trong lòng Justin Nguyễn cũng đã ngầm thừa nhận rằng Phương Nhã chính là đứa con dâu duy nhất của ông, là vợ của Kevin Nguyễn!

Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt bên Hàn Quốc, ông đã không ưa gì Phương Nhã chỉ bởi vì cô là đứa con gái không rõ lai lịch, lại sống bám vào đứa con trai mê muội của ông. Sự chán ghét càng thêm chất chồng hơn khi con ông vì cô gái đó mà sẵn sàng khiêu chiến với người cha này, quyết tâm vô cùng vững vàng khi nói rằng: nhất định không bao giờ để người con gái Jessica đó rời xa mình.

Sau đó, Justin Nguyễn lại hay tin thằng con trời đánh của ông vì cô ta mà bị bọn Một Mắt đánh đến mức nhập viện, và hơn cả là quá khứ tối tăm của Phương Nhã càng khiến ông căm ghét cô hơn, đến mức đã có suy nghĩ rằng: cho dù Kevin có hận người cha này như thế nào cũng quyết không để cô ta đến gần con trai của ông nữa.

Thế nhưng Justin Nguyễn lại không hề nghĩ rằng, sự ra đi đột ngột của Phương Nhã lại khiến Kevin đau khổ đến như vậy, có thể sẵn sàng đem tính mạng của mình ra đặt cược.

Trong khoảnh khắc đó, ông hiểu, người con gái này tốt nhất là không nên động tới!

Đó là khi ông không nghĩ đến việc “đặt cược tính mạng” mà con trai ông nói lại nghiêm trọng đến mức này!

Justin Nguyễn thật sự rất giận, và ông đã khóc khi nghe hung tin: con trai ông mang tội danh giết người!

Đứa con trai này, quả rất ngu ngốc!

Năm năm rồi, bao nhiêu tin đồn cũng dần phai theo năm tháng, mọi người lúc này không ai nghĩ rằng anh giết người nữa, họ chỉ quan tâm mỗi việc ông trùm khét tiếng Một Mắt đã không còn trên đời, và người dân cũng không còn bị sự tồn tại của ông ta làm ảnh hưởng.

Dần dần, họ cho rằng, anh chính là người hùng trong mắt của nhân dân, vì đã giúp họ tiêu diệt được một tên đại ác bá của xã hội.

Có lẽ vì thế, khách sạn Red không những được khôi phục lại mọi thứ, mà dường như còn theo đà phát triển hơn thế nữa. Tiếng tăm khách sạn được lan rộng, ngay cả sự hiện diện của Phương Nhã cũng được thừa nhận rằng: cô chính là người con dâu duy nhất của tập đoàn khách sạn Red.

Năm năm trôi qua, cái gì cũng đã thay đổi cả rồi. Bé Hạo do một tay cô và Justin chăm sóc cũng đã được tám tuổi, rất kháu khỉnh và khỏe mạnh, lúc nào cũng tươi cười gọi cô là “má nuôi”!

Và người con gái có người cha vào tù mà Cẩm Tú đã dặn cô phải chăm sóc, cô gái đó cũng đã khỏe mạnh lại sau cuộc cấy ghép thận thành công.

Cô bé ấy bị bệnh nặng, nằm trên giường bệnh suốt ba năm, chỉ có thể hô hấp qua những thiết bị của bệnh viện. Để có thể được như người bình thường, cô cần phải có một người tốt bụng nào đó hiến thận cho mình.

Nhưng ba năm trôi qua, chẳng có ai đủ lòng tốt để hiến thận của mình cho một người xa lạ cả.

Cẩm Tú lợi dụng điều đó, để ép người cha của cô bé kia đem số thuốc ma túy vào trong trại cai nghiện, để dồn ép cha của Phương Nhã sốc thuốc mà chết chỉ bởi vì uống thuốc quá liều.

Sau chuyện này, người cha tội nghiệp đó cũng bị bắt vào tù. Chỉ để lại đứa con gái nằm bệnh trên giường, mê man không hay biết gì cho Cẩm Tú săn sóc.

Năm đó, Cẩm Tú chỉ muốn dùng hai cha con tội nghiệp đó để làm bàn cờ cho việc độc ác của mình, hoàn toàn không một chút thương cảm cho cô gái bệnh thận đó.

Chỉ đến khi giây phút ngồi trong song sắt nha tù, cô ta mới khóc lóc van xin Phương Nhã một ân huệ. Đó là chăm sóc cô gái đó và bé Hạo một cách chu đáo.

Bé Hạo rất đáng yêu và biết nghe lời. Còn cô bé đó cũng đã được một thanh niên người Việt Kiều đồng ý hiến tặng quả thận của mình cho cô bé.

Những chuyện Cẩm Tú không thể làm, cô đều đã làm cho cô ấy tất cả rồi. Chỉ riêng chuyện của chính mình, cô vẫn không thể giải quyết được.

“Phương Nhã! Đã năm năm rồi hai người chưa từng gặp nhau. Chẳng lẽ cô muốn như thế này mãi sao?”

Cẩm Tú nhìn cô thất thần mà không khỏi lo lắng, bàn tay vô thức nắm chặt điện thoại hơn

“Tôi biết, cô đợi Kevin đã năm năm nhưng lại không cách nào đối diện với anh ấy. Cô ray rứt, và luôn tự trách chính mình đã khiến anh ấy ra nông nỗi này, có đúng không?”- Nói đến đây, không hiểu sao nước mắt Cẩm Tú lại rơi xuống - “Mọi chuyện không phải lỗi do cô, cô đừng tự trách mình nữa. Hai người thật sự rất yêu nhau, tôi hoàn toàn không muốn Jessica và Kevin phải chịu nỗi đau như tình yêu của tôi dành cho Quốc Thịnh!”

Mỗi lần nhắc đến người con trai đó, tim cô nghẹn ngào, cảm giác mất đi người mình yêu vô cùng khó chịu:

“Tôi đã mất đi người tôi yêu, nên tôi không muốn cô cũng như tôi. Trương Cẩm Tú này, thật lòng mong Phương Nhã có được hạnh phúc!”

Đến khi cuộc nói chuyện của hai người kết thúc, cũng là lúc đôi môi của Phương Nhã chợt cong thành một nụ cười mãn nguyện.

Phải rồi, cuộc đời này, cô còn mong gì hơn!

Một ngày sau...

Bên mộ Quốc Thịnh, Phương Nhã đặt bó hoa cúc ngay trước mộ di ảnh, hai hàng nước mắt chậm chậm tuôn rơi.

Gương mặt anh vẫn không hề thay đổi, vẫn là một nụ cười rất tươi. Năm năm rồi, anh ở nơi đó có thanh thản không?

Cô cúi người xuống, dùng tay quét những hạt bụi vương trên tấm ảnh, nụ cười nhàn nhạt hiện trên khóe môi. Thời gian trôi đi, bầu trời chuyển sang tím đỏ, cô vẫn say mê kể với anh những kỷ niệm của quá khứ như một thói đời bình lặng, và kể những chuyện cô đang trải qua như một thói quen. Tất cả, mọi thứ dường như vẫn không thể nào quên.

“Quốc Thịnh, hôm nay anh ấy đã được thả rồi đó, anh biết chứ?”

Gió khẽ lay động, thổi những tán lá rơi xào xạc, hết như lời thì thầm... hay nói đúng hơn là lời trách móc của một ai đó.

Cô phì cười, mắt mông lung nhìn lên cây xanh to lớn rợp bóng cả ngôi mộ của Quốc Thịnh, sống mũi dường như cay xè:

“Anh đang trách em sao? Trách em, vì đã không đến đón anh ấy sao?”

Cô không cười nữa, đôi môi bắt đầu nghẹn ngào từng tiếng:

“Anh có biết không? Năm năm qua, em không ngừng chờ đợi anh ấy, đêm nào em cũng nằm mơ thấy ác mộng, thấy anh ấy bị bọn ma cô hành hạ, đánh đập tím bầm cả người. Em thật sự rất sợ, rất đau lòng!!!”

“Ngày nào, giờ nào phút nào em cũng mong đợi anh ấy trở về, đứng trước mặt em với một con người lành lặn, nguyên vẹn và khỏe mạnh. Sự hoang tưởng đó lúc nào cũng ám ảnh em mỗi khi đêm xuống và mỗi sáng sớm thức dậy, đến mức hầu hết tâm trí của em đều dành để nghĩ về anh ấy.”- Nói đến đây, cô cắn môi, giọng ngập ngừng đau đớn - “Nhưng... khi hay tin Kevin sắp trở về, em lại không dám tin đó là sự thật. Vì em đã hoang tưởng quá lâu rồi, đến mức đã ghim sâu vào da thịt, để rồi bây giờ em sợ mình sẽ vỡ mộng, sợ rằng đó chỉ là giấc mơ!”

“Năm năm qua, lý trí và tình cảm trong em vô cùng mâu thuẫn. Từ lúc anh ấy vào tù, chúng em vẫn không hề gặp nhau lần nào. Chỉ bởi vì em sợ, em sợ rằng khi nhìn thấy gương mặt hốc hác của anh ấy sẽ không thể chịu nổi, và lương tâm sẽ không ngừng giày vò em, nói rằng chính Phương Nhã đã hại Kevin ra nông nỗi này. Anh biết không, em thật sự rất đau mỗi khi nghĩ đến điều đó!”

Cơn gió mạnh từ đâu thổi đến khiến chiếc nón trên đầu cô bay đi. Cô vội xoay đầu trở lại, mắt chăm chú nhìn chiếc nón kết nằm trên mặt cỏ mà nước mắt vẫn còn rơi xuống không ngừng.

Rồi đột ngột, cô nhìn thấy đôi giày của người nào đó đã phai màu cũ kĩ, từng bước đứng trước mặt cô và nhặt lấy chiếc nón, âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ bỗng cất lên, khiến trống ngực cô đập liên hồi:

“Jessica, tại sao em khóc vậy?”

Gương mặt của người đàn ông đó dần dần hiện trong đôi mắt cô, mỗi lúc một rõ, chẳng mấy chốc như bao phủ toàn bộ thân người cô, khiến cô không thể nào cử động được.

Bước chân anh khẽ dừng lại, cúi người xuống đội chiếc nón lên đầu cô, chậm rãi nở một nụ cười thật tươi:

“Em nhớ không, chúng ta đã từng hẹn ước với nhau, là sẽ sống đến răng long đầu bạc mà!”

Cô ngẩn người nhìn khuôn mặt của anh, trông anh đã chững chạc hơn trước nhiều, nhưng vẫn không hề già dặn chút nào, ngược lại vẫn còn rất khỏe mạnh, rất tuấn tú. Và điều đó lại khiến cô òa khóc nức nở.

Phương Nhã, mày có nhìn lầm không?

Người mà mày yêu, mày chờ đợi năm năm qua có thật là đang đứng trước mặt mày không?

Rất lâu sau đó, anh mới ôm chặt cô vào lòng, cho đến khi cô hoàn toàn nằm gọn trong lòng mình mới thở phào nhẹ nhõm, đồng thời âm thanh dịu dàng cất lên bên tai:

“Jessica, em ngốc quá!”

Khóe mắt cô nhòa lệ, không nén được tiếng khóc nức nở, hai tay vô thức vòng qua ôm chặt lấy anh, như muốn anh cảm nhận được tình yêu trong cô lớn đến nhường nào.

“Kevin, em rất nhớ anh!”

Kevin của em, em yêu anh, rất rất yêu anh!!!

“Kevin, anh đã vì em mà đánh cược cả mạng sống của mình, nếu em dùng hạnh phúc cả đời mình mà chờ đợi anh, vậy thì chúng ta hòa rồi nhé!

Lời hẹn ước năm đó, anh và em sống với nhau đến bách niên giai lão, cùng nắm tay nhau đi hết đoạn đường đời. Anh có còn nhớ chứ?

Không cần biết em chờ đợi anh bao lâu, dù năm năm, mười năm, hai mươi năm hay thậm chí là bốn mươi năm, lời hẹn ước của chúng ta vẫn mãi mãi có hiệu lực!

Em yêu anh, Kevin...! Yêu anh... cho đến khi em không còn sống trên đời này nữa!”

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-than-hai-mat>